Sfânta mironosiţă şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena

(s.v. 22 iulie / s.n. 04 august)

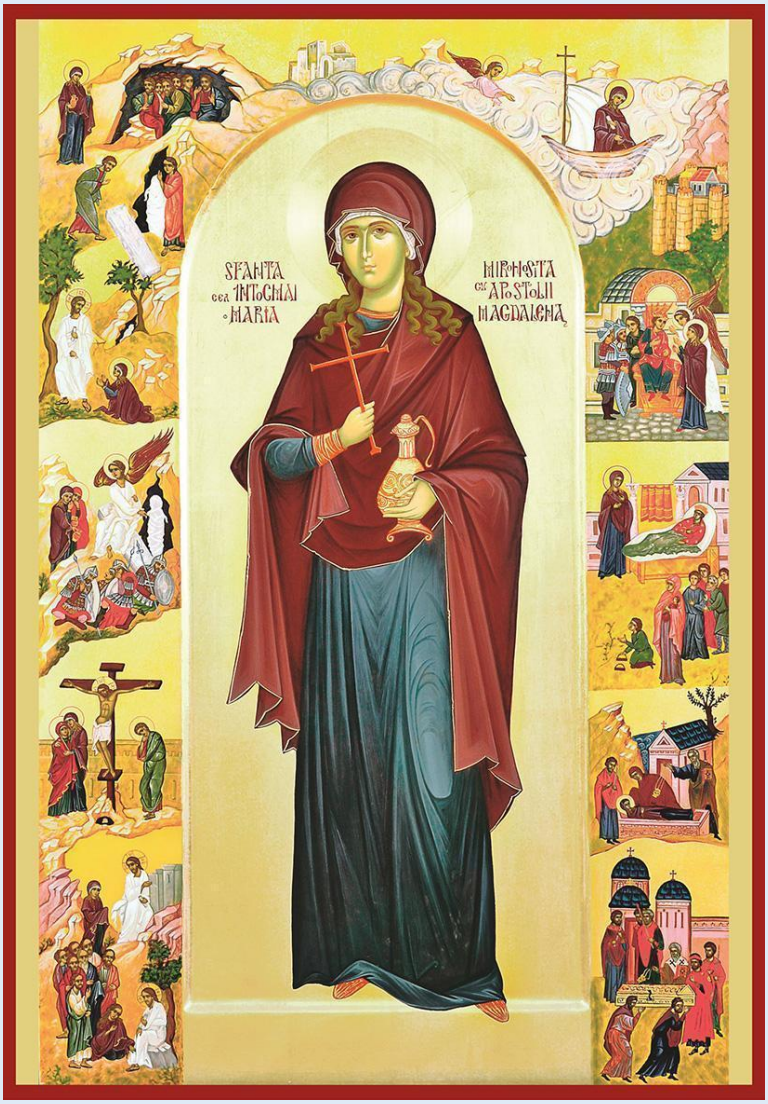

Materiale despre Sfânta mironosiţă şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-mironosi%C5%A3%C4%83-Maria-Magdalena-(22-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Maria+Magdalena

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Maria+Magdalena

***

Materiale despre Femeile mironosiţe:

https://independent.academia.edu/emystea/Sfintele-femei-mironosi%C5%A3e

https://archive.org/details/@steaemy?query=Femeile+mironosi%C5%A3e

***

Predici la Duminica a III-a după Paşti (a femeilor mironosiţe) (3.Penticostar):

https://www.academia.edu/43788489/Predici_la_Duminica_a_III_a_dup%C4%83_Pa%C5%9Fti_a_femeilor_mironosi%C5%A3e_

https://archive.org/details/predici-la-duminica-a-iii-a-dupa-pasti

https://drive.google.com/file/d/1LGjUL-xSGChxKLmFInbhdgiWRSQLKVa6/view

***

Sfânta Maria Magdalena, numită şi Maria din Magdala, este potrivit Sfinţilor evanghelişti Marcu şi Ioan, prima persoană care L-a văzut pe Hristos înviat, ce a primit totodată de la El misiunea de a vesti şi celorlalţi apostoli Învierea. Pentru această cinste deosebită, Biserica o va numi "apostol al apostolilor”. Cu dragoste neţărmurită faţă de Domnul Iisus Hristos cel înviat, cu râvnă arzătoare pentru Sfânta credinţă şi ca un adevărat apostol al lui Hristos, ea a vestit Sfânta Evanghelie lumii. Biserica ortodoxă o deosebeşte pe Sfânta Maria Magdalena de Maria din Betania şi de "femeia păcătoasă”, fiind o femeie virtuoasă întreaga ei viaţă, chiar şi înainte de a fi tămăduită de şapte duhuri necurate de către Hristos. Din "Viaţa” sfintei precum şi din cuprinsul cântărilor liturgice incluse în Minei în ziua sa de prăznuire, 22 iulie, constatăm că Biserica nu o celebrează ca pe "o păcătoasă”. În iconografie Sfânta Maria Magdalena este înfăţişată ca femeie mironosiţă, purtând un vas cu mir, fără a fi asociată cu "femeia păcătoasă”, ci deoarece se află printre acele femei care s-au dus la mormânt pentru a unge trupul Mântuitorului.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 5
În această lună (iulie), ziua a douăzeci şi doua - Sfânta aducătoare de mir şi întocmai cu apostolii Maria Magdalena (Minei) 7
Slujba Sfintei mironosițe Maria Magdalena 19

Canon de rugăciune către Sfânta mironosiţă, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena 52
Acatistul Sfintei Maria Magdalena 60
Rugăciunea întâi 72
Rugăciunea a doua 74
Canon de rugăciune către Sfânta slăvita mironosiţă, cea întocmai cu apostolii lui Hristos, Maria Magdalena 76
Paraclisul Sfintei Maria Magdalena - Canonul 92
Imnografie 100
Vieţile Sfinţilor - Sfânta Mironosiţă şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena 102
Sfânta mironosiță, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena - drumul spre sfințenie 111
Sinaxar – Sfânta Maria Magdalena 113
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta mironosiţă şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena 118
Calendar Ortodox - Sfânta mironosiţă şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena; Sfânta cuvioasă muceniță Marcela; Sfântul preot mărturisitor Ilie Lăcătușu 119
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei mironosiţe şi întocmai cu apostolii Maria Magdalena 125
Cântare de laudă la Sfânta Maria Magdalena 127
Sfânta Maria Magdalena - Sfinte moaşte 129
Radu Alexandru - Moaştele Sfintei Maria Magdalena 130
Silviu Cluci - Moaştele (mâna stângă) Sfintei Maria Magdalena de la Mănăstirea Simono-Petra, Athos 138
Sfânta Maria Magdalena, ctitor la Athos 144
Gheorghe Anghel - Un fragment din moaștele Sfintei Maria Magdalena, în Capitală 149
Pétros Vassiliádis - Sinaxar - Sfânta Maria Magdalena, cea întocmai cu apostolii 151
Sfântul Grigorie Palama – Omilie despre Sfânta Maria Magdalena 160
Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ - La pomenirea Sfintei mironosiţe Maria Magdalena, cea întocmai cu apostolii 167
Arhimandrit Teofil Părăian – Cuvânt la pomenirea Sfintei Maria Magdalena . 170
Arhimandritul Sofronie - Sfânta mironosiţă Maria Magdalena, icoana pocăinţei adevărate: “Unde este dragoste, acolo este plânsul” 176

Ieromonahul Theologos Simonopetritul - Sfânta Maria Magdalena - Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras 184
Sfânta Maria Magdalena - apostol al apostolilor, evanghelista evangheliștilor 191
Arhim. Arsenie Haldaiopoulos - Sfânta Maria Magdalena, o sfântă rău interpretată sau vechea tehnică a calomniei folosită pentru amuțirea adevărului 195
Alexandru Briciu - Sfânta mironosiţă Maria Magdalena, „apostol al apostolilor“ 198
Mirela Şova - Pomenirea Sfintei mironosiţe, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena - ...Marie! - ...Rabuni! 203
Sfânta Maria Magdalena – biografii 206
Minunea arătării Sfintei Maria Magdalena 214
Sfânta Maria Magdalena: primul ou de Paşti 220
Benedicta Ward - Sfânta Maria Magdalena, modelul biblic al căinţei 222
Orthodoxwiki - Maria Magdalena 233
Wikipedia - Maria Magdalena 244
Semnificaţie nume 257
Viaţa Sfintei Maria Magdalena (video) 258
Icoana „Nu te atinge de Mine” - de la Vest, la Est 259
Sfântul Ioan Casian şi grota Sfintei Maria Magdalena (Franța) 269
Pr. Silviu Cluci – Magdala, satul Sfintei Maria Magdalena 274
Satul Magdala 276
Teodor Danalache - Biserica Sfânta Maria Magdalena - Ierusalim 280
Biserica „Sfânta Mironosiță Maria Magdalena” din Ierusalim (foto) 293
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Simonos Petras - Athos 305
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Ormilia - Grecia 334
Viața Sfintei mironosițe Maria Magdalena, pe înțelesul copiilor 337
Icoane 348

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

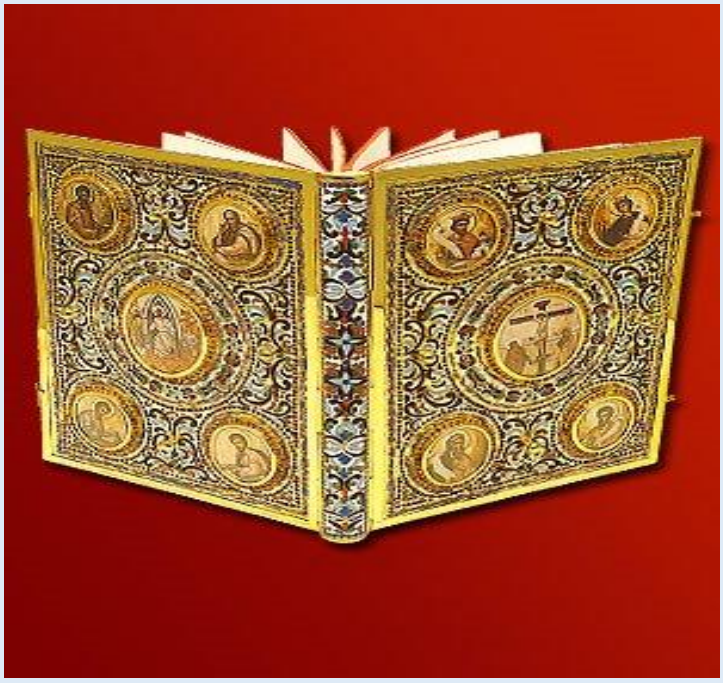

Ev. Luca 8, 1-3

1. Şi după aceea Iisus umbla prin cetăţi şi prin sate, propovăduind şi binevestind împărăţia lui Dumnezeu şi cei doisprezece erau cu El;
2. Şi unele femei care fuseseră vindecate de duhuri rele şi de boli: Maria, numită Magdalena, din care ieşiseră şapte demoni,

3. Şi Ioana, femeia lui Huza, un iconom al lui Irod şi Suzana şi multe altele care le slujeau din avutul lor.

Apostol

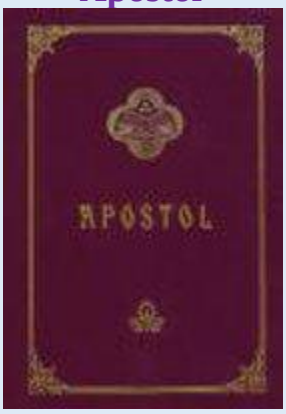

Epistola către Corinteni a Sfântului apostol Pavel

I Corinteni 9, 2-12

Fraţilor,
2. Dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreşit, vă sunt. Căci voi sunteţi pecetea apostoliei mele în Domnul.
3. Apărarea mea către cei ce mă judecă aceasta este.
4. N-avem, oare, dreptul, să mâncăm şi să bem?
5. N-avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca şi ceilalţi apostoli, ca şi fraţii Domnului, ca şi Chefa?
6. Sau numai eu şi Barnaba nu avem dreptul de a nu lucra?
7. Cine slujeşte vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădeşte vie şi nu mănâncă din roada ei? Sau cine paşte o turmă şi nu mănâncă din laptele turmei?
8. Nu în felul oamenilor spun eu acestea. Nu spune, oare şi legea acestea?
9. Căci în Legea lui Moise este scris: "Să nu legi gura boului care treieră". Oare de boi se îngrijeşte Dumnezeu?
10. Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris: "Cel ce ară trebuie să are cu nădejde şi cel ce treieră, cu nădejdea că va avea parte de roade".
11. Dacă noi am semănat la voi cele duhovniceşti, este, oare, mare lucru dacă noi vom secera cele pământeşti ale voastre?
12. Dacă alţii se bucură de acest drept asupra voastră, oare, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm, ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos.

În această lună (iulie), ziua a douăzeci şi doua - Sfânta aducătoare de mir şi întocmai cu apostolii Maria Magdalena (Minei)

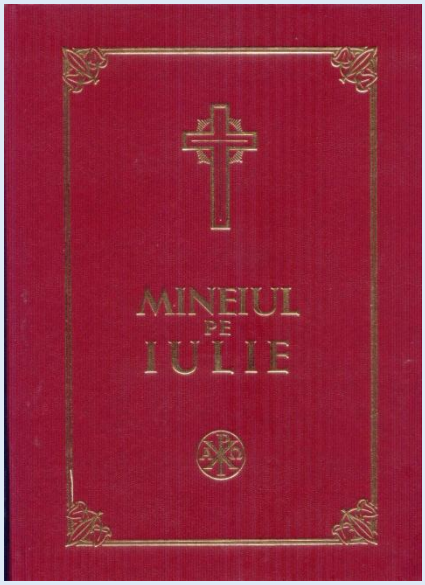

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 6 glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Miruri ai adus lui Hristos, care s-a pus în mormânt, şi a insuflat înviere tuturor morţilor, şi tu văzându-L pe El întâi, te-ai închinat Lui lăcrimând, Marie purtătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta roagă-te, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Văzând pe Hristos pironindu-se pe Cruce Magdaleno, plângeai şi strigai: Ce lucru este aceasta ce se vede? Cum moare viaţa? Şi zidirea văzând se cutremură, şi luminătorii se întunecă. Drept aceea roagă-te, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Fiind dimpreună cu Ziditorul tău, Marie mărită, te-ai umplut de multă minte şi de cunoştinţă adevărată, şi ai propovăduit noroadelor patimile Lui şi smerirea. Drept aceea roagă-te pururea pomenită, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă... glasul al 6-lea, a lui Anatolie

Întâi tu Magdaleno Marie ai văzut învierea cea dumnezeiască a pricinii celei dintâi a bunătăţilor, a Celui ce cu milostivire a îndumnezeit firea noastră. Întâi te-ai arătat şi evanghelistă, strigând apostolilor: Luaţi veselie, şi veniţi de vedeţi pe Hristos, că a înviat şi dă lumii mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei

Nimenea năzuind la tine, nu iese ruşinat prea curată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ci cere darul, şi ia dăruirea spre folosul cererii.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat...

Preacurata dacă Te-a văzut pe Tine spânzurat pe Cruce, tânguindu-se striga ca o Maică: Fiul meu şi Dumnezeul meu, prea dulcele meu Fiu! Cum suferi patimă de ocară?

La Stihoavnă

Stihirile din Octoih sau acestea glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Urmând urmelor lui Hristos celui ce s-a arătat, şi slujind Lui foarte cu osârdie prin cuget drept, cinstită mironosiţă, nici după moarte nu l-ai lăsat pe El; ci mergând ai adus miruri cu lacrimi, prea lăudată. Drept aceea prăznuim prea sfinţită pomenirea ta.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Tu prea luminată Marie dorind a vedea în mormânt pe viaţa cea omorâtă, ai venit noaptea, şi auzind pe îngeri zicând că s-a sculat Hristos, precum mai-nainte a zis, degrab ai alergat spunând apostolilor, şi lepădând posomorârea de la sufletul tău, în loc de plângere, ai luat bucurie negrăită, cinstită.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria.

Astăzi credincioşii bucurându-ne, întru pomenirea ta purtătoare de mir slăvim pe Domnul cel Preabun, care te-a mărit acum pe tine. pe care neîncetat roagă-L prea cinstită, ca ceea ce pururea ai îndrăzneală către Dânsul, ca să câştigăm şi noi slava cea veşnică şi luminarea sfinţilor, ceea ce eşti de Dumnezeu fericită.

Slavă..., glasul al 8-lea, a lui Vizantie

Maria Magdalena, ca o următoare slujind cu credinţă lui Hristos Dumnezeu, celui ce de voia Lui, din prisosul milostivirii s-a sărăcit cu a mea sărăcie, văzându-L pe lemn întins, şi în mormânt închis, strigă vărsând lacrimi: Ce vedere străină este aceasta? Cel ce învia morţii, cum se socoteşte mort? Ce miresme voi aduce, Celui ce m-a mântuit de putoarea cea rea a dracilor? Ce lacrimi voi vărsa, Celui ce a primenit de lacrimi pe strămoaşa mea? Dar Împăratul a toată lumea, arătându-i-se ei ca un păzitor grădinii, cu roua cuvintelor Lui pierde arsura ei, zicând către dânsa: Mergând către fraţii mei, strigă bune vestiri de bucurie; sui-mă-voi către Tatăl meu şi Tatăl vostru, şi Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru, ca să dau lumii mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei

Podobie: Ce vă vom numi pe voi, Sfinţilor? Heruvimi că întru voi S-a odihnit Hristos, serafimi că neîncetat l-aţi proslăvit pe Dânsul, îngeri că de trup v-aţi lepădat, puteri că lucraţi minunile; multe sunt numele voastre şi mai mari darurile rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Cele cereşti te laudă pe tine cea plină de dar, Maică ceea ce nu ştii de mire, şi noi slavoslovim naşterea ta cea neurmată, Născătoare de Dumnezeu; roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua dacă şi-a văzut Mielul întins pe lemnul Crucii de bunăvoie, striga ca o Maică, tânguindu-se cu plâns: Fiul meu! Ce vedere străină este aceasta? Cela ce dai viaţă tuturor ca un Domn, cum Te omori îndelung-răbdătorule, Cela ce dai oamenilor învierea. Slăvesc a Ta multă pogorâre Dumnezeul meu.

Tropar, glasul 1: Lui Hristos celui ce pentru noi s-a născut din Fecioară, cinstită Magdaleno Marie ai urmat, ale Aceluia îndreptările şi legile păzind. Pentru aceasta astăzi prea sfinţită pomenirea ta prăznuind, te lăudăm cu credinţă şi te cinstim cu dragoste.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele - Două ale Octoihului, fără mucenicine şi al sfintei pe 6.

Canonul Sfintei

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, grăia: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Ceea ce eşti împodobită cu dumnezeieştile frumuseţi, şi strălucită cu vărsările luminii celei dumnezeieşti, luminează inima mea cea întunecată, cu rugăciunile tale, Marie.

Arătatu-te-a sfinţit Cuvântul Tatălui, mântuindu-te de duhurile răutăţii, căruia făcându-te următoare, te-ai umplut de darurile Preasfântului Duh.

Slavă...

Umplându-te de ape făcătoare de viaţă, din fântâna cea îndestulată a Stăpânului, celui ce s-a arătat pe pământ pentru milostivire, ai uscat râurile cele tulburi ale păcatului.

Şi acum..., a Născătoarei

Lăudămu-te Fecioară ca pe o Maică a Celui din fire Ziditor, căci firea oamenilor cea greşită o ai împăcat cu Dumnezeu, prea curată Stăpână Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut...

Iubind pe întâiul pricinuitorul bunătăţilor, pe Cela ce a îndumnezeit firea noastră prin milostivire, ai mers după Dânsul cu osârdie Marie, plecându-te poruncilor Lui celor dumnezeieşti.

Slavă...

Tu, Marie văzând întâi dumnezeiasca înviere, cu veselie ai ajuns la mormântul Mântuitorului; pentru aceea te-ai arătat binevestitoare, strigând: Hristos s-a sculat, plesniţi cu mâinile.

Şi acum..., a Născătoarei

Cuvântul cel întrupat din curatele sângiuri Preacurată, m-a izbăvit pentru bogăţia bunătăţii Sale, stricând hotărârea blestemului celui vechi; pe care roagă-L neîncetat, să mântuiască turma ta.

Irmosul: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte în dragostea Ta. Că Tu eşti Marginea doririlor şi credincioşilor Întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc, iar magii cu steaua călătoresc, că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.

Pe următoarea lui Hristos, şi cea mai întâi între mironosiţe, care bine a vestit apostolilor, zicând: Bucuraţi-vă! Toţi cu psalmi şi cu cântări să o mărim, laudă înălţând Domnului tuturor, celui ce un izvor ca acesta de minuni în lume nouă ne-a dăruit.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înţelepciunea...

Tu, Marie Magdaleno ca o următoare adevărată arătat ai slujit Cuvântului, celui ce s-a sărăcit din prisosul milostivirii Sale, şi văzându-L pe El spânzurat pe Cruce, şi pus în mormânt, te tânguiai lăcrimând. Pentru aceea te cinstim, lăudându-te cu credinţă Marie pururea pomenită, purtătoare de mir prea luminată, şi cu un glas strigăm ţie: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce cu credinţă prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Ca pe o Fecioară, şi care singură între femei ai născut pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile oamenilor te fericim. Că întru tine s-a sălăşluit Focul Dumnezeirii, şi ca pe un prunc cu lapte ai hrănit pe Ziditorul şi Domnul. Pentru aceasta neamul îngeresc şi omenesc după vrednicie slăvim prea sfântă naşterea ta, şi cu un glas strigăm ţie: Roagă pe Hristos Dumnezeu, iertare de păcate să dăruiască, celor ce se închină cu credinţă prea sfintei naşterii tale.

A Crucii, Născătoarei

Văzându-te Fecioara şi Maica Ta Iisuse pe Cruce, cu plângere striga lăcrimând: Vai mie Fiul meu cel prea dulce! Cum te-a spânzurat fără dreptate pe Cruce fiii evreilor cei cu adevărat nemulţumitori? Dar acestea le pătimeşti cu trupul precum bine ai voit, ca un Îndurat, Fiul meu, Dumnezeule suferitorule de rele, Mult-milostive Doamne, ca să mântuieşti din pântecele balaurului pe omul care l-ai zidit, laud pogorârea Ta cea desăvârşită.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Purtând cuget nesupărat de deşertăciunea lumii, ai slujit Celui ce a venit să mântuiască pe toată lumea din înşelăciune.

Spălându-te cu lacrimile, şi apucând înainte la mormântul vieţii, ai văzut înger vestind învierea lui Hristos, Marie.

Slavă...

Inima ta întru îndreptările lui Hristos s-a făcut fără prihană, şi numai de Dânsul ai dorit, de Cel frumos întru podoabă, vrednico de laudă.

Şi acum..., a Născătoarei

Somnul păcatului m-a cuprins întru adormirea lenevirii lui, ci tu Pruncă, cu rugăciunea ta cea priveghetoare scoală-mă pe mine către pocăinţă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Ci Te rog întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Pe cel ce a amăgit odinioară pe strămoaşa prin cuvinte, şi o a izgonit din Rai, văzându-l ea acum pe acela călcat sub picioarele sfintelor femei, care au avut cuget bărbătesc, se bucură în veci împreună cu dânsele.

Rănindu-te de dorirea dragostei celei dulci, a Celui ce s-a culcat în mormânt, care dă viaţă tuturor, i-ai adus miresme cinstită Marie Magdaleno, şi ai vărsat aromate de lacrimi.

Slavă...

După dumnezeiasca patimă, şi după înfricoşata înviere a Mântuitorului, ai alergat pretutindenea, vestind Cuvântul cel cinstit, şi ai vânat ca o următoare a Cuvântului, pe mulţi din cei amăgiţi de necunoştinţă, slăvită Marie.

Şi acum..., a Născătoarei

Cel ce bine a voit a se naşte din tine pentru nemăsurată mila Sa Acela m-a îndreptat pe mine, care am fost căzut în prăpăstiile păcatului, cele cu multe împleticiri; pe care roagă-L, să mântuiască de toată vătămarea, pe cei ce cu credinţă te laudă pe tine Preasfântă Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Cu răcorirea cuvintelor tale cinstită ai ridicat arsura întristării apostolilor, dacă ai strigat că Hristos s-a sculat, Viaţa s-a arătat, Soarele cel luminos a strălucit.

Slavă...

Iată că a strălucit luminată pomenirea ta Marie, luminând pe cei ce într-însa te laudă pe tine cu credinţă, şi gonind întunericul supărării viclenilor draci, vrednico de laudă.

Şi acum..., a Născătoarei

Arătatu-te-ai sfinţenie înţelegătoare, şi jertfelnic nepipăit sfeşnic cu chip luminos şi pod, care treci către Dumnezeu, pe cei ce te laudă pe tine, Născătoare de Dumnezeu prea curată.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog ridică-mă din adâncul răutăţilor, căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Dumnezeu cel mai presus de fiinţă, umblând în lume cu trup, mironosiţă, adevărat următoare te-a primit pe tine, ceea ce toată dragostea ta ţi-ai avut către Dânsul. Pentru aceasta şi tămăduiri prea multe ai făcut, şi după ce te-ai mutat acum în ceruri, pentru lume te rogi pururea.

Icos: Lumina lumii Hristos, neadormită văzând căldura credinţei tale, şi iubirea dragostei cea nedezlipită, înţeleaptă, întâi ţie s-a arătat pe Sine înviat din mormânt, de noapte aducând miruri cu lacrimi Celui nepipăit, şi El ţie răsplătindu-ţi, îţi dăruieşte lucrarea cea întocmai Duhului, şi-ţi arată suirea către Părintele Său cel fără de început, sfat înfricoşat! Şi te trimite cu dumnezeieşti bune-vestiri către înţelepţii Săi tăinuitori, cei cuprinşi de frică, ca să propovăduieşti scularea Lui. Pentru aceasta prea mare îndrăzneală către Dânsul având, pentru lume te rogi pururea.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi doua, primenirea Sfintei aducătoare de mir, şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena.

Stih: Cu pipăiri materialnice,
Hristoase al meu de tine se atinge,
Aceea către care ai zis.
Marie de mine nu te atinge
Maria Magdalena întru a douăzeci şi doua zi,
Din viaţa aceasta se săvârşi.

Aceasta venind către Hristos, a urmat după dânsul. Ea era de la Magdala, în hotarele Siriei. Şi fiind bântuită de şapte draci, cu darul lui Hristos se mântui de dânşii. Şi urmând după dânsul până la patima sa, se făcu şi mironosiţă, şi întâi ea văzu Învierea, şi împreună cu cealaltă Marie, adică cu pururea Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, când târziu, întru aceea ce lumina spre una din Sâmbete, a văzut pe înger, precum scrie Matei evanghelistul.

Iar dimineaţa văzu doi îngeri cu veşminte albe şezând. Şi iarăşi pe singur Domnul, care părându-i-se ca este grădinarul, auzi de la dânsul cuvântul ce i-a zis: Nu te atinge de mine.

Deci după dumnezeiasca şi sfânta Înălţare, mergând la Efes la Sfântul apostol Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, răposă acolo cu cuviinţă. Şi se îngroapă la intrarea peşterii în care au adormit Sfinţii și fericiţii şapte tineri.

Iar după aceea în zilele fericitului întru pomenire împăratului Leon aducându-se moaştele ei, se puseră în mânăstirea ce a făcut el Sfântului Lazăr, în care i se face şi soborul în toţi anii. Şi în curator aproape de Tavru.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei cuvioase muceniţe Marcela.

Stih: Deşi nouă tuturor Marcelo este necunoscut,
Chipul nevoinţei tale, dar lui Hristos este ştiut.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, grăind: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Având pe Cuvântul întru ajutor, ai izgonit multe feluri de boli, căruia îi stai acum înainte, ceea ce eşti aducătoare de mir, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Slavă...

Singură ai văzut mai-nainte de ceilalţi pe viaţa noastră Hristos sculat, şi l-ai socotit pe Dânsul a fi grădinarul, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Şi acum..., a Născătoarei

Încetat-ai pornirea morţii, ca ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu cel nemuritor, şi l-ai născut Preacurată, căruia toţi cântăm: Bine este cuvântat, rodul pântecelui tău prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Viaţa ta s-a arătat luminată, o Magdaleno! Fiind strălucită cu luminile faptelor celor îmbunătăţite ale dumnezeieştii propovăduiri, şi aplecării tale către Dumnezeu, şi cu razele dragostei către Ziditorul tău, căruia dimpreună cu îngerii cânţi: Preoţi binecuvântaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe lângă Cruce ai stătut mărită, văzând junghierea cea fără dreptate, a Celui ce S-a smerit pe Sine pentru nespusa Sa milostivire, şi fiind revărsată de lacrimi, strigai Mario: Ce este această minune străină? Cum, fiind din fire viaţă, se omoară? Şi moare Cel ce a omorât moartea.

Şi acum..., a Născătoarei

Toţi cu un cuget te slăvim pe tine ca pe o Maică a lui Dumnezeu, şi mai aleasă decât toate făpturile prea curată, că prin tine a pierit osânda cea din Adam, şi fiinţa oamenilor cea lepădată s-a unit cu Dumnezeu, cântând: Preoţi lăudaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzându-i pe aceştia de o putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

Către dumnezeiască bucurie te-ai mutat acum, către lăţimea Raiului cea desfătată, către lăcaşuri înţelegătoare, şi mai presus de lume, unde sunt cetele cuvioşilor, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc, luminată Marie mironosiţă. Pentru aceea toţi te fericim.

Nimic n-ai cinstit mai mult din cele de pe pământ, decât dragostea lui Hristos Dumnezeu. Ci rănindu-te numai de frumuseţile Lui, şi de razele cele ce fără mijlocire se trimit de la Dânsul, şi urmând după urmele Lui prea cinstită, strigai: Pe Tine Te slăvesc Multmilostive.

Slavă...

Nimerind îndumnezeire făcătoare de Dumnezeu, şi desfătându-te din pârâul darului şi primind răsplătirile ostenelilor, după dumnezeiasca cuviinţă, şi numărându-te dimpreună cu ceata apostolilor, Magdaleno următoare a Cuvântului, păzeşte cu rugăciunile tale, pe cei ce te cinstesc cu dragoste.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca o Maică a Celui ce a pătimit pentru noi, mântuieşte-mă pe mine de patimi pierzătoare de suflet, ca o milostivă rupe lanţurile greşelilor mele. Ca una ce eşti bună îmbunează-mi acum sufletul meu cel necăjit de supărările dracilor, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ca să te laud pe tine prea curată.

Irmosul: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat; că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Începătoriile Cetelor Îngereşti şi omeneşti te slăvim.

Luminânda

Irmos: Femei ascultaţi glas...

Marie cea cu nume de doamnă, şi următoare a lui Hristos, dimpreună cu celelalte mironosiţe, şi cu Fecioara Maria, ceea ce singură este Maică a lui Dumnezeu, roagă neîncetat pe Domnul, care s-a răstignit pentru noi, cei ce te cinstim cu dragoste pe tine mironosiţă.

Stihoavna din Octoih.

Slavă..., a sfintei glasul al 8-lea, cea de la Stihoavna de seară. ***Şi acum..., a Născătoarei*** aceleaşi.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Slujba Sfintei mironosițe Maria Magdalena

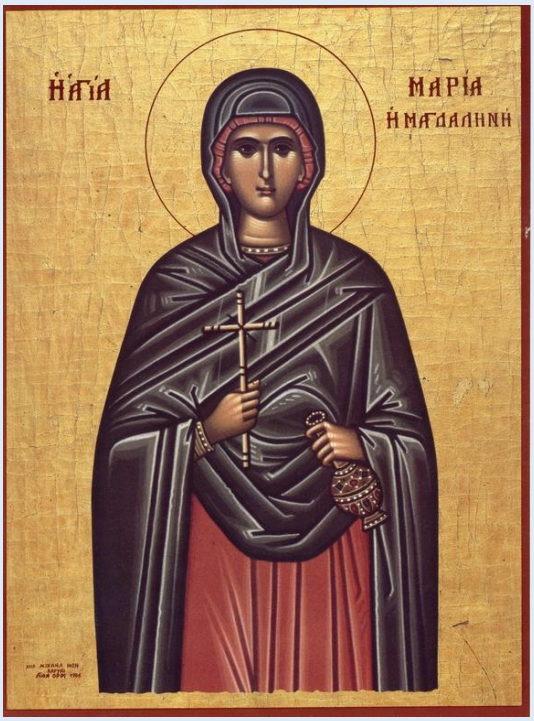

La Vecernia mică

La Doamne, strigat-am…, se pun **Stihirile** pe 4, glasul 1, **podobie:** Ceea ce ești bucuria…

Cea dintâi între mironosițe pe tine toți te cunoaștem, Magdalena, care ai văzut Învierea Mântuitorului, Marie, cea dintâi care ai binevestit ucenicilor pe Iisus cel Înviat, cea care ai auzit de la El: „Bucură-te”.

Dorirea de cele cerești cu adevărat te-a îndemnat a lepăda cu râvnă orice legătură cu cele pământești, Marie, și a te arăta următoare și ucenița a lui Iisus, slujindu-I Lui din avuțiile tale.

Prin rugăciunile tale, Marie, izbăvește pe toți credincioșii din toată vătămarea și din toate bolile, pe cei ce săvârșesc cu dor sfânta ta prăznuire, închinându-se cu evlavie la racla moaștelor tale, ceea ce ești întocmai cu apostolii.

Nu poate limba muritoare a lăuda virtuțile tale, Marie, și râvna fierbinte care te-a trimis pe tine în cetatea romanilor, pentru dragostea cea către Dumnezeu, ucenița, ca să dai morții pe cei ce L-au răstignit pe Hristos, slăvită.

Slavă…, Și acum..., glasul al 6-lea

Întâi tu ai văzut, Magdalenă Marie, dumnezeiasca Înviere a pricinii celei dintâi a tuturor bunătăților, a Celui care din milostivire a îndumnezeit firea noastră. Întâi tu te-ai arătat și evanghelistă, strigând apostolilor: „Lepădând deznădejdea, luați veselie și veniți să-L vedeți pe Hristos că a înviat, dăruind lumii mare milă”.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Veniți să prăznuim sfânta pomenire a mironosiței, să ungem cu miruri pe cea care a uns cu miruri trupul Dumnezeului nostru.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea ei și la marginile lumii cuvintele ei (Psalm 18:4).

Precum cerul cu stele, așa vedem Biserica ta, împodobită de dumnezeieștile tale minuni, slăvită.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui, Dumnezeul lui Israel (Psalm 67:36).

Păzește de toată vătămarea mănăstirea ta întemeiată pe piatra lui Simon cea înaltă, și pe toți care te laudă pe tine, Sfântă Magdalena.

Slavă…, asemenea

Lumină cea în trei străluciri: Tată, Fiule și Duhule, cu rugăciunile Sfintei Magdalena, cea dintâi mironosiță, miluiește pe robii Tăi.

Și acum..., a Născătoarei

Dumnezeiască Maică, având-o pe Maria Magdalena în urma ta venind cu dor la mormânt, ai văzut pe Fiul tău înviat.

Troparul, glasul 1:

Podobie: Locuitor pustiului…

Lui Hristos, cel ce pentru noi S-a născut din Fecioară, cinstită Marie Magdalena, ai urmat și ai păzit îndreptările și legile Lui. Pentru aceasta, astăzi, cu prea cinstită mâna ta îmbogățindu-ne, o sărutăm pe ea cu dor, primind harul cel sfințitor și prea sfințită pomenirea ta prăznuind, te lăudăm cu credință și te cinstim cu dragoste.

Slavă…, Și acum..., al Născătoarei

Gavriil zicând ție: „Fecioară, bucură-te!”, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor întru tine, chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arăta-tu-te-ai mai cuprinzătoare decât cerurile, ceea ce ai purtat pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce S-a sălășluit întru tine, slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a izbăvit pe noi, prin nașterea ta.

La Vecernia mare

După obișnuitul Psalm, se cântă: Fericit bărbatul..., starea întâi. La Doamne, strigat-am…, se pun **Stihirile** pe 8, glasul al 2-lea, **podobie:** Cu ce cununi de laudă…

Cu ce cununi de laudă o vom încununa pe mironosiță, pe cea de un chip cu apostolii și pe cea dintâi între mironosițe, podoaba Bisericii, lună care luminează tot pământul, sabie care a biruit pe cei ce L-au răstignit, prin dreapta cea dătătoare de viață, o încununează cu cununa cea nevestejită Hristos Dumnezeul nostru, cel ce are mare milă.

Cu ce flori bine mirositoare vom înmiresma, acum, pe mironosiță, pe ceea ce cu lacrimi și cu dragoste a uns cu miruri trupul lui Hristos, care zăcea mort în mormânt, lepădând toate cele de pe pământ și numai pe Hristos dorindu-L, a cărei mână prea cinstită, izvor de aromate, a dăruit-o credincioșilor, la care și noi alergând, primim dumnezeiescul har.

Nu este de ajuns cuvântul muritor să spună mulțimea minunilor tale, nici mintea nu le poate închipui deplin, Magdalena, cea întocmai cu apostolii. Căci nesfârșită este darea acestora; izbăvește-ne din nenorociri și din relele întâmplări pe noi cei ce cu dor și cu evlavie te chemăm pe tine, cea cu nume de doamnă și sărutăm racla curată a mâinii tale, care izvorăște mireasmă și sănătate celor bolnavi.

Ce cântări duhovnicești îți vom aduce acum, mironosiță, căci boala pierzătoare a ciumei care secera turma ta ai oprit-o cu ocrotirea ta cea caldă. Pentru aceea,

cinstindu-te, Marie, săvârșim pomenirea ta cea de praznic luminoasă, rugându-te, mijlocește la Mântuitorul să ne dea nouă tuturor pace, veselie sufletului, bucurie și mare milă.

Alte **Stihiri**, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaților mucenici…

Miruri ai adus lui Hristos, care a fost pus în mormânt și a adus înviere tuturor morților. Iar tu, văzându-L pe El întâi, te-ai închinat Lui lăcrimând, Marie, purtătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta, roagă-te să se dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Văzând pe Hristos pironit pe Cruce, Magdalena, plângeai și strigai: Ce lucru este acesta ce se vede? Cum moare Viața? Chiar zidirea, văzând, se cutremură și luminătorii se întunecă. Pentru aceea, roagă-te să se dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Fiind împreună cu Ziditorul tău, Marie mărită, te-ai umplut de multă înțelepciune și de cunoștință adevărată și ai propovăduit popoarelor pătimirea și smerenia Lui. Pentru aceea, roagă-te, pururea pomenită, să se dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Toți lăudăm bărbăția ta și tăria sufletului tău, Marie prea înțeleaptă, căci ai propovăduit limpede Învierea din morți a Mântuitorului, prin care noi toți prin evlavie suntem întăriți în credință și către tine cu dragoste strigăm: Cu tine este puterea Domnului care săvârșește minunile!

Slavă..., glasul al 6-lea

Veniți, toți iubitorii de praznic, să dănțuim duhovnicească dănțuire și să o încununăm cu cununi de laude pe cea dintâi dintre mironosițe, pe Maria cea cu nume de doamnă, și ucenița Cuvântului. Căci aceasta, alergând în toată lumea, a propovăduit Evanghelia și pe ucigătorii de Dumnezeu la moarte i-a dat.

Și acum cu îndrăznire stă înaintea tronului slavei ca o ucenită întocmai cu apostolii și mironosită rugându-se stăruitor pentru noi cei care cinstim prea curata raclă a cinstitei sale mâini, care izvorăște neîncetat izvoare de tămăduiri și care ne dă pace de la Dumnezeu, celor ce săvârșim cu dor acest praznic veselitor și luminos al ei.

Și acum..., Dogmatica glasului al 6-lea

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară, sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul Născut, Acelaşi din tine, cea curată, a ieşit, negrăit întrupându-Se. Din fire Dumnezeu fiind, şi cu firea făcându-Se om pentru noi, nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi neamestecat fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, curată, cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei.

Paremiile

Din Proorocia lui Isaia, citire:

(60: 1-16)

Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că vine lumina ta și slava Domnului peste tine a răsărit! Căci iată întunericul acoperă pământul și bezna popoarele; iar peste tine răsare Domnul și slava Lui strălucește peste tine. Și vor umbla regi întru lumina ta și neamuri întru strălucirea ta. Ridică împrejur ochii tăi și vezi că toți se adună și se îndreaptă către tine. Fiii tăi vin de departe și fiicele tale sunt aduse pe umeri. Atunci vei vedea, vei străluci și va bate tare inima ta și se va lărgi, căci către tine se va îndrepta bogăția mării și avuțiile popoarelor către tine vor curge. Caravane de cămile te vor acoperi și dromadere din Madian și Efa. Toate sosesc din Șeba, încărcate cu aur și cu tămâie, cântând laudele Domnului. Toate turmele Chedarului la tine se vor aduna, berbecii din Nebaiot te vor sluji pe tine și ca o jertfă bineplăcută se vor urca pe jertfelnicul Meu, și templul rugăciunii Mele se va slăvi. Cine zboară ca norii și ca porumbița spre sălașul ei? Căci pentru Mine se adună corăbiile, în frunte cu cele din Tarsis, ca să aducă de departe pe feciorii tăi; aurul și argintul lor pentru numele Dumnezeului tău și pentru Sfântul lui Israel, Care te prea mărește. Feciorii de neam străin zidi-vor zidurile tale și regii lor în slujba ta vor fi, că întru mânia Mea te-am lovit și în îndurarea Mea M-am milostivit de tine. Porțile tale mereu vor fi în lături, zi și noapte vor rămâne

deschise, ca să se aducă la tine bogățiile neamurilor, iar regii lor în fruntea lor vor fi. Căci neamul și regatul care nu vor sluji ție vor pieri și neamurile acelea vor fi nimicite. Mărirea Libanului, chiparosul, ulmul și merișorul la tine vor veni, cu toții laolaltă, ca să împodobească locașul cel sfânt al Meu, și Eu voi slăvi locul unde se odihnesc picioarele Mele. Și feciorii asupritorilor tăi smeriți la tine vor veni și se vor închina la picioarele tale toți cei ce te-au urât și pe tine te vor numi „cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel". Din părăsită și defăimată ce erai pe veci, voi face din tine mândria veacurilor, bucurie din neam în neam. Tu vei suge laptele neamurilor și vei mânca bunătățile regilor.

Din Proorocia lui Ioil, citire:

(2: 23, 27; 3: 1-5)

Așa zice Domnul: fii ai Sionului bucurați-vă și vă veseliți în Domnul Dumnezeul vostru și cunoașteți că în mijlocul lui Israel Eu sunt și Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru și nu este altul afară de Mine și nu se va mai rușina poporul Meu în veac și după acestea voi vărsa din Duhul Meu peste tot trupul și fiii și fiicele voastre vor profeți și tinerii voștri vedenii vor vedea și bătrânii voștri vise vor visa. Și în zilele acelea voi vărsa din Duhul Meu peste robii Mei și peste roabele Mele și vor prooroci. Și oricine va chema numele Domnului se va mântui.

De la Pilde citire:

(31: 8-31)

Deschide gura ta pentru cel mut și pentru pricina tuturor părăsiților. Deschide gura ta, judecă drept și fă dreptate celui sărac și năpăstuit. Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Prețul ei întrece mărgeanul. Într-însa se încrede inima soțului ei, iar câștigul nu-i va lipsi niciodată. Ea îi face bine, și nu rău, în tot timpul vieții sale. Ea caută lână și cânepă și lucrează voios cu mâna sa. Ea se aseamănă cu corabia unui negustător care de departe aduce hrana ei. Ea se scoală dis de dimineață și împarte hrana în casa ei și dă porunci slujnicelor. Gândește să cumpere o țarină și o dobândește; din osteneala palmelor sale sădește vie. Ea își încinge cu putere coapsele sale și își întărește brațele sale. Ea simte că bun e câștigul ei; sfeșnicul ei nu se stinge nici noaptea. Ea pune mâna pe furcă și cu degetele sale apucă fusul. Ea întinde mâna spre cel sărman și brațul ei spre cel necăjit. N-are teamă pentru cei ai casei sale în vreme de iarnă, căci toți din casă sunt îmbrăcați în haine stacojii. Ea își face scoarțe; hainele ei sunt de vison și de porfiră. Cinstit este bărbatul ei la porțile cetății, când stă la sfat cu bătrânii țării. Ea face cămăși și le vinde, și brâie dă negustătorilor. Tărie și farmec este haina ei și ea râde zilei de mâine. Gura și-o deschide cu înțelepciune și sfaturi pline de dragoste sunt pe limba ei. Ea veghează

la propășirea casei sale și pâine, fără să lucreze, ea nu mănâncă. Feciorii săi vin și o fericesc, iar soțul ei o laudă: „Multe fete s-au dovedit harnice, dar tu le-ai întrecut pe toate!” Înșelător este farmecul și deșartă este frumusețea; femeia care se teme de Domnul trebuie lăudată! Să se bucure de rodul mâinilor sale, și la porțile cetății hărnicia ei să fie dată ca pildă!

La Litie

Stihirile idiomele: glasul 1:

Picurați munților dulceață și dealurilor trimiteți bună mireasmă. Biserica lui Dumnezeu astăzi cu veselie strigă plină de bucurie că a strălucit frumusețea cea mai presus de tot cuvântul. Iată, ceea ce se grăbește să ungă cu miruri de mult preț trupul Mirelui celui înțelegător, Hristos, care zace în mormânt, Maria Magdalena, călătoria la cer a făcut. Veniți, așadar, iubitorilor de praznic, adunarea credincioșilor, ca lăudând-o pe ea să zicem: Bucură-te, ceea ce întâi ai văzut pe Hristos înviat pentru viața ta cea asemenea cu îngerii, atotlăudată, și te-ai învrednicit de îngerească priveliște și ai auzit glas îngeresc care îți vestea ție Învierea lui Hristos. Bucură-te, întâi apostol al apostolilor, trimisă de Hristos la ei, ca să le vestești lor Învierea Lui din morți, bucură-te, lauda noastră, strălucită bucurie a lumii.

Același glas: Cu cântări duhovnicești toți să o lăudăm pe mironosița lui Hristos, pe Maria Magdalena, căci aceasta a risipit negura deznădejdii de pe fețele apostolilor, strigând către dânșii: „Hristos a înviat!”, iar acum, bucurându-se de Cel dorit, de lumina cea în trei sori, se roagă cu tărie să se mântuiască sufletele noastre, ale celor care prăznuim cu dragoste adormirea ei cea prea sfântă.

Glasul al 3-lea: Veniți, toți credincioșii, adunarea cea iubitoare de praznic a drept-credincioșilor, care cu evlavie v-ați adunat astăzi în prea cinstita biserică a mironosiței, pomenirea ei cu strălucire să o prăznuim; că L-a bucurat pe Dumnezeu trăind îngerește pe pământ, lepădând toată îndulcirea de cele pământești, răstignindu-se împreună cu Hristos, Mirele ei înțelegător, Căruia se roagă pentru sufletele noastre.

Același glas: Toată limba să se miște spre cinstirea prea lăudatei mironosițe. Tot neamul și toată vârsta, tineri și fecioare, bătrânii cu tinerii, să slăvească cu cântări de laudă pe apostolul lui Hristos, care a propovăduit în toată lumea Învierea Lui din morți, cea care a dat morții pe cei ce L-au răstignit. Străină auzire, străină priveliște, străină veselie a sufletelor.

Slavă…, glasul al 5-lea

Comoara Cuvântului, dumnezeiescul sălaș al Sfântului Duh, întru care se păstrează bogăția harului, prea strălucită mironosiță, ca soarele luminezi, Magdalena, apostole, dăruiește credincioșilor neîncetat tămăduiri, alungând bolile și tămăduind patimile și te roagă neîncetat lui Hristos Dumnezeu să dăruiască pace lumii și să izbăvească din necaz pe cei ce săvârșesc cu cântări cinstită pomenirea ta.

Și acum…, a Născătoarei

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, și te slăvim, credincioșii, după datorie, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare și scăparea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara…

Bucură-te, mironosiță a lui Hristos, care, ducându-te la prea curatul Mormânt, miruri ai vărsat și te-ai umplut de bucurie adevărată când ai văzut pe Cel ce a înviat din mormânt după trei zile și ai îmbrățișat dumnezeieștile Lui picioare, bucurându-te. De la Acela ai auzit: „Nu Mă atinge, ci mergi propovăduind fraților Mei scularea Mea cea dumnezeiască și, plini de bucurie, în Galileea Mă vor vedea pe Mine cel ce dau tuturor Înviere, pace și mare milă”.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea ei și la marginile lumii cuvintele ei (Psalm 18:4).

Veniți, fraților, să ne bucurăm împreună duhovnicește văzând prăznuirea săvârșită cu laude a mironosiței lui Hristos și să o prăznuim cu toată bucuria și, cinstind-o cu cântări, să strigăm către dânsa: lauda, tăria și minunea credincioșilor, cea întocmai cu apostolii, Marie, de Dumnezeu slăvită, bucură-te, ceea ce picuri izvoare de vindecări de la racla dumnezeieștilor tale moaște, prin puterea lui Hristos, cel ce dă lumii mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui, Dumnezeul lui Israel (Psalm 67:36).

Cu dragoste și cu veselie a sufletului credincioșii, adunându-ne astăzi, săvârșind cu cântări praznicul mironosiței, să-L slăvim pe Cel ce a slăvit-o pe ea, pe Hristos,

Dătătorul de viață, cinstind-o cu bucurie ca pe ucenița Cuvântului, ca ceea ce s-a arătat luptătoare pentru credință și, lăudând-o cu evlavie, să o fericim, bucurându-ne și slăvind pe Hristos, Dumnezeul nostru, pe Cel ce a prea mărit cu strălucire după vrednicie pomenirea ei, pe El rugându-L ca, prin rugăciunile ei, să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă…, glasul al 8-lea

Celui ce de voie a sărăcit cu sărăcia noastră din înălțimea milostivirii, lui Hristos Dumnezeu, Magdalena Maria slujindu-I cu credință ca o ucenițâ, văzându-L pe El întins pe lemn și închis în mormânt, strigă, vărsând lacrimi: Ce este această străină minune? Cel ce învie morții cum se socotește mort? Ce miruri voi aduce Celui ce m-a izbăvit pe mine din cursele demonilor? Ce lacrimi voi vărsa Celui ce a spălat cu lacrimi pe strămoașa? Dar, Stăpânul a toate, arătându-Se ca un păzitor al grădinii, cu roua cuvintelor Lui, alungând arșița, a zis către Maria: Ducându-te la frații Mei, vestește-le Evanghelia bucuriei: Sui-Mă-voi la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru, ca să dăruiesc lumii mare milă.

Și acum…, a Născătoarei

Fecioară nenuntită, care pe Dumnezeu în chip de negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului celui Preaînalt, primește rugăciunile robilor tăi, Preacurată, ceea ce dăruiești tuturor curățire de greșeli. Și acum, primind rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toți.

La binecuvântarea pâinilor

Troparul, glasul 1:

Podobie: Locuitor pustiului…

Lui Hristos, cel ce pentru noi S-a născut din Fecioară, cinstită Marie Magdalena, ai urmat și ai păzit îndreptările și legile Lui. Pentru aceasta, astăzi, cu prea cinstită mâna ta îmbogățindu-ne, o sărutăm pe ea cu dor, primind harul cel sfințitor și prea sfințită pomenirea ta prăznuind, te lăudăm cu credință și te cinstim cu dragoste (de două ori).

Apoi: Născătoare de Dumnezeu... (o dată).

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul Sfintei (de două ori),

Slavă..., Și acum..., al Născătoarei: Gavriil zicând ție, Fecioară...

După Catisma întâi, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Iubind cu adevărat ceea ce este mult râvnit, cuvioasă Magdalena, te-ai scârbit de plăceri și, urând lumea, ai ajuns la Cel dorit. Pentru aceea, slăvită, roagă-te pentru noi ca să fim izbăviți din legăturile păcatelor prin iubirea a ceea ce este mai bun.

Slavă…, Și acum…, a Născătoarei, asemenea

Nou cer care a cuprins negrăit pe Cuvântul, Cel în ceruri necuprins, palat însufleţit al Stăpânului făpturii, prea slăvită şi vestită Fecioară, fă-mă pe mine cetățean al patriei cerești, a Mântuitorului meu.

După Catisma a doua, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea…

Tu, Marie Magdalena, ca o ucenită adevărată în chip vădit ai slujit Cuvântului celui ce S-a sărăcit din prisosul milostivirii Sale. Și, văzându-L pe El spânzurat pe cruce și pus în mormânt, te tânguiai, lăcrimând. Pentru aceea te cinstim, lăudându-te cu credință, Marie, pururea pomenită, purtătoare de mir prea lăudată și cu un glas grăim către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greșeli celor ce cu credință prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă…, Și acum…, a Născătoarei, asemenea

Veniți, toate neamurile, cu dumnezeiască cuviință să lăudăm pe Maica Făcătorului a toate, zicând: Bucură-te, tronul cel în chipul focului al Celui ce stăpânește toate, Iisus Stăpânul a toate. Bucură-te, singură Stăpână a lumii, fără de prihană. Bucură-te, vas strălucit și fără pată al Sfintei Treimi: al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Marie pururea Fecioară, Născătoare de Dumnezeu prea lăudată, bucură-te,

Preasfântă Mireasă, ceea ce ai picurat Soarele, bucură-te, bucuria tuturor celor ce te laudă pe tine.

Polieleul și Mărimurile, glasul 1:

Stih 1: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria (Psalm 18:1).

Mărimu-te pe tine, Sfântă mironosiță Maria Magdalena, și cinstim sfântă pomenirea ta, că tu te rogi pentru noi lui Hristos, Dumnezeului nostru.

Stih 2: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor (Psalm 18:4).

Bucură-te, cea întocmai cu apostolii, ucenița lui Hristos, o, Marie, podoaba mironosițelor, bucură-te, ceea ce la Învierea lui Hristos ai auzit cu Născătoarea de Dumnezeu: „Bucură-te!”.

Stih 3: Fulgerele Lui au luminat lumea (Psalm 76:17).
Stih 4: Că a întărit lumea care nu se va clinti (Psalm 92:2).
Stih 5: Vestiți între neamuri slava Lui și la toate popoarele minunile Lui (Psalm 95:3).
Stih 6: Supus-a popoarele nouă și neamurile sunt sub picioarele noastre (Psalm 46:3).

Slavă…, glasul 1:

Slavă Ție, Treime Sfântă: Părinte, Cuvinte și Duhule Sfinte, zicând: Slavă Ție, Dumnezeule.

Și acum…, același glas:

Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine, zicând: Și prin tine cu noi.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeule (de trei ori).

După Polieleu, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea…

Biserica ta, prea cuvioasă, casă a minunilor, rană demonilor și tămăduire bolilor o numim, Magdalena, și grabnică mângâiere de toată întristarea. Nu poate limba muritoare să spună cum se cuvine marea înălțime a slavei tale, slăvită. Cum vom putea noi, dar, să-ți aducem cuvenite laude, prea cuvioasă.

Slavă…, Și acum…, a Născătoarei

Însăși **podobia:** Pe Înțelepciunea și Cuvântul în pântecele tău zămislindu-L, Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut în chip netâlcuit pe Cel ce ține lumea și în brațe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor și Făcătorul făpturii. Pentru aceasta te rog pe tine, Preasfântă Fecioară și cu credință te măresc, ca să mă izbăvesc de greșeli, când voi sta înaintea feței Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, al tău ajutor atunci să-mi dăruiești, că poți toate câte le voiești.

Apoi Antifonul I al glasului al 4-lea.

Prochimen, glasul al 4-lea: În tot pământul a ieșit vestirea ei și la marginile lumii cuvintele ei (Psalm 18:4).

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria (Psalm 18:1).

Toată suflarea…

Evanghelia de la Marcu

Evanghelia a III-a a Învierii (Marcu 16: 9-20): În vremea aceea după ce a înviat…

Marcu (16, 9 - 20)

9. Şi înviind dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică) El s-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni.
10. Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El şi care se tânguiau şi plângeau.
11. Şi ei, auzind că este viu şi că a fost văzut de ea, n-au crezut.
12. După aceea, S-a arătat în alt chip, la doi dintre ei, care mergeau la o ţarină.
13. Şi aceia, mergând, au vestit celorlalţi, dar nici pe ei nu i-au crezut.
14. La urmă, pe când cei unsprezece şedeau la masă, li S-a arătat şi I-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat.

15. Şi le-a zis: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura.
16. Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.
17. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi,
18. Şerpi vor lua în mână şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi îşi vor pune mâinile şi se vor face sănătoşi.
19. Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu.
20. Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni şi Domnul lucra cu ei şi întărea cuvântul, prin semnele care urmau. Amin.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile mironosiței Maria Magdalena, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Și acum..., a Născătoarei, același glas:

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Stih: ***Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, curățește fărădelegile noastre (Psalm 50: 1-2).***

Stihira, glasul al 6-lea: Veniți, adunarea monahilor și mulțimile credincioșilor, prin cântări de bucurie să cinstim cu evlavie astăzi prăznuirea Mariei Magdalena, cea care a propovăduit tuturor la toate marginile Învierea lui Hristos, luminând tot pământul cu cuvintele cunoștinței de Dumnezeu, ca o binevestitoare, cu a cărei mijlocire, Iisuse, mântuiește lumea Ta.

Canoanele al Născătoarei de Dumnezeu, cu irmoasele pe 6, și două ale Sfintei, pe 8.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea I-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea și se va umplea de Duhul «și cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maicii și mă voi arăta, luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă».

Ceea ce ai născut adâncul înțelepciunii, Curată, trimite-mi picături de înțelepciune, Izvorule cel plin de har, ca să slăvesc cu cântări noianul harurilor tale.

Cu putere, Preanevinovată, Îngerul de mare sfat, Cel ce a adus toate din neființă, din tine a venit, pentru milă și, rupând zapisul, dezlegare ne-a dăruit.

Nor însufleţit al strălucirii Tatălui te cunoaştem pe tine, Stăpână, Răsăritul Luminii care a luminat neorânduiala noastră şi care pe toţi i-a ridicat la cele cereşti.

Văzută ai fost mai frumoasă fără de asemănare decât puterile cele de sus şi decât toată făptura, Născătoare de Dumnezeu, curată, ceea ce ai îndumnezeit firea oamenilor şi iadul l-ai omorât numai prin naşterea ta.

Canonul Sfintei

Cântarea I-a

Acelaşi glas şi **irmos:**

Deschis-am gura mea, tu umple-o de Duhul, Dumnezeule, precum ai spus oarecând prooroculuí tău, ca să înmiresmez cu miruri pomenirea mironosiţei Tale care a uns cu mir trupul Tău, Cel ce ai voit aşa.

A strălucit astăzi prăznuirea ta cea cu totul luminoasă, mai strălucită decât soarele, luminând sufletele cele din întuneric şi alungând întunericul demonilor, Marie, uceniţa lui Hristos.

Păzeşte turma ta, care te cinsteşte pe tine, apostole, nevătămată de vrăjmaşii cei văzuţi şi cei nevăzuţi, de duşmani, de sabie şi război, de foamete, de înec şi mai presus de toată vătămarea.

A Născătoarei

Mormântul a cuprins pe Cel ce a răsărit din pântecele tău, pururea Fecioară, fără sămânţă bărbătească, având însoţitoare ţie, tânguindu-se, pe cea de un nume cu tine, împreună îndurerată şi împreună lucrătoare.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea I-a

Acelaşi glas şi **irmos:**

Ceea ce eşti împodobită cu dumnezeieştile frumuseţi şi străluciţă cu revărsările luminii cele dumnezeieşti, luminează inima mea cea întunecată, cu rugăciunile tale, Marie.

În chip lămurit te-a sfințit Cuvântul Tatălui, mântuindu-te de duhurile răutății; Aceluia făcându-te următoare, te-ai umplut de darurile Preasfântului Duh.

Slavă...

Umplându-te de ape făcătoare de viață, din fântâna cea îndestulată a Stăpânului, Cel ce S-a arătat pe pământ pentru milostivire, ai uscat râurile cele tulburi ale păcatului.

Și acum..., a Născătoarei

Lăudămu-te, Fecioară, ca pe o Maică a Celui din fire Ziditor, căci firea oamenilor cea greșită o ai împăcat cu Dumnezeu, prea curată Stăpână Născătoare de Dumnezeu.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a III-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreți Născătoare de Dumnezeu, «izvorul cel viu și îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întărește-i, întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i».

Au fost covârșite marginile firii și legile firii s-au dezlegat prin nașterea ta cea mai presus de minte, Maică Fecioară, fără prihană, căci din tine Cel fără chip a primit trup.

Pat neîntinat te-a văzut pe tine Solomon, înconjurat de șaizeci de înțelepți, Stăpână, pe care, odihnindu-Se Dumnezeu, a luat trup și cu muritorii a vorbit.

Porfiră din curatele tale sângiuri purtând Cuvântul lui Dumnezeu, fără schimbare și fără amestecare, și goliciunea lui Adam acoperind-o, l-a încins cu dumnezeiasca frumusețe.

Locașul dumnezeirii celei de nerăbdat și cetate însuflețită a lui Dumnezeu, tu ai fost văzută, Preanevinovată, întru care s-a lucrat taina cea mare a negrăitei cunoștințe care din veac nu s-a auzit.

Canonul Sfintei

Cântarea a III-a

Cetele îngerești te-au primit pe tine sporire, mireasă a lui Hristos și vorbitoare cu apostolii, ceea ce ai râvnit, prea cuvioasă, vieții proorocilor și cuvioșilor.

Ca ceea ce ai dorit, Marie, a urma pe urmele lui Hristos cu râvnă, cu duhul smerit și cu cele mai bune purtări, pentru aceea El Însuși te-a urcat la înălțimea nepătimirii.

Pe Hristos, Mirele cel frumos, din frumusețe văzându-L întâi în cămara de nuntă a mormântului, pe Domnul cel Înviat, ai alergat să vestești Învierea ucenicilor Lui, apostole.

A Născătoarei

Fecioară, într-una dintre sâmbete, voind a unge cu mir trupul Fiului tău, ai alergat la mormântul Lui plângând, prea curată, cu Maria Magdalena, slujitoarea ta.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a III-a

Iubind pe Întâiul Pricinuitor al bunătăților, pe Cel ce a îndumnezeit firea noastră prin milostivire, ai mers după Dânsul cu osârdie, Marie, plecându-te poruncilor Lui celor dumnezeiești.

Slavă…

Tu, Marie, văzând cea dintâi dumnezeiasca Înviere, cu veselie, ai ajuns la mormântul Mântuitorului; pentru aceea te-ai arătat binevestitoare, grăind: „Hristos S-a sculat, bateți din palme!”

Și acum…, a Născătoarei

Cuvântul cel întrupat din curatele tale sângiuri, Preacurată, m-a izbăvit pentru bogăția bunătății Sale, stricând hotărârea blestemului celui vechi. Pe Acela roagă-L neîncetat să mântuiască turma ta.

Catavasie: Pe ai tăi cântăreți…

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Pe următoarea lui Hristos și cea dintâi dintre mironosițe care a binevestit apostolilor, zicând: „Bucurați-vă!”, toți cu psalmi și cu cântări să o mărim, laudă înălțând Domnului tuturor, Celui ce ne-a dăruit nouă în lume un izvor ca acesta de minuni.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Mulțimea harurilor și a minunilor, cine o va putea povesti, mironosiță, căci tu izbăvești pururea turma ta din toată reaua întâmplare și din toată nevoia, din boala cea atotpierzătoare, din arșițe și tulburările cele din lume, pentru aceea ție îți aducem, cuvioasă, cântări de mulțumire.

Slavă..., Și acum…, a Născătoarei

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a spune puterile tale noi, nevrednicii. Că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăvești pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a IV-a

Irmos: Cel ce șade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe «nor ușor a venit Iisus, Dumnezeul cel prea înalt, și a mântuit pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale».

Apa vie a nemuririi ca un izvor ai izvorât-o, ceea ce ai picurat celor aprinși de sete nectarul cel dulce și auriu al milostivirii, cu adevărat Raiul cel cu totul desfătat, Stăpână.

Sfeșnic de aur strălucind cu cele șapte făclii ale harurilor, pe tine din tot neamul soarele Hristos te-a ales și, venind în cele nepătrunse, S-a nuntit, fără sămânță, cu trupul muritorilor spre înnoire.

Ai născut pe Țiitorul a toate, pe Cel ce a împreunat toate cu cele înalte și pe cele despărțite le-a unit, prin care cele de sus dănțuiesc împreună cu cele de jos și toate Îl slăvesc ca pe Dătătorul, Stăpână.

Dumnezeiesc lăcaș în care s-a lucrat unirea celor două firi, tu ești Fecioară, mai presus de minte, de cuvânt și de cuget, din care S-a țesut Stăpânul, nu prin schimbare, ci prin unire, purtând Întruparea.

Canonul Sfintei

Cântarea a IV-a

Lepădând toată deșertăciunea lumii, ai urmat Învățătorului tău din tot sufletul, pe Care, și mort fiind, nu L-ai părăsit, ci, cu lacrimi și cu miruri L-ai uns.

Toată frica femeiască a sufletului lepădând-o, uceniță, ai ajuns în cetatea romanilor și ai arătat cugetul rău al celor ce L-au răstignit pe Domnul, pe care și la moarte i-ai dat.

Te-ai înfrumusețat, mironosiță, cu frumoase harisme, dorindu-L frumos pe Cuvântul lui Dumnezeu, pe Cel ce a făcut frumoși pe cei ce au înfrumusețat adormirea ta cu frumoase laude, apostole.

A Născătoarei

Văzându-L înviat pe Fiul tău, trebuia să te bucuri, Maică Fecioară, pe cât te-ai întristat mai înainte, asemenea și cele ce te însoțeau, toate, între care slăvita Magdalena e cea mai înaltă, o, prea nevinovată.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a IV-a

Purtând cuget nesurpat de deșertăciunea lumii, ai slujit Celui ce a venit să mântuiască pe toată lumea din înșelăciune.

Spălându-te cu lacrimile și apucând înainte la mormântul Vieții, ai văzut înger vestind Învierea lui Hristos, Marie.

Slavă...

Inima ta prin îndreptările lui Hristos s-a făcut fără prihană și numai pe Dânsul L-ai dorit, pe Cel frumos întru podoabă, vrednico de laudă.

Și acum…, a Născătoarei

Somnul păcatului m-a cuprins întru adormirea lenevirii lui, ci tu, Maică, cu rugăciunea ta cea priveghetoare, scoală-mă pe mine către pocăință.

Catavasie: Sfatul cel neurmat…

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a V-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască «mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate și ai născut pe Fiul Cel fără de ani, cel ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine».

Tăria mea și lauda mea tu ești, prea nevinovată, ancoră tare a adevărului întru care mi-am pus toată nădejdea mea, Fecioară, și toată bucuria vieții.

Împletire de haruri ești, Stăpână, care ai ascuns în pântecele tău firea cea necuprinsă fără de schimbare într-un singur ipostas, prin care Dumnezeu cel purtător de trup S-a arătat tuturor și muritor mai presus de fire.

Mare dulce și totuși neumblată, ai scufundat pe cârmuitorii și călăreții lui Faraon cel înțelegător și pe Israelul cel nou l-ai mântuit, conducându-l spre cetatea cea cerească și la limanul cel liniștit.

În chip minunat ai covârșit în frumuseți toată făptura care, cântând, strigă ție: Bucură-te, Mireasă, prin care, venind Iubitorul de frumusețe, a ridicat toată firea muritorilor, Stăpână, și a izbăvit-o din mâna pierzătorului.

Canonul Sfintei

Cântarea a V-a

S-au minunat de tine cetele cele netrupești văzându-te pe tine stând în mormântul lui Hristos, făcând lucrarea slujirii lor cu dumnezeiască dragoste și lovind cu călcâiul pe cel ce ți-a înțepat călcâiul.

Sărbătoare prăznuiește astăzi Biserica, sărbătorind pomenirea ta de fiecare an. Tu ești tăria mea, tu întărirea, căci cu învățăturile tale am fost adus din neamuri la cunoștința Mirelui meu, prea cuvioasă.

Când ai auzit, Magdalena, că a înviat Domnul, ai alergat în grabă în cetate vestind ucenicilor Lui străină scularea Lui ca cel dintâi apostol al strălucitei Învieri.

A Născătoarei

Fecioară prea nevinovată, tu ai văzut întâi pe Fiul tău înviind din mormânt, totuși, biruită de dragostea cuvioasei Magdalena i-ai dat ei întâietate, prea curată; o, măreție a harului!

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a V-a

Pe cel ce a amăgit odinioară pe strămoașa prin cuvinte și o a izgonit din Rai, văzându-l ea acum călcat sub picioarele sfintelor femei, care au avut cuget bărbătesc, se bucură în veci împreună cu dânsele.

Fiind rănită de dorirea dragostei celei dulci pentru Cel așezat în mormânt, care dă viață tuturor, I-ai adus miresme, cinstită Maria Magdalena și ai vărsat aromate de lacrimi.

Slavă...

După dumnezeiasca Pătimire și după înfricoșătoarea Înviere a Mântuitorului, ai alergat pretutindeni, vestind cuvântul cel cinstit și ai vânat, ca o următoare a Cuvântului, pe mulți din cei amăgiți de necunoștință, slăvită Marie.

Și acum…, a Născătoarei

Cel ce a binevoit a Se naște din tine pentru nemăsurată mila Sa, Acela m-a îndreptat pe mine care eram căzut în prăpăstiile păcatului, cele cu multe împleticiri. Pe Acela roagă-L să mântuiască de toată vătămarea pe cei ce cu credință te laudă pe tine, Preasfântă Fecioară.

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate…

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a VI-a

Irmos: Înțelepții de Dumnezeu, care faceți acest «praznic dumnezeiesc și cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniți să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa».

Propovăduim pe Cuvântul, Înțelepciunea Tatălui, pe Fiul cel mai înainte veșnic, pe Cel sălășluit prin fire în pântecele tău și pe Cel ce ne-a îndumnezeit pe noi prin cea mai bună plăsmuire.

Cel ce a întemeiat munții cu un semn, pe tine munte înțelegător te-a arătat, umbrit de virtuți, din care El Însuși Și-a tăiat trup, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită.

Mușcată de veninul șarpelui, cea dintâi maică a pierdut tot neamul omenesc, dar, prin nașterea ta cea netâlcuită, Preacurată, se îndumnezeiește toată firea într-un chip mai bun.

Propovăduiesc, văzând minunile tale cele mai presus de minte și de cunoștință, prea curată, cum Cel neîncăput încape fără de schimbare întru tine, cum S-a făcut prunc Ziditorul a toată făptura, Stăpână.

Canonul Sfintei

Cântarea a VI-a

În tot pământul a ieșit vestirea ta, apostole, și la marginile lumii cuvintele tale, pentru aceasta cu apostolească limbă toți te lăudăm.

Pe Cuvântul cel fără de început în chip cuvios propovăduindu-L, ai fost aruncată în corabie, Marie slăvită, și ai fost dată adâncului și din adâncul înșelăciunii i-ai scos pe toți.

În grădină, odinioară, a auzit strămoașa ta vestirile întristării, iar tu, în grădina mormântului auzind cele dimpotrivă, Magdalena, ai vindecat zdrobirea ei.

A Născătoarei

Vasul cel dumnezeiesc și masa, ceea ce ai odrăslit Pâinea vieții, țarina cea nelucrată, muntele cel sfânt, pe Fecioara Născătoare de Dumnezeu, cu laude să o cinstim.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a VI-a

Cu răcorirea cuvintelor tale, cinstită, ai potolit arsura întristării apostolilor că ai grăit: „Hristos S-a sculat, Viața S-a arătat, Soarele cel luminos a strălucit”.

Iată că a strălucit luminată pomenirea ta, Marie, luminând pe cei ce într-însa te laudă pe tine cu credință și izgonind întunericul supărării viclenilor demoni, vrednică de laudă.

Slavă...

Frumoasă mireasă a lui Hristos te-ai arătat, împodobindu-te cu frumusețea virtuților, călăuza mironosițelor, pentru aceea ai și fost învrednicită de cămara de nuntă cea cerească.

Și acum…, a Născătoarei

Arătatu-te-ai sfințenie înțelegătoare și jertfelnic neatins, sfeșnic cu chip luminos și pod care treci către Dumnezeu pe cei ce te laudă pe tine, Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Catavasie: Înțelepții de Dumnezeu…

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Dumnezeu cel mai presus de ființă venind în lume cu trup, Marie, cu adevărat uceniță te-a primit pe tine, ceea ce toată dragostea ți-ai dăruit-o către Dânsul. Pentru aceasta și tămăduiri prea multe ai făcut și, după ce te-ai mutat în ceruri, pentru lume te rogi, pururea.

Alt **Condac**, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Pe uceniţa lui Hristos și cea dintâi dintre mironosițe, pe ceea ce a binevestit apostolilor: „Bucurați-vă!”, toți, cu psalmi și cu cântări, să o lăudăm, laudă aducând Dumnezeului a toate, Celui ce ne-a dăruit nouă în lume un asemenea izvor de minuni.

Icos: Lumina lumii, Hristos, neadormită văzând căldura credinței tale și iubirea dragostei nedezlipită, înțeleaptă, întâi ție ți S-a arătat înviat din mormânt, când de noapte aduceai miruri cu lacrimi Celui nepipăit, iar El, ție, răsplătindu-ți, îți dăruiește lucrarea cea întocmai cu a Duhului și-ți arată suirea către Părintele Său Cel fără de început, o, sfat înfricoșător! Și te trimite cu dumnezeiești bunevestiri către înțelepții Săi tăinuitori, cei cuprinși de frică, ca să propovăduiești Învierea Lui. Pentru aceasta mare îndrăzneală către Dânsul având, pentru lume te rogi pururea.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfintei mironosițe și întocmai cu apostolii Maria Magdalena.

Această Marie, venind către Hristos, a urmat Lui. Ea era din Magdala, în hotarele Siriei. Și, fiind bântuită de șapte demoni, cu harul lui Hristos a fost mântuită. Și, urmând după Dânsul până la Pătimirea Sa, s-a făcut și mironosiță.

Și cea dintâi ea a văzut Învierea și, împreună cu cealaltă Marie, adică cu Pururea Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, a văzut pe înger, târziu, „când se lumina de ziua întâi a săptămânii”, precum scrie Matei evanghelistul. Iar dimineața a văzut doi îngeri cu veșminte albe șezând. Apoi a văzut pe Domnul Însuși, Care i se părea că este grădinarul, auzind de la Dânsul cuvântul: „Nu te atinge de Mine”.

După dumnezeiasca și Sfânta Înălțare, mergând la Efes la Sfântul apostol Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, a răposat acolo cu cuviință. Și a fost îngropată la intrarea peșterii în care au adormit sfinții și fericiții șapte tineri.

Iar după aceea, în zilele fericitului întru pomenire împăratului Leon, au fost aduse moaștele ei și puse în mănăstirea ctitorită de el, a Sfântului Lazăr, în care este prăznuită în fiecare an.

Cu ale ei sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a VII-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, «fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbătește înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prealăudate Dumnezeul părinților noștri și Doamne, bine ești cuvântat».

Minunea nașterii tale a covârșit orice minte căci Cel neapropiat și netăiat împrejur cu firea, cu trupul circumscris făcându-Se, a scris pe robii tăi în cartea vieții, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu.

Toate profețiile întru tine s-au împlinit, Mireasa lui Dumnezeu, căci tu ai născut pe Împodobitorul lumii, pe toți împodobindu-i și luminându-i, binecuvântată, Preasfântă Fecioară, mântuirea muritorilor.

Ai născut pe Cuvântul de aceeași putere cu Tatăl și cu Duhul, pe Cel ce este în două firi și un singur ipostas, prea bună, prea lăudată și binecuvântată Stăpână, mântuirea muritorilor.

Adânc nepătruns te gândim pe tine și înălțime negrăită, Maică Fecioară, care ai înălțat firea muritorilor prin dumnezeiască nașterea ta, prea lăudată, binecuvântată Stăpână, mântuirea muritorilor.

Canonul Sfintei

Cântarea a VII-a

Apa cea vie a Duhului cu adevărat primind-o în inima ta, apostole slăvite, ai uscat apele tulburi ale înșelării și ai izvorât râuri de tămăduiri credincioșilor care vin la tine.

Lucrarea demonului cea cu șapte duhuri, Marie slăvită, lepădându-o cu porunca lui Hristos, ai primit lucrarea dumnezeiescului Duh împărțită în tot atâtea harisme.

Ca cerbul însetând de pierzania celor ce L-au răstignit pe Hristos, ai ajuns în grabă la Roma și ai împlinit râvna ta cea dumnezeiască, la moarte dându-i.

A Născătoarei

Îți urmează ție, Fecioară Maică prea curată, cea întocmai cu apostolii, lăcrimând cu amar, Maria, ducând mirurile cele înmiresmate, grăbind ca să ungă cu miruri pe Fiul tău Cel ce a plăsmuit pe oameni.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a VII-a

Având-L pe Cuvântul în ajutor ai izgonit multe feluri de boli. Aceluia îi stai acum înainte, ceea ce ești aducătoare de mir, grăind: Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeule, în veci.

Slavă...

Singură ai văzut mai înainte de ceilalți pe Viața noastră, Hristos înviat și L-ai socotit pe Dânsul a fi grădinarul, grăind: Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeule, în veci.

Și acum…, a Născătoarei

Încetat-ai pornirea morții, ca ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu cel nemuritor și L-ai născut, prea curată, Căruia toți cântăm: Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Stăpână.

Catavasie: N-au slujit făpturii…

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a VIII-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor nașterea «Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-ți cânte ție: pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L prea înălțați întru toți vecii».

Comoară dumnezeiască a toată curăția și cort al fecioriei de Dumnezeu îngrădit ai fost văzută, Mireasa lui Dumnezeu, crinul cel cu bună mireasmă al Săditorului făpturii și templu dumnezeiesc. Pentru aceea, Fecioară, pe tine te lăudăm și te prea înălțăm întru toți vecii.

Ai purtat focul dumnezeirii în pântece fără de ardere, ca rugul cel nears, dezlegând, prea nevinovată, datoria Evei prin dumnezeiască nașterea ta, prea lăudată. Pentru aceea, pe tine, Fecioară, te lăudăm și te prea înălțăm întru toți vecii.

Pe mine întreg m-a luat fără schimbare și fără amestecare după ipostas, Cuvântul cel Atotdesăvârșit, întreg m-a îndumnezeit prin cea mai bună unire, Stăpână. Pentru aceea, pe tine, Fecioară, te lăudăm și te prea înălțăm întru toți vecii.

La fire venind Lucrătorul firii, din muntele Maicii lui Dumnezeu celei nenuntite, prunc la sân este văzut acum, purtat de mâinile tale de maică și pe toți i-a ridicat să te laude pe tine ca Maică a Lui și să te slăvească pe tine, ca singură Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Sfintei

Cântarea a VIII-a

Mintea ta luminată de razele Duhului, Marie, cea întocmai cu apostolii, a rămas nepărtașă înșelării întunericului, înălțând neîncetate rugăciuni către Dumnezeu și strigând: Pe Domnul lăudați-L și-L prea înălțați, popoare, în veci.

Doime de îngeri îmbrăcați în alb văzând în mormântul lui Hristos, ai alergat, apostole, ca să vestești ucenicilor Învierea Lui; care, văzându-te pe tine, a zis: „Maria!”, iar tu pe Acesta iarăși L-ai strigat: „Rabbuni!”, adică Învățătorule.

Marele Ioan Teologul, Marie, îngroapă trupul tău cel cuvios în Efes, căci trebuia ca dumnezeiescul apostol, împreună ucenic și împreună nevoitor și văzător împreună cu tine al Pătimirilor lui Hristos, să îngroape curat cortul tău, mironosiță.

A Născătoarei

A auzit cuvântul Fiului tău, Fecioară, cu adevărat de negrăit, apostolul Acestuia, Maria cea slăvită, că încă nu S-a suit la Tatăl Lui, cel ceresc. Pentru aceea i-a și zis: „Nu Mă atinge, ci mergi și spune acestea fraților Mei”.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a VIII-a

Viața ta s-a arătat luminată, Marie Magdalena, fiind strălucită cu luminile faptelor celor îmbunătățite ale dumnezeieștii propovăduiri, a plecării tale către Dumnezeu și cu razele dragostei către Ziditorul tău Căruia împreună cu îngerii cânți: Preoți binecuvântați, popoare prea înălțați pe Hristos întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe lângă Cruce ai stat, mărită, văzând junghierea cea fără dreptate a Celui ce S-a smerit pe Sine pentru nespusa Sa milostivire. Și, fiind revărsată de lacrimi, strigai, Marie: Ce este această străină minune? Cum fiind din fire Viață, este omorât și moare Cel ce a omorât moartea?

Și acum…, a Născătoarei

Toți cu un cuget te slăvim pe tine ca pe Maica lui Dumnezeu și mai aleasă decât toate făpturile, Preacurată. Că prin tine a pierit osânda cea din Adam și firea oamenilor cea lepădată s-a unit cu Dumnezeu, cântând: Preoți, lăudați, popoare, prea înălțați pe Hristos întru toți vecii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: Pe tinerii cei bine credincioși…

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a IX-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte cu duhul, fiind «luminat; și să prăznuiască firea minților celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu, și să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară».

Car cu totul luminos al Cuvântului eşti, car în chipul focului, car cu multe nume numit, car fără de asemănare decât tronurile cele nematerialnice, car ferecat cu aur al întăririi Fiului tău; arată-mă şi pe mine car al minţii în nepătimire, Mireasa lui Dumnezeu.

Mireasa lui Dumnezeu, Cel ce este mai presus de toate pe tine te-a pregătit cer nou mai înalt decât cerurile şi, uitând cerurile cu toate puterile cereşti, pogorându-Se, întreg în pântecele tău S-a sălăşluit în chip de negrăit, neieşind din sălaşul părintesc sau din dumnezeiasca fire.

Soarele cel luminos a iubit neprihănirea ta, Stăpână, şi S-a nuntit cu tine în chip de negrăit spre învierea firii omorâte. Pentru aceea, cu dor te lăudăm pe tine şi te cinstim, cu credinţă, ca ceea ce eşti pricina dumnezeieştii împărtăşiri.

Potoleşte valul patimilor din inima mea, Preanevinovată, fă să înceteze săltările trupului meu, întăreşte mintea mea pentru contemplarea cea nematerialnică şi năvălirile cele neorânduite ale gândurilor întoarce-le spre nepătimire şi de viaţa cea viitoare învredniceşte-mă.

Canonul Sfintei

Cântarea a IX-a

Porţile cerurilor s-au deschis cu strălucire să te primească pe tine şi acum Biserica celor întâi născuţi are, slăvită, sfântul tău suflet dănţuind împreună cu apostolii, acolo unde este glasul celor ce prăznuiesc, mironosiţă, şi lumina cea neapusă.

S-a adunat poporul să laude astăzi isprăvile tale, bunătăţile şi nevoinţele propovăduirii, pe care cu rugăciunile tale izbăveşte-l din molima ciumei, a războiului cel dintre noi şi de ascuţişul sabiei, mironosiţă, şi din toată răutatea.

Preţ de răscumpărare îţi aduce ţie cetatea ta, pe care ai izbăvit-o odinioară de atotpierzătoarea boală şi a ridicat ţie biserică prea sfântă din temelii ca una care are leacul fără plată al bolilor, pe care şi păzeşte-o ferită de necazuri.

A Născătoarei

Întregul cor, Fecioară slăvită, al apostolilor, te-a lăsat singură la vremea Pătimirii şi Răstignirii Fiului tău, dar, slăvita mironosiţă Maria vine în urma ta ca o slujitoare adevărată.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a IX-a

Către dumnezeiasca bucurie te-ai mutat acum, către lărgimea Raiului cea desfătată, către locașuri înțelegătoare și mai presus de lume, unde sunt cetele cuvioșilor, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc, Sfântă Marie mironosiță.

Nimic n-ai cinstit mai mult din cele de pe pământ decât dragostea către Hristos Dumnezeu. Ci, rănindu-te numai de frumusețile Lui și de razele cele ce fără mijlocire se trimit de la Dânsul și urmând după urmele Lui, prea cinstită, strigai: Pe Tine Te slăvesc Mult-milostive.

Slavă…

Dobândind îndumnezeirea care face pe om Dumnezeu, și desfătându-te din izvorul darului și primind răsplătirile ostenelilor, după cuviință dumnezeiască și numărându-te dimpreună cu ceata apostolilor, Magdalena, următoare a Cuvântului, păzește cu rugăciunile tale pe cei ce te cinstesc cu dragoste.

Și acum…, a Născătoarei

Ca Maică a Celui ce a pătimit pentru noi, izbăvește-mă pe mine de patimile cele pierzătoare de suflet și ca o milostivă rupe lanțurile greșelilor mele. Ca una ce singură ești bună, îmbunează acum sufletul meu cel necăjit de supărările demonilor, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ca să te laud pe tine, prea curată.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Catavasie: Tot neamul pământesc…

Luminânda

Podobie: Femei ascultați glas...

Cea dintâi dintre mironosițe și dintre apostoli, Magdalena, slăvită, asemenea cu îngerii, pe tine toți te cunoaștem că cea dintâi ai văzut Învierea Mântuitorului și singură cunoscătoare cu adevărat a tainelor negrăite ești, Marie, mireasa Domnului.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei

Marie, cea cu nume de doamnă și următoare a lui Hristos, împreună cu celelalte mironosițe și cu Fecioara Maria, ceea ce singură este Maică a lui Dumnezeu, roagă neîncetat pe Domnul pentru noi, cei ce te cinstim cu dragoste pe tine, mironosiță.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

O, preaslăvită minune! Cum s-a atins Maria de picioarele lui Hristos! Cum cea dintâi a văzut în chip străin Învierea Lui din morți, dumnezeiasca luminare dobândind. Să strige tot poporul, lăudând cu inimă curată pe cea dintâi dintre mironosițe și binevestitoare, prin a cărei dumnezeiască solire din chinuri ne izbăvim.

Urmând pe urmele lui Hristos Cel arătat, cuvioasă, și Lui slujindu-I, plină de râvna dreptei credințe, nici mort nu L-ai părăsit, ci, ducându-te, miruri cu lacrimi I-ai adus Acestuia, cu milostivire, prea lăudată. Pentru aceea pomenirea ta cea prea sfântă o prăznuim.

Tu, o, Marie prea slăvită, dorind a vedea Viața omorâtă în mormânt, ai venit noaptea și ai auzit pe îngeri: „Precum mai dinainte a zis, Hristos S-a sculat” și, în grabă vorbind ucenicilor Lui și lepădând din suflet întristarea, în locul plânsului ai primit negrăită bucurie, cuvioasă.

Astăzi credincioșii bucurându-se la pomenirea ta, mironosiță, Îl slăvim pe Cel ce te-a slăvit pe tine acum, Preabunul Domn, pe care roagă-L, neîncetat, prea cuvioasă, să ne dăruiască nouă veșnica slavă și strălucirea sfinților, pururea având îndrăznire către Dânsul, de Dumnezeu, fericită.

Slavă... glasul al 5-lea

Să trâmbițăm cu trâmbiță de cântări, să dănțuim praznic și să plesnim cu mâinile astăzi la prea strălucita pomenire a mironosiței lui Hristos. Să se bucure oștirile cerești de ceea ce L-a văzut și L-a uns cu miruri pe Domnul, pe Cel străpuns cu sulița de către ostași și să se minuneze cu nematerialnice cântări de cele ce au venit împreună cu ea la mormântul cel de viață dătător. Pământul și marea să laude după

datorie pe ceea ce este înfrânarea tinerilor, toiag bătrâneților, celor în necazuri ocrotitoare, celor necăjiți, ajutătoare, celor bogați, iconom, tămăduire celor bolnavi, cârmuitoare celor de pe mare, apărătoare tare tuturor robilor ei; turmă prea fericită, rugându-te, astfel strigă: Magdalenă Marie, prea slăvită, vino și scoate-ne pe noi din toată reaua întâmplare și ne mântuiește pe noi cu rugăciunile tale cele către Domnul.

Și acum…, a Născătoarei

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, și te slăvim, credincioșii, după datorie, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare și scăparea sufletelor noastre.

Doxologia mare, troparele, ecteniile și otpustul.

La Liturghie

Fericirile se pun pe 8, din Canoanele Sfintei: 4 din Cântarea a III-a și 4 din Cântarea a VI-a.

Apostolul din Epistola I către Corinteni (9: 2-12): Fraților, voi sunteți pecetea apostoliei mele... (caută la 14 octombrie).

I Corinteni 9, 2-12

2. Dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreşit, vă sunt. Căci voi sunteţi pecetea apostoliei mele în Domnul.
3. Apărarea mea către cei ce mă judecă aceasta este.
4. N-avem, oare, dreptul, să mâncăm şi să bem?
5. N-avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca şi ceilalţi apostoli, ca şi fraţii Domnului, ca şi Chefa?
6. Sau numai eu şi Barnaba nu avem dreptul de a nu lucra?
7. Cine slujeşte vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădeşte vie şi nu mănâncă din roada ei? Sau cine paşte o turmă şi nu mănâncă din laptele turmei?
8. Nu în felul oamenilor spun eu acestea. Nu spune, oare şi legea acestea?
9. Căci în Legea lui Moise este scris: "Să nu legi gura boului care treieră". Oare de boi se îngrijeşte Dumnezeu?
10. Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris: "Cel ce ară trebuie să are cu nădejde şi cel ce treieră, cu nădejdea că va avea parte de roade".
11. Dacă noi am semănat la voi cele duhovniceşti, este, oare, mare lucru dacă noi vom secera cele pământeşti ale voastre?

12. Dacă alţii se bucură de acest drept asupra voastră, oare, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm, ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos.

Evanghelia a VIII-a a Învierii (Ioan 20: 11-18): În vremea aceea Maria stătea afară la ușa mormântu-lui…

Evanghelia a opta a Învierii

Ioan (XX, 11 - 18)

11. Iar Maria stătea afară lângă mormânt plângând. Şi pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt.
12. Şi a văzut doi îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus.
13. Şi aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus.
14. Zicând acestea, ea s-a întors cu faţa şi a văzut pe Iisus stând, dar nu ştia că este Iisus.
15. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi eu Îl voi ridica.
16. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreieşte: Rabuni! (adică, Învăţătorule)
17. Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru.
18. Şi a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul şi acestea i-a zis ei.

Chinonicul: În tot pământul a ieșit vestirea ei și la marginile lumii cuvintele ei (Psalm 18:4).

Extras din Slujba Sfintei mironosițe Maria Magdalena, Editura Doxologia, traducere din limba greacă: Laura Enache, Îngrijire, tehnoredactare și compunere cântări: Cezar Florin Cocuz

Canon de rugăciune către Sfânta mironosiţă, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena

Troparul Sfintei mironosiţe, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena, glasul 1: Lui Hristos, cel ce pentru noi S-a născut din Fecioară, cinstită Maria Mag-dalena, ai urmat şi ai păzit îndreptările şi legile Lui pentru aceasta, astăzi, prea sfinţită pomenirea ta prăznuind, te lăudăm cu credinţă şi te cinstim cu dragoste.

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israe-liteanul, grăia: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceea ce eşti împodobită cu dumnezeieştile frumuseţi şi strălucită cu vărsările luminii celei dumnezeieşti, luminează inima mea cea întunecată, cu rugăciunile tale, Sfântă mironosiţă Maria Magdalena.

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În chip lămurit te-a sfinţit Cuvântul Tatălui, mântuindu-te de duhurile răutăţii. Aceluia făcându-te următoare, te-ai umplut de darurile Preasfântului Duh.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Umplându-te de ape făcătoare de viaţă din fântâna cea îndestulată a Stăpânului cel ce S-a arătat pe pământ pentru milostivire, ai uscat râurile cele tulburi ale păcatului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lăudămu-te, Fecioară, ca pe o Maică a Celui din Fire Ziditor; căci firea oa-menilor cea greşită o ai împăcat cu Dumnezeu, prea curată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut...

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubind pe întâiul Pricinuitor al bunătăţilor, pe Cel ce a îndumnezeit firea noastră prin milostivire, ai mers după Dânsul cu osârdie, Sfântă Maria Magdalena, plecându-te poruncilor Lui celor dumnezeieşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu, Sfântă Maria Magdalena, văzând cea dintâi dumnezeiasca Înviere, cu ve-selie ai ajuns la mormântul Mântuitorului; pentru aceea, te-ai arătat bine-vestitoare, grăind: Hristos S-a sculat, bateţi din palme.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul cel Întrupat din curatele tale sângiuiri, Preacurată, m-a izbăvit pentru bogăţia bunătăţii Sale, stricând hotărârea blestemului celui vechi. Pe Acela roagă-L neîncetat să mântuiască turma ta.

Irmosul: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte în dragostea Ta. Că Tu eşti Marginea doririlor şi credincioşilor Întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând cuget nesurpat de deşertăciunea lumii, ai slujit Celui ce a venit să mântuiască pe toată lumea din înşelăciune.

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Spălându-te cu lacrimile şi apucând înainte la mormântul Vieţii, ai văzut înger vestind Învierea lui Hristos, Sfântă Maria Magdalena.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Inima ta prin îndreptările lui Hristos s-a făcut fără prihană şi numai de Dânsul L-ai dorit, pe Cel frumos întru podoabă, ceea ce eşti vrednică de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Somnul păcatului m-a cuprins întru adormirea lenevirii lui, ci tu, Pruncă, cu rugăciunea ta cea priveghetoare, scoală-mă pe mine către pocăinţă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Ci Te rog întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cel ce a amăgit odinioară pe strămoaşa prin cuvinte şi o a izgonit din Rai, văzându-i ea acum călcat sub picioarele Sfintelor femei, care au avut cuget bărbătesc, se bucură în veci împreună cu dânsele.

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind rănită de dorirea dragostei celei dulci faţă de Cel Aşezat în mormânt, care dă viaţă tuturor, I-ai adus miresme, cinstită Maria Magdalena şi ai vărsat aromate de lacrimi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După dumnezeiasca patimă şi după înfricoşătoarea Înviere a Mântuitorului, ai alergat pretutindeni, vestind cuvântul cel cinstit şi ai vânat, ca o următoare a Cuvântului, pe mulţi din cei amăgiţi de necunoştinţă, slăvită Maria Magdalena.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce a binevoit a Se naşte din tine pentru nemăsurată mila Sa, Acela m-a îndreptat pe mine, care eram căzut în prăpastiile păcatului, cele cu multe împleticiri. Pe Acela roagă-L să mântuiască de toată vătămarea pe cei ce cu credinţă te laudă pe tine, Preasfântă Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu răcorirea cuvintelor tale, cinstită, ai potolit arsura întristării apostolilor, că ai grăit: Hristos S-a sculat, Viaţa S-a arătat, Soarele cel luminos a strălucit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iată că a strălucit luminată pomenirea ta, Sfântă Maria Magdalena, luminând pe cei ce într-însa te laudă pe tine cu credinţă şi gonind întunericul supărării viclenilor demoni, ceea ce eşti vrednică de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai sfinţenie înţelegătoare şi jertfelnic nepipăit, sfeşnic cu chip luminos şi pod care treci către Dumnezeu pe cei ce te laudă pe tine, Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog ridică-mă din adâncul răutăţilor, căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc, iar magii cu steaua călătoresc, că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.

Pe următoarea lui Hristos şi cea dintâi dintre mironosiţe, care a binevestit apostolilor, zicând: bucuraţi-vă, toţi cu psalmi şi cu cântări să mărim, laudă înălţând Domnului tuturor, Celui ce ne-a dăruit nouă, în lume, un izvor ca acesta de minuni.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dă-ruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Dumnezeu, Cel mai presus de fiinţă, umblând în lume cu trup, mironosiţă, cu adevărat următoare te-a primit pe tine, ceea ce toată dragostea ta ţi-ai dăruit-o către Dânsul. Pentru aceasta şi tămăduiri foarte multe ai făcut şi după ce te-ai mutat acum în ceruri, pentru lume te rogi pururea.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, grăind: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având pe Cuvântul în ajutor, ai izgonit multe feluri de boli. Aceluia îi stai acum înainte, ceea ce eşti aducătoare de mir, grăind: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Singură ai văzut mai înainte de ceilalţi pe Viaţa noastră, Hristos Înviat şi L-ai socotit pe Dânsul a fi grădinarul, grăind: Binecuvântat eşti, Doamne Dumne-zeule, în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Încetat-ai pornirea morţii, ca ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu cel Nemuritor şi L-ai născut, Preacurată, Căruia toţi cântăm: Binecuvântat este Rodul pântecelui tău, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţa ta s-a arătat luminată, Sfântă Maria Magdalena, fiind strălucită cu luminile faptelor celor îmbunătăţite ale dumnezeieştii propovăduiri, a plecării tale către Dumnezeu şi cu razele dragostei către Ziditorul tău, căruia împreună cu îngerii cânţi: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe lângă Cruce ai stat, mărită, văzând înjunghierea cea fără dreptate a Celui ce S-a smerit pe Sine pentru nespusa Sa milostivire. Şi fiind revărsată de lacrimi, strigai, Sfântă Maria Magdalena: ce este această minune străină? Cum fiind din fire Viaţă, este omorât şi moare Cel ce a omorât moartea?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Toţi cu un cuget te slăvim pe tine ca pe Maica lui Dumnezeu şi mai aleasă decât toate făpturile, prea curată. Că prin tine a pierit osânda cea din Adam şi fiinţa oamenilor cea lepădată s-a unit cu Dumnezeu, cântând: preoţi, lăudaţi, popoare, prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, chinuitorul caldeilor l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzându-i pe aceştia de o putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Către dumnezeiască bucurie te-ai mutat acum, către lărgimea Raiului cea desfătată, către locaşuri înţelegătoare şi mai presus de lume, unde sunt cetele cuvioşilor, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc, luminată Maria Magdalena, mironosiţă pentru aceea, cu toţii te fericim.

Stih: ***Sfântă mironosiţă Maria Magdalena, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nimic n-ai cinstit mai mult din cele de pe pământ decât dragostea către Hristos Dumnezeu. Ci, rănindu-te numai de frumuseţile Lui şi de razele cele ce fără mijlocire se trimit de la Dânsul şi urmând după urmele Lui, prea cinstită, strigai: pe Tine Te slăvesc, Mult Milostive.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dobândind îndumnezeirea care face pe om dumnezeu şi desfătându-te din pârâul Darului şi primind răsplătirile ostenelilor, după cuviinţă dumnezeiască şi numărându-te dimpreună cu ceata apostolilor, Sfântă Maria Magdalena, următoarea Cuvântului, păzeşte cu rugăciunile tale pe cei ce te cinstesc cu dragoste.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca Maică a Celui ce a pătimit pentru noi, izbăveşte-mă pe mine de patimile pierzătoare de suflet şi ca o milostivă rupe lanţurile greşelilor mele. Ca singura ce eşti bună, îmbunează acum sufletul meu cel necăjit de supărările demonilor, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ca să te laud pe tine, prea curată.

Irmosul: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat; că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Începătoriile Cetelor Îngereşti şi omeneşti te slăvim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, prea curată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu.

Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Tu, Sfântă Maria Magdalena, ca o ucenică adevărată în chip vădit ai slujit Cuvântului, Celui ce S-a sărăcit din prisosul milostivirii Sale. Şi văzându-L pe El Spânzurat pe Cruce şi pus în mormânt, te tânguiai lăcrimând. Pentru aceea, te cinstim, lăudându-te cu credinţă, Sfântă Maria Magdalena, pururea pomenită, purtătoare de mir prea luminată şi cu un glas grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu credinţă prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul a 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, prea curată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Ca pe o Fecioară şi ca pe singura între femei care ai născut pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile oamenilor te fericim. Că întru tine s-a sălăşluit Focul Dumnezeirii şi ca pe un Prunc, cu lapte ai hrănit pe Ziditorul şi Domnul. Pentru aceasta, neamul îngeresc şi omenesc, după vrednicie, slăvim Preasfântă naşterea ta şi cu un glas grăim ţie: roagă pe Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de păcate celor ce se închină cu credinţă Preasfintei naşterii tale.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul a 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, prea curată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Văzându-Te Fecioara şi Maica Ta, Iisuse, pe Cruce, cu plângere se văita, lăcrimând: Vai mie, Fiul meu Cel Prea dulce! Cum te-au spânzurat fără dreptate pe Cruce fiii evreilor, cei cu adevărat nemulţumitori? Dar acestea le pătimeşti cu trupul precum ai binevoit, ca un Îndurat, Fiul meu, Dumnezeule, Suferitorule de rele, Mult Milostive Doamne, ca să mântuieşti din pântecele balaurului pe omul pe care l-ai zidit. Laud pogorârea Ta cea desăvârşită.

Acatistul Sfintei Maria Magdalena

(22 iulie) (4 mai, aducerea moaştelor la Constantinopol) (Duminica Mironosiţelor, a 3-a după Paşti)

***

Acatistul Sfinte mironosiţe Maria Magdalena:
https://www.youtube.com/watch?v=y6J9b2KVXS8

Arhim Andrei Coroian. Acatistul Sfintei mironosite, intocmai cu apostolii, Ma-ria Magdalena:
https://www.youtube.com/watch?v=5h-gM2iBvPc

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne

izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacele şi Icoasele

Condacul 1

Lui Hristos al tău, pe care duhovniceşte L-ai iubit, I-ai urmat cea pregătită de Domnul spre propovăduire, Sfântă Maria Magdalena pentru aceasta cu dragoste te lăudăm în cântări şi te rugăm pe tine, ca ceea ce ai mare îndrăzneală către Domnul, din toate nevoile cu rugăciunile tale să ne izbăveşti, ca pururea bucurându-ne să strigăm ţie: ***Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!***

Icosul 1

Făcătorul îngerilor şi Domnul puterilor, mai înainte cunoscând voinţa ta cea bună, sfântă mironosiţă, te-a ales din cetatea Magdalei, din laţurile diavoleşti slobozindu-te; pentru aceasta te-ai arătat credincioasă slujitoare a Domnului, sârguindu-te a-L prea slăvi pe El cu viaţa şi cu osteneala. Iar noi, minunându-ne de aşa purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru tine, întru umilinţa inimilor strigăm către tine:
Bucură-te, cea chemată de Fiul lui Dumnezeu dintru întunericul diavolesc la minunată lumina Sa;
Bucură-te, că în curăţie cu trupul şi cu duhul până la sfârşit ai petrecut cu darul Lui;
Bucură-te, că prin curăţia inimii, sărăcia cu duhul până la sfârşit o ai păzit;
Bucură-te, că înaintea tuturor te-ai învrednicit a vedea pe Hristos cel înviat;
Bucură-te, că puterea vrăjmaşului bine ai biruit;
Bucură-te, că ai strălucit cu credinţa cea tare şi cu dragostea cea caldă către Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, că L-ai iubit şi L-ai propovăduit pe Mântuitorul Hristos cu toată inima ta;
Bucură-te, că până şi la moarte Aceluia drept ai slujit;
Bucură-te, că prin dar cu sufletul te-ai înnoit;
Bucură-te, că Evanghelia ai propovăduit şi întru vistieria inimii tale o ai încăput;
Bucură-te, că Învierea Domnului apostolilor ai vestit;
Bucură-te, că şi a vorbi cu îngerii te-ai învrednicit;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 2-lea

Văzându-se pe sine Maria Magdalena de şapte demoni izbăvită, cu toată inima s-a lipit de Hristos Dumnezeu, biruitorul iadului, învăţând pe toţi oamenii că nu numai cu gura, ci şi cu toată viaţa să slujească lui Dumnezeu, cântându-i Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Mintea omenească, cugetând, nu pricepe cum dintru aşa tulburare, cu darul lui Hristos, te-ai suit la înălţimea vieţii celei asemenea îngerilor, vrednică de laudă, Maria Magdalena. Pentru aceea şi noi, avându-te pe tine mijlocitoare bună, cu căldură ne rugăm să ceri de la Domnul şi pentru noi izbăvire din adâncul păcatului, ca să strigăm ţie cu dragoste unele ca acestea:
Bucură-te, că ai scăpat din cumplita robie a dracilor;
Bucură-te, că aievea ai mustrat înşelăciunea viclenilor demoni;
Bucură-te, că pe toţi îi înveţi ca în ispitele de la vrăjmaşul la Hristos să alerge;
Bucură-te, că îndemni ca nimeni în scârba cea mare pentru păcate să nu deznă-

dăjduiască;
Bucură-te, a tuturor păcătoşilor călăuzitoare pe calea sfinţeniei;
Bucură-te, că ai cunoscut tăria cea atotputernică a darului lui Hristos;
Bucură-te, povăţuitoare bună a mulţumirii celei cuvenite lui Dumnezeu;
Bucură-te, dreapta învăţătoare a laudei lui Dumnezeu celei adevărate;
Bucură-te, că ne-ai arătat cu viaţa ta calea cea dreaptă a vieţii pământeşti;
Bucură-te, apărătoare bună a tuturor păcătoşilor înaintea lui Dumnezeu;
Bucură-te, păzitoarea sufletelor noastre de vicleşugul satanei;
Bucură-te, mijlocitoarea noastră cea caldă către Hristos întru toate scârbele;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 3-lea

Cu puterea dumnezeiescului dar, dimpreună şi cu a ta bunăvoinţă, fără şovăire, precum Avraam de demult ai lăsat casa părintelui tău şi cu bucurie ai urmat lui Hristos Dumnezeu. Deci ***rugămu-te, pe tine, ucenică a lui Hristos, slăvită Maria Magdalena, luminează prin rugăciunile tale şi inimile noastre cu dragostea cea către Dumnezeu***, ca şi acum şi pururea să-I strigăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având puterea înţelepciunii dăruită ţie de Dumnezeu, Maria Magdalena, bărbăteşte ai lepădat cele frumoase ale lumii acesteia şi, ca o ucenică bună, cu dreptate ai slujit Cuvântului, care pentru multă milostivirea Sa a sărăcit pentru noi. Pentru acestea cu umilinţă strigăm ţie:
Bucură-te, ucenica lui Hristos cea bună;
Bucură-te, învăţătoarea dragostei celei adevărate către Dumnezeu;
Bucură-te, că deşertăciunea lumii acesteia bine o ai cunoscut;
Bucură-te, că bucuria lumii bărbăteşti o ai lepădat;
Bucură-te, că frumuseţea lumească întru nimica o ai socotit;
Bucură-te, că cinului călugăresc calea vieţii celei bune mai înainte ai arătat;
Bucură-te, că pe toţi îi povătuieşti pe calea către Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, că pentru lucrările milostivirii casa cea pământească o ai lăsat;
Bucură-te, că mila lui Hristos şi aici şi în cer o ai aflat;
Bucură-te, că prin ea la fericirea cea veşnică ai ajuns;
Bucură-te, mieluşea înţeleaptă, că de la lupii cei răi către Hristos păstorul cel bun ai alergat;
Bucură-te, că în staulul cuvântătoarelor Sale oi ai intrat;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 4-lea

Viforul urgiei drăceşti cu putere pe mare s-a ridicat asupra casei sufletului tău, Sfântă Marie, dar a o surpa pe aceasta până în sfârşit nu a putut, că ai aflat mântuire pe piatra cea tare a credinţei în Hristos, şi pe aceasta tu, prea înţeleaptă femeie, stând neclintită, îi înveţi pe toţi ca Preabunului Dumnezeu să-i cânte cântare: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind noi, de Dumnezeu înţelepţită Marie, că urmând lui Hristos ai aflat veselia cea adevărată a inimii, dreptatea, pacea şi bucuria întru Duhul Sfânt, ne sârguim să ne aflăm în ceata părtaşilor la Împărăţia lui Dumnezeu. Iar ţie, ca uneia ce te veseleşti în această împărăţie arătându-ne şi nouă calea spre ea, îţi zicem cu toţii aşa:
Bucură-te, că dulceaţa cerească a lui Iisus o ai iubit;
Bucură-te, că viaţa cea adevărată ai aflat;
Bucură-te, că şi nouă chipul acestei vieţi ne-ai arătat;
Bucură-te, că întru bucuria cerească pururea acum petreci;
Bucură-te, că dintru a Raiului hrană pururea guşti;
Bucură-te, că focul dragostei către Dumnezeu în inima ta ai aprins;
Bucură-te, cea iubită duhovniceşte de Hristos Dumnezeu ca o roabă dreaptă a Sa;
Bucură-te, fierbinte rugătoare pentru noi către Dumnezeu;
Bucură-te, ajutătoarea întru nevoile noastre;
Bucură-te, învăţătoarea noastră cea bună şi blândă;
Bucură-te, sălaş prea cinstit al Duhului Sfânt;
Bucură-te, sfântă întocmai cu apostolii;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 5-lea

Ca o stea cu dumnezeiască mergere urmând lui Hristos, slăvită Maria, te-ai arătat între mironosiţe. Împreună cu acelea stând acum şi pururea înaintea Sfintei Treimi, adu-ne şi pe noi împreună cu cetele cele sfinţite, prin rugăciunile tale, luminându-ne calea cea întunecată a vieţii noastre, pentru a-I striga cu bucurie lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzând, Sfânta Maria, pe Hristos Dumnezeu pe cruce răstignindu-Se, minunată bărbăţie ai arătat; că mulţi dintre ucenici au lăsat pe Învăţătorul lor, iar tu, cu dumnezeieştile Lui învăţături neîncetat aprinzându-ţi sufletul şi cugetul, ai biruit neputinţa firii femeieşti şi aşa ai fost părtaşă patimii celei mântuitoare a lui Hristos. Pentru aceasta şi noi, la atâta vitejie bărbătească a ta privind, strigăm ţie:
Bucură-te, podoaba şi îmbunătăţirea femeilor celor înţelepte;

Bucură-te, veselia cea bună a tuturor creştinilor;
Bucură-te, cea împreună-pătimitoare cu Hristos Dumnezeu, fiind El pe cruce răstignit;
Bucură-te, că ne-ai arătat nebiruita cale a dragostei pentru El;
Bucură-te, că mare îndrăznire ai luat către Dumnezeu, cu dragoste rugându-te pentru noi;
Bucură-te, podoaba şi lauda femeilor;
Bucură-te, adăpostirea cea tare a creştinilor;
Bucură-te, că decât bărbaţii cei tari mai puternică eşti;
Bucură-te, că decât înţelepţii acestei lumi mai înţeleaptă eşti;
Bucură-te, că cele ascunse ale înţelepciunii Sale ţi-a arătat Dumnezeu;
Bucură-te, că propovăduirea cea adevărată Însuşi Dumnezeu-Cuvântul te-a învăţat;
Bucură-te, că pe Hristos Dumnezeu mai mult decât viaţa ta L-ai iubit;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 6-lea

Cu darul Tău, Hristoase Împărate, cele neputincioase se vindecă şi vasele cele slabe se fac tari. Că mironosiţele femei lângă crucea Ta cu bărbăţie stau şi darul Crucii fără de frică tuturor îl vestesc; şi iară cete de femei înţelepte, sârguindu-se a se asemăna cetelor îngereşti, cu trezvie de-a pururea strigă Sfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Căutând a te lumina cu lumina cunoştintei de Dumnezeu celei adevărate, când ai văzut pe Dumnezeu pe cruce răstignit, minunată Maria, lăcrimând ziceai: cum Viaţa acum de voie moarte primeşte? Noi dar, ştiind slăvită luminarea ta prin darul Sfântului Duh, strigăm ţie acestea:
Bucură-te, că pe Hristos cel răstignit din adâncul sufletului L-ai plâns;
Bucură-te, că veselia cea veşnică în locaşurile cereşti ai aflat;
Bucură-te, că şi nouă chipul plângerii celei bune ne-ai arătat;
Bucură-te, că tu eşti bucuria noastră cea neîncetată;
Bucură-te, a tuturor scârbiţilor mângâiere nemincinoasă;
Bucură-te, că pe pământ ai pătimit cu Hristos, pentru El;
Bucură-te, că împreună cu Domnul, în ceruri te proslăveşti întru El;
Bucură-te, a tuturor vrăjmaşilor noştri tare biruitoare;
Bucură-te, în toate scârbele noastre grabnică ajutătoare;
Bucură-te, că tuturor creştinilor aducerea-aminte de tine prea dulce le este;
Bucură-te, că în toată Biserica lui Hristos numele tău e cinstit;
Bucură-te, mlădiţa cea adevărată a viei lui Hristos;

Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 7-lea

Voind a cunoaşte puterea cea atotbiruitoare a Crucii, până la sfârşitul patimilor lui Hristos ai stat lângă crucea Mântuitorului, dimpreună cu alte femei, prea slăvită Maria. Iar durerea împreună pătimind cu Maica Domnului, cu nedumerire strigai: Ce minune străină este aceasta? Cel ce ţine toată făptura a voit a pătimi. Deci noi, Celui ce de voie pe Cruce S-a înălţat, de viaţă purtătoare făcând-o, cu dragoste Îi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Minunată femeie te-ai arătat tu, fericită Maria, cu dragostea ta către Hristos pe care ai arătat-o cu tânguirile cele amare, căzând către Cel luat de pe Cruce şi cu lacrimi spălând prea cinstitele Lui răni. Încă şi lui Iosif celui cu bun chip şi lui Nicodim celui iubitor de dreptate urmând, la mormântul Mântuitorului cu celelalte sfinte femei ai alergat şi, plângând şi pe cea nevinovată Maica Lui, care nemângâiat plangea, ai mângâiat-o, că sabia cea cumplită, sufletul ei pătrunsese. Iar noi, această vrednicie a ta ştiind, cu smerenie strigăm ţie:

Bucură-te, că ai spălat cu lacrimi prea curatele răni ale lui Hristos;
Bucură-te, că împreună ai pătimit cu Maica Lui cea prea nevinovată;
Bucură-te, că pe Hristos până la mormânt L-ai petrecut;
Bucură-te, că ai privit cu nedumerire la Viaţa ce se punea în mormânt;
Bucură-te, a lacrimilor de pocăinţă învăţătoarea noastră cea bună;
Bucură-te, că a ne spăla cu lacrimi întinăciunea păcatelor ne povăţuieşti;
Bucură-te, că ne îndemni ca inimile noastre cele împietrite prin aceleaşi lacrimi să le înmuiem;
Bucură-te, că ne-ai arătat nouă chipul înţelepciunii celei adevărate;
Bucură-te, că ne înveţi să ţinem minte pururea patimile lui Hristos;
Bucură-te, slăvită Maria, că dimpreună cu prea nevinovata Fecioara Maria, eşti adevărată mijlocitoare pentru noi;
Bucură-te, sluga cea bună a lui Hristos;
Bucură-te, că nu voia oamenilor, ci voia Domnului ai urmat;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 8-lea

De necuprins cu cugetul, de Dumnezeu înţelepţită Maria, ţi s-a părut ţie îngroparea Celui ce dă viaţă tuturor, dar rănită fiind cu dragostea Aceluia, încă de cu noapte ai adus mir la mormântul Lui şi lacrimi ai vărsat în loc de aromate. Pentru

aceasta şi petreci acum în lăcaşurile cele bine mirositoare ale Raiului, cu cetele îngereşti strigând pururea lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Toată dulceaţa, bucuria şi viaţa ţi-a fost ţie Iisus, Sfântă Maria Magdalena, pentru aceasta, văzând piatra cea grea luată de pe mormânt şi pe El neaflându-L, plângând ai alergat la Simon-Petru şi la celălalt ucenic pe care îl iubea Iisus, cu durere vestindu-le lor că au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştii unde L-au pus. Acum, slobodă fiind de suferinţa aceea, veşnic în ceruri cu Hristos te veseleşti, iar noi, pe pământ, nădăjduim ca prin rugăciunile tale să intrăm întru aceeaşi bucurie, cu umilinţă strigând ţie aşa:

Bucură-te, că întunericul nopţii ai biruit cu strălucirea dragostei tale către Hristos;
Bucură-te, că la privegherea cea de noapte întru rugăciune a sta ne-ai învăţat;
Bucură-te, că eşti strălucită cu lumină veşnică în cer;
Bucură-te, că Împărăţia Cerului cu sărăcia duhovnicească ai cumpărat;
Bucură-te, că după durerea pentru patimile lui Hristos deplină mângâiere ai aflat;
Bucură-te, că prin blândeţe ai ajuns moştenitoare a pământului în Raiul cel ceresc;
Bucură-te, că flămânzind şi însetând de dreptatea lui Hristos, acum te saturi la cina cea împărătească;
Bucură-te, că mila Stăpânului aflând, ca o milostivă, Îl rogi ca şi pe noi să ne miluiască;
Bucură-te, cea curată cu inima, că acum vezi pe Dumnezeu faţă către faţă;
Bucură-te, că te-ai învrednicit mai înaintea tuturor a vedea Învierea lui Hristos, Pacea cea veşnică;
Bucură-te, cea prigonită pentru dreptatea lui Hristos, că a ta este Împărăţia lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai aflat veşnică veselie şi plată multă în ceruri;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 9-lea

Tot soborul îngeresc s-a mirat, Hristoase Împărate, de taina cea mare a slăvitei Învierii Tale; iadul s-a cutremurat, văzând că te-ai pogorât, Hristoase, în cele mai de jos ale pământului şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice, care îi ţineau pe cei legaţi; iar noi, cu bucuria femeilor mironosiţe dimpreună bucurându-ne, cu veselie strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ritorii cei mult vorbitori nu pot de ajuns să spună durerea ta cea mare, slăvită Maria, când şedeai plângând lângă mormânt. Că ce cuvânt ar putea spune durerea

sufletului tău, când nu L-ai aflat în groapă pe Domnul, cel decât viaţa ta mai iubit ţie? În inima ta cea plină de durere nici strălucirea, nici mângâierea îngerilor nu a putut să încapă. Marea ta suferinţă înţelegând-o, cu umilinţă îţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, că în groapă te-ai plecat, ca să-L vezi pe Iisus;
Bucură-te, că acum Îl vezi pe scaunul slavei şezând;
Bucură-te, că încă fiind pe pământ ai văzut pe vieţuitorii cei luminaţi ai cerului;
Bucură-te, că Învierea lui Hristos cu glas de bucurie ţi-au vestit;
Bucură-te, că împreună cu ei în bucuria cea veşnică eşti;
Bucură-te, că din dragoste mir lui Hristos I-ai adus;
Bucură-te, că la mireasma cea bine mirositoare a mirului lui Hristos cu dulceaţă ai alergat;
Bucură-te, că de amărăciunea dulceţilor lumii celei păcătoase te-ai lepădat;
Bucură-te, că ai iubit dulceaţa lui Iisus cea cerească;
Bucură-te, vlăstar bine crescut al grădinii lui Iisus;
Bucură-te, viţă bine roditoare a viei lui Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai arătat lăcaş împodobit al Sfântului Duh;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 10-lea

Vrând să miluieşti lumea, în mormânt Te-ai pogorât, Cela ce eşti fără de moarte, puterea iadului ai sfărâmat şi ai înviat, ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicând femeilor mironosiţe: "Bucuraţi-vă !" Cu acestea şi noi cântare de bucurie acum Îţi aducem zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Decât zidul de piatră mai tare a fost dragostea ta către Hristos, cel ce te-a iubit pe tine, slăvită mironosiţă, Maria-Magdalena. Pentru aceasta, când Cel ce este Viaţa noastră, S-a sculat din mormânt, tu L-ai văzut cea dintâi şi, gândind că este grădinarul, ai uitat a firii neputinţă zicând către El: "***Dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi eu Îl voi ridica***". Dar prea dulcele glas ţi-a arătat pe Învăţătorul, iar pe noi ne-a învăţat să-ţi zicem aşa:

Bucură-te, că pe Grădinarul Ceresc, înviat din mormânt cea dintâi L-ai văzut;
Bucură-te, că în grădina Sa cea din Ceruri te-ai sălăşluit;
Bucură-te, că acum cu strugurii darului lui Dumnezeu în veci te hrăneşti;
Bucură-te, că pururi cu vinul dulceţurilor Raiului te veseleşti;
Bucură-te, că dragostea ta către Dumnezeu firea a biruit;
Bucură-te, că prin ea şi pe noi râvna spre Dumnezeu ne-ai învăţat;
Bucură-te, că din gura lui Hristos vestea Învierii mai întâi tu ai primit;

Bucură-te, că apostolilor graiurile cele de bucurie tu mai întâi le-ai vestit;
Bucură-te, că bucuria cea veşnică în Cer ai aflat;
Bucură-te, că şi pe noi la aceeaşi bucurie prin tine ne chemi;
Bucură-te, că pentru aceasta totdeauna la Dumnezeu mijloceşti;
Bucură-te, că Aceluia rugăciuni fierbinţi aduci pentru noi;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 11-lea

Nici un cuvânt nu este de ajuns spre a lăuda după vrednicie bucuria cea dumnezeiască a Învierii lui Hristos, pe care tu, prea slăvită Maria, cu alte femei o ai vestit apostolilor întru această numită şi sfântă zi, al praznicelor praznic şi sărbătoare a sărbătorilor. Pentru aceasta, Hristoase Împărate, înaintea măririi milelor Tale celor negrăite ce au fost spre noi, închinându-ne cu smerenie şi cu dragoste, strigăm Ţie: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Stea prea strălucitoare te-ai arătat lumii celei păcătoase, Maria Magdalena, când, după prea slăvita Înălţare a Mântuitorului, umblând prin oraşe şi sate şi cuvântul Evangheliei pretutindenea vestind, pe mulţi ai plecat sub jugul cel bun al lui Hristos. Şi ajungând până la Roma cea veche, bărbăteşte ai stat înaintea Cezarului Tiberiu şi prin chipul oului roşu şi cu înţelepte cuvinte, i-ai lămurit puterea purtătoare de viaţă a lui Hristos, iar pe necugetatul Pilat şi pe arhiereul cel fără de Dumnezeu i-ai înfruntat, ca neleguitele lor fapte să primească cele vrednice. De aşa nevoinţă a mărturisirii tale minunându-ne cu bucurie strigăm ţie aşa:
Bucură-te, a învăţăturii lui Hristos slăvită binevestitoare;
Bucură-te, a întunericului păgânesc luminată izgonitoare;
Bucură-te, că pe mulţi de legăturile păcătelor ai dezlegat;
Bucură-te, că înţelepciunea lui Hristos pe toţi ai învăţat;
Bucură-te, că pe mulţi dintru întunericul necunoştinţei la lumina cea minunată a lui Hristos ai adus;
Bucură-te, că în dreptatea lui Hristos a sta cu tărie ne-ai arătat;
Bucură-te, că mântuirea sufletelor păcătoşilor mai mult decât viaţa ta ai iubit;
Bucură-te, că poruncile lui Hristos bine le-ai înţeles;
Bucură-te, că acelora drept le-ai urmat;
Bucură-te, că întunericul păgânătăţii cu îndrăznire l-ai înfruntat;
Bucură-te, că de mânia Cezarului nu te-ai înspăimântat;
Bucură-te, că aceluia răutatea şi viclenia vrăjmaşilor lui Hristos i-ai dovedit;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai pro-povăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 12-lea

Cu îndestulare plină fiind de darul lui Dumnezeu, slăvită Maria, mulţime de suflete ai adus la Hristos, iar după aceea ai venit la Efes, unde cu dragoste apostolească dimpreună cu apostolul dragostei mântuirii oamenilor slujind, întru fericita adormire către Domnul te-ai mutat, cântându-l împreună cu mulţimea cântăreţilor cereşti: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cântând viaţa ta cea vrednică de laudă de pe pământ şi slava ta cea din cer, cu bucurie slăvim, cântăm şi mărim pe Împăratul Ceresc cel minunat întru sfinţii Săi, că nu numai tu, Sfântă Maria, cu darul Aceluia dănţuieşti acum în locaşurile drepţilor, ci şi pe noi pe pământ ne veseleşti, lăsându-ne mirul cel de mult preţ al moaştelor tale, pe care Leon, împăratul cel înţelept, din Efes în cetatea lui Constantin a poruncit a le aduce. Pe acelea şi noi, ca pe cele ce izvorăsc dar neîmpuţinat tuturor celor ce aleargă cu credinţă şi cu dragoste sărutându-le, cu umilinţă îţi cântăm ţie acestea:

Bucură-te, că pe pământ ardeai de dragostea pentru Hristos;
Bucură-te, că în cer în sălaşurile Tatălui Său te-ai şălăşluit;
Bucură-te, apărare tare a credincioşilor;
Bucură-te, mirul cel cu bun miros, care Biserica o bine înmiresmezi;
Bucură-te, cădelniţa de aur ce pururea aduci lui Dumnezeu tămâia rugăciunii pentru noi;
Bucură-te, izvorul vindecărilor cel nesecat;
Bucură-te, comoara darului lui Dumnezeu cea necheltuită;
Bucură-te, adevărată părtaşă cu cetele îngereşti;
Bucură-te, slăvită vieţuitoare în cămările cereşti;
Bucură-te, că plata ta multă este în ceruri;
Bucură-te, că bucuria ta este veşnică în lăcaşurile sfinţilor;
Bucură-te, că tu totdeauna mijloceşti, ca şi nouă să ni se dea bucuria darului şi slava;

Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea minunată şi de mirare podoabă a femeilor şi tuturor creştinilor laudă şi bucurie, care întocmai cu apostolii te-ai arătat, slăvită mironosiţă Maria Magdalena, primind rugăciunea noastră cea de acum, dintru toate nevoile şi durerile sufleteşti şi trupeşti şi de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi ce vin asupra noastră pe noi ne izbăveşte şi către Împărăţia Cerului cu mijlocirea ta îndreptează-ne pe noi cei ce cu umilinţă şi cu dragoste cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul întâi

Făcătorul îngerilor şi Domnul puterilor, mai înainte cunoscând voinţa ta cea bună, sfântă mironosiţă, te-a ales din cetatea Magdalei, din laţurile diavoleşti slobozindu-te; pentru aceasta te-ai arătat credincioasă slujitoare a Domnului, sârguindu-te a-L prea slăvi pe El cu viaţa şi cu osteneala. Iar noi, minunându-ne de aşa purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru tine, întru umilinţa inimilor strigăm către tine:
Bucură-te, cea chemată de Fiul lui Dumnezeu dintru întunericul diavolesc la minunata lumina Sa;
Bucură-te, că în curăţie cu trupul şi cu duhul până la sfârşit ai petrecut cu darul Lui;
Bucură-te, că prin curăţia inimii, săracia cu duhul până la sfârşit o ai păzit;
Bucură-te, că înaintea tuturor te-ai învrednicit a vedea pe Hristos cel înviat;
Bucură-te, că puterea vrăjmaşului bine ai biruit;
Bucură-te, că ai strălucit cu credinţa cea tare si cu dragostea cea caldă către Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, că L-ai iubit şi L-ai propovăduit pe Mântuitorul Hristos cu toată inima ta;
Bucură-te, că până şi la moarte Aceluia drept ai slujit;
Bucură-te, că prin dar cu sufletul te-ai înnoit;
Bucură-te, că Evanghelia ai propovăduit şi întru vistieria inimii tale o ai încăput;
Bucură-te, că Învierea Domnului apostolilor ai vestit;
Bucură-te, că şi a vorbi cu îngerii te-ai învrednicit;
Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!

Condacul întâi

Lui Hristos al tău, pe care duhovniceşte L-ai iubit, I-ai urmat, cea pregătită de Domnul spre propovăduire, Sfântă Maria Magdalena; pentru aceasta cu dragoste te lăudăm în cântări şi te rugăm pe tine, ca ceea ce ai mare îndrăzneală către Domnul, din toate nevoile cu rugăciunile tale să ne izbăveşti, ca pururea bucurându-ne să strigăm ţie: ***Bucură-te, Sfântă Maria Magdalena, care cu credinţă apostolească L-ai propovăduit pe Preadulcele Iisus!***

După aceea se citesc aceste rugăciuni:

Rugăciunea întâi

O, Sfântă şi prea lăudată mironosiţă, cea întocmai cu apostolii, ucenică a lui Hristos, Maria Magdalena! Către tine, adevărata şi puternică mijlocitoare pentru noi la Dumnezeu, acum noi, păcătoşii şi nevrednicii, cu osârdie alergăm şi cu inima înfrântă ne rugăm. Tu, care în viaţa ta de înfricoşate curse diavoleşti ai fost ispitită, dar cu darul lui Dumnezeu de acelea ai scăpat, şi pe noi din mrejele vrăjmaşului cu rugăciunile tale ne izbăveşte, ca totdeauna în toată viaţa noastră cu lucrul, cu cuvântul, cu gândul şi cu cugetele cele tainice ale inimilor noastre să slujim cu dragoste Unuia Sfântului Stăpân şi Dumnezeu, precum ne-am făgăduit Lui.

Tu mai mult decât toate bunătăţile pământeşti pe Preadulcele Domn Iisus ai iubit şi Aceluia în toată viaţa ta bine ai urmat, hrănind cu darul şi cu dumnezeiasca Lui învăţătură nu numai sufletul tău, ci şi mulţime de oameni de la întunericul păgânătăţii la lumina lui Hristos cea minunată aducând.

Aceasta ştiind, te rugăm pe tine, cere nouă de la Hristos Dumnezeu darul cel luminător şi sfinţitor, ca fiind umbriţi cu acela să sporim în credinţă şi în vieţuire curată, în lupta dragostei şi a lepădării de sine, ca fără lenevire să ne silim a sluji aproapelui nostru întru nevoile lui cele duhovniceşti şi trupeşti, ţinând minte pilda iubirii tale de oameni.

Tu, Sfântă Maria, ceea ce vitejeşte cu darul lui Dumnezeu ai petrecut viaţa ta pe pământ şi cu pace te-ai dus în locaşurile cereşti, roagă pe Hristos Dumnezeu Mântuitorul ca prin rugăciunile tale să ne învrednicească şi pe noi fără de împiedicare

să săvârşim călătoria noastră întru această vale a plângerii şi în pace şi întru pocăinţă să ne sfârşim viaţa, întru sfinţenie pe pământ vieţuind, de veşnica şi fericita viaţă în ceruri să ne învrednicim, şi acolo cu tine şi cu toţi sfinţii dimpreună totdeauna să lăudăm Treimea cea nedespărţită, să cântăm Dumnezeirea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea a doua

O, Sfântă mironosiţă, întocmai cu apostolii Maria Magdalena, tu, cu căldura dragostei tale către Hristos Dumnezeu, ai călcat sub picioare măiestriile cele rele ale vrăjmaşului şi L-ai aflat pe Hristos, Mărgăritarul cel fără de preţ, şi ai dobândit Împărăţia Cerului.

Pentru aceasta cad către tine şi cu suflet umilit şi cu inima înfrântă îţi strig ţie eu, nevrednicul: Caută dintru înălţimea cerului spre mine, cel ce sunt în luptă cu ispitele păcatelor; vezi cu cât de multe păcate şi nevoi vrăjmaşul în toată ziua mă împiedică, căutând pieirea mea.

Slăvită şi întru tot lăudată ucenică a lui Hristos, Maria, roagă pe Cel iubit de tine, Cel ce şi El pe tine te-a iubit, pe Hristos Dumnezeu, ca să-mi dăruiască mie lăsarea greşelilor mele celor multe, să mă întărească cu darul Său, cu trezvie şi vitejeşte să umblu pe calea sfintelor Lui porunci şi să mă facă pe mine lăcaş bine mirositor al Sfântului Duh, ca aşa în pace nerușinat să sfârşesc viaţa mea cea cu multe osteneli

pe pământ şi să mă sălăşluiesc în lăcaşurile Raiului ceresc cele luminate şi fericite, unde cu toţi sfinţii totdeauna cu bucurie prea măreşti Treimea cea de o fiinţă: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh. Amin.

Canon de rugăciune către Sfânta slăvita mironosiţă, cea întocmai cu apostolii lui Hristos, Maria Magdalena

Iar de nu este preot, zice: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Doamne miluieşte (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.

7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Auzi-mă, Doamne întru dreptatea Ta, să nu intri la judecată cu robul Tău.
Auzi-mă, Doamne întru dreptatea Ta, să nu intri la judecată cu robul Tău.
Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pământul cel drept.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia (de 3 ori)

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori),

Iar apoi **troparele** pe glasul 2, asemenea cu:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe cinstita mironosiţă, cea întocmai cu apostolii, şi uceniţa lui Hristos Mântuitorul, pe tămăduitoarea cea prea bună a bolilor, întru cântări cu toţii s-o cinstim, acesteia glas înălţând: Sârguieşte, şi pe ai tăi rugători izbăveşte-i din necazul cel de acum, ca să te cinstim totdeauna pre tine, Marie, ca pe o dătătoare de bine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cei ce alergăm la racla Miroforei, mâinii ei cu credinţă închinându-ne, veniţi cu dragoste să o lăudăm în cântări, către dânsa dintru adâncul inimii strigând: Marie

prea slăvită, pe cei ce acum se roagă ţie izbăveşte-i din nevoi şi din primejdii, şi din tot necazul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei, *asemenea*

Niciodată nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, a vesti puterile tale noi, nevrednicii; că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea primejdii? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? De la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că pe robii tăi pururea îi mântuieşti din toate nevoile.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Cântarea 1, glasul 8

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând, israiliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

De multe ispite fiind cuprinşi, la tine alergăm, de mir purtătoareo Magdalena, şi ţie ne rugăm: cu ocrotirile tale, de toată primejdia şi boala izbăveşte-ne.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Mâna ta prea cinstită, Magdalena, dă tămăduire celor ce zac în boli şi în neputinţe; tu izbăveşte-i pe cei cuprinşi de acestea şi asuprelile dracilor surpă-le.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu trupul şi cu sufletul bolind din pricina tulburării patimilor, la racla ta alergăm, cerând vindecare prin rugăciunile tale, ca să luăm şi iertare greşalelor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Pe Maria, uceniţa lui Hristos, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, să o cântăm noi, credincioşii, cerând tămăduirea bolilor şi izbăvire de necazuri.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cela ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unul Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

De mir purtătoareo Marie, rogu-te, cu mijlocirile tale vindecă patimile sufletului şi ale trupului, că ţie mă închin şi cu dragoste săvârşesc pomenirea ta, de Dumnezeu slăvită şi întocmai cu apostolii cinstită.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Pe tine, slăvită, cu credinţă toţi te punem înainte solitoare milostivă către Dumnezeu, Marie prea cinstită, cu stăruinţă rugându-te, ca ceea ce eşti întâia între mirofore, să ne izbăveşti pe toţi prin mijlocirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin rugăciunile tale cele bine primite, Magdalena, de boli ne vindecă, de patimi de tot felul şi de orice răutate, şi ne acoperă, Marie, cu mâna ta cea-nmiresmată, pe care Dumnezeu a proslăvit-o prin multe minuni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Preasfântă Fecioară, care pe Dumnezeu ai născut, scapă din toată nevoia şi necazul pe cei ce aleargă la tine şi te cântă, împreună cu mironosiţa, şi ne mântuieşte din toată împresurarea, ceea ce eşti una prea cântată.

Stihuri:

Izbăveşte din nevoi pe robii tăi, slăvită, de mir purtătoare, că pe tine te punem înainte în ispite, ca pe un tare ajutor întru nevoi.

Caută cu milostivire, prea cântată, de Dumnezeu Născătoare, spre necazul cel cumplit al trupului, şi vindecă durerea sufletului meu.

[Preotul zice Ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, la care pomeneşte pre cei pentru care se face Paraclisul. Strana: Doamne miluieşte (de 12 ori), apoi ecfonisul: Că milostiv;]

Iar strana zice: **Sedealna**, glas 4, asemenea cu: „Rugătoare fierbinte... ”

Cu acoperământul tău, ca şi cu o pavăză nebiruită, ne îmbogăţim totdeauna, şi cu credinţă strigăm ţie, prea cinstită mironosiţă Marie Magdalena: sârguieşte şi ne scapă din primejdii prin dumnezeieştile tale soliri cele către Domnul.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Cu haruri mai presus de fire împodobită fiind prea cinstită mâna ta, mironosiţă cea întocmai cu apostolii, tămăduieşte bolile celor ce te cinstesc pe tine.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Cei ce luăm totdeauna din harul cel pururea curgător din racla cu mâna ta, o, Marie, te lăudăm pe tine şi te cinstim slăvindu-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tămăduieşte mulţimea bolilor noastre, rugămu-ne ţie, Marie, ceea ce dăruieşti îndoită vindecare, cea a sufletului şi-a trupului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Pentru rugăciunile Maicii Tale, Doamne, şi pentru mijlocirile celei întocmai cu apostolii Maria, dăruieşte-ne iertare de greşale, ca un Iubitor de oameni.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel prea înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Mâna ta cea cinstită, purtătoareo de miruri, o sărutăm, pe cea care-a cuprins picioarele lui Hristos, căreia închinându- ne, din toată boala ne slobozim.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Revarsă har sufletelor noastre, Marie, cu ocrotirea mâinii tale celei prea cinstite, şi ne vindecă pe noi de toate bolile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izbăveşte-ne pe noi din primejdii şi supărări, şi ne învredniceşte, Marie slăvită, să dobândim dulceaţa cea veşnică a Raiului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Pe tine singură solitoare către Dumnezeu te-am dobândit noi, rugătorii tăi, Maica lui Dumnezeu prea curată, pe carele, rugămu-ne, fă-L milostiv nouă prin mijlocirile tale.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Puterea minunilor ce ţi s-a dat şi harul ce vindecă degrab bolile celor aflaţi în neputinţă, de mir purtătoareo, fiecăruia lucrează, atunci când voieşti, minuni de tot felul; prin care tămăduieşte-ne, Marie slăvită.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Nu înceta să ne păzeşti pe noi neatinşi de toată primejdia, ceea ce pentru noi eşti solitoare, acoperământ totdeauna şi străjuitoare, că la tine pururea năzuim noi, robii tăi, mironosiţă Marie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din nebunia tulburării patimilor şi din viforul cel aprig al gândurilor rele, Marie de Dumnezeu gânditoare, spre liniştit liman ne îndreptează, căci poţi să ne ajuţi ca ceea ce ai îndrăzneală către Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Pe tine te cântăm, Maica lui Dumnezeu prea curată, şi pururi te slăvim, că eşti în nevoi a muritorilor mântuire, nădejde şi slavă, acoperământ şi laudă, şi sprijinitoarea celor ce se închină cu credinţă la dumnezeiască icoana ta.

Stihuri:

Izbăveşte din nevoi pe robii tăi, mironosiţă, şi turma, căreia de la Dumnezeu eşti păzitoare, şi vindecă durerea sufletelor noastre.

Curată, care prin cuvânt pe Cuvântul în chip netâlcuit L-ai născut în zilele din urmă, nu înceta rugându-L, ca ceea ce ai îndrăznire de Maică.

[Preotul zice Ectenia: Miluieşte-ne pe noi, la care pomeneşte iarăşi ca la cântarea a 3-a, cu ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni...]

Apoi **Condacul**, glas 2, asemenea cu: „Păzitoarea creştinilor... ”

Cei însetaţi să luăm tămăduire bolilor să alergăm acum cu deadinsul la racla cu mâna mironosiţei şi la icoana ei închinându-ne cu evlavie, să strigăm cu dragoste către dânsa, ca ceea ce a primit har de la Dumnezeu să vindece pe cei ce pătimesc: de tot felul de ispite şi de amarele dureri, tămăduieşte, Magdalena, pe cei ce cu credinţă te laudă.

Prochimen, glas 4: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Lui, Dumnezeul lui Israil.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor.

Din Sfânta Evanghelia de la Marcu

Evanghelia a treia a Învierii

Marcu (XVI, 9 - 20)

9. Şi înviind dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică) El s-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni.
10. Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El şi care se tânguiau şi plângeau.
11. Şi ei, auzind că este viu şi că a fost văzut de ea, n-au crezut.
12. După aceea, S-a arătat în alt chip, la doi dintre ei, care mergeau la o ţarină.
13. Şi aceia, mergând, au vestit celorlalţi, dar nici pe ei nu i-au crezut.
14. La urmă, pe când cei unsprezece şedeau la masă, li S-a arătat şi I-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat.
15. Şi le-a zis: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura.
16. Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.
17. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi,

18. Şerpi vor lua în mână şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi îşi vor pune mâinile şi se vor face sănătoşi.
19. Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu.
20. Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni şi Domnul lucra cu ei şi întărea cuvântul, prin semnele care urmau. Amin.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. *glasul 2*

Pentru rugăciunile dumnezeieştii mironosiţe, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **Stihira** glas 6:

Asemenea cu **Podobie:** Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea.***

Nu trece cu vederea rugăciunile nevrednicilor robilor tăi, mironosiţă slăvită, ci primeşte-le degrab şi ajută-i pe cei ce se luptă în necazuri şi-n întristări multe, că şi de pornirile drăceşti acoperământ te avem, şi ne rugăm ţie, prea cinstită: izbăveşte pe robii tăi din toată nevoia şi necazul, ceea ce grabnic dăruieşti cu îmbelşugare, celor ce se roagă ţie, vindecare sufletelor şi trupurilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers în Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o cântând: bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Ceea ce eşti întocmai cu apostolii, de mir purtătoareo Marie, înţeleaptă prea slăvită, scapă-ne din primejdii şi din toată asuprirea pe cei ce strigăm cu credinţă: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Din ispite cumplite şi din grele împrejurări, Marie prea slăvită, din chinuri de tot felul şi din necazuri ce ne împresoară izbăveşte-i pre cei ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întărire sufletului şi sănătate trupului dăruieşte, Marie slăvită, celor ce cu credinţă se apropie de moaştele tale cele sfinţite, şi cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Pe Doctorul trupurilor şi pe Mântuitorul sufletelor născut-ai, Fecioară, pe Hristos cu de-adinsul roagă-L, împreună cu Maria, cea de mir purtătoare, să-i mântuiască pe cei ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc...

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Pe cei ce se închină cu multă evlavie mâinii tale, păzeşte-i, mironosiţă Marie, din toate primejdiile şi de orice vătămare.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

De furia cea cumplită a dracilor şi de nebunia oamenilor crânceni sârguieşte şi îi scapă, Marie, pe rugătorii tăi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvor dumnezeiesc de vindecări s-a arătat racla cu mâna ta, de mir purtătoareo, celor care o sărută cu credinţă şi cu dragoste.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Pe cei ce năzuiesc nestrămutat la ocrotirea ta cea mântuitoare, neatinşi păzeşte-i, Fecioară, şi îi mântuieşte.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea slăvindu-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Pe cei ce se închină cu credinţă la racla cu cinstită mâna ta, pe cei ce au pecetea cea dumnezeiască a asemănării, acoperă-i şi îi păzeşte, Marie, uceniţă a lui Hristos.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Sălaş duhovnicesc de vindecare se arată racla cu cinstită mâna ta, că la aceasta alergând, din tot felul de boli ne izbăvim, şi din patimi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu înceta să aperi turma ta aceasta de ale şarpelui sminteli meşteşugite, şi de nedreptăţile cele de la oameni, Marie slăvită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Pe tine ceea ce eşti cu adevărat Născătoare de Dumnezeu toţi te cinstim, şi al îngerului „Bucură-te!" îţi strigăm, ca unii ce prin tine dobândim mântuirea, Stăpână.

Apoi: *Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.*

Şi:

Megalinariile

Bucură-te, o, uceniţă a lui Hristos, bucură-te, Magdalena, întâia în corul mironosiţelor de mir purtătoarelor, ceea ce ai văzut mai întâi învierea Domnului, şi pe aceasta cea dintâi o ai vestit apostolilor.

Bucură-te, cea întocmai cu apostolii lui Hristos, bucură-te, o, Marie, podoaba mironosiţelor, bucură-te, ceea ce, cu Născătoarea de Dumnezeu, [acel] „Bucură-te!" luminat l-ai auzit la învierea Lui.

Foarte de dimineaţă alergând, cu miruri venit-ai, mironosiţă, la mormântul lui Iisus; pentru aceasta, mai întâi fost-ai chemată, Marie Magdalena, şi ai vestit ucenicilor, bucurându-te, că S-a sculat Domnul.

Pe cei ce cu evlavie sărută mâna ta cea cinstită, care uns-a cu miresme, miroforă, trupul lui Iisus, izbăveşte-i din necazuri şi din primejdii, din boli şi din întristări.

Mâna ta cea sfântă şi prea bine înmiresmată, Magdalena, miruri aromate deşertat-a la mormântul lui Hristos, al Mântuitorului; harul ei şi peste noi revarsă-l, celor ce cu dragoste o sărutăm.

Pe ceea ce văzut-a mai întâi pe Hristos cel înviat, şi glas de la îngeri a auzit, şi între apostoli, apostol s-a arătat, pe Magdalena în cântări să o cinstim.

Toate Oştirile îngereşti, Înaintemergătorul Domnului, cei doisprezece apostoli şi toţi sfinţii, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciuni ca să ne mântuim.

După care zicem:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacă nu va fi preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

[Preotul zice ectenia: Miluieşte-ne, Dumnezeule cu ecfonisul: Că milostiv; apoi face otpustul mic, însă fără a zice: Pentru rugăciunile...,]

Apoi, **Troparul** glas 2, asemenea cu:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Pe cei ce sărutăm cinstită icoana ta, cea dumnezeiască şi racla cu mâna ta, ne scapă din toată mânia şi necazul, miroforă prea slăvită, şi din toată nevoia acum ne slobozeşte, uceniţă a lui Hristos, ca, prin rugăciunile tale cu toţii pururea fiind izbăviţi, să cinstim cu dragoste numele tău cel slăvit.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Şi apoi acestea pe glas 1:

De toate primejdiile păzeşte pe robii tăi, binecuvântată de Dumnezeu Născătoare, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi, Doamne şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-o nouă şi ne miluieşte pe noi, ca un singur Îndurat.

[Şi preotul încheie zicând: Pentru rugăciunile...]

***

Troparele şi condacele Sfintei Maria Magdalena:

Tropar, glas 1: Lui Hristos, celui ce pentru noi S-a născut din Fecioară, ai urmat, cinstită Marie Magdalena, îndreptările și poruncile Aceluia păzind. Pentru aceasta astăzi prea sfinţită pomenirea ta prăznuind, dezlegare de păcate luăm cu rugăciunile tale.

Tropar, glas 1: Maria slăvita, rănită fiind de dragostea lui Hristos, a Mirelui ei cel ceresc, miruri a adus la mormântul sfânt; iar noi, cei ce ne-am îmbogăţit cu mâna ei prea cinstită, o sărutăm cu dragoste, umplându-ne de harul ei.

Condac, glas 4: Dumnezeu cel mai presus de fiinţă, venind în lume cu trup, Marie, cu adevărat uceniţă te-a primit pe tine, ceea ce toată dragostea ai avut-o către Dânsul. Pentru aceasta şi mulţime de tămăduiri ai săvârşit, iar acum la ceruri mutându-te, pentru lume te rogi pururea.

Condac, glas 3: Pe uceniţa lui Hristos şi cea mai întâi între mironosiţe, pe ceea ce bine a vestit apostolilor „Bucuraţi-vă!”, toţi cu psalmi şi cu cântări să o mărim, laude înălţând Dumnezeului a toate, celui ce un izvor de minuni ca acesta în lume nouă ne-a dăruit.

Sursa:
https://sfantulmunteathos.files.wordpress.com/2020/07/paraclisul-sf.-maria-magdalena.pdf

Paraclisul Sfintei Maria Magdalena - Canonul

Peasna I-a, glasul al 8-lea

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

La groapa Stăpânului mânecând, Înviat-a Domnul! de la înger ai auzit de trei ori fericită Magdalena, mironosiţă slăvită a Domnului.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Binevestitoare făcându-te maică, învierii ai slujit cu evlavie, o, de Dumnezeu înţe-lepţită mironosiţelor mare verhovnică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Miruri aducându-I ca unui mort lui Hristos, Marie,a vedea te-ai învrednicit întâia slăvită învierea şi a te-nchina cu credinţă Acestuia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Cu trupul bolesc şi cu sufletul; ci, maică, nădejdea către tine punându-o, mireasma vindecării izvorăşte-mi, maică a Mirului celui nepreţuit.

Peasna a III-a

Cel ce bolta cerească...

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Toţi pe cea din Magdala, pe uceniţa Cuvântului, pe steaua atotluminoasă, cea a Bisericii, să o cinstim cu cântări credincioşilor pururi, la sfântă solirea ei adăpostindu-ne.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Ca un tunet, Marie, în toată lumea vestirea ta cea dumnezeiască tunata, încredinţându-ne de a Stăpânului dumnezeiască sculare, uceniţa Domnului Celui prea milostiv.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fericită Marie, pe tine vas al virtuţilor robii tăi te ştim, Magdalena; să nu ne lepezi dar, ci izbăveşte-ne cu a ta bunătate dintru toată patima şi neputinţele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Ai născut, Preacurată, pe Ziditorul făpturilor, firea mea căzută, Fecioară cu El împăcându-o; ci izbăveşte-mă dar cu a ta mijlocire de dinţii vicleanului şi răutatea lui.

Tropare:

Degrabă de tot necazul şi boala şi vătămarea izbăveşte-i pe cei ce cer prea sfântă solirea ta, Marie Magdalena prea lăudată.

Îndură-te, de Dumnezeu Născătoare prea lăudată şi chinul meu cel trupesc degrab conteneşte-mi-l şi vindecă-mi sufleteasca durere.

Sedealna, glas 4:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Mulţimea darurilor tale, Marie, şi ale minunilor bogate şuvoaie cum vom putea noi, robii tăi, slăvit a vesti? Că pururea turma ta de toată reaua-ntâmplare, de ciumă şi de necaz o izbăveşti, Magdalena, pentru aceasta cu toţii cântări de mulţumire ţi-aducem de-a pururea.

Peasna a IV-a

Auzii Dumnezeule...

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Toate bolile trupului şi durerea sufletului alungă-le de la cei ce cu credinţă vin şi cinstesc cu dragoste icoana ta.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Uceniţă a Domnului, precum şi întâia mironosiţelor, Magdalena, te cunoaştem toţi robii tăi, cu dragoste cinstindu-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ocrotire arată-te celor ce cu dragoste şi evlavie alergăm la sfântă racla ta cea izvorâtoare a minunilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Păzitoare având-te Maica Împăratului celui preaînalt şi nădejde de neînfruntat, dintru tot necazul ne izbăvim.

Peasna a V-a

Fă-ne luminaţi.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Din împresurări, uceniţă a Cuvântului cu braţul tău izbăveşte pe robii tăi şi cu slăvită mijlocirea ta la Dumnezeu.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Vindecă degrab, Magdalena, toată patima şi toată boala cumplită alungă-ne şi din necazuri cu harul tău izbăveşte-ne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dă-ne tuturor a petrece viaţă paşnică netulburaţi de năvala vrăjmaşului, prea lăudată mironosiţă, păzindu-ne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Vindecă-mi degrab neputinţele şi bolile, cu-a ta purtare de grijă, Stăpâna mea, toată văpaia, cea a patimii, stingându-o.

Peasna a VI-a

Vărsa-voi.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Pe tine te ştim comoară minunii şi izvor de binefaceri, Marie şi vindecare degrabă de patimi şi gonitoare năvalei diavoleşti; ci către tine alergăm: de tot răul ispitelor scapă-ne.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

La Cruce cu prea curata Fecioară şi Ioan cel curat privegheat-ai; pentru aceasta cu toţii, Marie, te lăudăm cu credinţă, numindu-te întocmai cu apostolii şi verhovnică mironosiţelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu milă nu înceta, Magdalena, a cerceta şi-a păzi totdeauna, de Dumnezeu fericită

Marie, pe credincioşii tăi care au dobândit dumnezeiască racla ta izvorâtoare de mirul minunilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Stăpână Împărătească a lumii, aducătoare eşti mântuirii şi izbăvire de rele şi caldă mângâietoare creştinilor pururea; ridică, dară, şi acum din stricăciune pe cei ce te laudă.

Tropare:

Degrabă de tot necazul şi boala şi vătămarea izbăveşte-i pe cei ce cer prea sfântă solirea ta, Marie Magdalena prea lăudată.

Născut-ai netâlcuit pe Cuvântul, Fecioară Maică pe Carele prin cuvânt în pântece L-ai luat lucrând mântuire la toată lumea.

Condacul:

Condacul, glas 2: Păzitoarea creştinilor nebiruită, rugătoare către Făcătorul neîncetată, nu trece cu vederea glasurile de rugăciune ale păcătoşilor, ci sârguieşte ca o bună spre ajutorul nostru, care cu credinţă strigăm ţie: Grăbeşte spre rugăciune şi te sileşte spre mijlocire, pururea păzind Născătoare de Dumnezeu pe cei ce te cinstesc pe tine.

Cei ce caută tămăduire a bolilor să alerge către purtătoarea de mir acum; şi, ca celei ce în Hristos cu har s-a-mbogăţit în dar bolile a vindeca, toţi închinându-ne degrab, să-i strigăm cu osârdie: Sfântă.

Peasna a VII-a

Tinerii ce mersese

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Curăţită cu lacrimi ai venit la mormântul Mântuitorului Hristos, Marie, şi vă-zându-L pe Cel ce e Viaţa înviat, ai strigat zicând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Pe Hristos, Magdalena, grădinar socotindu-L cu lacrimi L-ai întrebat de Domnul; ci: Marie! chemându-te, îndată I-ai strigat, închinându-te: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lui Hristos aducându-I mir cu lacrimi la groapă, ţi-a strălucit înviat ţie întâia, maică Marie Magdalena, la ucenici trimiţându-te cu minunate vestiri; Lui pentru noi soleşte-I.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Începere slăvită şi jertfelnic de aur al Ziditorului tău, pricină mântuirii, pe tine te cunoaştem şi lumii pod către Dumnezeu; ci lăudăm ne-ncetat naşterea ta, Fecioară.

Peasna a VIII-a

Pe Împăratul Ceresc.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Toţi te cunoaştem lui Dumnezeu prea iubită şi Cuvântului vieţii, Marie, slăvită următoare, cu apostolii întocmai.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

De la apostoli întristarea cumplită ai gonit cu vestirea-nvierii; alungă-mi, dar, şi mie tristeţea, Magdalena.

Lăudăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Domnul.

Treime Sfântă nemărginită-n putere şi Unime în trei feţe vestită, pe cei ce Ţi se-nchină pururea mântuieşte-i.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Celora care de Dumnezeu Născătoare te vestim, prea curată Fecioară, pururi mijloceşte iertare de păcate.

Peasna a IX-a

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

A celor negrăite fiind tăinuitoare şi văzătoare curată de Dumnezeu, cu îndrăznirea ta pururi la Dânsul soleşte-ne.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.***

Cuvântului urmându-I, de-a Lui cunoştinţă adevărată, Marie, te-a învrednicit, ca să-I vesteşti pogorârea şi slava de-a pururea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alungă-ne cumplita durere, cea din suflet şi cea din trup, fericită, cu harul tău cel dăruit, Magdalena, ţie de la Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Fecioară, bucuriei mă învredniceşte, că Bucuriei prea pline te ştiu sălaş şi întristarea alungă-mi, cea a păcatului.

Megalinariile mironosiţei:

Veniţi credincioşii să lăudăm pe prea minunata următoare a lui Hristos, pe mironosiţa Maria Magdalena, mărind-o totdeauna cu psalmi şi cu laude.

Bucură-te, Sfântă a lui Hristos, Marie slăvită, purtătoare de Dumnezeu, carea de vederea slăvitei Învierii Stăpânului întâia învrednicitu-te-ai.

O, mironosiţă a lui Hristos, dai tămăduire tuturor celor care cer,chemându-te pururi, Marie minunată, şi sfânta ta icoană cinstind-o cu dragoste.

Bucură-te, vasul virtuţilor, de mir purtătoare, uceniţa Cuvântului, caldă veghetoare Celor ce vin la tine şi spre vrăjmaşii de-a pururi scut prea nebiruit.

Cu dumnezeiască vestirea ta minunea-nvierii tuturor arătându-o şi taina-ntrupării, Marie, desluşind-o, nădejde neclintită dai credincioşilor.

Cu dumnezeiască vestirea ta dulce călăuză efesenilor te-ai făcut, şi-ntregii Biserici slăvită întărire, vasule al slavei şi trâmbiţa Duhului.

A ta ocrotire n-o depărta, slăvită Marie, nicidecum de la obştea ta ci cererea toată plineşte-o degrabă celor ce cu credinţă te cinstesc şi te laudă.

Cu toate Oştirile îngereşti,cu Botezătorul, cu apostolii cei slăviţi şi cu tot soborul Sfinţilor, Stăpână Fiului tău te roagă toţi să ne mântuim.

Sursa:
https://livrosdeamor.com.br/documents/paraclisul-sf-maria-magdalena-5bf24c988c6e6

Imnografie

Troparul Sfintei mironosiţe, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena: Lui Hristos, Cel ce pentru noi S-a născut din Fecioară, cinstită Maria Magdalena, ai urmat şi ai păzit îndreptările şi legile Lui pentru aceasta, astăzi, prea sfinţită pomenirea ta prăznuind, te lăudăm cu credinţă şi te cinstim cu dragoste.

Condacul Sfintei mironosiţe, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena: Pe următoarea lui Hristos şi cea dintâi dintre mironosiţe, care a binevestit apostolilor, zicând: bucuraţi-vă, toţi cu psalmi şi cu cântări să mărim, laudă înălţând Domnului tuturor, celui ce ne-a dăruit nouă, în lume, un izvor ca acesta de minuni.

Condacul Sfintei mironosiţe, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena: Dumnezeu, cel mai presus de fiinţă, umblând în lume cu trup, mironosiţă, cu adevărat următoare te-a primit pe tine, ceea ce toată dragostea ta ţi-ai dăruit-o către Dânsul pentru aceasta şi tămăduiri foarte multe ai făcut şi după ce te-ai mutat acum în ceruri, pentru lume te rogi pururea.

Sinaxar - Sfânta mironosiță și întocmai cu apostolii Maria Magdalena - 22 iulie:

https://www.trinitas.tv/sfanta-mironosita-si-intocmai-cu-apostolii-maria-magdalena-22-iulie/

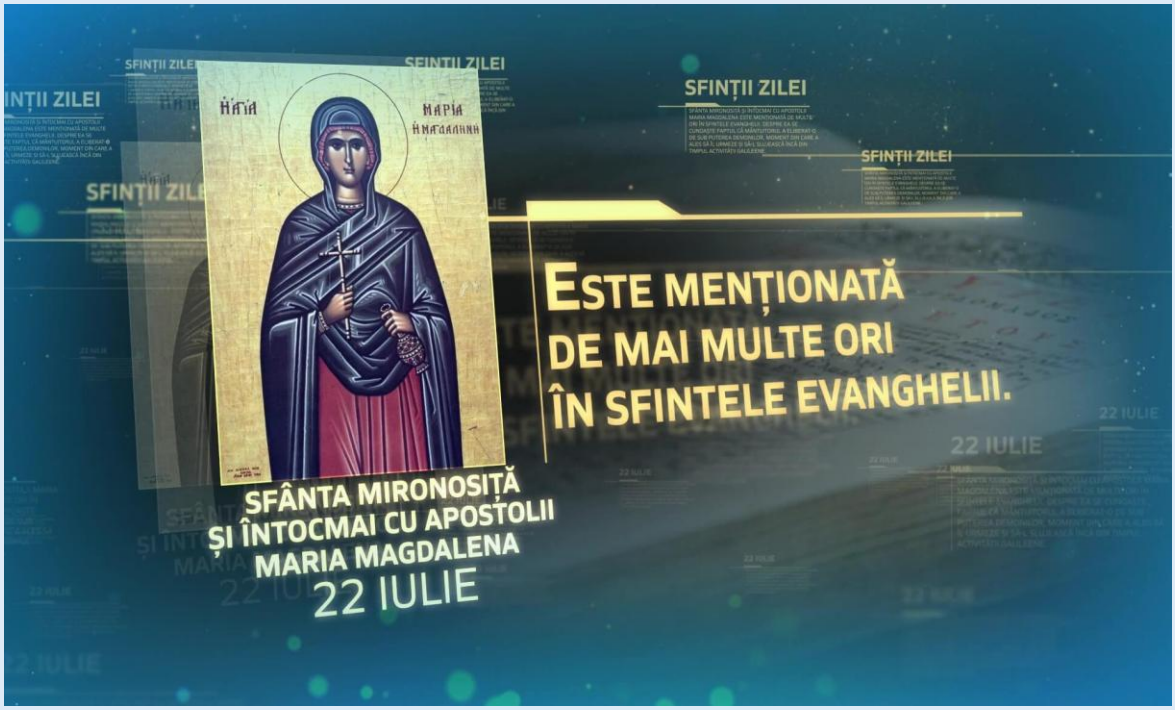

Slujba pe note a Sfintei Maria Magdalena:

https://www.academia.edu/43760141/Slujba_pe_note_a_Sfintei_Maria_Magdalena

https://archive.org/details/slujba-pe-note_202307

https://www.slideshare.net/steaemy1/slujba-pe-note-a-sfintei-maria-magdalena

https://sfantulmunteathos.files.wordpress.com/2020/07/22-iulie-sf.-mironosic5a3c483-maria-magdalena-dd.pdf

***

Vieţile Sfinţilor - Sfânta Mironosiţă şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena

Sfânta Maria, numită Magdalena, a fost uceniţa şi mironosiţa lui Hristos cea dintâi şi cea mai mare decât toate mironosiţele şi purtătoarele de mir. Ea se trăgea din seminţia lui Neftalim, a cărei patrie se cuprinde în hotarele Galileii celei de sus, dintr-un loc ce se numea Magdala şi de unde s-a şi numit Magdalena. Aceasta a trăit în vremea venirii pe pământ a Domnului nostru Iisus Hristos, ca, după judecăţile lui Dumnezeu, să se arate lucrurile Fiului lui Dumnezeu întru dânsa, precum Însuşi zice despre orbul din naştere. *Tot prin voinţa dumnezeiască şi spre oarecare folos sufletesc, ea era muncită şi supărată de şapte duhuri necurate.*

Auzind ea de Hristos, Mântuitorul lumii, care umblă în vremea aceea prin cetăţile şi satele Galileii, că tămăduia toate bolile şi neputinţele din oameni, izgonea pe diavoli dintr-înşii, propovăduia Evanghelia Împărăţiei Cerului şi cu puterea Sa dumnezeiască cea dătătoare de tămăduiri, făcea bine tuturor, s-a dus la Dânsul şi s-a învrednicit îndată de milostivirea Lui cea iubitoare de oameni, împreună cu cei miluiţi. ***Domnul cel multmilostiv, care cunoştea pe toate mai***

înainte de facerea lor, a gonit dintr-însa pe cei şapte diavoli muncitori cumpliţi, făcând-o sănătoasă nu numai cu trupul, dar şi cu sufletul; căci i-a luminat mintea cu lumina cunoştinţei adevărului, făcând-o să cunoască pe Mesia cel aşteptat şi să creadă într-Însul, că El este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cel trimis de Tatăl, spre mântuirea lumii.

De atunci, Sfânta Maria Magdalena s-a făcut uceniţă şi următoare lui Hristos, slujindu-L împreună cu celelalte sfinte femei, până la patimile Lui cele de bună voie, până la moartea pe cruce şi până la îngroparea dumnezeiescului Trup, după cum mărturiseşte despre aceasta Sfântul Matei Evanghelistul, astfel: ***Acolo erau şi femei multe, privind de departe, care veniseră după Iisus din Galileea, slujindu-I Lui, între care era şi Maria Magdalena.***

Celelalte **femei mironosiţe** erau:

- ***Maria****, mama lui Iacob şi a lui Iosi, adică vara Maicii Domnului;*
- ***Maria*** *lui Cleopa şi Salomeea, mama fiilor lui Zevedei;*
- ***Ioana****, femeia lui Huza, un ispravnic al lui Irod;*
- ***Suzana*** *şi*
- *Cele două surori ale lui Lazăr,* ***Marta şi Maria.***

Această Sfântă mironosiţă petrecea nedezlipită de Hristos şi de Preacurata Lui Maică, mai mult decât toate. Pentru aceasta evanghelistul o pune mai întâi decât pe celelalte, ca pe o iubitoare de Hristos şi de Maica Lui şi ca pe o mai osârdnică slujitoare Maicii Domnului şi Mântuitorului nostru. Ea, în vremea răstignirii Lui, stătea lângă cruce, împreună cu Preacurata Fecioară Născătoare de Dumnezeu şi cu celelalte femei, privind la pătimirea lui Hristos. Pe de o parte, plângea şi se tânguia cu amar pentru Dânsul, iar pe de alta suferea pentru Maica Lui cea cu totul fără de prihană, care plângea şi se jelea ca o Maică fără de mângâiere, pentru preaiubitul ei Fiu, al cărui suflet i l-a pătruns sabia, după cum spusese bătrânul Simeon mai înainte. Deci, inima sfintei fecioare, fiind slăbită cu totul, Sfânta Maria Magdalena, pe cât îi era cu putinţă, împreună cu celelalte, o mângâia şi o sprijinea, făcând toate pentru uşurarea supărării ei.

După ce s-au dus toţi răstignitorii şi după ce Hristos Şi-a dat sufletul, a venit Iosif din Arimateea cu Nicodim şi au luat trupul lui Iisus de pe cruce; deci, Maria Magdalena, căzând împreună cu Preacurata Lui Maică şi cu celelalte, au sărutat sfântul şi îndumnezeitul Lui trup şi L-au petrecut până la mormânt. După ce L-au pus în mormânt, prăvălind piatra pe uşa lui, toate celelalte femei s-au dus împreună cu Iosif şi cu Nicodim, numai ea împreună cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu se vede că au rămas lângă mormânt, după cum zice Sfântul Matei Evanghelistul:

Era şi Maria Magdalena şi cealaltă Marie, adică Născătoarea de Dumnezeu, şezând în preajma mormântului.

Dar, fiindcă atunci era Vineri, seara târziu şi după porunca Legii Vechi, se cădea să se odihnească fiecare după lucrul său, s-au dus şi ele să se odihnească în casa lor. Deci, Sâmbăta s-au odihnit, după poruncă, după cum zice Sfântul Luca Evanghelistul. ***După ce a trecut Sâmbăta, când se lumina de ziua întâia a săptămânii***, după cum scrie Sfântul Matei Evanghelistul, care istoriseşte cea dintâi mergere a femeilor la mormânt, ***care lumina spre Duminică, a venit Maria Magdalena şi cealaltă Marie, adică Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, să vadă mormântul***; *pentru că Maica Domnului, pătimind durere ca o maică mai mult decât toţi, n-a putut să rabde până ce se vor pregăti şi celelalte mironosiţe.* ***Deci, aflând pe Maria Magdalena împreună alergătoare şi întocmai ca dânsa cu sârguinţă, cu durerea şi dorinţa - pentru aceea se pomeneşte de toţi cei patru evanghelişti -, a venit după miezul nopţii la mormânt, nu cu aromate, că nu îngăduia vremea, ci numai să vadă mormântul.*** Aceasta este cea dintâi ducere a cinstitelor şi sfintelor femei la mormântul Domnului nostru Iisus Hristos, pe care o istoriseşte Sfântul Matei Evanghelistul.

Apropiindu-se ele de mormânt, iată s-a făcut cutremur mare, căci îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a răsturnat piatra de pe mormânt şi a stat deasupra ei. Îngerul venise să vestească că a înviat Domnul! Deci, evanghelistul n-a zis că după ce s-a răsturnat piatra, atunci a ieşit Mântuitorul din mormânt, ci cum că îngerul a răsturnat piatra şi a stat deasupra ei. Că Domnul, strălucind trupul Său cu nestricăciune ca un Dumnezeu, când piatra era peste mormânt, a ieşit dintr-însul, precum şi în seara aceleiaşi Duminici, uşile fiind încuiate, a intrat la ucenicii Săi. Şi zice: ***Chipul lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada şi de frica lui s-au cutremurat străjerii, rămânând ca morţi. Îngerul a zis către femei: Nu vă temeţi, ştiu că pe Iisus Cel răstignit Îl căutaţi nu este aici, ci S-a sculat, precum a zis; veniţi de vedeţi locul unde a zăcut Domnul; şi, ducându-vă, spuneţi ucenicilor Lui că S-a sculat din morţi.***

Vedeţi că îngerul nu le-a mustrat, nici le-a spăimântat, ci a vorbit cu blândeţe către dânsele: ***Nu vă temeţi, ştiu că pe Iisus Cel răstignit Îl căutaţi...***? Şi nu numai această, dar le cheamă să vadă şi locul unde a fost pus trupul Lui, zicându-le: Veniţi de vedeţi unde a zăcut. El le şi sfătuieşte să se ducă să spună ucenicilor că Domnul a înviat, zicându-le: ***Degrabă mergând, spuneţi ucenicilor Lui că S-a sculat din morţi....*** Pentru ce aşa? ***Ca să se arate din amorţirea străjerilor, din cutremurul care a urmat şi din vorbirea cea cu blândeţe, că aceasta este cea dintâi ducere la mormânt a femeilor, iar nu după cum socotesc alţii.***

Deci, aceste două femei, adică Preasfânta Fecioară, Născătoarea de Dumnezeu şi Maria Magdalena, ducându-se de la mormânt, cu frică şi cu bucurie mare, să vestească apostolilor că S-a sculat Domnul, precum a zis către dânsele îngerul, le-a întâmpinat Însuşi Dumnezeu, Cuvântul cel întrupat, şi le-a zis: Bucuraţi-vă! Ele, căzând, s-au închinat Lui şi, cuprinzându-I picioarele le-au sărutat. Deci, Domnul nu le-a certat când s-au atins de Dânsul, căci Îl vedeau întâi; ba, dimpotrivă, le-a îmbărbătat şi le-a făcut fără de temere, zicând: Nu vă temeţi, ci duceţi-vă şi spuneţi fraţilor Mei să se ducă în Galileea; că acolo Mă vor vedea. Ele, ducându-se la ucenici, le-au vestit lor şi tuturor celor ce erau împreună cu ei, glasul îngerului şi al Domnului că L-au văzut pe El. Dar nu numai aceasta, ci şi picioarele Lui le-au cuprins. *Ucenicii Domnului, din pricina multei şi negrăitei întristări ce li s-a făcut cu răstignirea Dascălului lor, nu sufereau nici să le audă.* Însă, pentru Magdalena, după cum mi se pare, nici un cuvânt n-au zis; iar pentru ***Preacurata Maica Domnului***, pentru că o cinsteau şi se ruşinau de dânsa, au zis în sine, că covârşirea mâhnirii a amăgit-o, tulburându-i mintea, vederea, auzirea şi pipăirea. Dar ***sufletul ei cel curat şi strălucit a fost încredinţat cu dinadinsul de toate acelea care le-a văzut şi le-a pătimit; şi a cugetat în sine, nimic pricindu-se mai mult cu ucenicii şi nemaiducîndu-se la mormânt.***

Maria Magdalena, crezând mai mult apostolilor, decât celor văzute şi pipăite de ea însăşi, era mică la credinţă, neîncrezându-se unei vederi. Deci, socotind că i s-a nălucit, a luat cu ea pe Ioana, pe Maria şi pe alte femei şi iarăşi s-au dus cu aromate la mormânt, în aceeaşi noapte, fiind încă dimineaţă, mult mai înainte de a se lumina de ziuă; şi au intrat în mormânt cu cele ce erau cu ea şi nu se dumireau în sinea lor. Atunci au stat înaintea lor doi bărbaţi, care nu erau alţii decât doi sfinţi îngeri, îmbrăcaţi în haine albe. Temându-se ele de acea vedere, îngerii au zis către ele: Ce căutaţi pe Cel viu cu cei morţi? Nu este aici, ci S-a sculat!

Deci, luaţi aminte, iubiţilor, cum se arată, că nu este aceasta întâia mergere a femeilor la mormânt, ci a doua. Lucru necuviincios era ca, pe femeile care nu văzuseră nimic şi nu auziseră de Învierea Domnului, să le certe şi să le mustre sfinţii îngeri, zicându-le: Ce căutaţi pe Cel viu cu cei morţi...? Arătat este că ele au auzit mai înainte toate acestea, de la cei ce au văzut de faţă pe Domnul şi au auzit de la El mesajul către ucenici, dar n-au crezut. Pentru acestea le certau îngerii şi încă pentru că erau şi bărbaţi cu ele. Şi cine zice acestea? Sfântul Luca Evanghelistul. Iată ce zice el: ***Iar în prima zi după Sâmbăta (Duminică), foarte de dimineaţă, au venit femeile la mormânt, aducând aromatele cele ce le gătiseră... După aceea, nu numai că le-au certat îngerii, dar le-au şi zis: Aduceţi-vă aminte, cum v-a grăit, pe când era cu voi în Galileea, zicând că se cădea Fiului Omului,***

să se dea în mâinile oamenilor păcătoşi, să se răstignească şi a treia zi să învieze... Atunci ele şi-au adus aminte de cuvintele Lui.
Plecând acei bărbaţi, femeile împreună cu Maria Magdalena, au vestit pe ucenici. Deci, Maria Magdalena pentru a doua oară văzuse mormântul, iar celelalte o dată. Se zice că cuvintele lor s-au arătat înaintea ucenicilor ca o bârfeală şi nu le-au crezut. Acestea le scrie Sfântul Luca Evanghelistul, pentru a doua mergere a femeilor la mormânt.

După acestea, duhul Mariei Magdalena ardea, căci ucenicii n-au crezut-o nici acum pe ea, nici pe cele împreună cu ea, ci au socotit ca o bârfeală cuvintele lor. Pentru aceea, sculându-se de dimineaţă s-a dus la mormânt, pentru a treia oară şi a văzut piatra răsturnată de pe uşa mormântului. Deci, a alergat la Simon Petru şi la Ioan. Din acestea se vede priceperea femeii acesteia, căci se necăjea cu sufletul, împreună cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, vestind ucenicilor întâia mergere la mormânt şi învierea lui Hristos, dar nu le-au crezut. Apoi, venind foarte de dimineaţă împreună cu alte femei şi bărbaţi, şi atunci cuvintele ei s-au arătat ca o bârfeală. Ea se necăjea nu numai că nu au crezut-o, dar nici nu s-a sculat cineva dintre ei să se ducă la mormânt cel puţin şi să vadă. Ci, fie de frica iudeilor, fie de multa şi negrăita mâhnire, şedeau toţi ca nişte morţi. Singur Petru, după a doua vestire a femeilor, s-a sculat şi s-a dus singur la mormânt, dar nu s-a mai aplecat spre el, căci nu îndrăznea să intre, fie pentru că se credea nevrednic, fie că-şi aducea aminte de lepădarea sa de Dânsul; poate şi pentru frica iudeilor, precum s-a zis mai sus.

Pentru acestea, Maria Magdalena, arzând cu duhul de dragostea ce o avea către Dascălul şi Binefăcătorul său şi fiind plină de cuget dumnezeiesc, s-a dus singură a treia oară la mormânt iarăşi de dimineaţă şi aflând piatra luată de pe el, s-a întors la ucenici, gândind în sine acestea: "*Dacă le voi spune lor că a înviat Hristos, iarăşi voi ridica strigare împotriva mea că sunt îndrăcită; căci dacă n-am fost crezută împreună cu celelalte femei, când le-am vestit învierea lui Hristos, cum voi fi crezută acum singură? Deci, ştiu ce voi face: voi grăi celor mai mari şi mai fierbinţi cu dragostea către Hristos, adică lui Petru şi lui Ioan. Aceştia, însă, au auzit mai înainte de învierea Domnului nostru Iisus Hristos, dar de frica iudeilor, se îndoiau de această minune, ca şi cum nimic n-ar fi auzit. Deci, cum îi voi deştepta pe ei, numai să meargă la mormânt şi să vadă lucrul ce s-a făcut? Am aflat ce voi face: nu le voi spune lor că a înviat Domnul, căci atunci voi cădea iarăşi în cele de mai înainte, ci le voi spune o veste vrednică de crezut*".

Deci, Maria Magdalena a venit, precum s-a zis, la Petru şi la Ioan şi le-a zis: ***Au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştiu unde L-au pus.*** Ca şi cum ar fi zis astfel:

"*Ascultaţi-mă pe mine robii lui Dumnezeu! Ori S-a sculat Domnul din morţi, ori nu; deci, eu nu ştiu ce să vă spun vouă; dar, una vă zic cu adevărat, că trupul Lui nu mai este în mormânt. Pentru aceea sunteţi datori a vă sârgui să cunoaşteţi cine este acela care L-a luat şi unde L-a pus*". Văzut-ai înţelepciunea acestei femei? Că de nu vom zice că astfel s-a sfătuit în sine, vom cădea în socoteli fără de rânduială şi nepotrivite; ca şi cum aceea care I-a pipăit picioarele Lui, împreună cu Preasfânta Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu, şi a auzit de la îngeri a doua oară că S-a sculat Domnul, n-ar fi spus drept. Iar din aceea că le-a vorbit ca de un mort, că au luat pe Domnul meu din mormânt şi nu ştiu unde L-au pus..., este arătat că răspunsul ei era meşteşugit şi înţelept; deci, îndată i-a plecat a merge la mormânt!

După ce au pornit aceşti doi ucenici la mormânt, ea le-a urmat lor. Ucenicii, intrând în mormânt, au văzut giulgiurile singure zăcând şi mahrama, cu care era înfăşurat capul Lui, era învăluită şi aruncată într-un colţ, iar trupul Lui nicăieri. Deci, atunci au văzut şi au crezut că au luat pe Domnul din mormânt, precum le-a spus Maria Magdalena. După aceea şi ucenicii s-au întors iar la ai lor, necrezând nimic despre Înviere şi prin necredinţa lor au aruncat în oarecare îndoială şi pe Maria, care se făcuse atât de credincioasă, după ce văzuse şi auzise atâtea. Ea socotea acestea în sine din multă evlavie; adică, până acum mi se părea că am oarecare cuget întemeiat, până când apostolii nu văzuseră mormântul şi pentru aceea nu credeau în Învierea Domnului. Deci, după ce au văzut că trupul Domnului nu este mormânt, se aflau tot în această credinţă, adică că l-a furat cineva. Dar este arătat că eu, fiind femeie, am păreri şi nu aud nici nu văd nimic adevărat; iar ei, fiind bărbaţi luminaţi de la Dumnezeu, rămân nerătăciţi şi nu se amăgesc cu înlesnire, ca noi femeile.

Maria Magdalena, având în mintea sa această socoteală, a rămas plângând lingă mormânt şi, după ce s-au dus Petru şi Ioan, s-a aplecat iar în mormânt şi a văzut doi îngeri îmbrăcaţi în veşminte albe. Aceia, văzând-o, au întrebat-o: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea a răspuns: Au luat pe Domnul şi nu ştiu unde L-au pus...! Apoi, venind Domnul şi văzându-L îngerii, s-au sculat înaintea Lui. Ea, văzând că îngerii s-au sculat şi, sfiindu-se de dânşii, s-a întors înapoi şi, văzând pe Domnul, nu L-a cunoscut. Pentru ce? Pentru că Domnul după Înviere era îmbrăcat cu trup nestricăcios şi nu se arăta decât numai acelora, cărora voia şi când voia.

Fiind întrebată de Domnul: ***Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi?*** *Ea a răspuns asemenea ca şi către îngeri; căci credea că el este grădinarul acelei grădini, în care era mormântul. Deci, a zis către Dânsul:* ***Doamne, dacă L-ai luat Tu, spune-***

mi unde L-ai pus pe El, că eu Îl voi lua! *Acest răspuns către Domnul şi către înger, Maria Magdalena nu l-a făcut cu cugetare şi făţărnicie ca mai înainte, precum a făcut către ucenici; că acelora, ca unora ce nu ştiau, le-a răspuns, ca să-i deştepte pe toţi să se ducă la mormânt. Ci, după ce au venit şi au văzut că trupul Domnului nu era în mormânt şi după ce n-au crezut că a înviat, de aceea s-a îndoit şi ea cu gândul şi a pătimit aceasta, pentru că era foarte cucernică. Ea se încredea mai mult apostolilor, decât socotelii sale. Deci ea, fiind schimbată după aceea şi încredinţată cu adevărat că trupul Domnului s-a luat din mormânt de cineva, a răspuns aşa precum credea în socoteala sa.*

Atunci Iisus, ca un Dumnezeu, cunoscând inima ei, a strigat către dânsa cu glasul Său cel obişnuit, ca să-L cunoască: Marie! *Iar ea, cunoscându-i glasul, că a doua oară i se arăta, a căzut la picioarele Lui, ca şi la vederea cea dintâi; dar nu a primit-o cu aceiaşi bucurie, ca întâi, ci a îndepărtat-o de la El, zicând: Nu te atinge de mine! Deci, mai întâi S-a lăsat ca cele două femei să-I sărute cinstitele şi preacuratele Lui picioare; dar nici o vorbă n-a auzit de la Dânsul. Vezi, că de vreme ce n-a crezut cu adevărat, a îndepărtat-o Mântuitorul, zicându-i: Nu te atinge de Mine!*

Atunci, la întâia arătare a Domnului, le-a lăsat să se atingă şi să-I sărute picioarele, ca mai mult decât cu vederea şi cu auzirea să se încredinţeze prin pipăire, că Cel ce S-a răstignit şi S-a îngropat, a înviat. Dar acum o izgonea de la Dânsul pe Maria Magdalena, fiindcă, schimbându-se după atâta încredinţare, a auzit: ***Nu te atinge de Mine, că încă nu M-am suit la Tatăl Meu!*** *Astfel o certă pe ceea ce s-a îndoit în credinţă şi îi deştepta mintea, aducându-i aminte de Părintele Cel ceresc.* ***Domnul a încredinţat-o să nu-L socotească a fi numai Acela care se vede, adică om înviat din morţi, ci şi Dumnezeu adevărat, ca Unul ce este Fiul adevăratului Dumnezeu şi Care S-a făcut om pentru noi.*** *El a zis:* ***Du-te şi spune fraţilor Mei, că Mă voi sui la Tatăl Meu şi la Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi la Dumnezeul vostru!*** *Maria Magdalena, auzind şi văzând acestea, s-a dus la ucenicii Lui şi nu le-a mai zis că au luat pe Domnul din mormânt; ci a venit cu multă încredinţare şi îndrăzneală, spunând că a văzut pe Domnul şi le-a spus ceea ce i-a zis Hristos.* ***Aceasta este a treia mergere a femeilor la mormântul Domnului, pe care a scris-o Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu şi care s-a făcut foarte de dimineaţă, fiind încă întuneric.***

Acum trebuie să spunem şi despre a patra ducere a femeilor la mormânt, ca să se vadă osârdia, evlavia, dragostea şi durerea inimii pe care Sfânta Maria Magdalena o avea către Domnul şi Dascălul ei; căci numai ea dintre toate, s-a dus la mormânt de patru ori. Pentru aceea Sfântul Duh a învrednicit-o pe dânsa să

o amintească Sfântul Marcu în Evanghelia sa. ***Dar unde este arătat, că a patra ducere la mormânt a femeilor este cea istorisită de Sfântul Marcu? Aceasta ne-o arată vremea, fiindcă numai Marcu scrie că femeile au venit la mormânt, când răsărea soarele.*** *Pe Sfânta Maria Magdalena au pomenit-o toţi cei patru evanghelişti, după cum s-a zis mai înainte; că Maria Magdalena a venit împreună cu celelalte femei, care aveau miruri mai înainte pregătite. Deci, trecând sâmbăta, dis-de-dimineaţă, în prima zi a săptămânii, au venit femeile la mormânt, pe când răsărea soarele.*

Acum să vedem pentru ce Maria Magdalena, după trei vederi, s-a dus iar împreună cu femeile acelea la mormânt şi mai ales ducând cu sine miruri şi aromate, socotind că vor afla trupul în mormânt. Cititorule, ascultă cu luare aminte: ***Maria Magdalena, încredinţându-se desăvârşit despre Învierea Domnului prin a treia vedere a lui Dumnezeu şi mărturisind ucenicilor că a văzut pe Domnul şi că i-a zis cele ce s-au spus mai sus, nu s-a mai îndoit. Dar, de vreme ce a văzut pe Maria lui Iacov cel Mic şi mama lui Iosi, pe Salomeea şi pe alte femei ducându-se la mormânt, având cu ele aromate, s-a dus împreună cu dânsele, tocmai pe când răsărea soarele, nu că se îndoia, ci ca şi cum povăţuia pe celelalte femei.*** Ea se bucura şi sălta, că a văzut de multe ori mormântul deşert, iar femeile celelalte, ori că nu auziseră până atunci nimic din cele făcute, ori că auziseră rău; de unde se poate vedea, că nimic nu ştiau cu dinadinsul, căci ziceau: ***Cine ne va răsturna nouă piatră de pe uşa mormântului? Dar, căutând, au văzut că piatra era răsturnată de pe uşa mormântului, fiindcă era foarte mare.***

Vezi, că nici despre piatră nu ştiau ele bine, precum ne spun Sfinţii Evanghelişti Matei şi Luca. ***Apoi, intrând în mormânt, au văzut pe un tânăr şezând de-a dreapta, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat.*** Acela nu le-a certat pe ele, precum ne spune Sfântul Evanghelist Luca, asemenea şi Sfântul Evanghelist Ioan despre Însuşi Domnul, căci tânărul ştia că atunci veniseră întâi. Dar nici pe Magdalena n-a certat-o, căci cunoştea prin bucuria feţei ei, că acum venise la mormânt fără să se îndoiască de Învierea Mântuitorului; ci a venit bucurându-se şi veselindu-se. De aceea, nu numai că nu le-a certat, dar chiar le-a îmbărbătat pe ele, ca şi îngerul cel dintâi, precum ne spune Sfântul Evanghelist Matei, zicându-le: ***Nu vă spăimântaţi; pe Iisus Nazarineanul Cel răstignit Îl căutaţi? S-a sculat, nu este aici; iată locul unde L-au pus pe Dânsul. Deci, duceţi-vă şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru, că va merge mai înainte de voi în Galileea; acolo Îl veţi vedea pe El, precum v-a zis vouă. Femeile, ieşind degrabă, au fugit de la mormânt, căci le cuprinsese cutremur şi spaimă mare, şi n-au spus nimănui nimic, căci se temeau***. Din acestea se arată că femeile de mai sus sunt altele, afară de cele de care ne spune Sfântul Evanghelist Luca şi Matei şi afară de Maria Magdalena.

Sfânta Maria Magdalena, uceniţa şi osârduitoarea lui Hristos, I-a slujit Lui cu dragoste şi cu sârguinţă şi mai înainte de patimi. Ea a suferit durere îndoit de mare, în vremea patimii Mântuitorului nostru Iisus Hristos; pe de o parte, văzând pe Domnul său spânzurat pe Cruce, astfel încât putea cu uşurinţă să-I numere oasele, capul rănit de spini, faţa neavând chip, mâinile şi picioarele pătrunse de piroane, coasta împunsă cu suliţa şi tot trupul rănit de bătăi; iar pe de alta, văzând pe Preacurata Lui Maică, tânguindu-se cu amar şi leşinând de durerea inimii, o sprijinea şi o mângâia.

Acestea toate sunt probe doveditoare pentru adeverirea Învierii lui Hristos. ***Numai ea a mers de patru ori la Mormântul Lui şi, după a patra întoarcere de la Mormânt, a rămas lângă Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, slujindu-i ei, de atunci până la Înălţarea Lui la ceruri, nu ca unei maici a Dascălului şi a Făcătorului de bine, ci ca unei Maici a Însuşi Fiului lui Dumnezeu, Făcătorul tuturor.***

După înălţarea Lui la ceruri, a ieşit şi ea, ca un apostol, la propovăduire şi, străbătând prin multe ţări, a binevestit pe Hristos tuturor păgânilor. Pe mulţi i-a adus la cunoştinţa de Dumnezeu, ca şi Sfinţii Apostoli, apoi a mers la Roma şi a stat înaintea Cezarului Tiberiu, pe care Sfânta Maria Magdalena l-a tămăduit, fiind bolnav de un ochi. Ea, povestindu-i toate cele despre Hristos, l-a făcut să creadă într-Însul, după cum zic unii. De aceea el s-a pornit cu urgie împotriva lui Pilat şi împotriva arhiereilor şi i-a pedepsit, după faptele lor, cu rea şi cumplită moarte. ***După aceasta, ea a plecat din Roma şi s-a dus în Efes, la Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu. Acolo slujind apostoleşte la mântuirea oamenilor, prin fericită adormire s-a mutat către Domnul şi a fost îngropată la intrarea peşterii, de către Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu.*** Tot acolo au adormit şi cei şapte sfinţi tineri mai pe urmă.

Pe vremea împărăţiei preaînţeleptului Leon, s-au adus de acolo în Constantinopol cinstitele moaşte ale Sfintei Maria Magdalena şi le-a pus în mânăstirea Sfântului Lazăr, pe care o zidise el. Acolo se săvârşea prăznuirea pomenirii ei, întru slava lui Hristos, Dumnezeul nostru, căruia I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Tatăl şi cu Preasfântul şi de viaţă Făcătorul lui Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

Sfânta mironosiță, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena - drumul spre sfințenie

Prezentă la răstignirea Mântuitorului, fiind prima care a aflat despre Învierea Lui, Maria Magdalena L-a propovăduit pe Hristos întocmai ca apostolii, slujindu-L până la ultima ei suflare.

***

Originară din Magdala, Sfânta Maria a ales să Îl urmeze pe Hristos după ce a fost tămăduită de cele șapte duhuri rele care o chinuiau. Participând la răstignirea Mântuitorului, a fost prima persoană care a aflat de la înger că Iisus a înviat.

Întocmai cu apostolii, Sfânta Maria Magdalena L-a propovăduit pe Hristos în multe locuri, printre care Roma - aici convertindu-l pe împăratul Tiberiu, pe care l-a și vindecat de boala pe care o avea la un ochi - și Efes, venind în ajutorul Sfântului Ioan evanghelistul.

Istoria spune că a fost îngropată în Peștera „Celor șapte tineri”, mâna ei dreaptă aflându-se la Mănăstirea Simonos Petras din Sfântul Munte.

Mormântul Sfintei Maria Magdalena şi intrarea în peştera celor şapte tineri din Efes

Sinaxar – Sfânta Maria Magdalena

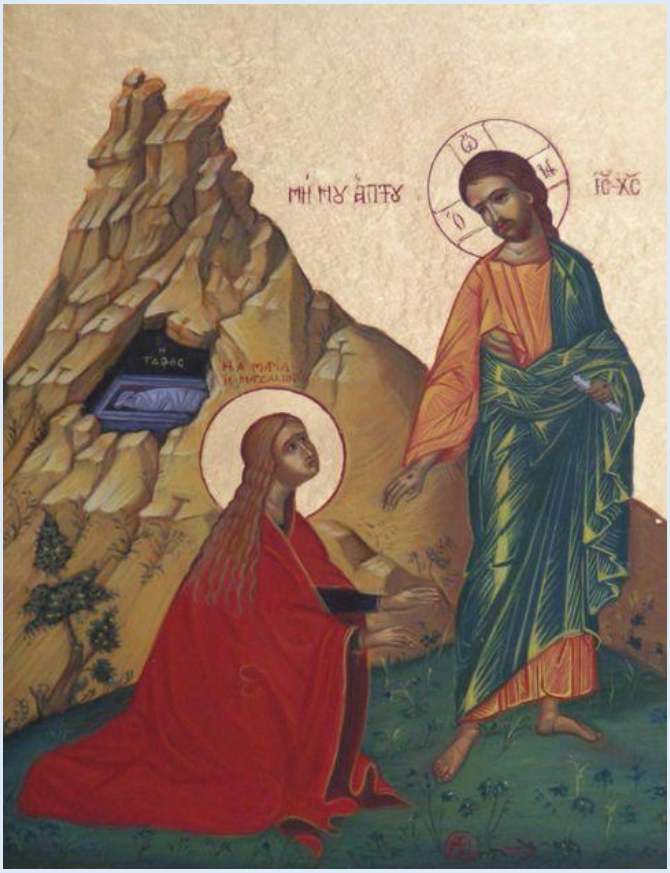

În această lună (iulie), în ziua a douăzeci şi două, pomenirea Sfintei miro-nosiţe şi întocmai cu apostolii Maria Magdalena.

Maria Magdalena Magdala (ou Magada ou Dalmanuta), mic sat de pescari aflat pe ţărmul occidental al lacului Ghenizaret, la 5 km de oraşul Tiberiada, era patria Sfintei Maria Magdalena. Fecioara cu avere, a trăit cu frică de Dumnezeu şi cu ascultarea poruncilor Lui, până în ziua în care a fost posedată de şapte diavoli (cf. Marcu 16, 9 ; Luca 8, 2). Cuprinsă de această boală şi negăsindu-şi nicicum odihnă, ea află că Iisus Hristos ajunsese până în ţinutul ei, după ce traversase Samaria şi că atrăgea mulţimi multe după El, prin minunile pe care Le săvârşea şi prin învăţătura Sa cea cerească. ***Plină de speranţă, ea alergă spre El şi, asistând la minunea înmulţirii pâinilor şi a peştilor, în număr suficient de mare pentru a hrăni peste 4 000 de oameni (Matei 15, 30-39), se aruncă la picioarele Mântuitorului şi îi ceru să o conducă pe calea vieţii veşnice.***

Izbăvită din această încercare, ea renunţă la bunurile sale şi la orice ataşament la lume pentru a-l urma pe Iisus în toate periplurile sale, împreună cu Apostolii,

Maica Domnului şi alte femei pioase care se puseseră în serviciul Lui după ce au fost vindecate de el din diverse boli : *Maria, mama lui Iacov cel mic şi al lui Ioset, Maria lui Cleopa, Ioana, soţia lui Huza ; Suzana şi Salomea, mama fiilor lui Zevedeu.*

Când şi-a terminat misiunea în Galileea, Domnul Se îndrepta către Ierusalim, în ciuda atenţionărilor primite din partea celor apropiaţi. Maria Magdalena îl urmă fără ezitare şi se împrieteni cu Marta şi Maria din Betania. Pe când Domnul tocmai eliberase un posedat care era mut şi afirmă că el alungă demonii prin Duhul lui Dumnezeu, o voce se ridică din mulţime şi strigă : " ***Fericit pântecele care Te-a purtat şi sânul care Te-a alăptat !*** "(Luca 11, 27). Acest glas se presupune a fi fost cel al Mariei Magdalena. Ea asistase şi la învierea lui Lazăr şi atunci fu întărită în credinţa sa în Fiul lui Dumnezeu. *În timp ce ceilalţi discipoli îşi abandonaseră Învăţătorul în momentul arestării Sale, ea îl urmă până în curtea marelui preot apoi la tribunalul lui Pilat, asistă la procesul Său nedrept, la Patimile sale şi rămase lângă Cruce, împreună cu Maica Domnului şi cu Sfântul Ioan Teologul* (Ioan 19, 25).

Totul fiind de-acum îndeplinit şi sângele Mântuitorului fiind scurs din coasta Sa pentru a curăţi pământul, Maria îşi învinse durerea şi luă iniţiativa îngropării Lui. Ştiind că nobilul sfătuitor Iosif din Arimateea (cf. 31 iulie) săpase nu departe un mormânt nou în stâncă, ea se duse să îl găsească şi îl convinse să îi cedeze acel mormânt pentru a-l îngropa pe cel omorât pe Cruce. Încurajat de credinţa hotărâtă a acestei femei, Iosif obţinu din partea lui Pilat autorizarea în acest sens şi împreună cu Nicodim, membru al Sanhedrinului care era discipol în ascuns al lui Iisus, coborî Trupul de pe Cruce şi îl înfăşură într-un giulgiu pentru a-l depune în mormânt. Maria Magdalena şi Maica Domnului asistau la această scenă şi au cântat atunci un imn de înmormântare, însoţit de lacrimi, în care strălucea totuşi nădejdea lor în Înviere (acest cântec funebru este tema Slujbei Utreniei a Sâmbetei Mari). După ce mormântul a fost închis cu o piatră mare ce fusese rostogolită până la intrare, Iosif şi Nicodim se retraseră dar cele două femei Sfinte rămaseră aşezate, în lacrimi în faţa mormântului, până târziu în noapte. Părăsind locul, ele se hotărâră că imediat după ce se termină odihna Sabbatului să vină înapoi la mormânt cu bune miresme pentru a mai îmbălsăma o dată trupul Mântuitorului (Marcu 16 :1).

După ce au ţinut odihna după lege, la cântatul cocoşului, în timp ce prima zi a săptămânii abia începea să se zărească, ***Maria Magdalena şi " cealaltă Marie "*** (***După Sfântul Roman Melodicul şi Sfântul Grigore Palama, " cealaltă Marie " nu putea fi decât Maica Domnului, căci se cădea ca ea să fie prima care să se bucure de Învierea fiului Său. Pentru majoritatea Părinţilor însă, Maria***

Magdalena e cea care l-ar fi văzut prima pe Domnul, conform cuvintelor Evangheliei (Marcu 16 :9), " cealaltă Marie " fiind Maria, mama lui Iacov. Scriitorii ecleziaşti au încercat să concilieze în moduri diferite istorisirile divergente ale Evangheliilor despre vizita sau vizitele la mormânt ale Sfintelor Mironosiţe. *) veniră la mormânt. Un Înger strălucitor li se arătă, însoţit de o cutremurare a pământului şi le vesti că Iisus nu se mai afla înăuntru, şi că înviase (Matei 28 :1).* ***Tulburate cu totul, nu priviră măcar mormântul şi alergară să ducă Apostolilor vestea. Domnul înviat li se arată pe cale şi le salută zicând : " Bucuraţi-vă ! ". Trebuia într-adevăr ca El să anunţe unei femei eliberarea de natura noastră, căzută şi condamnată la suferinţă ca urmare a greşelii Evei.***

Auzindu-le istorisirea, Apostolii au crezut că ele delirau. ***Petru însă alergă până la mormânt şi, aplecându-se văzu numai nişte fâşii de giulgiu ce se mai găseau înăuntru şi se retrase surprins. Ziua se ridicase, Maria Magdalena se duse la faţa locului pentru a doua oară pentru a se convinge că nu fusese vreo vedenie.*** Constatând că mormântul era într-adevăr gol, ea se duse de-a dreptul la Petru şi Ioan să îi anunţe, care alergară şi ei la locul cu pricina. După plecarea celor doi discipoli, ea rămase singură lângă mormânt întrebându-se cine putea să fi ridicat trupul (Ioan 20 :11). *Doi Îngeri înveşmântaţi în alb se arătară atunci pe locul unde fuseseră capul şi picioarele Domnului şi o întrebară de ce plângea. În timp ce le răspundea, Îngerii se ridicară dintr-odată, cu respect. Maria se întoarse şi îl văzu pe Iisus care îi puse aceeaşi întrebare. Luându-l drept grădinarul locurilor, ea întrebă dacă El era cel care scosese trupul afară. Dar imediat ce Iisus a chemat-o cu numele său :* ***"Maria"****, recunoscând glasul prea-iubitului său Domn, ea strigă :* ***" Rabbuni ! (Învăţătorule) ! "*** *şi voi să i Se arunce la picioare pentru a le săruta. Voind să o aducă la o înţelegere mai profundă a stării în care se găsea Trupul lui după Înviere, Iisus îi spuse :* ***" Nu mă atinge, pentru că încă nu m-am urcat la Tatăl ! ". Şi o trimise să vestească " fraţilor " Săi ceea ce văzuse.***

Devenită pentru a treia oară " apostol al Apostolilor ", Maria Magdalena rămase cu discipolii şi cu Maica Domnului, bucurându-se cu ei. Ea era probabil prezentă şi pe Muntele Măslinilor, la Înălţare, precum şi în foişor, în ziua Rusaliilor, când Duhul Sfânt coborî în formă de limbi de foc (Faptele Apostolilor 2).

Se povesteşte că Sfânta a părăsit apoi Ierusalimul pentru a se duce la Roma şi a cere acolo dreptate împăratului Tiberiu pentru condamnarea nedreaptă pronunţată de Pilat. - Această istorisire despre răzbunarea împotriva lui Pilat şi despre moartea sa nu se găseşte decât la Sfântul Simion Metafrastul, probabil sub influenţa Evangheliei apocrife a lui Nicodim (Actele lui Pilat, secolul V) care pune în scenă pe Sfânta Veronica. În anul 36, Pilat fu destituit din funcţie şi trimis

înapoi la Roma pentru a da seama de proasta sa administraţie, în timpul căreia se înregistraseră din plin provocări, violente şi execuţii arbitrare. După Eusebiu al Cezareii, el s-ar fi sinucis (Istoria ecleziastică II, 7) sau a fost poate executat. *Diferite tradiţii apocrife au încercat să îl reabiliteze pe Pilat, presupunând chiar ca el s-ar fi convertit, şi ele aruncă asupra iudeilor toată responsabilitatea Patimilor.* ***Prezentându-se în faţa împăratului cu un ou în mână, ea îi spuse că după ce a suferit Patimile, Hristos înviase, aducând tuturor oamenilor făgăduinţa învierii ; iar oul se coloră atunci în roşu (de aici vin tradiţia ouălor roşii de Paşti).*** Suveranul îi ascultă cererea şi îl convocă pe Pilat, precum şi pe marii preoţi Ana şi Caiafa. Caiafa muri pe drum, în Creta ; iar Ana, fu torturat fiind închis într-o piele de bivol. Pilat, prezentându-se la tribunalul împăratului, încerca să se justifice prin presiunile iudeilor şi riscul de revoltă împotriva autorităţii de la Roma. Dar Cezar rămase insensibil la apologia lui şi porunci să fie aruncat în închisoare. *Se relatează că, urmărind un cerb în timpul unei partide de vânătoare, organizată de prietenii lui Pilat nu departe de închisoare, împăratul aruncă din arc o săgeată care se înfipse drept în inima lui Pilat.*

Revenită la Ierusalim, Maria Magdalena urmă învăţătura Sfântului Petru. Patru ani trecuseră de la Înviere, Apostolii se împrăştiaseră în diverse regiuni ale lumii, ***Maria Magdalena împreună cu Sfântul Maxim, unul din cei 70 de discipoli, se duse să predice Vestea cea Bună. Fură arestaţi la scurt timp de către iudei şi părăsiţi, cu alţi Creştini, în mijlocul mării, fără hrană, pe o corabie fără pânze şi fără vâsle. Ambarcaţiunea fu însă condusă de Hristos, Pilotul Mântuirii noastre, până la Marsilia, în Galia (Franţa). Debarcând vii şi nevătămaţi, Sfinţii Apostoli suferiră foamete, sete şi dispreţ din partea locuitorilor locului, păgâni care nu îi ajutau în nici un fel. Într-o zi în care aceştia erau adunaţi pentru unul din sacrificiile lor idoliceşti, Sfânta Maria Magdalena se amestecă plină de curaj în adunare şi îi încurajă să recunoască pe singur Dumnezeu, Făcătorul ceurului şi al pământului. Minunaţi de forţa ei şi de iluminarea feţei sale, păgânii o ascultară. Ea repetă discursul şi în faţa guvernatorului roman al provinciei, Ipatie, care venise împreună cu soţia sa să aducă jertfă idolilor, pentru ca să aibă un copil. Mai întâi reticent, Ipatie, după trei apariţii ale Sfintei, o primi pe Maria şi pe cei care o însoţeau în palatul său şi ceru să fie învăţat în învăţătura lor. Prin mijlocirea Mariei, el obţinu un copil dar soţia lui muri când îl aduse pe lume. După un scurt sejur la Roma, Ipatie făcu un pelerinaj la Ierusalim ; dar răzgândindu-se deodată, se hotăra să se întoarcă în locul în care îşi îngropase soţia şi pruncul. Mare îi fu mirarea când îi găsi vii şi află că ei supravieţuiseră prin rugăciunile şi grijile Sfintei Maria Magdalena ! Aducând rugăciune de mulţumire lui Dumnezeu, magistratul şi toată casa lui se botezară atunci şi deveniră fervenţi proclamatori ai Adevărului.***

Părăsind Galia, Sfânta Maria Magdalena îşi continua periplurile misionare în Egipt, Fenicia, Siria, Pamfilia şi alte locuri, răspândind peste tot buna mireasmă a lui Hristos. Ea petrecu o vreme la Ierusalim, apoi plecă la Efes unde îl regăsi pe Sfântul Ioan Teologul, împărtăşind cu el aceleaşi încercări şi bucurându-se de învăţăturile sale de inspiraţie dumnezeiască.

Îndeplinindu-şi misiunea pe care i-o încredinţase Domnul, ea îşi dădu sufletul lui Dumnezeu, după o scurtă boală, şi fu îngropată la intrarea peşterii, unde adormiră apoi cei Şapte Copii (cf. 4 august). *Numeroase miracole s-au produs în acest loc până în ziua în care, aproape zece secole mai târziu (899), piosul împărat Leon VI cel Înţelept porunci să fie mutate la Constantinopol Moaştele Sfintei Celei Intocmai cu Apostolii. El le făcu o primire evlavioasă, în prezenţa întregului popor şi purtându-le pe umerii săi, ajutat de fratele său Alexandru, el se duse să le depună în partea stângă a Altarului Mănăstirii Sfântul Lazăr, pe care o ctitorise.*

Supravieţuind peripeţiilor istoriei, mâna stângă a Sfintei Mironosiţe, care emană o aromă dulce, e şi astăzi cinstită cu închinare la Mănăstirea atonită din Simonos Petra, care o cinsteşte pe Sfânta Maria Magdalena ca o a doua sa fondatoare.

Tradiţia occidentală, de la Grigorie cel mare încoace, a asimilat-o pe Maria Magdalena cu păcătoasa căită ce a venit să ungă picioarele lui Iisus (Luca 7, 36 - 38) şi chiar cu Maria sora lui Lazăr. Dar nimic în Evanghelie nu permite această identificare, respinsă de majoritatea Părinţilor Răsăriteni. Într-adevăr, a fi fost posedat de demon nu însemna o viaţă de dezmăţ.

Sfântul Simion Metafrastul interpretează în mod alegoric " cei şapte demoni " ca fiind cele şapte păcate ce se opun virtuţii; dar el nu este urmat de ceilalţi Părinţi.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta mironosiţă şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena

Sfânta Maria Magdalena a fost uceniţă şi mironosiţă a Mântuitorului Iisus Hristos, cea dintâi şi cea mai mare dintre toate uceniţele şi purtătoarele de mir. Era din Galileea, din cetatea Magdala, de la hotarele Galileei cu Siria. Mântuitorul i-a luminat cugetul cu lumina unei noi vieţi, din dumnezeiasca dragoste. Din acel moment, Maria s-a făcut următoare lui Hristos, slujindu-I cu credinţă.

În clipa cea mai grea, a răstignirii, când apostolii erau departe, Maria Magdalena a rămas lângă Crucea Mântuitorului, iar când Sfântul Trup al Domnului a fost aşezat în mormânt, ea l-a uns cu miresme, vărsând multe lacrimi.

Maria Magdalena s-a învrednicit a fi cea dintâi care a primit de la înger vestea Învierii Domnului şi tot ea a fost prima persoană care L-a văzut pe Domnul înviat.

După Înălţarea la cer a Domnului, Sfânta Maria Magdalena a pornit alături de Sfinţii apostoli în lupta plină de primejdii, pentru răspândirea credinţei.

Tradiţia spune că a ajuns până la Roma, iar de acolo a ajuns la Efes, unde slujea Sfântului apostol Ioan în ostenelile lui de răspândire a cuvântului Domnului.

Calendar Ortodox - Sfânta mironosiţă şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena; Sfânta cuvioasă muceniță Marcela; Sfântul preot mărturisitor Ilie Lăcătușu

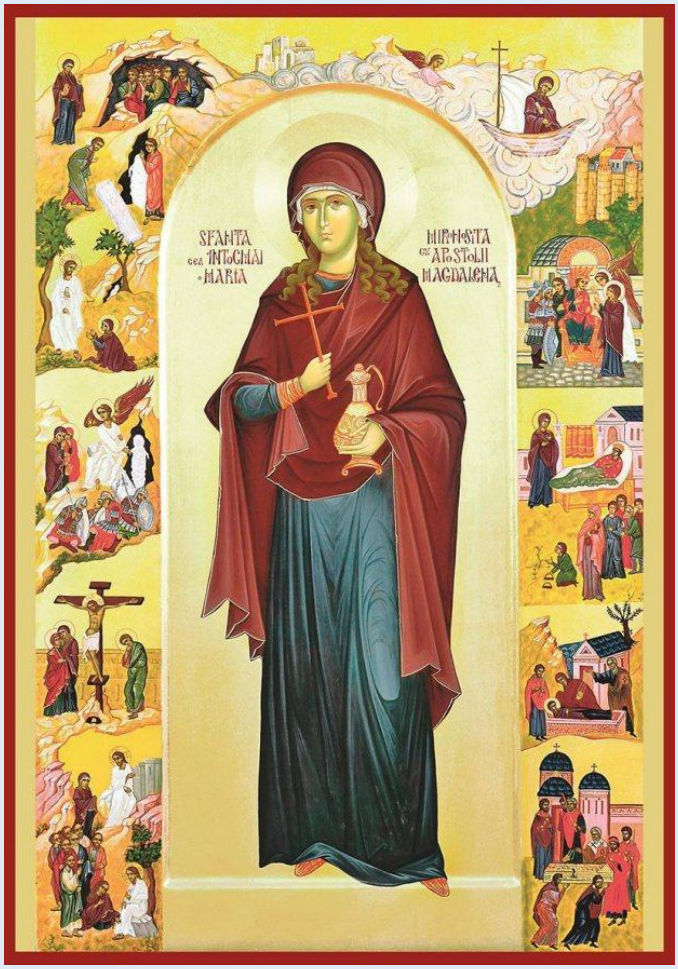

Sfânta mironosiţă şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena

Sfânta Maria Magdalena era din cetatea Magdala, aflată la hotarele Galileei cu Siria. Fiind bântuită de şapte duhuri necurate, ea ducea o viaţă de grele pătimiri. Auzind, însă, de Hristos şi de puterea propovăduirii Lui cea aducătoare de mântuire pentru tot neamul omenesc, în sufletul ei s-a născut nădejdea că va fi izbăvită de către Iisus. Deci, mergând la El, s-a învrednicit de milostivirea Lui şi El a tămăduit-o de lucrarea diavolească, luminându-i cugetul cu lumina unei noi vieţi, plină de dumnezeiasca dragoste (cf. Marcu 16, 9; Luca 8, 2).

Tradiţia ortodoxă nu o confundă cu femeia păcătoasă, ci dimpotrivă, o laudă pentru viaţa ei curată. De atunci, Maria s-a făcut următoare a lui Hristos şi, împreună cu alte sfinte femei, a slujit Domnului pe tot drumul greu al vieţii Lui.

În clipa cea mai grea, a răstignirii, când apostolii au fugit de frică, Maria Magdalena a rămas lângă Crucea Mântuitorului. Iar când Sfântul Trup al Domnului a fost aşezat în mormânt, ea era de faţă, vărsând multe lacrimi. Cu nerăbdare a aşteptat trecerea sâmbetei, ca să poată veni cu miruri la mormântul Domnului, pentru care ea s-a numit şi mironosiţă, adică purtătoare de mir. Pentru multa ei credinţă, Maria Magdalena s-a învrednicit a fi cea dintâi care a primit de la înger vestea Învierii Domnului. Şi tot ea a fost cea dintâi care L-a văzut pe Hristos după dumnezeiasca Lui Înviere din morţi. Ea este cea dintâi vestitoare a Învierii şi cel dintâi martor al ei.

După Înălţarea la cer a Domnului, Maria Magdalena a pornit alături de Sfinţii apostoli la răspândirea credinţei, semănând în suflete cuvântul dumnezeiesc pe care-l auzise din însăşi gura lui Hristos. De aceea, ea este numită şi întocmai cu apostolii.

O tradiţie ne spune că în apostoleasca ei strădanie, Maria Magdalena a ajuns până la Roma, unde s-a înfăţişat înaintea împăratului Tiberiu (14-37), vorbindu-i despre nedreapta moarte a lui Iisus Hristos şi despre Învierea Lui, iar în drumul ei de întoarcere de la Roma s-a oprit la Efes, slujind Sfântului apostol Ioan în ostenelile lui de răspândire a cuvântului lui Dumnezeu. Şi aşa, nevoindu-se, a adormit în Domnul, fiind înmormântată la Efes.

Astăzi, părţi importante din sfintele ei moaşte se găsesc, în Răsărit, la Mănăstirile Simonos Petra, Dionisiu şi Esfigmenu din Muntele Athos, iar în Apus, în bazilicile Lateran din Roma şi Sfântul Maximin din Marsilia.

În România, părticele din moaştele ei se găsesc la bisericile Mihai Vodă şi Pajura din Bucureşti, precum şi în alte sfinte locaşuri.

Pentru rugăciunile Sfintei Tale mironosiţe Maria Magdalena, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Tropar, glasul 1: Lui Hristos, Cel ce pentru noi S-a născut din Fecioară, cinstită Maria Magdalena, ai urmat şi ai păzit îndreptările şi legile Lui. Pentru aceasta, astăzi, prea sfinţită pomenirea ta prăznuind, te lăudăm cu credinţă şi te cinstim cu dragoste.

Sfânta cuvioasă muceniță Marcela

Sfânta muceniță Marcela (Marcelia, sau Marchella) este foarte cinstită de poporul locuitor al insulei Chios. În biserica din această insulă care poartă hramul ei au loc minuni în fiecare an. Cu toate acestea, viața ei nu este cunoscută.

Potrivit tradiției, Marcela a fost o copilă foarte cucernică care a rămas orfană de mamă la o vârstă foarte mică. Păgânul ei tată a vrut să-și necinstească propria fiică și să trăiască cu ea ca și cu o soție. Marcela a scăpat din mâinile sale, dar el, fugind, a prins-o și a tăiat-o în bucăți.

Stânca pe care a căzut muceniţa există și azi pe locul cunoscut sub numele de „Martiriul Sfintei Marcela”. Este acoperită cu pământ în partea dinspre uscat, iar pe partea orientată spre mare este o gaură îngustă, cât un deget, prin care curge o apă vindecătoare.

Apa este limpede, dar unele pietre din apropiere sunt pătate cu roșu, ca și cum ar fi stropite cu sânge. Tradiția spune că părți din trupul sfintei ar fi rămas prinse în stâncă.

Când se face slujba de sfințire a apei în acest loc, din apa de lângă stâncă se ridică un abur care acoperă întreaga zonă ca o ceață. Marea revine la normal imediat ce se termină slujba sfințirii apei.

Aici s-au făcut multe minuni, iar pelerinii se adună din întreaga lume. Ei iau pietre pătate cu roșu, le duc în biserică, se roagă Sfintei muceniţe Marcela, apoi le ating de bolnavi, care astfel se fac sănătoși.

Sfântul preot mărturisitor Ilie Lăcătușu

Sfântul preot mărturisitor Ilie Lăcătușu s-a născut la 8 decembrie 1909 în satul Țepești, comuna Crăpăturile, din județul Vâlcea. Părinții săi, Marin și Maria, erau oameni credincioși și se îndeletniceau cu lucrul pământului. Ei au avut șapte copii, Ilie fiind al doilea prunc al familiei.

Sfântul Ilie urmează școala în comuna Șerbănești-Tetoiu, apoi Seminarul Teologic Sfântul Nicolae din Râmnicu Vâlcea și își desăvârșește studiile la Facultatea de Teologie din București.

În ziua de 5 iulie 1931 se căsătorește cu învățătoarea Ecaterina Popescu, alături de care întemeiază o frumoasă familie creștină. Dumnezeu le binecuvintează familia cu cinci copii, însă patru dintre ei trec la Domnul la vârste fragede, provocând multă durere în inimile părinților lor.

Tânărul Ilie este hirotonit diacon la 27 august 1934, apoi, în următoarea zi, preot pe seama parohiei Osica de Jos din județul Olt, de către episcopul Vartolomeu Stă-

nescu al Râmnicului-Noul Severin. La 5 octombrie 1934, Sfântul Ilie Lăcătușu este transferat la Parohia Pluta - Buicești din județul Mehedinți.

În timpul celui de-al Doilea război mondial, la 1 noiembrie 1942, Sfântul Ilie a fost trimis de Mitropolia Olteniei în Transnistria, slujind la parohia Șerșenița din raionul Rîbnița, unde a rămas până în martie 1943.

Odată cu instaurarea regimului comunist în România, s-a declanșat o mare prigoană atât asupra slujitorilor Sfântului Altar, cât și asupra credincioșilor ortodocși. În această perioadă s-a arătat mulțime de clerici, călugări și credincioși care au mărturisit pe Hristos, primind moarte mucenicească sau suferind pentru multă vreme temniță grea, umilințe și torturi nenumărate.

Sfântul Ilie a primit și el cu bărbăție duhovnicească această cruce grea a suferinței pentru dragostea lui Hristos. A fost arestat în perioada 18 iulie 1952 - 26 aprilie 1954 și trimis să lucreze în coloniile de muncă de la Galeșu - Constanța, apoi Peninsula - Constanța (Canalul Dunăre - Marea Neagră), iar în 1953 este dus la Târgu-Ocna de unde este eliberat și revine la Buicești pentru a-și continua activitatea preoțească. Între 1 iulie 1959 și 6 mai 1964 este din nou arestat și trimis la muncă silnică în Deltă, la Periprava.

În temniță, Sfântul Ilie Lăcătușu a fost ca un apostol care a îndrumat mulțime de oameni pe calea lui Hristos. Era un mare trăitor, se îndeletnicea permanent cu rugăciunea. Îi plăcea tăcerea; rar îl auzeai vorbind ceva, și atunci când o făcea, era foarte important ceea ce spunea. Avea cu adevărat darul smereniei, în toată vremea căutând să își ascundă virtuțile și să nu iasă în evidență. Îi îndemna pe mulți la rugăciune, mai ales atunci când erau în primejdie.

Sfântul preot mărturisitor Ilie era un model de lepădare de sine și împărțea orice lucru pe care îl avea. Ori de câte ori primea un pachet cu haine de acasă, îl oferea de îndată deținutului care era mai bolnav, iar el rămânea în zeghea lui ruptă. Sfântul a ales să se priveze pe sine de cele mai elementare lucruri și să renunțe până și la hrana sa, pentru a-i ajuta pe cei mai suferinzi dintre deținuți.

Fericitul Ilie îi ajuta pe cei care sufereau în urma torturilor la care erau supuși, preluând și normele lor de lucru pentru a nu fi din nou pedepsiți. Această forță imensă de dragoste și dăruire către celălalt i-a sfințit viața, fiind un model desăvârșit de smerenie, dragoste și bunătate.

După ce este eliberat în 1964, i se fixează domiciliu forțat la Bolintin unde va fi obligat să lucreze ca zidar.

La 1 aprilie 1965, prin grija patriarhului Justinian Marina, își reia slujirea preoțească la parohia Gârdeşti, din județul Teleorman. În 1970 este transferat la parohia Cucuruzu, din județul Giurgiu, unde slujește până la 1 ianuarie 1978.

Bine plăcând lui Dumnezeu și oamenilor, prin viețuirea sa cea desăvârșită, și-a sfârșit viața aceasta pământească la 22 iulie 1983, pe un pat de spital, după o perioadă de suferință trupească, înconjurat de familia sa. Strălucind în dragoste și smerenie, s-a făcut vas curat primitor al darurilor dumnezeiești, al discernământului și al înainte-vederii, arătându-se astfel îndrumător înțelept al sufletelor pe calea mântuirii și mare făcător de minuni.

După adormirea sa, la 15 ani de la mutarea la Domnul, trupul său a fost aflat întreg, bine mirositor și frumos la vedere, numeroși credincioși alergând la cinstitele sale moaștele, prin care mulțime de bolnavi au primit tămăduire.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei mironosiţe şi întocmai cu apostolii Maria Magdalena

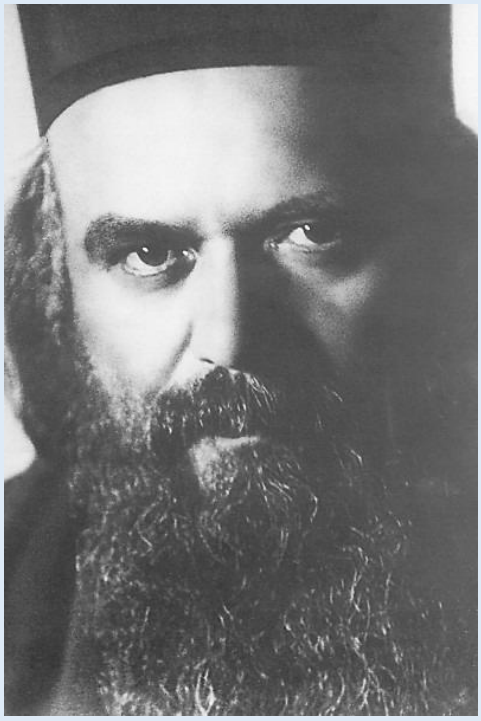

Maria Magdalena a fost una dintre mironosiţele femei şi întocmai cu apostolii.

- *Ea s-a născut în cetatea Magdala ce se află pe malul lacului Ghenizaret şi era din tribul lui Isahar.*
- *Ea a fost chinuită de şapte duhuri necurate, de care a curăţat-o Domnul, făcând-o deplin sănătoasă.*
- *Ea a fost următoarea credincioasă a Lui şi I-a slujit Lui de-a lungul propovăduirii Lui pământeşti.*
- *Ea a stat la piciorul Crucii pe Golgota şi a plâns cu amar, fiind alături de Maica lui Dumnezeu.*
- *După moartea Domnului, ea a mers la Sfântul Mormânt de trei ori. Când Domnul a înviat, ea L-a văzut de două ori: o dată singură şi o dată împreună cu alte femei mironosiţe.*
- *Ea a călătorit la Roma şi a stat înaintea Cezarului Tiberiu, căruia i-a dăruit un ou roşu şi 1-a salutat astfel: „Hristos a înviat!"*
- *Ea 1-a denunţat pe Pilat din Pont înaintea lui Tiberiu, arătându-i că nu a fost dreaptă îngăduinţa lui ca Hristos Domnul să fie răstignit. Cezarul a primit acuzaţia şi 1-a transferat pe Pilat de la Ierusalim în Galia unde,*

aflându-se deja în dizgraţia împăratului, acest judecător nedrept a murit de o boală cumplită.

- *După acestea, Maria Magdalena a mers de la Roma la Efes, spre a-i sta în ajutor Sfântului Ioan evanghelistul în vestirea Evangheliei Domnului.*

Cu dragoste neţărmurită faţă de Domnul Iisus Hristos Cel înviat, cu râvnă arzătoare pentru Sfânta credinţă şi ca un adevărat apostol al lui Hristos, ea a vestit Sfânta Evanghelie lumii.

Ea a adormit cu pace la Efes. Potrivit Sfintei Tradiţii, peştera în care a fost îngropată Maria Magdalena a fost aceeaşi în care mai târziu cei şapte tineri (pomeniţi la 4 august) au dormit somnul lor minunat care a durat câteva sute de ani, din care s-au trezit şi lumea i-a văzut, apoi au adormit iar somnul cel veşnic.

Sfintele moaşte ale Mariei Magdalena au fost mutate mai apoi la Constantinopol.

Lângă Grădina Ghetsimani se află o frumoasă mânăstire rusească închinată Sfintei Maria Magdalena.

Cântare de laudă la Sfânta Maria Magdalena

Înfăşurată în negura tristeţii,
Magdalena plânge
Moartea sângeroasă a Fiului lui Dumnezeu.

Tristeţea iubirii e cea mai amară,
Căci ea pe nimeni mai are în lume prieten,
Şi nici o bucurie, de nicăieri.

Lacrimile-i sunt ei mângâiere,
Şi doar durerea, singurul prieten.

Sfintei Magdalena lumea i s-a făcut întuneric.
Fragilă fiinţă, ea caută lumina,
Ea bâjbâie în noapte,
fără nici o nădejde.

Mormântul Lui măcar, acela-i lumina ei,
Dar iată! - şi el e gol!

«L-au furat», gândi ea,
«gol şi neuns cu miruri!»

Ea vede şi plânge cu amar, de-amar cuprinsă.
Atunci aude glasul unui om, e lângă ea:
Femeie, de ce plângi?

Pe cine cauţi?

«Mă-ntrebi pe Cine caut?
Voieşti ca să mă mângâi?
Atunci, de-ai luat tu trupul,
spune-mi unde L-ai pus.»

Iisus în jos priveşte femeia care plânge
Şi-i spune blând: «Maria!»

Din inima Mariei lumina iese ca un fulger:
Ea recunoaşte glasul,
blândeţea lui nespusă,
Glasul ce-i dă putere
şi-n trup viaţa-I întoarce!
Glasul ce-a vindecat bolnavi,
Caisul ce-anviat morţii.

O, voce de viaţă-dătătoare,
O, iubită-auzire!

Maria-i în picioare şi-ntorcând capul, vede:
"Rabbuni!", strigă ea şi soarele răsare.
Peste Maria-Magdalena
şi peste-ntreaga lume,
Răsare-o nouă Zi.

Sfânta Maria Magdalena - Sfinte moaşte

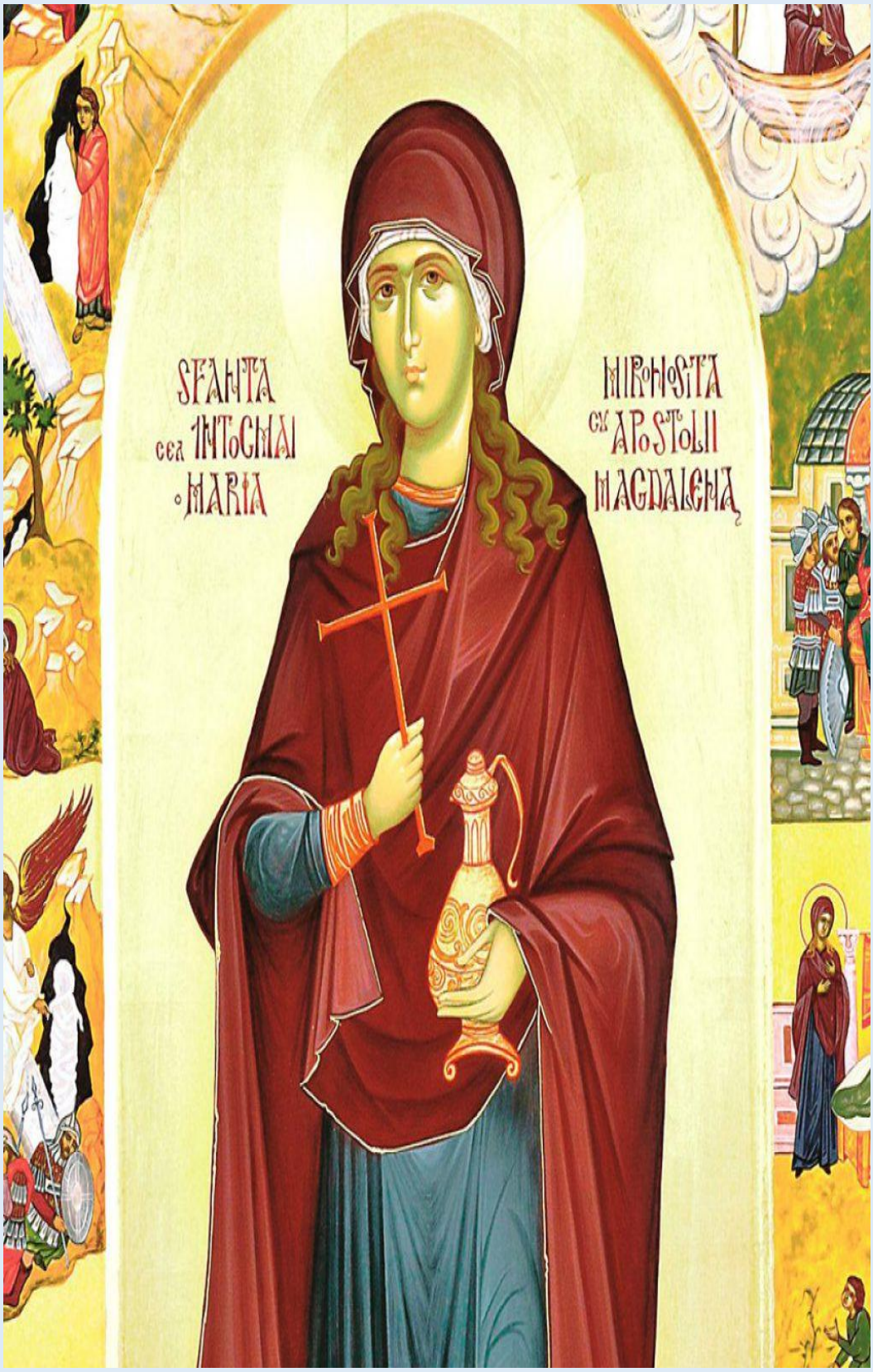

Radu Alexandru - Moaştele Sfintei Maria Magdalena

Sfânta Maria Magdalena, numită şi Maria din Magdala, este potrivit Sfinţilor evanghelişti Marcu şi Ioan, prima persoană care L-a văzut pe Hristos înviat, ce a primit totodată de la El misiunea de a vesti şi celorlalţi apostoli Învierea. Pentru această cinste deosebită, Biserica o va numi "apostol al apostolilor”.

Biserica ortodoxă o deosebeşte pe Sfânta Maria Magdalena de Maria din Betania şi de "femeia păcătoasă”, fiind o femeie virtuoasă întreaga ei viaţă, chiar şi înainte de a fi tămăduită de şapte duhuri necurate de către Hristos. Din "Viaţa” Sfintei precum şi din cuprinsul cântărilor liturgice incluse în Minei în ziua sa de prăznuire, 22 iulie, constatăm că Biserica nu o celebrează ca pe "o păcătoasă”.

În iconografie Sfânta Maria Magdalena este înfăţişată ca femeie mironosiţă, purtând un vas cu mir, fără a fi asociată cu "femeia păcătoasă", ci deoarece se află printre acele femei care s-au dus la mormânt pentru a unge trupul Mântuitorului.

Legat de viaţa Sfintei Maria Magdalena după Înălţarea Mântuitorului există mai multe tradiţii.

- ⇒ *Potrivit tradiţiei răsăritene, Sfânta Maria Magdalena s-ar fi retras în Efes împreună cu Maica Domnului unde a şi murit, moaştele sale fiind transferate la Constantinopol în 886.*
- ⇒ *O altă tradiţiei afirmă că Sfânta Maria Magdalena ar fi predicat Evanghelia în anul 34 d.Hr., în insula Zakyntos, Grecia.*
- ⇒ *În pofida faptului că Sfântul Grigorie de Tours confirmă tradiţia potrivit căreia Sfânta Maria Magdalena a mers în Efes, în Apus a apărut o altă tradiţie ce susţine că Maria Magdalena, Lazăr şi câţiva ucenici, au mers la Marseille, unde au convertind întreaga regiune Proventa.*

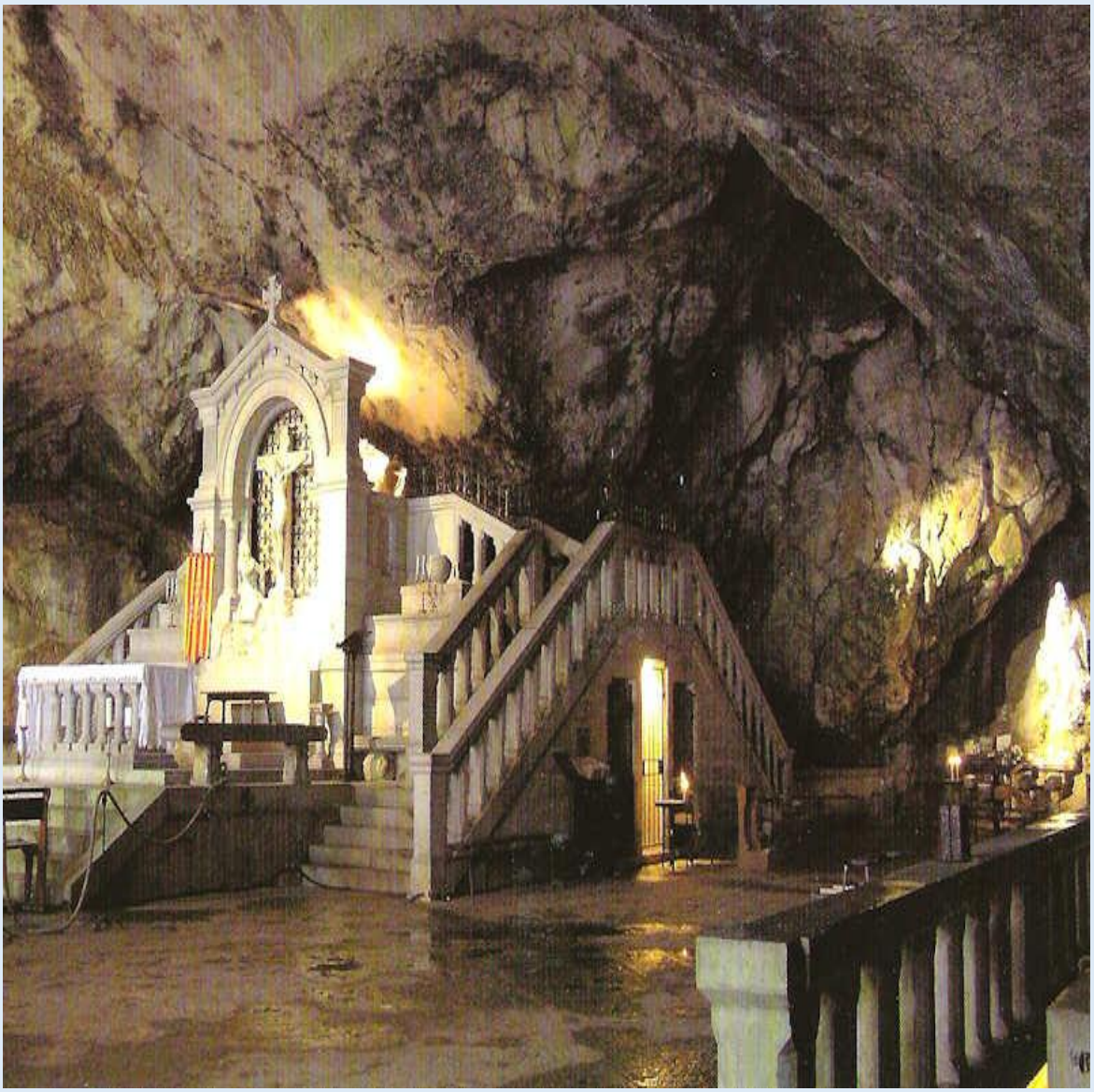

Sfânta Maria Magdalena s-ar fi retras într-o peşteră unde a dus o viaţă ascetică vreme de treizeci de ani.

La vremea mutării sale la Domnul, îngerii au purtat-o la Aix şi în oratoriul Sfântului Maximin. Trupul Sfintei a fost păstrat în acest oratoriu construit de Maximin în Villa Lata.

Istoria este tăcută cu privire la moaştele Sfintei până în 745 când, potrivit cronicarului Sigebert, au fost mutate la Vezelay, din pricina invaziei saracinilor. Nu există mărturii cu privire la întoarcerea lor, însă, în 1279, când Carol III, regele de Neapole, a ridicat un aşezământ Sainte Baume pentru dominicani, racla cu

moaştele Sfintei a fost găsită intactă, împreună cu o inscripţie care confirmă că aici fusese ascunsă.

În 1600 moaştele au fost mutate într-un sarcofag trimis de Clement VIII, capul Sfintei fiind aşezat într-o raclă separată.

În 1814 biserica "La Sainte Baume”, afectată în timpul revoluţiei, a fost restaurată, iar în 1822 peştera unde a vieţuit Sfânta a fost sfinţită. Capul Sfintei se păstrează aici, devenind un important centru de pelerinaj apusean.

Mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena se găseşte la Mănăstirea Simonopetra din Muntele Athos. Această mână a Magdalenei este intactă, cu piele şi tendoane şi răspândeşte o bună-mireasmă cerească. Mulţi din cei care o sărută cu evlavie şi credinţă se încredinţează de faptul că este caldă.

În anul 1740, prădătorii romano-catolici barberini au furat mâna Sfintei Maria, această nepreţuită comoară a Mănăstirii Simonopetra.

În anul 1765, ieromonahul Ioasaf din Mitilini reuşeşte să achite o parte din banii pretinşi şi în cele din urmă reuşeşte şi readucerea moaştelor Sfintei Maria Magdalena în mănăstire.

În Sfânta Mănăstire Simonopetra, pentru multele minuni pe care le face până astăzi, Sfânta Maria Magdalena este considerată de către părinţi şi fraţi ca al doilea ctitor al Mănăstirii.

Şi iată doar câteva dintre minunile ei pe care părinţii mănăstirii le istorisesc închinătorilor:

În anul 1891, un incendiu care a pornit de la cuptor a distrus partea răsăriteană a mănăstirii. A ars biserica mare cu toate icoanele, vasele şi veşmintele. Policandrele şi sfeşnicele s-au topit şi a ars şi biblioteca de deasupra naosului. S-au prefăcut în cenuşă 250 de manuscrise şi toate cărţile tipărite. Ajutorul

mănăstirilor athonite s-a făcut simţit imediat: s-au adunat 500 de lire de aur turceşti, din care 200 au fost oferite de Mănăstirea Vatopedi. Egumenul Neofit era atunci în Rusia pentru o colectă. La chemările sale pentru ajutor economic au răspuns mai degrabă simpli credincioşi decât ierarhia. Sfântul Ioan de Kronstadt a oferit personal 300 de ruble. Reuşita colectei a fost atribuită facerii de minuni a cinstitelor moaşte ale Sfintei Maria Magdalena, pe care egumenul le avea la el, iar de atunci Sfânta este cinstită ca împreună-ctitor al mănăstirii şi este reprezentată în icoanele portabile alături de Cuviosul Simon, izvorâtorul de mir.

***

În regiunea Galatista (Tesalonic), în anul 1911, apăruse un vierme care distrugea răsadurile. Locuitorii au chemat pe părinţii simonopetriţi cu moaştele Sfintei Maria Magdalena şi au făcut Aghiazma. Imediat viermele distrugător a dispărut.

***

De asemenea, în anul 1912, în regiunea Epanomis din Tesalonic, apăruseră o mulţime de lăcuste. Locuitorii au rugat să li se trimită Sfintele Moaşte. După ce s-a săvârşit Paraclisul Sfintei şi Aghiazma, lăcustele au dispărut cu totul. Epanomiţii sunt foarte recunoscători şi astăzi Sfintei Maria Magdalena.

În Mănăstirea Simonopetra mâna Sfintei Maria Magdalena este scoasă pele-rinilor spre închinare, în fiecare zi, în cadrul Pavecerniţei, alături de o bucată din lemnul Sfintei Cruci şi alte sfinte moaşte.

Moaştele Sfintei Maria Magdalena nu reprezintă doar unul dintre odoarele cele mai de preţ ale Mănăstirii Simonopetra şi ale Muntelui Athos, ci ale întregii lumi creştine.

Silviu Cluci - Moaştele (mâna stângă) Sfintei Maria Magdalena de la Mănăstirea Simono-Petra, Athos

Racla de la Mănăstirea Simono-Petra ce conţine un fragment din lemnul Sfintei Cruci (centru), mâna stângă a Sfintei mironosiţe, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena (în partea dreaptă), precum şi fragmente din moaştele Sfintei Ana, mama Maicii Domnului şi moaştele Sfântului mare mucenic Pantelimon.

La Mănăstirea Simono-Petra din Sfântul Munte Athos se păstrează cu mare evlavie mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena. Datorită numeroaselor minuni, Sfânta Maria Magdalena este cinstită ca şi ctitor al mănăstirii.

Potrivit tradiţiei, Sfânta Maria Magdalena a propovăduit Evanghelia în Fenicia, Egipt, Siria şi Roma. Către sfârşitul vieţii Sfânta Maria Magdalena, împreună cu Maica Domnului, s-ar fi retras în Efes unde a şi trecut la Domnul. A fost înmormântată într-o peşteră din Efes, ce a devenit locaş de tămăduire pentru cei aflaţi în multe neputinţe.
În anul 899, din porunca împăratului Leon al VI-lea filosoful, moaştele Sfintei Maria Magdalena au fost mutate la Constantinopol, fiind aşezate în Mănăstirea „Sfântul Lazăr”.

Odorul cel de mult preţ al mănăstirii Simono-Petra

La Mănăstirea Simono-Petra din Sfântul Munte Athos se păstrează cu mare evlavie mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena, mână care a atins marginea veşmântului Domnului nostru Iisus Hristos după Înviere (Ioan 20, 11-18). Mâna Sfintei Maria Magdalena este întreagă, cu piele şi tendoane şi răspândeşte o bună-mireasmă. Cei care o sărută cu credinţă şi evlavie se încredinţează de faptul că este caldă, ca şi cum ar fi vie.

În anul 1740, din cauza datoriilor financiare ale mănăstirii, mâna Sfintei Maria – odorul cel de mult preţ al mănăstirii – a fost luată de creditorii barberini. Dar în anul 1765, ieromonahul Ioasaf din Mitilini izbuteşte să adune o parte din banii pretinşi şi în cele din urmă, să răscumpere moaştele Sfintei Maria Magdalena şi să le aducă în mănăstire.

Al doilea ctitor al mănăstirii

În anul 1891, un incendiu, care a pornit de la cuptorul de pâine, a distrus partea de răsărit a mănăstirii. A ars atunci biserica mare cu toate icoanele, vasele şi veşmintele; policandrele şi sfeşnicele s-au topit. Tot atunci a ars şi biblioteca de deasupra naosului, prefăcându-se în scrum 250 de manuscrise şi toate cărţile. Mănăstirile athonite au sărit imediat în ajutor donând 500 de lire de aur turceşti, din care 200 au fost oferite de Mănăstirea Vatopedi. Egumenul Neofit, care era atunci în Rusia, a început o colectă pentru refacerea mănăstirii, la care au răspuns mai degrabă simpli credincioşi decât ierarhia.

Sfântul Ioan de Kronstadt a oferit personal 300 de ruble.

Minunea colectării banilor a fost atribuită cinstitelor moaşte ale Sfintei Maria Magdalena, pe care egumenul le avea la el. De atunci Sfânta Maria Magdalena este cinstită ca împreună-ctitor alături de Sfântul Cuvios Simon, izvorâtorul de mir. De altfel, cei doi Sfinţi sunt reprezentaţi alături în icoanele portabile.

Minuni ale Sfintei Maria Magdalena

O altă minune a Sfintei Maria Magdalena s-a petrecut în anul 1911, în regiunea Galatista (Tesalonic). Locuitorii regiunii erau necăjiţi de un vierme care distrugea răsadurile. Părinţii simonopetriţi au fost chemaţi cu moaştele Sfintei Maria Magdalena şi au făcut Aghiazmă. Imediat viermele distrugător a dispărut.

De asemenea, în anul 1912, în regiunea Epanomis din Tesalonic, apăruseră o mulţime de lăcuste. Locuitorii au rugat să li se trimită Sfintele Moaşte. După ce s-a săvârşit Paraclisul Sfintei Magdalena şi lanurile au fost stropite cu Aghiazmă, lăcustele au dispărut cu totul. Epanomiţii sunt foarte recunoscători şi astăzi Sfintei Maria Magdalena.

În 1945, a izbucnit un mare incendiu în pădurile Mănăstiri Iviron. Vântul sufla puternic şi în câteva ore, focul s-a întins până la linia de vârf care constituie graniţa Mănăstirilor Iviron, Filotheu, Xiropotamu şi Simono-Petra. Toţi au crezut că pădurile vor arde complet. Atunci, ieromonahii Neofit şi Pantelimon, mişcaţi de evlavia pe care o aveau faţă de moaştele Sfintei Maria, le-au luat cu ei la locul incendiului. Nimeni nu se putea apropia de incendiu de teama de a fi înconjuraţi de focul dezlănţuit. Cu toate acestea, de îndată ce părinţii s-au apropiat cu Sfintele Moaşte, focul a dat înapoi şi până au terminat preoţii de săvârşit Aghiazma şi Paraclisul Sfintei Maria Magdalena, incendiul se stinse cu desăvârşire, spre uimirea părinţilor ce se adunaseră acolo.

Minuni asemănătoare au avut loc în pădurea mănăstirii în anul 1947, precum şi în august 1990.

Multe alte minuni a săvârşit şi săvârşeşte Sfânta Maria Magdalena în fiecare zi celor care o cheamă cu credinţă.

Datorită acestor minuni, moaştele Sfintei Maria Magdalena au fost duse spre închinare în Rusia (2006) şi în Bielorusia (2012).

Să avem parte de rugăciunile Sfintei Maria Magdalena!

Mâna Sfintei Maria Magdalena este întreagă, cu piele şi tendoane şi răspândeşte o bună-mireasmă. Cei care o sărută cu credinţă şi evlavie se încredinţează de faptul că este caldă, ca şi cum ar fi vie.

De atunci Sfânta Maria Magdalena este cinstită ca împreună-ctitor alături de Sfântul cuvios Simon, izvorâtorul de mir. De altfel, cei doi Sfinţi sunt reprezentaţi alături în icoanele portabile.

Moaştele Sfintei Maria Magdalena au fost duse spre închinare în Rusia (2006)

Moaştele Sfintei Maria Magdalena au fost duse spre închinare în Bielorusia (2012)

Sfânta Maria Magdalena, ctitor la Athos

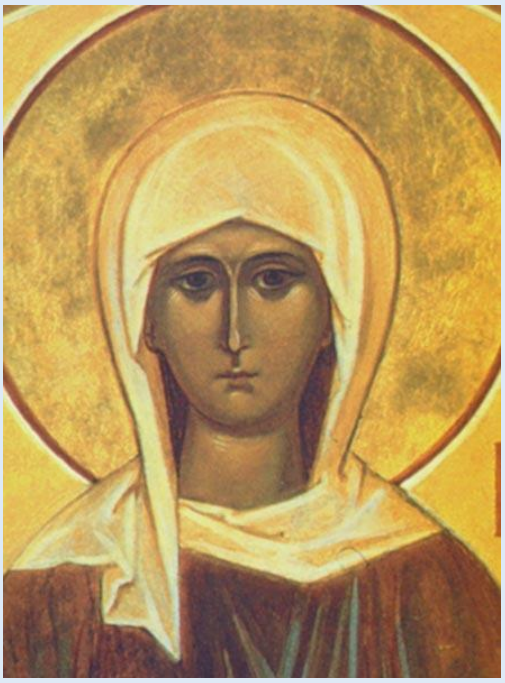

Acolo unde femeile nu intră

Sunt un păcătos… şi azi, la pomenirea Sfintei Maria Magdalena, vreau să scriu câtuşi de puţin despre măreţiile lui Dumnezeu oglindite în această veritabilă icoană a pocăinţei. Domnul şi Prea Curata Sa Maică mi-au purtat de mai multe ori paşii în Sfântul Munte al Athonului, dar primul meu pelerinaj a început cu aşa-numitele „Mănăstiri ale Stâncilor": Simono-Petra, Grigoriu, Dionisiu şi Sfântul Pavel. Toate se numesc cu numele ctitorilor lor: cuvioşii Simon, Grigorie, Dionisie şi Pavel. Aceste patru mănăstiri care au aproape aceeaşi vârstă se înalţă pe stânci înalte ca nişte cuiburi de vultur. Sunt construite pe râpe succesive şi prezintă o deosebită armonie arhitectonică. Pentru că toate sunt zidite pe stânci, au trebuit să fie adaptate pentru acordurile anaglifei cu terenul.

Aceste mănăstiri au mai fost numite „*Mâinile care L-au pipăit pe Dumnezeul-Om*" sau „*Mâinile care L-au atins pe Nazarinean*". E adevărat că aceste expresii par mai potrivite ca titluri pentru un film cinematografic sau serial TV, decât într-un ghid al pelerinului unde le-am întâlnit eu. Cu toate acestea, aceste expresii surprind o realitate:

La Mănăstirea Simono-Petra ***se păstrează cu mare evlavie mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena, mână care a atins marginea veşmântului de lumină a***

Dumnezeu-Omului, Care i s-a arătat după Înviere. (*„Cel ce te îmbraci cu Lumina ca şi cu un veşmânt…*”, citim în Psalmul 103, giulgiurile fiind în mormânt).

La Mănăstirea Grigoriu *se păstrează o parte din moaştele Sfântului Ierarh Ignatie Teoforul – „de Dumnezeu purtătorul”, dar şi cel ce a fost purtat pe braţe de Dumnezeul-Om atunci când, copil fiind, a fost dat exemplu de nevinovăţie şi nerăutate, condiţii ale intrării noastre în Împărăţia Cerurilor* (cf. Matei cap. 18). Căci a zis Domnul: *„Adevărat vă spun vouă că de nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi ca acest copil, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor*”.

Tot aici se află şi capul Sfintei Fotini, femeia samarineancă cu care a vorbit Dumnezeul-Om la fântâna din Sihar. Fotini – viitoarea muceniţă a Bisericii primare împreună cu întreaga ei familie.

La Mănăstirea Dionisiu *se păstrează cu mare cinste mâna dreaptă a „celui mai mare om născut din femeie” - Sfântul Ioan Botezătorul, mână cu care a atins „creştetul cel de văpaie” al Dumnezeului-Om la botezul din Iordan şi L-a arătat lumii ca „Miel al lui Dumnezeu, Care ia asupra Sa păcatele lumii”.*

Părinţii dionisiaţi se bucură să aibă în mijlocul lor şi mâna dreaptă a Sfântului Apostol Luca, mână cu care a scris frumoasa sa Evanghelie despre Dumnezeul-Om.

La Mănăstirea Sfântul Pavel *se află o parte din darurile Magilor* (aurul, smirna şi tămâia) care au fost sfinţite prin atingerea şi binecuvântarea a tot Sfântului Prunc din Betleemul Iudeii, Dumnezeul-Om, *„fără de Care nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut*”.

Tot aici se află şi mâna dreaptă a Cuviosului Maxim Mărturisitorul, marele apărător al Ortodoxiei în veacul al VII-lea, mână, ce i-a fost tăiată pentru buna şi dreapta mărturisire împotriva eresului monotelit, mână care, duhovniceşte, a atins adâncul tainicului ocean al Înomenirii Logosului, de unde încredinţându-se şi învăţându-se prin „sfântă pipăire” a fost întărită şi înţelepţită prin Duhul a teologhisi în scris toată iconomia în trup a Dumnezeului-Om.

Dar azi e Sfânta Maria Magdalena şi cu vrednicie şi cu dreptate este să vestim lumii măreţiile lui Dumnezeu în ea.

Un loc deosebit între Sfintele Moaşte care se află în Mănăstirea Simonopetra îl are mâna stângă a mironosiţei celei întocmai cu apostolii, care se trăgea din Magdala.

Această mână a Magdalenei este intactă, cu piele şi tendoane şi răspândeşte o bună-mireasmă cerească. Şi pe deasupra, cei care o sărută cu evlavie şi credinţă se încredinţează de faptul că este caldă.

În anul 1740, prădătorii romano-catolici barberini [1] au furat mâna Sfintei Maria această nepreţuită comoară a Mănăstirii Simonopetra. *În anul 1765, ieromonahul Ioasaf din Mitilini reuşeşte să achite o parte din banii pretinşi şi în cele din urmă săvârşeşte şi readucerea moaştelor Sfintei Maria Magdalena în mănăstire.*

În Sfânta Mănăstire Simonopetra, pentru multele minuni pe care le face până astăzi, Sfânta Maria Magdalena este considerată de către părinţi şi fraţi ca al doilea Ctitor al Mănăstirii. Şi iată doar câteva dintre minunile ei pe care părinţii mănăstirii le istorisesc închinătorilor:

În anul 1891, un incendiu care a pornit de la cuptor a distrus partea răsăriteană a mănăstirii. A ars biserica mare cu toate icoanele, vasele şi veşmintele.

Policandrele şi sfeşnicele s-au topit şi a ars şi biblioteca de deasupra naosului. S-au prefăcut în cenuşă 250 de manuscrise şi toate cărţile tipărite. Ajutorul mănăstirilor athonite s-a făcut simţit imediat: s-au adunat 500 de lire de aur turceşti, din care 200 au fost oferite de Mănăstirea Vatopedi. Egumenul Neofit era atunci în Rusia pentru o colectă. La chemările sale pentru ajutor economic au răspuns mai degrabă simpli credincioşi decât ierarhia. Sfântul Ioan de Kronstadt a oferit personal 300 de ruble. Reuşita colectei a fost atribuită facerii de minuni a cinstitelor moaşte ale Sfintei Maria Magdalena, pe care egumenul le avea la el, iar de atunci sfânta este cinstită ca împreună-ctitor al mănăstirii şi este reprezentată în icoanele portabile alături de Cuviosul Simon, izvorâtorul de mir.

În 1945, a izbucnit un mare incendiu în pădurile Sfintei Mănăstiri Iviron. Vântul sufla puternic, iar focul în câteva ore ajunsese la linia de vârf care constituie graniţa Mănăstirilor Iviron, Filotheu şi Xiropotamu cu pădurea noastră. Toţi credeau că pădurile vor arde de tot. Fraţii mănăstirii noastre fuseseră informaţi la timp şi alergaseră la locul incendiului. Atunci, părinţii ieromonahi Neofit şi Pantelimon, mişcaţi de marea evlavie pe care o aveau faţă de moaştele Sfintei Maria, le-au luat cu ei. Nimeni nu se putea apropia de incendiu, pentru că exista teamă de a fi înconjurat de focul dezlănţuit. Cu toate acestea – o, minunile Tale, Hristoase Împărate! Doar ce s-au apropiat părinţii cu Sfintele Moaşte înaintea focului, imediat focul a dat înapoi şi până a termina preoţii Aghiazma şi Paraclisul Sfintei Maria Magdalena, focul se stinse cu totul, spre marea uimire a părinţilor ce se adunaseră acolo.

O minune asemănătoare a avut loc în pădurea aceleiaşi mănăstiri prin aceleaşi Sfinte Moaşte în anul 1947.

În regiunea Galatista (Tesalonic), în anul 1911, apăruse un vierme care distrugea răsadurile. Locuitorii au chemat pe părinţii simonopetriţi cu moaştele Sfintei Maria Magdalena şi au făcut Aghiazmă. Imediat viermele distrugător a dispărut.

De asemenea, în anul 1912, în regiunea Epanomis din Tesalonic, apăruseră o mulţime de lăcuste. Locuitorii au rugat să li se trimită Sfintele Moaşte. După ce s-a săvârşit Paraclisul sfintei şi Aghiazma, lăcustele au dispărut cu totul. epanomiţii sunt foarte recunoscători şi astăzi Sfintei Maria Magdalena.

Şi alte multe minuni a săvârşit şi săvârşeşte Sfânta în fiecare zi celor care o cheamă cu credinţă.

De-a Domnul să avem şi noi rugăciunile, binecuvântarea şi marea minune a pocăinţei ei în toate zilele vieţii noastre, dar mai ales în cea din urmă zi a peregrinării noastre în această vale a plângerii, căci scris este: ***„În ce te voi găsi, în aceea te voi judeca!”***

Monahul Leontie

[1] Barberini a fost o familie din nobilimea italiană care s-a remarcat în Roma secolului al XVII-lea. Influenţa lor a crescut odată cu alegerea în anul 1623 a cardinalului Maffeo Barberini în tronul papal ca papă Urban al VIII. Realizările ecleziastice, diplomatice şi culturale ale pontificatului papei Urban VIII sunt de cele mai multe ori umbrite în percepţia omului modern de nepotismul extrem practicat de acest papă. De asemenea, Războiul dezastruos din Castro şi o „victorie pirică” cu care şi-a încheiat pontificatul au pătat reputaţia papei Urban VIII şi popularitatea membrilor familiei ce i-au supravieţuit. Dispoziţiile multe şi repetate ale papei de a înlocui vechile grinzi din bronz ale porticului Pantheonului pentru a folosi acest bronz pentru baldachinul Sfântului Petru şi pentru artileria papală au fost considerate un lucru mai puţin drept decât înţelept. Când un critic anonim a scris: „Quod non fecerunt barbari, fecerunt Barberini” („Ce nu au făcut barbarii, au făcut Barberinii”), papa a dispus mândru confecţionarea unei pisanii în care declara reutilizarea acestor grinzi pentru gloria şi apărarea bisericii.

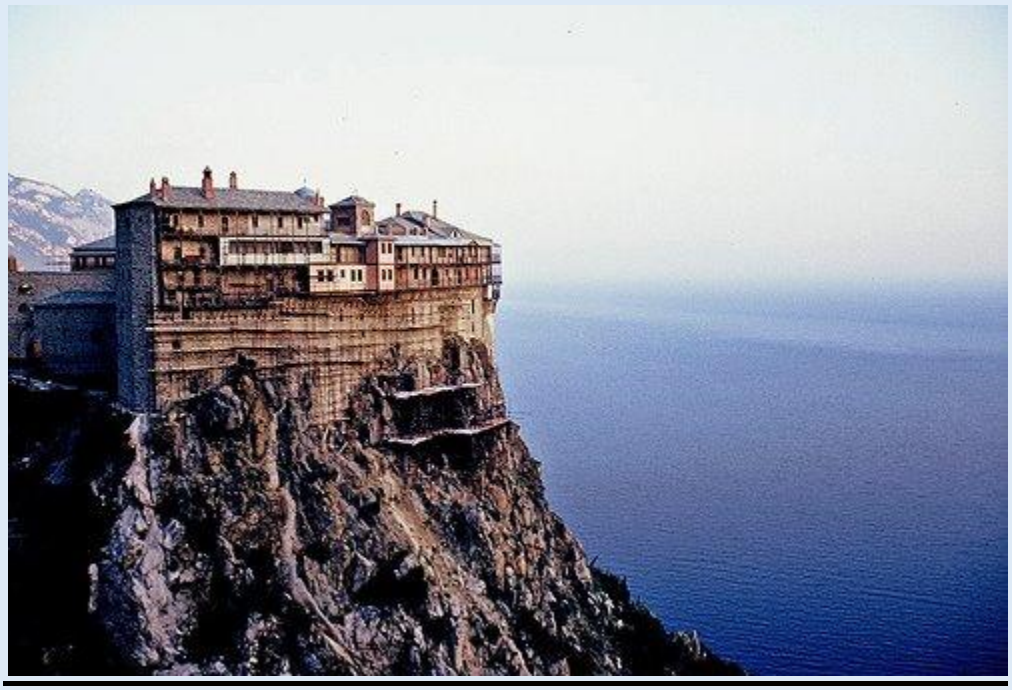

Gheorghe Anghel - Un fragment din moaștele Sfintei Maria Magdalena, în Capitală

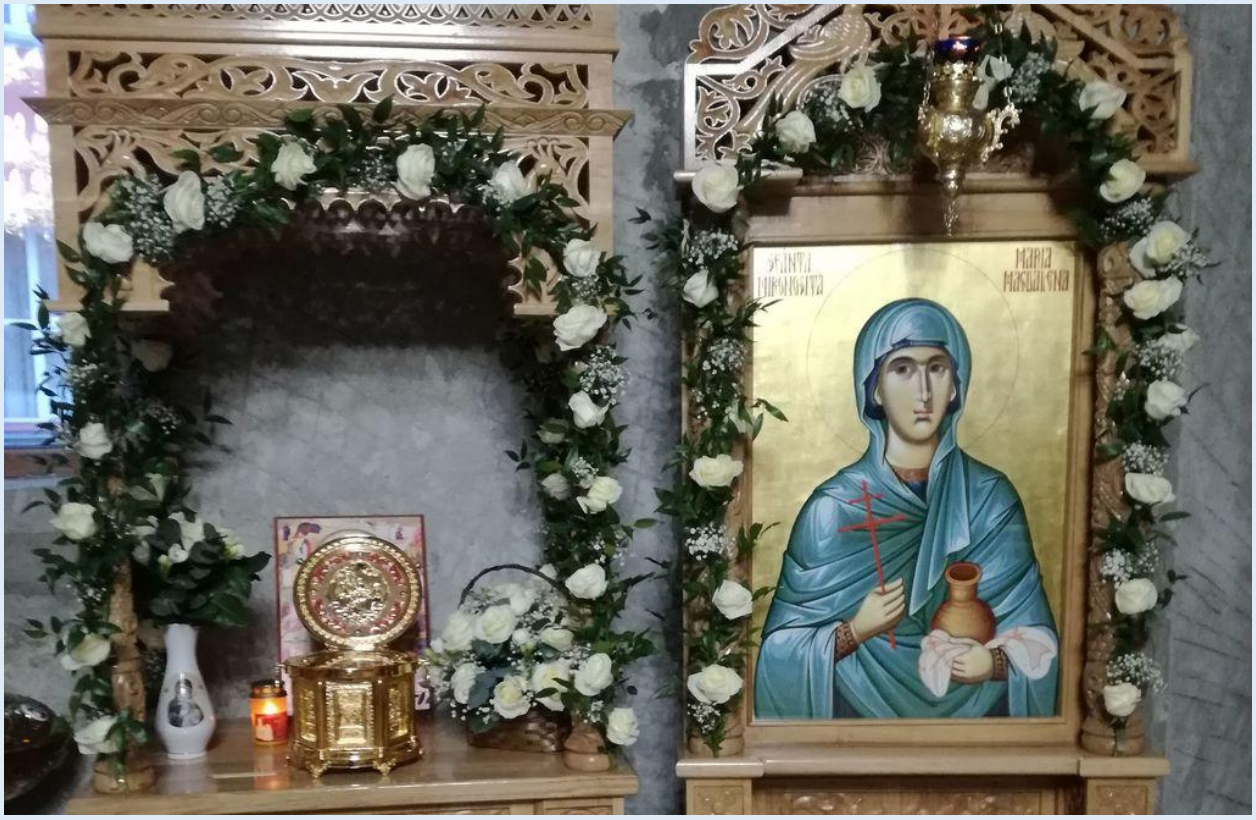

27.04.2017

Un fragment din moaștele Sfintei mironosiţe Maria Magdalena se află în Capitală, la biserica Sfântul Antonie cel mare şi Sfântul Ioan Casian, strada Pridvorului nr. 6A Sector 4. Lăcaşul de cult va îmbrăca haine de sărbătoare în această Duminică închinată Femeilor Mironosițe, deoarece biserica o are ca ocrotitoare și pe Sfânta Maria Magdalena.

Mai multe informații despre hramul parohiei a oferit părintele paroh Sebastian Gabor: Sâmbătă, începând cu orele 17:00, un sobor de preoţi şi diaconi va sâvârşi slujba Vecerniei cu Litie, iar în Duminica Femeilor Mironosiţe, la orele 8:00, va fi oficiat Acatistul Sfintei mironosiţe Maria Magdalena, apoi slujba Utreniei și Sfânta Liturghie. După amiază, începând cu orele 17:00 vom săvârşi Paraclisul Sfintei mironosiţe Maria Magdalena.

Moaștele Sfintei au fost primite anul acesta din Grecia.

În data de 15 ianuarie 2017, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte patriarh Daniel, biserica noastră a primit în dar din Grecia, o părticică din sfintele moaşte ale Sfintei mironosiţe Maria Magdalena, care se află într-o raclă special amenajată, aşezată într-un baldachin, spre închinarea credincioşilor.

Pétros Vassiliádis - Sinaxar - Sfânta Maria Magdalena, cea întocmai cu apostolii

Maria Magdalena la mormânt, ilustraţie de Evangheliar, Mănăstirea Dionysiou, secolul al XI-lea

Sfânta Maria Magdalena era de loc din Magdala, oraş aflat la vest de Marea Galileii. Atunci când a aflat despre Hristos, s-a apropiat de El şi s-a izbăvit de cei şapte demoni care o chinuiau, devenind, apoi, ucenică a Mântuitorului.

Aceasta este mironosiţa care a venit cea dintâi la mormântul Domnului, după Înviere, aducând miresme, şi acolo i-a găsit pe îngerii îmbrăcaţi în straie albe care i-au vestit Învierea Domnului.

După Pogorârea Sfântului Duh, Maria Magdalena a continuat să slujească primei Biserici creştine, în Ierusalim. Apoi, a mers în Efes, lângă Sfântul Ioan Teologul, unde a şi adormit în Domnul.

A fost înmormântată la intrarea în peştera în care, mai târziu, au adormit cei şapte tineri din Efes.

Maria Magdalena propovăduind Apostolilor Învierea, frescă, Mănăstirea Decani, secolul al XIV-lea

Tropar: Lui Hristos, Cel ce pentru noi S-a născut din Fecioară, cinstită Maria Magdalena, ai urmat şi ai păzit îndreptările şi legile Lui. Pentru aceasta, astăzi, prea sfinţită pomenirea ta prăznuind, te lăudăm cu credinţă şi te cinstim cu dragoste.

Racla cu mâna dreaptă a Sfintei Maria Magdalena, aflată la Mănăstirea Simonopetra, fotografiată în procesiune la Iași, octombrie 2015

Anii 1976-1985 au fost declarați de către Organizația Națiunilor Unite drept Deceniul pentru drepturile femeilor. În cadrul manifestărilor care au avut loc atunci, printre altele, a fost lansată ideea că, pentru încălcarea drepturilor femeii, de vină ar fi și religiile.

Lumea creștină a răspuns acestei provocări și a promovat, la nivel mondial, prin intermediul Consiliului Mondial al Bisericilor, propriile manifestări, intitulate „Bisericile, solidare cu femeile” (1988-1998). În cadrul Adunărilor Generale, dar și a altor acțiuni individuale, Consiliul Mondial al Bisericilor a abordat deja această chestiune. Mai mult, între anii 1971-1981, a avut loc un program de studiu având ca temă „Societatea femeilor și a bărbaților în Biserică”. În acest context a avut loc Conferința Internațională de la Sheffield (Anglia), în urma căreia a fost alcătuită celebra „Scrisoare de la Sheffield”. Pe durata tuturor acestor discuții, comunitatea științifică creștină a avut ocazia să examineze o serie de aspecte, precum influențele din viața socială din lumea apuseană în baza teologiei formulate la începuturile secolului al V-lea d. H., incluzând aici teoria despre păcatul strămoșesc a Fericitului Augustin, personalitatea cea mai de seamă, poate, a lumii apusene. De asemenea, o altă temă care a fost abordată, din punct de vedere teologic și istoric în lumea creștină, cu aceeași ocazie, este cea referitoare la persoana Sfintei Maria Magdalena.

Numele Mariei Magdalena a fost asociat - în afara spațiului ortodox - în spațiul artistic, filosofic și, până de curând, și în lumea bisericească și teologică apuseană, într-un mod sau altul, cu domeniul vast al erotismului. Diferiți artiști ori romancieri precum Dan Brown, William Phipps, Chris Gollon, Martin Scorsese și mulți alții, caută să născocească o ibovnică a lui Iisus din Nazaret, și, ciudat lucru, toți, dar chiar toți, o aleg pe Maria Magdalena.

Iar acest lucru nu este ciudat, de vreme ce, pentru o perioadă îndelungată de timp, chiar și în cuprinsul literaturii bisericești, Maria Magdalena a fost figura feminină cea mai atrăgătore și mai captivantă din Noul Testament. În plus, chiar și astăzi, mulți cred că aceasta este o fostă femeie desfrânată care, desigur, s-a pocăit după întâlnirea ei cu Hristos.

Unul dintre pictorii britanici contemporani, Chris Gollan, pe care l-am pomenit mai sus, în tabloul intitulat The Pre-penitent Magdalene, Maria Magdalena este reprezentată ca o „femme fatale”, purtând podoabe scumpe și machiaj pronunțat.

Pe aceeași lungime de undă, dar cu o simbolistică poetică diferită, se află și textul cu titlul „Magdalena”, din colecția lui Dínos Hristianópoulos, „Ano-timpul vacilor slabe” (Tesalonic, 1950).

Și totuși, nicăieri, în cadrul surselor istorice autentice, în special, în cele mai vechi texte ale Noului Testament, nicăieri nu sunt întâlnite astfel de referiri. Dimpotrivă,

în trei dintre cele patru Evanghelii recunoscute de Biserică, Maria Magdalena este amintită cu numele ei numai în istorisirile Patimilor și a Învierii Domnului.

În evangheliile după Marcu, Matei și Ioan, Maria Magdalena este menționată ca martor al Crucificării Domnului: „Şi erau şi femei care priveau de departe; între ele: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel mic şi a lui Iosi, şi Salomeea” (Marcu 15, 40).
În Evanghelia după Ioan găsim aceeași descriere, doar că acolo ea este enumerată ultima: „Şi stăteau lângă crucea lui Iisus, mama Lui şi sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, şi Maria Magdalena” (Ioan 19, 25).

La Marcu și Matei este amintită și la așezarea Domnului în mormânt: „ Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus” (Marcu 15, 47 și Matei 27, 61).

În principal, însă, Maria Magdalena este unul dintre primii martori ai Învierii Domnului, iar în Evanghelia Sfântului Ioan ea este chiar prima care a ajuns la mormânt. (Marcu 16, 1-8, Matei 28, 9, Luca 24, 1-12, Ioan 20,14–18).

Doar în Evanghelia după Luca este amintită cu numele ei, Maria Magdalena, în timpul activității publice a Mântuitorului, adică în afara textelor scripturistice care se referă strict la Patimi și Înviere a celorlalți 3 evangheliști.

La începutul capitolului al VIII-lea al Evangheliei de la Luca se relatează faptul că „ după aceea Iisus umbla prin cetăţi şi prin sate, propovăduind şi binevestind împărăţia lui Dumnezeu, şi cei doisprezece erau cu El. Şi unele femei care fuseseră vindecate de duhuri rele şi de boli: Maria, numită Magdalena, din care ieşiseră şapte demoni. Şi Ioana, femeia lui Huza, un iconom al lui Irod, şi Suzana şi multe altele care le slujeau din avutul lor” Luca 8, 1-3).

Cognomenul „Magdalena”, care însoțește peste tot numele ei, cel puțin în Evanghelii, arată faptul că aceasta nu era măritată, pentru că, dacă ar fi fost măritată, ar fi purtat numele soțului ei. „Magdalena”, sau, mai corect spus (Maria) „din Magdala” demonstrează faptul că această femeie era, de loc, din orașul-târg Mighdal (Taricheae), de pe coasta vestică a lacului Galileii, numit și „Marea Tiberiadei”. Trebuie să fi fost o femeie bogată, de vreme ce a ajutat, cu multă mărinimie și generozitate, în timpul activității publice a lui Iisus și a celor 12 ucenici ai săi, adevărată lucrarea revoluționară pentru vremea aceea.

Conform aceleiași surse, Maria Magdalena a trăit experiența personală de a fi tămăduită de către Hristos, Care a scos din ea șapte demoni, fiind vorba, așadar, de un fel de exorcizare. Însă, în baza abordării severe istorico-critice a relatărilor Sfântului Luca, știința contemporană manifestă rezerve, de vreme ce, în această evanghelie se evidențiază, în mod vădit, o tendință de a minimaliza rolul Mariei Magdalena, lucru care, desigur, este în antiteză cu celelalte trei evanghelii canonice. Trebuie reținut că evanghelistul Luca este singurul dintre cei patru care relatează faptul că Hristos Cel Înviat i s-a arătat doar lui Petru (Luca 24, 34; vezi și I Corinteni 15, 5). După Ann Graham Brock (Mary Magdalene, the First Apostle: The Struggle for Authority, Cambridge, MA: Harvard University Press, 2003, pp. 19–40), în Evanghelia lui Luca nu se pomenește de nici o arătare a Lui Hristos Mariei Magdalena. Prin urmare, referirea lui la cei șapte demoni poate să provină tocmai din această prejudecată, dacă nu are cumva aici și o importanță simbolică.

Dacă aceasta este imaginea pe care ne-o prezintă sursele primare ale tradiției creștine, atunci, pe bună dreptate, ne putem întreba: Cum, de-a lungul vremii, Maria Magdalena s-a transformat în desfrânata pocăită, iar mai târziu, cu puțină imaginație din partea unora, în ceva mai mult decât atât? Cercetarea critică modernă tinde să concluzioneze că acest lucru se întâmplă ca un efort conștient din partea interpreților ulteriori ai istoriei mesajului creștin, de a proceda treptat la minimizarea rolului ei, cel puțin așa cum acest lucru rezultă din cele mai vechi izvoare ale tradiției creștine. Cum se întâmplă acest lucru, are, mai întâi de toate de-a face cu identificarea treptată și, desigur, nefondată, a Mariei din Mágdala cu alte femei pomenite în Evanghelie. Și, mai întâi de toate, se face această identificare - de fapt, confuzie - cu femeia din Betania, care a uns cu mir capul lui Iisus, fapt ce arată, cât se poate de clar, recunoașterea lui Iisus drept Mesia cu puțin înainte de trădarea Lui și Crucificare (Marcu 14, 3-9; Matei 26, 6-13). Trebuie să reținem faptul că acest eveniment trebuie interpretat ca o mărturisire „faptică” a dumnezeirii lui Iisus, asemănătoare mărturisirii lui Petru în Cezareea lui Filip: „Tu ești Hristos, Fiul Dumnezeului Celui Viu” (Marcu 8, 28).

În evangheliile scrise ulterior, scena aceasta a ungerii cu mir a lui Iisus, este prezentată la începutul activității de propovăduire, așa cum vedem la Luca 7, 36-50, și, cel mai important, ungerea nu se face pe capul lui Iisus ci pe picioarele Acestuia. Acest eveniment este descris similar și de către Luca și de către Ioan, doar că acesta din urmă plasează evenimentul în șirul evenimentelor legate de Patimi, el identificând pe femeia anonimă care spală picioarele Mântuitorului, în persoana Mariei, sora lui Lazăr. Mai mult, la Luca, motivului pocăinței i se adaugă și iertarea păcatelor ei de către Iisus.

Ce-a de-a doua identificare greșită a Mariei Magdalena se face cu femeia adulteră cu același nume (Ioan 7, 53; 8, 11), cea pe care Iisus a salvat-o de la lapidare rostind cuvintele „cel care este fără de păcat dintre voi să arunce primul cu piatra” (Ioan 8, 7). Această identificare a fost acceptată și folosită de către actorul și regizorul Mel Gibson în celebrul său film „ The Passion of the Christ” (Mai multe despre această identificare, în lucrarea lui Jane Schaberg, The Resurrection of Mary Magdalene: Legends, Apocrypha, and the Christian Testament, New York: Continuum, 2002, pp. 65–77, 82).

Acest proces treptat de redefinire a rolului apostolic al Mariei din Mágdala, prin lecturi și identificări eronate ale textelor, a fost desăvârșit în secolul al VI-lea de către Papa Grigorie cel mare (540-604 d. H.), care, într-o omilie a sa, o prezintă pe Maria Magdalena drept model de pocăință. Papa Grigorie o identifică pe femeia care a uns cu mir picioarele Domnului (anonimă, în Evanghelii) dar și pe păcătoasa adulteră (anonimă și aceasta) în persoana Mariei Magdalena, susținând că mirul cu care a uns picioarele lui Iisus era folosit, mai înainte, pen-tru a-și întreține frumusețea trupului.

În paralel, cei șapte demoni au fost identificați cu așa-numitele șapte păcate de moarte. În acest sens, papa Grigorie scrie că, atunci când Maria a căzut la picioarele lui Iisus, „păcatele ei cele multe s-au transformat în virtuți pentru a-I putea sluji lui Dumnezeu în pocăință adâncă” (Jane Schaberg, The Resurrection of Mary Magdalene: Legends, Apocrypha, and the Christian Testament, p. 82). Astfel a intrat în istoria creștinismului mitul Mariei Magdalena, drept femeia desfrânată cu inimă de aur. Este, de altfel, motivul literar pe care l-a ales Dínos Hristianópoulos în opera amintită mai sus, dar și alți poeți și scriitori.

În mod ciudat și interesant în același timp, acest mit al Mariei Magdalena, drept desfrânata pocăită, se găsește doar în tradiția bisericească apuseană.

În Biserica Ortodoxă de Răsărit, ea este cinstită pentru ceea ce a fost cu adevărat: Întocmai cu apostolii, apostol întreaApostoli, sfântă și martor al În-vierii.

În acest sens, trebuie amintită o omilie a Sfântului Grigorie, patriarhul Antiohiei (secolul VI) în care sfântul imaginează un dialog între Hristos Cel Înviat și femeile venite la mormânt (printre care se afla și Maria Magdalena) și cărora le spune: „Spuneți apstolilor Tainele pe care le-ați văzut. Voi sunteți primii apostoli între apostoli. Să afle și Petru, cel ce M-a tăgăduit, că și femeile pot fi apostoli” (vezi J. N. Birdsall, “Gregory of Antioch: Homilia in S.Theophania, CPG 7385–Gleanings of Text and Theme,” JTS 60 τ. 2 (2009), pp. 531-537).

Acest patriarh și, totodată, sfânt al Bisericii Ortodoxe, în mod vădit, extinde rolul istoric de apostol al Mariei Magdalena, ce se găsește exprimat minuțios în Evanghelia după Ioan, și este pus în legătură, în mod firesc, cu experiența ei la prima arătare a lui Hristos Cel Înviat: ,,Iar în ziua întâia a săptămânii (duminica), Maria Magdalena a venit la mormânt dis de dimineaţă, fiind încă întuneric, şi a văzut piatra ridicată de pe mormânt" (Ioan 20, 1). În mod evident, versetele următoare, 2-10 reprezintă un adaos la un text mai vechi, și nu fac decât să distrugă, în mod ostentativ, structura istorisirii. În antiteză cu imaginea pe care o prezintă Evanghelia după Luca, cea de-a patra Evanghelie o prezintă pe Maria Magdalena, în mod cât se poate de limpede, drept primul martor al Învierii, care este evenimentul cel mai însemnat al Dumnezeiești Iconomii.

Acest rol pozitiv pe care îl joacă - în baza mărturiilor istorice - Maria Magdalena, a fost întărit, mai apoi, destul de mult, în anumite cercuri creștine, care i-au cinstit memoria dar i-au supradimensionat rolul în cadrul comunității creștine. Cartea apocrifă ,,Evanghelia Mariei" care a fost făcută publică abia în 1955, este produsul unei astfel de vechi comunități creștine, considerată de unii marginală. În această evanghelie apocrifă, dar și în cele mai multe texte apocrife ale Noului Testament - care, însă, unele dintre acestea, păstrează în istorisirile lor un oarecare adevăr istoric, precum Evanghelia după Toma, Evanghelia lui Filip - Maria Magdalena este înfățișată în felul următor:

Deține un loc de frunte în rândul ucenicilor lui Iisus;
A supraviețuit cu tărie chiar și într-o epocă și într-o civilizație marcată de elemente patriarhale, și, după unii, de o puternică ideologie patriarhală;
Se distinge prin curajul ei și vorbește fără teamă;
Joacă un rol de conducător chiar și în fața celorlalți bărbați apostoli (,,frații ei", după cum îi numește);
Este un om binecuvântat să primească și să interpreteze vedenii dumnezeiești;
Este cinstită pentru dreapta și adânca înțelegere a învățăturilor dumnezeiești;
Este socotită ucenică apropiată a lui Iisus;
Nu ezită, atunci când este nevoie, să se confrunte, și chiar să intre în conflict cu unul sau mai mulți dintre apostoli;
Este ocrotită în mod special de către Mântuitorul.
Multe dintre aceste nouă caracteristici se găsesc și în alte texte necanonice (apocrife).

În alte texte, de asemenea, apocrife, ale tradiției creștine vechi, este deformat total, și dus către negativ rolul ei, sau chiar înlăturat numele ei tocmai acolo unde, în alte texte, ea joacă un rol de conducere. Toate acestea nu au mai circulat începând cu

secolul al VI-lea d. H., pentru ca, mai târziu, în Evul Mediu, să-și facă apariția în Apus cunoscutul mit al Mariei Magdalena ca simbol al erosului și al sexualității.

Întrebarea critică ce se pune în lumea științifică este dacă această imagine a Mariei Magdalena, ca figură conducătoare a Bisericii Primare redă, într-adevăr, realitatea istorică. Este foarte posibil să fie așa, dacă ne gândim la locul important pe care continuă să îl dețină în tradiția liturgică și aghiologică răsăriteană. Mai mult, anumiți cercetători ai Noului Testament, susțin că ea este una dintre femeile importante cărora apostolul Pavel le adresează un călduros salut, în cunoscutul capitol XVI al Epistolei către Romani: „Îmbrăţişaţi pe Maria care s-a ostenit mult pentru voi” (Romani 16, 6). Aceasta este, desigur, doar o ipoteză. Nu există, însă, absolut nici o dovadă istorică în acest sens, și nici măcar o bănuială că Magdalena a fost desfrânată, amantă sau unul dintre ucenicii apropiați a lui Iisus.

Dimpotrivă, s-a dovedit pe deplin faptul că Maria Magdalena a fost ucenica Domnului, apostol între apostoli, iar aceste elemente, odată cu trecerea timpului, au fost marginalizate sau chiar date uitării, cel puțin până în zilele noastre, când știința a arătat deja adevărata însemnătate a Mariei din Mágdala ca persoană istorică.

Sfântul Grigorie Palama – Omilie despre Sfânta Maria Magdalena

1. Ioan cel feciorelnic este cel ce s-a îmbogăţit după har cu o Maică ea singură Fecioară între maici, şi cel iubit mai cu seamă de către Hristos, şi cel ce mai mult decât ceilalţi Evanghelişti s-a făcut fiu al tunetului, pe care Domnul l-a suit la ceruri ca să tune cu putere. De aceea el mai tare a strigat vestirea sa, înfăţişându-ne nouă limpede învierea Celui ce ca un împărat a călcat peste moarte şi chipul arătării Sale de după înviere. Ascultaţi cuvântul Evanghelistului citit în biserici duminica trecută. Zice el: „Iar în ziua întâia a săptămânii (Duminica), Maria Magdalena a venit la mormânt dis de dimineaţă, fiind încă întuneric, şi a văzut piatra ridicată de pe mormânt. Deci a alergat şi a venit la Simon-Petru şi la celălalt ucenic pe care-1 iubea Iisus..." [Ioan 20, 1-2], arătându-se aici pe sine.

2. Iar acum 1-am auzit pe el spunând: „Iar Maria stătea afară lângă mormânt plângând" [Ioan 20, 11]. Dar însuşi Ioan, împreună cu Petru, auzind [veste] de la ea şi dând fuga la mormântul cel de viaţă născător, au văzut cele ce au văzut şi încredinţându-se prin mărturii, şi minunându-se foarte, s-au întors la ale lor. Maria însă a rămas şi a şezut lângă mormânt, afară, plângând. Este evident că încă nu primise nici o încredinţare despre învierea Domnului, cu toate că mersese de două ori la mormânt, dimpreună cu celelalte femei, iar întâia oară chiar cu Maica Domnului, precum arată Matei scriind: „Şi după ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică), au venit Maria Magdalena şi cealaltă Marie, ca să vadă mormântul. Şi iată, s-a făcut cutremur mare..." [Matei 28, 1-2] şi celelalte. Apoi ea vine acum împreună cu Petru şi cu Ioan, care au crezut prin cele

ce au văzut şi, minunându-se, au plecat. Deci venind ea de două ori împreună cu altele la mormânt, toţi câţi au venit cu ea au crezut, deplin încredinţaţi asupra Învierii, dar ea plânge totuşi, ca şi cum nu ar fi căpătat nici o veste, arătându-se cu neputinţă de convins prin cuvinte.

3. Se poate vedea aceasta şi-n luptele cele pentru virtute. Căci harul întâmpină îndată pe cei ce se nevoiesc şi le aduce lor încredinţare, dându-le să guste în arvună din răsplăţile făgăduite, întinzând parcă o mână iubitoare de oameni şi primindu-i pe aceştia şi miruindu-i pentru cele ce au să fie. Harul aşteaptă sfârşitul nevoinţei lor şi neapărat le pregăteşte cununile răbdării, aşa precum spune unul dintre Sfinţii Părinţi purtători de Dumnezeu. Unii le primesc înainte de ostenelile şi nevoinţele lor, alţii le primesc în timpul nevoinţelor, iar alţii primesc aceste sfinte răsplăţi la ieşirea lor [din viaţă].

4. Acestea se petrec pentru că pronia cea prea înţeleaptă a lui Dumnezeu orânduieşte toate ale noastre în felurite chipuri şi hărăzeşte fiecăruia ce se cuvine şi ce este de folos, atât în ceea ce priveşte lucrările virtuţii, cât şi în ceea ce priveşte tainele credinţei. Aşadar Domnul, orânduind astfel, cu înţelepciune şi cu iubire de oameni, faptele şi gândurile Mariei Magdalena, a judecat că este drept să nu i se vădească ei chiar atunci învierea Sa, în acelaşi timp aducând şi îndemnând la răbdare, prin ea, şi pe cei de după ea. Să luăm aminte de ce viziuni a învrednicit-o El după acestea, din pricina răbdării şi a râvnei ei, căci spune Evanghelistul: „Şi pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt. Şi a văzut doi îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus" [Ioan 20, 11-12].

5. Dar a se apleca şi a-şi întoarce ochii cu prisos de dragoste spre mormânt este faptă a unui suflet plin de virtute. Trebuie să cercetăm însă mai întâi următorul lucru: ***cum se putea, dacă era încă întuneric (precum spunea mai sus Evanghelistul), ca ea să vadă cu de-amănuntul toate şi pe fiecare în parte, ba chiar zărind din afară toate câte erau înlăuntrul peşterii. Este lămurit că în afară era întuneric, căci încă nu se arătase pe deplin ziua cea cunoscută prin simţuri, dar peştera aceea plină de lumina învierii, care a fost văzută în chip dumnezeiesc de către Maria, a înteţit dorul ei după Hristos şi a hărăzit ochilor ei să se învrednicească de o vedenie îngerească, şi nu numai să vadă, ci chiar să poată grăi cu îngerii. Căci astfel era lumina aceea.***

6. Ea i-a văzut pe îngerii aceia îmbrăcaţi în veşminte albe, nu numai din pricina curăţeniei şi strălucirii firii îngereşti, ci şi pentru că ei făceau să se arate în toată strălucirea Taina învierii. Apoi, pentru că prin lucrare prăznuiau, împreună cu noi,

ziua aceea, cu adevărat dătătoare de lumină, a învierii Domnului. Ea i-a văzut aşezaţi, ca să ştie că îngerii, nu veniseră atunci, ci ei erau de faţă şi înainte, chiar dacă nu se arătaseră mai devreme. Şi astfel să priceapă demnitatea lor, socotind în minte cine erau aceştia care, deşi fiind de faţă, nu erau văzuţi. Eu cred că i-a făcut pe îngeri să stea aşezaţi şi dorinţa de a fi mai aproape de locul în care mai înainte se aflase zăcând trupul Domnului. Căci într-un fel ei erau ataşaţi prin dragostea lor de mormânt şi stăteau unul la cap şi celălalt la picioare, arătând mai cu seamă că dumnezeirea lui Hristos este iubită şi cinstită de către îngeri, simbol al ei fiind locul capului Său, iar al înomenirii Lui - locul picioarelor Sale. Şi iată că îngerii i-au grăit ei: „Femeie, de ce plângi?" [Ioan 20, 13].

7. Iată că peştera se arată cerească, ba mai degrabă ea este un templu ceresc decât un mormânt pământesc şi o temniţă, plină de îngeri cereşti în loc de paznici pământeşti, iar îngerii o cinstesc mai cu seamă ca pe un loc al Dumnezeului celui de viaţă dătător. Şi chiar goală fiind această peşteră, îngerii o cinstesc cu bucurie. Ci tu, femeie, oare de ce plângi? Ei o întreabă nu fiindcă nu ştiu starea ei lăuntrică, ci spre a pune capăt doliului ei, spre a o face stăpână peste propriile gânduri şi spre a-şi îndeplini lucrarea lor. Iar lucrarea îngerilor aşezaţi lângă mormântul Dătătorului de viaţă era să vestească slava învierii Sale. Şi atunci când îngerii au întrebat-o din ce pricină plângea, ea spuse: „Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus. Zicând acestea, ea s-a întors cu faţa..." [Ioan 20, 13-14]. Care era pricina ce a făcut-o pe Maria să se întoarcă înapoi dintr-o dată? Desigur, aplecarea smerită şi luarea aminte a îngerilor spre Domnul lor care se arăta. Căci Maria Îl numeşte pe El Domn numai al ei, şi ea bănuieşte un furt sau o strămutare a trupului Său, văzând sufletească aplecare spre El, însă nu cugeta nimic vrednic de dumnezeire cu privire la El. Dar îngerii, prin cele săvârşite, vădeau că El este Domn al îngerilor lui Dumnezeu, fiindcă ei se aşezaseră lângă mormânt încă dinainte de ivirea Lui. Atunci când Domnul S-a arătat în faţa lor, ei s-au ridicat îndată şi cu evlavie şi admiraţie se apropiau de El, plecaţi aidoma unor slujitori.

8. ***Maria, întorcându-se să vadă ce putea fi aceea care doar prin arătarea sa îi mişcase pe îngeri, a văzut pe Iisus că stătea în picioare, dar ea nu ştia că este Iisus, fiindcă învierea Sa era greu de primit şi [femeia] nu era încă pregătită să audă despre ea. Întrucât lumina zilei era afară încă tulbure şi firavă, iar Domnul nu arătase atunci dumnezeiasca Sa strălucire, ca să fie recunoscut că El este însuşi Cel ce a pătimit, Maria nu L-a cunoscut, ci din pricina luminii [puţine] i s-a părut că este grădinarul - El, semănătorul şi de grijă purtătorul sufletelor, Ziditorul întregii Firi. Când El a strigat-o şi a chemat-o pe numele ei [Ioan 20, 16], abia atunci L-a recunoscut pe El. Spunând El: „Maria", ea a răspuns, tulburată lăuntric, şi a zis: „Rabbuni", adică „Învăţătorule", fără ca să-i vină în***

minte - chiar văzându-L aşa, teafăr şi viu - vreun gând dumnezeiesc, ci socotindu-L doar ca pe un om al lui Dumnezeu, pur şi simplu, şi ca pe un învăţător al celor dumnezeieşti. De aceea ea a fost îndemnată de dragostea ei nu numai să I se închine, ci să se şi atingă de picioarele Lui, dar îndată L-a auzit spunându-i: „Nu te atinge de Mine!". Întrucât, spune El, cugetul tău nu se va atinge de înălţimea tainei Mele, căci fiind Eu Dumnezeu, Mă arăt acum în trup pentru tine, dar o fac în chip dumnezeiesc; de aceea, nu Mă atinge!

9. Trebuia să se păstreze şi acest privilegiu Maicii lui Dumnezeu, adică de a se atinge, ea singură dintre femei, de trupul cel de după înviere al Dumnezeului Ce S-a întrupat ca om din ea pentru noi, aşa cum povesteşte Evanghelistul Matei. Căci pentru ea spune că, apropiindu-se, s-a atins de picioarele Sale; dar Mariei [Magdalena] îi grăieşte: „Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu" [Ioan 20, 17]. Aceasta se cuvine să se pună în legătură cu cuvintele Sale de mai târziu către ucenicii Săi, că Mă voi înălţa către "Tatăl Meu, fiindcă încă nu Se înălţase. El spunea aceasta ca să-i facă pe ucenici să fie grijulii şi plini de râvnă şi să-i îndemne spre năzuinţa şi căutarea vederii Sale. Aceste cuvinte vor să spună ceva anume Mariei Magdalena. El spune „Nu te atinge de Mine!", pentru că trupul în care sunt îmbrăcat acum este de aşa fel încât e mai apt să se înalţe în sus decât focul şi plin nu numai de sârguinţa de a se înălţa spre cer, ci şi spre însuşi Tatăl cel mai presus de ceruri. „încă nu M-am suit la "Tatăl Meu", pentru că după învierea Sa din morţi nu Se arătase încă ucenicilor Săi.

10. Mergi, aşadar, către fraţii Mei aceia; fiindcă suntem ai Unui Singur "Tată cu toţii, chiar dacă nu suntem în acelaşi fel. Căci Eu sunt Fiu adevărat al Aceluia şi de aceeaşi fire cu El; aceia însă s-au făcut prin Mine ca nişte fii adoptivi ai Lui. „Mergi la fraţii Mei şi le spune: "Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru" [Ioan 20, 17]. Căci aşa precum este El Tată al nostru după har, prin înfierea Duhului Sfânt, El este Tată al Lui, însă după dumnezeire; şi aşa cum este El Dumnezeul nostru, ca Ziditor al Firii, este Dumnezeu al Lui, prin iconomia mântuirii oamenilor. De aceea El grăieşte în două chipuri, pentru ca noi să înţelegem cuvenita osebire. Apoi El i-a încredinţat şi pe aceia arătându-le că se va sui la Tatăl, spre a-i face să înţeleagă că trupul Său este astfel încât, întorcându-se iarăşi şi iarăşi ca şi mai înainte, rămâne cu ei de-a pururea.

11. Dar Maria Magdalena, căreia îi înălţăm laude ca uneia dintre purtătoarele de mir ale lui Hristos, este cea din care au fost scoase de către Hristos cele şapte duhuri ale răutăţii; şi în ea s-a sălăşluit, în locul acelora, harul dumnezeiesc al Duhului Sfânt, ce lucra în chip înşeptit în ea. Aşadar Maria Magdalena, prin râvna

ei, prin vederea îngerilor şi prin vorbirea cu aceştia, s-a învrednicit, de asemenea, să-L vadă pe însuşi Domnul, devenind ea trimis al Său către apostoli şi de însăşi gura cea dumnezeiască fiind învăţată şi pe deplin încredinţată, s-a dus către apostoli, vestindu-le acestora că-L văzuse pe Domnul şi că-i spusese ei acele cuvinte.

12. Noi însă, fraţilor, să luăm seama cât de departe şi de osebită era Maria Magdalena faţă de vrednicia lui Petru, fruntaşul apostolilor şi de cea a lui Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, cel iubit de Hristos, şi câte vrednicii mai mari a dobândit ea atunci prin asemănare cu aceştia. Căci aceştia, dând fuga la mormânt, au văzut doar giulgiurile şi mahrama; ea însă, prin răbdarea statornică a sufletului ei, care a făcut-o să rămână până la sfârşit şi să se lipească de intrarea peşterii, a văzut mai înainte de apostoli nu numai pe îngeri, dar şi pe Domnul îngerilor ridicat din morţi, în trup; şi ea cu urechile ei L-a auzit grăind, făcându-se apoi slujitoare a poruncilor date de către gura Lui cea dumnezeiască.

13. Dar Biserica aceasta, unde ne aflăm acum, este chip al peşterii; ba chiar este ceva mai mult decât chip al ei, pentru că este aproape o altă peşteră. Căci ea are locul în care se află trupul Domnului, adică partea de dincolo de catapeteasmă, cu masa cea prea sfântă din ea. Deci acela care fuge cu bună socotinţă către peştera aceasta, peşteră ce este cu adevărat dumnezeiască şi care a primit în ea dumnezeirea, deci cel ce stă în ea şi rămâne în ea până la capăt, adunându-şi şi îndreptându-şi către dumnezeire mintea sa, nu numai că va cunoaşte cuvintele Scripturii celei insuflate de către Dumnezeu din ea, ca pe nişte îngeri care vestesc despre dumnezeirea şi omenitatea Celui ce S-a făcut om pentru noi, Dumnezeu-Cuvântul, dar Îl va vedea desigur şi pe însuşi Domnul, cu ochii minţii sale, ba chiar, ca să nu grăim mai mult, şi cu ochii trupului. Fiindcă acela care priveşte cu credinţă masa cea tainică şi pâinea vieţii care este înfăţişată pe ea, vede pe însuşi Cu-vântul cel enipostatic al lui Dumnezeu, Care S-a făcut trup pentru noi şi S-a sălăşluit în noi. Iar cel ce s-a făcut vrednic pe sine pentru primirea Lui, nu numai că Îl vede pe El, ci. se face şi părtaş cu El şi Îl capătă pe El ca locuitor al său [vezi Galateni 2, 20] şi se umple de harul cel dumnezeiesc hărăzit de El. Precum Maria a văzut cele pe care apostolii atunci au dorit să le vadă, tot astfel cel ce s-a făcut vrednic pe sine de primirea Lui se învredniceşte să aibă acele vederi şi să se bucure desfătându-se de cele pe care au dorit - după cuvântul Apostolului - îngerii să le privească bine şi prin vederea acestora şi împărtăşirea de ele, acel om în întregime se face asemenea lui Dumnezeu.

14.Aşadar, fraţilor, întăriţi mâinile voastre cele slăbănoage pentru săvârşirea dreptăţii şi îndreptaţi genunchii voştri, faceţi cărări drepte pentru picioarele

voastre, mergând pe căile Domnului cele neocolite, adică dreptatea, înţelepciunea, dragostea, smerenia şi adevărul. Căci sunt drumuri de tot strâmbe şi întortocheate: ura, minciuna, viclenia, pizma, lăcomia, trufia şi cele înrudite şi asemănătoare acestora, care nu doar dacă sunt străbătute, dar şi dacă sunt fie şi numai îndrăgite şi răsfrânte în minte, îl fac pe om să-şi atragă mânia lui Dumnezeu asupra lui, întrucât omul priveşte la faţa şi obrazul cuiva, pe când Dumnezeu ia seamă la inima aceluia, fiind El Cel ce cercetează inimile şi rărunchii [Apocalipsa. 2, 23].

15. Însă voi, fraţilor, adunaţi în Biserica lui Dumnezeu, „încingând mijloacele cugetului vostru - după cuvântul fruntaşului Apostolilor, Petru - trezindu-vă, nădăjduiţi desăvârşit în harul care vi se va da vouă, la arătarea lui Iisus Hristos" [1 Petru 1, 13]. Căci nu este cu putinţă ca unul ce stă temeinic în Sfânta Biserică a lui Dumnezeu şi care îşi adună cugetul său, şi care năzuieşte spre Dumnezeu, şi care cugetă şi se apropie de Sfintele cântări de la început până la sfârşit, să nu fie schimbat prin prefacerea cea dumnezeiască, pe măsura înălţării cugetului său către Dumnezeu şi către cuvintele cele dumnezeieşti. Căci omul capătă o inimă fierbinte prin această osteneală, ea izgonind gândurile rele ca pe nişte muşte şi insuflând pace duhovnicească şi mângâiere în suflet, apoi aducând sfinţire în trup, după cuvântul celui ce a spus: „Înfierbântatu-s-a inima mea înlăuntrul meu şi în cugetul meu se va aprinde foc" [Psalmi 38, 4]. Este şi ceea ce unul dintre Părinţii purtători de Dumnezeu ne-a învăţat pe noi, grăind: „Toată osteneala ta fă-o astfel încât ce este înlăuntrul tău să fie după porunca lui Dumnezeu, iar atunci o să birui şi patimile cele din afară". Către aceasta şi marele Pavel ne-a îndemnat: „În Duhul să umblaţi şi să nu împliniţi pofta trupului" [Galateni 5, 16].

16. Din această pricină şi în alt loc scrie: „Staţi deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul..." [Efeseni 6, 14]. Căci atunci când cugetarea noastră se întoarce la cele dumnezeieşti şi rămâne la adevărul cel arătat de Dumnezeu, strunind şi călăuzind partea poftitoare a sufletului şi ajungând totodată poftele trupeşti, atunci cugetările cele după trup vor înceta în noi, iar harul Duhului Sfânt va lua în stăpânire sufletul pustiit şi îl va umple cu bunătăţile acelea viitoare şi de negrăit, pe care ochiul unui om pătimaş şi nepăsător nu le-a văzut, şi urechea lui nu le-a auzit, şi la inima unui asemenea om nu s-au suit. Iar pregustarea lor este zălog al acestora şi inima care a primit arvuna acestora devine duhovnicească şi capătă încredinţarea mântuirii sale. Aşadar, dacă vreun om vrea să dobândească această încredinţare şi să se lămurească pe îndelete despre aceste arvune duhovniceşti, atunci să se poarte unul ca acela după cum Cuvântul ne-a învăţat şi ne-a călăuzit. Căci astfel va fi laolaltă trăitor cu sfinţii lui Dumnezeu şi părtaş al bunătăţilor celor veşnice şi de negrăit, făgăduite acelora.

17. Pe care fie ca noi toţi să le dobândim, prin harul şi prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine toată slava, puterea, cinstea şi închinăciunea, dimpreună cu Tatăl Său cel fără de început şi cu Duhul Său cel de viaţă făcător, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Extras din cartea: Sfântul Grigorie Palama – Omilii volumul I - Omilia 20 la Evanghelia după Ioan 20, 11-18, care se citeşte în Duminica Orbului)

Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ - La pomenirea Sfintei mironosiţe Maria Magdalena, cea întocmai cu apostolii

Stihuri pe glasul întâi

1. *Din negura pierzării, Hristos te-a izbăvit,*
   Iar tu, Mironosiţă, cu râvnă i-ai slujit.

2. *Când El mergea la moarte, tu nu te-ai depărtat,*
   Ci fără de sfială, la Patimi L-ai urmat.

3. *N-ai socotit cruzimea păgânilor ostaşi*
   Şi nici ameninţarea evreilor pizmaşi.

4. *Părtaşă Răstignirii prin asta te-ai făcut*
   Şi martoră ‘nvierii, Stăpânul te-a avut.

5. *Acum la cer, Marie, te veseleşte mereu*
   Cu “Grădinarul lumii”, cu însuşi Dumnezeu!

6. *A dragostei mireasmă, creştinilor ne eşti*
   Şi chip curat al râvnei celei dumnezeieşti.

7. *Iar moaştele cinstite ne sunt ca un izvor*
Ce vindecă durerea sărmanului popor.

Însemnare

Pentru dragostea ei cea nemărginită pe care o avea către Mântuitorul, Sfânta Maria s-a învrednicit ca să vadă ea mai întâi Învierea Lui, făcându-se vestitoarea bucuriei pentru toată lumea, până la sfârşitul veacului.

Nu încape îndoială că Maica Domnului a cunoscut înainte de toţi Sfânta Înviere a "Prea Iubitului Său Fiu". Dar aceasta nu s-a făcut arătat prin Sfânta Evanghelie.

A iconomisit Dumnezeu ca să se propovăduiască Sfânta lui Înviere prin cinstita mironosiţă, care nu era rudenie cu Domnul (căci celelalte mironosiţe, mai toate erau rudenii).

Aceasta s-a făcut pentru a nu da motiv de necrezare sau de îndoială la cei slabi (despre Sfânta Înviere) şi mai ales pentru cei necredincioşi să nu fie motiv de luptă contra adevărului.

Multe minuni s-au făcut în vremea cât a trăit Sfânta Maria Magdalena, care după tradiţie a ajuns până la Roma cu propovăduirea.

Acolo s-a împrietenit cu soţia împăratului Nero, povestindu-i despre răutatea arhiereilor jidovi şi despre judecata cea nedreaptă a lui Pilat. Pentru aceasta a fost chemat la Roma nelegiuitul guvernator al Iudeii (adică Pilat) şi după multe pedepse, a fost ucis de însuşi împăratul Nero.

La urmă Sfânta Maria a petrecut în Efes unde s-a şi săvârşit. ***Cinstitele ei moaşte au fost proslăvite de Dumnezeu mai mult decât la alţi Sfinţi cu darul minunilor şi cu mireasmă cerească. Astăzi cinstitele ei moaşte sunt răspândite în toată lumea.***

Cea mai mare bucată este la M-rea Simon Petra din Sfântul Munte, unde se află mâna stângă.Toţi spun că atât vara cât şi iarna mâna ei este caldă ca şi mâna omului viu şi lucrează minuni mai presus de fire.

Odinioară fiind dusă prin Rusia, mâna ei a lucrat atâtea minuni, încât s-a uimit lumea întreagă.

Pentru rugăciunile ei, să ne miluiască şi să ne mântuiască şi pe noi păcătoşii Milostivul Dumnezeu. Amin.

Arhimandrit Teofil Părăian – Cuvânt la pomenirea Sfintei Maria Magdalena

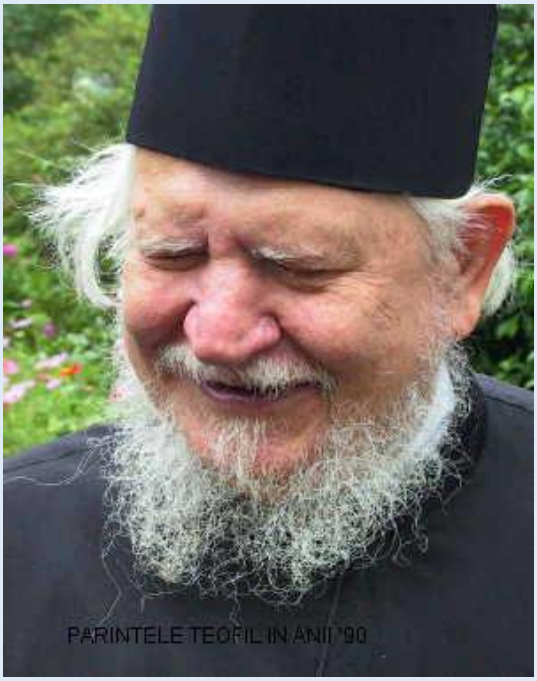

Iubiţi credincioşi, astăzi nu o să vorbesc ceva din cele ale credinţei noastre, ci aş vrea să fac nişte aprecieri în legătură cu sfânta pe care o pomenim astăzi, ***Sfânta Maria Magdalena, cea întocmai cu apostolii, cea dintâi care l-a văzut pe Domnul Hristos înviat***, după mărturia Sfântului Evanghelist Marcu (Marcu 16, 9). Sfântul Evanghelist Marcu spune că *dacă a înviat Hristos în ziua cea dintâi a săptămânii, S-a arătat întîi Mariei Magdalenei din care scosese cândva şapte draci.* Şi în Evanghelia care s-a citit la Sf. Liturghie astăzi, s-a spus acelaşi lucru, *că după Domnul Hristos mergeau şi nişte femei, între care una, Maria Magdalena, pe care Domnul Hristos a mântuit-o de boli şi din care a scos şapte draci* (Luca 8, 2).

Să ştiţi că cuvântul şapte nu înseamnă totdeauna şapte, matematic, ci înseamnă un număr care reprezintă ceva mult. Sigur că e mult şi un drac să îl porţi în tine, dar şapte. Bineînţeles că nu e vorba de draci în înţelesul de fiinţe drăceşti, ci e vorba de dracii care ţin loc dracilor, adică patimile. ***Patimile, după concepţia din Pateric, sunt dracii noştrii.*** Nu vine împotrivitorul, diavolul, de fiecare dată să-ţi sugereze nişte idei, ci ai înlăuntrul tău deja nişte deprinderi care îţi schimbă mintea spre rău. Poţi avea şi deprinderi care-ţi schimbă mintea spre bine, virtuţi, numai că, trebuie să recunoaştem, fiecare dintre noi ne-am pomenit în lumea aceasta stăpâniţi de rele, de relele celor dinaintea noastră, de relele care ni le-au dat alţii, le-au pus în noi fără să vrea şi fără să ştie, pentru că omul nu apare aşa dintr-o dată, ca şi când ar cădea de undeva, ci însumează în sine răutăţile, păcatele, viciile şi virtuţile

înaintaşilor. Există o asemănare cu părinţii, nu numai fizică, ci şi sufletească. Cunosc lucrurile acestea în special din scrierile părin-telui Arsenie Boca şi din cuvântările lui, şi din concepţia lui cât a ajuns până la mine, chiar la tinereţe. *Părintele a pus accent pe această corespondenţă dintre omul însuşi şi oamenii prin care am venit în lumea aceasta.* Spunea un cetăţean de prin părţile noastre, de la Făgăraş: "Eu văd în copiii mei oglinda mea din tinereţe, văd în copiii mei patimile mele de odinioară". Bineînţeles că putea vedea şi virtuţile, poate că nu erau aşa puternice, sau nu avea destule, sau nu erau nişte realităţi aşa cum trebuia să fie şi atunci el vedea patimile lui în copiii lui. Aceştia sunt dracii, asupririle drăceşti din noi. Spune Domnul Hristos că "***din prisosinţa inimii grăieşte gura***" (Matei 12, 34) şi spune Domnul Hristos că "***din inima omului pornesc gândurile cele rele, desfrâurile, hoţiile, uşurătatea, vicleniile, hulele***" (Matei 15, 19), ***toate pornesc din inima omului şi acestea sunt cele care întinează pe om.***

Sfânta Maria Magdalena a fost una dintre persoanele asuprite de patimi, una dintre persoanele pe care le-a transformat Domnul Hristos şi a făcut-o din rea bună prin puterea Domnului Hristos. Noi nu avem puterea să ne depăşim pe noi înşine, oricât am fi de luători aminte la viaţa noastră, şi oricât am şti lucrurile acestea nu ne putem realiza noi pe noi înşine, ci avem trebuinţă de ajutorul lui Dumnezeu. ***La călugărie se şi zice când îl întreabă pe candidatul la călugărie: "Vei rămâne în mănăstire până la ultima suflare a ta?" El răspunde: "Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu".*** Noi contăm pe ajutorul lui Dumnezeu. Şi ajutorul lui Dumnezeu s-a dat Sfintei Maria Magdalena în înţelesul că a mântuit-o Domnul Hristos de boli, şi a mânuit-o de patimi, de draci. Şi când a înviat din morţi, ca semn că a înviat pentru păcătoşi, S-a arătat Sfintei Maria Magdalena, cea odinioară păcătoasă, ca să se ştie că Domnul Hristos a venit, cum a spus El Însuşi, ca să mântuiască pe cei păcătoşi. A zis către Zaheu: "***Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia că şi acesta fiul lui Avraam este, că Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cei pierduţi***" (Luca 19, 9-10). Sfântul Apostol Pavel spune că "***Hristos a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu***" (I Timotei 1, 15).

Intervenţia Domnului Hristos e necesară în astfel de împrejurări, noi nu ne mântuim prin puterile noastre, ci ne mântuim prin puterea lui Dumnezeu, prin puterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Nu ne mântuim cum zic cei care urmează practici extra-creştine, practici de la păgâni, şi neglijează creştinismul, şi zic că omul cumva se mântuieşte pe el însuşi prin experienţă, prin eşecuri şi succese, trage nişte concluzii şi aşa se mântuieşte. ***Noi nu credem aşa, noi credem că avem trebuinţă de mântuire, de aceea zicem "Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul".***

Iubiţi credincioşi, ***Sfânta Maria Magdalena este considerată ca fiind femeia păcătoasă pe care o prezintă Sfântul evanghelist Luca în capitolul 7, de la versetul 37 până la sfârşitul capitolului, care a mers şi a udat cu lacrimi picioarele Domnului Hristos, le-a uns cu mir, le-a şters cu părul capului ei şi Domnul Hristos a zis:*** "***I se iartă păcatele cele multe pentru că mult a iubit***". A spus femeii păcătoase pe care de fapt nu o numeşte evanghelistul Maria Magdalena, dar pentru că îndată la începutul capitolului 8 e vorba şi de Maria Magdalena, noi credem, şi crede Biserica, că Sfântul Evanghelist a făcut această legătură între Maria Magdalena şi femeia păcătoasă.

Şi pentru că e vorba de femeia păcătoasă care a udat cu lacrimi picioarele Mântuitorului şi le-a uns cu mir, aş vrea să vă pun în atenţie o alcătuire de la slujbele noastre, şi anume referitoare la ceea ce a făcut femeia păcătoasă, o alcătuire care zice aşa: "***Lacrimi dă-mi mie, Dumnezeule, ca oarecând femeii celei păcătoase şi mă învredniceşte să ud precuratele Tale picioare, care din calea rătăcirii pe mine m-au izbăvit. Şi mir de bună mireasmă să aduc Ţie*** - fiţi atenţi ce s-aduc - ***viaţă curată, prin pocăinţă mie agonisită, ca să aud şi eu glasul Tău cel dorit: credinţa ta te-a mântuit, mergi în pace***". Femeia aceea păcătoasă avea lacrimi, noi nu avem lacrimi, sau avem lacrimi întâmplătoare, şi atunci cerem de la Domnul Hristos ce nu avem noi. De ce lacrimi ? Pentru că ***Sfântul Isaac Sirul spune că "lacrimile sunt semne în trup despre aşezarea minţii".*** Sunt deci exteriorizări ale unei sensibilităţi. Şi atunci noi, pentru că nu avem lacrimi, cerem şi zicem "Lacrimi dă-mi mie, Dumnezeule, - Mântuitorul e Dumnezeu - cum ai dat cândva femeii celei păcătoase şi mă învredniceşte să ud preacuratele Tale picioare, care din calea rătăcirii pe mine m-au izbăvit". Şi femeia păcătoasă mai avea ceva, mir, mir de mult preţ. Şi zicem mai departe: "Şi mir de bună mireasmă să aduc Ţie viaţă curată - deci mirul nostru nu-i mir, ci viaţa curată, mirul nostru-i viaţa curată; ***cum se ajunge la viaţa curată ? Prin pocăinţă*** - prin pocăinţă mie agonisită, - de ce ? ***Ca având lacrimile şi viaţă curată, ca să aud şi eu glasul Tău cel dorit: - exprimarea adevărului care zice - credinţa ta te-a mântuit, mergi în pace".***

Şi pentru că Maria Magdalena a fost mironosiţă, putrătoare de mir - asta înseamnă mironosiţă - s-a dus cu mir la mormântul Domnului nostru Iisus Hristos să completeze ceea ce a făcut Sfântul Iosif din Arimateea şi Sfântul Nicodim. Fiţi atenţi, ea nu s-a gândit - şi nici celelalte mironosiţe nu s-au gândit - că de fapt s-au împlinit cele de înmormântare, au vrut să ducă şi ele ceva din partea lor. Şi poate că şi-au zis cam aşa: Iosif şi Nicodim şi-au dus mirul lor, vrem şi noi să ducem nişte mir la mormântul Mântuitorului, spre cinstirea Mântuitorului. Bineînţeles, au pregătit mir, au cumpărat miresme, şi s-au dus cu el şi nu l-au folosit. Ştiţi de ce vreau să vă spun lucrul acesta? Pentru că ***Dumnezeu primeşte şi intenţiile omului,***

nu primeşte numai faptele omului. Sigur că Domnul Hristos a primit mirul femeilor mironosiţe de care nu a mai fost nevoie şi mai ales a primit inima lor cinstitoare. Şi cu asta fac eu o legătură care-mi place tare mult.

Există în Noul Testament o scriere numită Epistola către Filimon. Eu nu ştiu dacă v-aţi oprit vreodată cu destulă atenţie asupra acestei scrieri. E o scriere scurtă, o epistolă, o scrisoare de două pagini, poate nici de două pagini, nu-mi dau seama bine, scurtă în orice caz. Scrisoarea aceasta e o scrisoare de recomandare. Cum s-a ajuns la scrisoarea aceasta? ***Sfântul apostol Pavel era arestat, era închis într-o închisoare, la Roma*** sau la Cezareea. Cei mai mulţi zic că la Roma. ***Şi acolo la Roma, şi acolo în închisoare*** - să nu precizăm noi ceea ce nu e precizat - ***alături de Sfântul apostol Pavel se mai găsea un rob fugar, un sclav care a fugit de la stăpânul său. Sfântul apostol Pavel îl cunoştea pe stăpânul fugarului şi ştia că e creştin.*** Şi că-i creştin cumva prin influenţa Sfântului Apostol Pavel. Lucrurile acestea le deducem din scrisoare, din felul cum e scrisă scrisoarea. ***Şi acolo l-a câştigat pe Onisim - aşa se numea fugarul cela - pentru credinţa în Hristos.*** Foarte frumos. ***Dar Sfântul apostol Pavel, după ce l-a câştigat pentru credinţa în Hristos, l-a îndemnat să se întoarcă la stăpânul lui din Colose, la Filimon, şi să-i spună: am greşit, iartă-mă, am să rămân în continuare în casa ta, am fugit, n-am făcut bine, un fel de fiu risipitor care se întoarce la tatăl lui. Acesta era un sclav care trebuia să se întoarcă la stăpânul lui.*** Adică Sfântul apostol Pavel - luaţi aminte - n-a zis: bine, acum eşti creştin, poţi să trăieşti oriunde, n-ai nici o obligaţie, ci dimpotrivă, l-a trimis de unde a plecat. De unde a plecat cu necinste, să se pocăiască cu cinste. Dar nu l-a trimis cu mâna goală, ci cu o scrisoare de recomandare. Şi scrisoarea aceasta de recomandare eu v-o pun la inimă şi vă rog să o citiţi, şi nu odată, ci de mai multe ori şi să căutaţi să pătrundeţi înţelesurile acestei scrisori, să pătrundeţi sensibilitatea care reiese din scrisoare. ***Sfântul apostol Pavel i-a scris lui Onisim aşa, între altele: "Sufletele sfinţilor se odihnesc întru tine, frate" - sfinţii fiind credincioşii, creştinii. Deci eşti un om care aduci în jurul tău o bucurie, o odihnă. "Sufletele sfinţilor se odihnesc întru tine, frate", atunci şi pe Onisim acesta pe care ţi-l trimit şi care a devenit sfânt între sfinţi, între creştini, ar trebui să-l odihneşti şi pe el, adică să nu-l mustri că a plecat, să nu-l cerţi, să nu-l pedepseşti, ci să-l primeşti şi să-l odihneşti şi pe el. Acum urmează ceva frumos, neînchipuit de frumos, ca de la Dumnezeu nu ca de la oameni. Zice Sfântul apostol Pavel: "Ţi-l trimit pe el, chiar inima mea".*** Ţi-l trimit pe el - ce-ţi trimit? - nu un om din exteriorul meu, inima mea. Ori inima mea, ori el, e acelaşi lucru. Şi acum urmează iar ceva frumos: ***"Primeşte-l pe el cum m-ai primi pe mine".*** Iubiţi credincioşi, e ceva neînchipuit de frumos şi poate nu-i frumos pentru cineva care citeşte întâi, şi poate nu-i aşa de frumos pentru cineva care citeşte la tinereţe, dar pentru cineva care a făcut o experienţă de o viaţă întreagă şi s-a sensibilizat pentru lucruri de felul acesta, e copleşitor de frumos.

"Ţi-l trimit pe el, chiar inima mea. Primeşte-l pe el cum m-ai primi pe mine". E extraordinar.

Iubiţi credincioşi, *am amintit lucrul acesta pentru că eu fac o legătură între femeile mironosiţe, cu mirul neîntrebuinţat dar cu mirul care reprezenta inima lor*, şi ***Sfântul apostol Pavel, cu îndemnul către Filimon să-l primească pe Onisim cum l-ar primi pe Sfântul Apostol însuşi, să odihnească inima lui, să primească chiar inima lui când îl primeşte pe Onisim.*** Aşa ceva au făcut femeile mironosiţe. Am pregătit mirul, nu a fost cazul să-l întrebuinţăm, dar corespondentul mirului, respectiv cinstirea noastră, iubirea noastră faţă de Tine, asta rămâne, şi sigur că primeşti aceasta mai mult decât mirul pe care l-am pregătit şi nu l-am întrebuinţat.

Aş vrea să mai adaug ceva la aceasta, şi anume că între alcătuirile de la Sfintele Paşti este şi o alcătuire care zice aşa: ***"Femeile cele gânditoare de Dumnezeu, cu miruri în urma Ta au alergat, şi pe Care ca pe un mort cu lacrimi Te căutau, s-au închinat Ţie şi Paştile cele de taină Ucenicilor bine le-au vestit."*** Vorbim cu Domnul Hristos şi avem în vedere femeile mironosiţe, între care şi Sfânta Maria Magdalena. şi zicem: "Femeile cele gânditoare de Dumnezeu - acum mai nou e tradus femeile cele "înţelepţite de Dumnezeu"; să ştiţi că-mi place mai mult expresia "gânditoare de Dumnezeu"; de ce? buna mea, Dumnezeu s-o odihnească, când îi venea în minte ceva frumos şi ceva deosebit, zicea "***mi-a adus Dumnezeu un gând***"; ***asta înseamnă să fii gânditor de Dumnezeu, să ai în vedere pe Dumnezeu, să nu faci abstracţie de prezenţa lui Dumnezeu, să te bucuri de existenţa lui Dumnezeu şi să fii gânditor de Dumnezeu***, adică gânditor cu gândul la Dumnezeu cu miruri - expresia cinstirii lor - în urma Ta au alergat, şi pe Care ca pe un mort cu lacrimi Te căutau, s-au închinat Ţie şi Paştile cele de taină Ucenicilor bine le-au vestit."

Tot între alcătuirile frumoase de la Paşti - totul e frumos la Paşti, la Paşti e extraordinar - este şi aceasta: ***"Pe Soarele cel mai înainte de soare, care a apus oarecând în mormânt, mers-au de către ziuă căutându-L ca pe o zi Mironosiţele fecioare, şi una către alta striga: O, prietenelor, veniţi să ungem cu miresme trupul cel purtător de viaţă şi îngropat, trupul care a înviat pe Adam cel căzut şi care acum este în mormânt; să mergem să ne sârguim ca şi Magii şi în loc de daruri miruri să aducem Celui ce nu în scutece, ci în giulgi este înfăşurat, şi să ne închinăm şi să plângem şi să strigăm: O, Stăpâne, scoală-Te, Cela ce dai celor căzuţi sculare!"***

Iubiţi credincioşi, nu ştiu dacă poate fi ceva egal cu această alcătuire, care-i o alcătuire literară. Bineînţeles că lucrurie acestea nu s-au întâmplat aşa, adică s-au

întâmplat în fapt, dar nu s-au întâmplat în gând, în exprimare. Dar e extraordinar de frumos. "Pe Soarele cel mai înainte de soare, care a apus oarecând în mormânt - gândiţi-vă ce frumos; pe cine, cine a apus în mormânt? Soarele; care soare? Soarele Cel mai înainte de soare, care a apus oarecând în mormânt; noi vorbim în perspectiva trecutului, pentru că lucrurile s-au împlinit, nu se împlinesc acum - mers-au de către ziuă - şi acum iar urmează ceva frumos - căutându-L ca pe o zi - când e întuneric, doreşti ziua, şi L-au căutat înainte de răsăritul soarelui, înainte de zi, pe Soarele Cel mai înainte de soare care a apus oarecând în mormânt, ca pe o zi - Mironosiţele fecioare, şi una către alta striga: O, prietenelor, - sigur nu au zis aşa; e o alcătuire literară înfrumuseţătoare de slujbe, o minunăţie - veniţi să ungem cu miresme trupul cel purtător de viaţă şi îngropat, - adică ele aveau conştiinţa că trupul pe care-l ung cu miresme nu-i un cadavru, ci este un trup purtător de viaţă; de ce? pentru că dumnezeirea nu s-a despărţit nici de trup în mormânt, nici de suflet în iad, ci a fost pretutindenea, şi cu trupul în mormânt şi cu sufletul în iad, şi a fost şi în rai împreună cu tâlharul - trupul care a înviat pe Adam cel căzut şi care acum este în mormânt". Şi acum se face o legătură pe care sigur nu au făcut-o mironosiţele. Nu vă opriţi asupra faptului acestuia, eu totuşi vi-l pun în atenţie, vi-l pun în evidenţă. De ce? Pentru că s-ar putea întâmpla să vă vină şi vouă gândul acesta: aşa ceva nu a fost! Nu a fost, şi eu zic că nu a fost, dar e frumos ca şi când ar fi fost, pentru că în fapt a fost, n-a fost în exprimare. Şi zice: "veniţi să ungem cu miresme trupul cel purtător de viaţă şi îngropat, trupul care a înviat pe Adam cel căzut şi care acum este în mormânt". Şi acum, referitor la Magi: "să mergem să ne sârguim ca şi Magii - ce au făcu Magii? au mers de departe la locul unde era Domnul Hristos după ce S-a născut şi au adus daruri; cui? Celui ce a fost înfăşurat în scutece, lui Dumnezeu întrupat cu începere de copil; e o asociaţie de idei frumoasă: s-au dus Magii să-I aducă daruri aur, tămâie şi smirnă, ştim aceasta din Evanghelia de la Matei, şi ştim din tradiţia Bisericii, din învăţătura Bisericii - şi în loc de daruri - deci în loc de aur, tămîie şi smirnă - miruri să aducem - acum e nevoie de miruri, nu de alte daruri - Celui ce nu în scutece ci în giulgi este înfăşurat - înfăşurare în scutece, înfăşurare în giulgi, înfăşurare la naştere, înfăşurare la moarte; sunt nişte lucruri foarte, foarte frumoase - şi să ne închinăm - ca şi Magii să ne închinăm - şi să plângem şi să strigăm: O, Stăpâne, scoală-Te, Cela ce dai celor căzuţi sculare!"

Eu nu pot face altceva acum decât să vă mulţumesc că m-aţi lăsat să mă desfăşor, că m-aţi lăsat să mă bucur de gândurile acestea care vă doresc să vă fie şi vouă spre bucurie.

Arhimandritul Sofronie - Sfânta mironosiţă Maria Magdalena, icoana pocăinţei adevărate: “Unde este dragoste, acolo este plânsul”

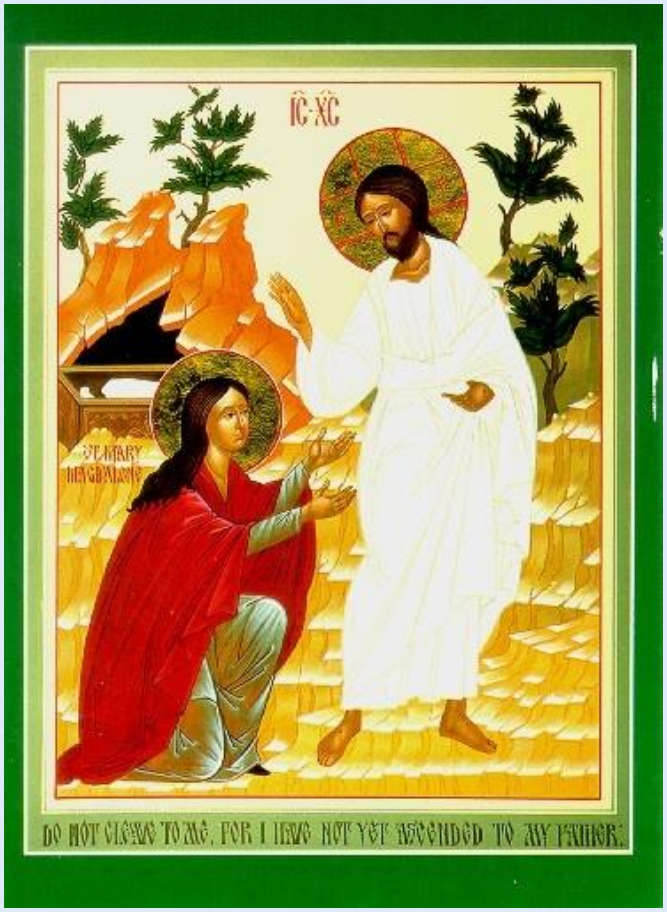

“Vremea noastră cu precădere scoate la iveală “nerozia” ştiinţelor teologice. ***Prin ştiinţă nu poţi înţelege existenţial pe Dumnezeu şi să îl trăieşti*** (…) ***În ce constă abaterea societăţii contemporane?*** - Uitaţi-vă unde duc toate şcolile! De cum ajunge omul pe trepte academice mai înalte, imediat începe să se uite cu condescendenţă sau mai degrabă cu dispreţ şi cu neatenţie, la toţi cei mai prejos de el”.

În cinstea sfintei mironosiţe şi întocmai cu apostolii Maria Magdalena, prăznuită astăzi, împărtăşim cu toţi fraţii şi surorile noastre iubitori ai sfinţeniei şi ai cuvântului celui viu al Duhului, ***una dintre predicile deosebit de adânci şi de folositoare ale arhimandritului Sofronie incluse în cartea: “Arhim. Sofronie – Cuvântări duhovniceşti”, vol. 1***, *(Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2004, Traducere din limba rusă de Ierom. Rafail Noica) şi preluate de pe portalul Creştinortodox.ro.*

Într-o vreme în care anume iubirea şi pocăinţa au ajuns nişte realităţi atât de golite de conţinut, ba chiar atât de pângărite şi de pervertite, ***avem nevoie acută să ne reconectăm la dimensiunea duhovnicească a iubirii autentice, nedes-părţite de durerea şi de plânsul inimii.*** Iubirea adevărată nu este nici jubilarea egoistă a creştinului care-şi contemplă narcisic trăirile înalte şi faptele bune sau a celui care trăieşte iubirea psihologic şi în închipuire, prin autosugestie, nu se confundă nici cu "filantropia" organizată, calculată şi rece făcută pentru slava omenească şi cu atât mai puţin are de-a face cu ipocrizia ideologizată a ecumenismului. ***Iubirea în Duh şi Adevăr este nedespărţită de actul de pocăinţă radicală, de nevoinţă pentru deşertarea şi zdrobirea inimii până la "sânge" şi de "plângerea durerii întregii lumi ca pe propria ta tragedie".***

Abia ajunşi aici putem să vorbim legitim despre iubirea vrăjmaşilor şi vom înţelege că aceasta nu înseamnă câtuşi de puţin comoda şi superficiala "toleranţă" şi "iertare" propovăduite azi pretutindeni, *ci înseamnă asumarea durerii până în rărunchi pentru sufletele care se pierd, rătăcind singura Cale dreaptă şi rătăcindu-i şi pe alţii.* Şi asta numai după ce ne-am făcut părtaşi, înainte de toate, la suferinţele fraţilor prigoniţi, asupriţi şi chinuiţi. Înainte să ne fie milă de cei mari şi puternici, de "graşii pământului" (cum îi numeşte David), de călăi şi de torţionari, *să învăţăm să-i iubim şi să fim solidari cu cei mici şi obijduiţi de aceia, să mângâiem văduvele şi orfanii – după trup sau după duh – ai acestei lumi sălbăticite şi îndrăcite.* ***Şi peste toate, înainte să dăm altora lecţii de iubire, să plângem şi să ne ostenim să învăţăm noi înşine lecţia grea a iubirii după Dumnezeu.*** ***Rugăciunile Sfintei Maria Magdalena să ne îndrume către aceasta!***

Cunoaşterea lui Dumnezeu prin nevoinţa deşertării şi a plângerii

"***Marele părinte al Bisericii, Sfinţitul Athanasie al Alexandriei, spune că este neapărat nevoie să repetăm tot ce este în strânsă legătură cu mântuirea noastră.*** A pierde din vedere momentele esenţiale poate deveni o piedică a mântuirii noastre. Mântuirea - nicicum nu este lucru mic. ***Mântuirea în-seamnă: Dintr-o ivire vremelnică, dintr-un "fenomen," a ne preschimba într-o fiinţă asemănătoare lui Dumnezeu şi vecinică. Şi dacă aşa, atunci care este sarcina ce se află înaintea noastră în viaţa de zi cu zi?***

De fapt, există o cale de educaţie în Biserică, prin şcoli şi prin învăţătura teologică. Însă, să mi se îngăduie a spune, această cale nu este totuşi mai mult decât un paleativ. Vremea noastră cu precădere scoate la iveală "nerozia" ştiinţelor teologice. ***Prin ştiinţă nu poţi înţelege existenţial pe Dumnezeu şi să îl trăieşti. Iar mântuirea, ca strămutare dintr-un "fenomen" vremelnic, înseamnă a te face***

asemenea lui Dumnezeu, intru împlinirea rugăciunii lui Iisus Hristos către Tatăl: *Voiesc că* ***[acolo]*** *unde sunt Eu şi aceia să fie cu Mine şi unde sunt Eu, acolo şi slujitorul Meu va fi.*

- ***"Acolo" - nicidecum nu este o noţiune geografică, ci curat duhovnicească.***
- ***"Acolo" – în dumnezeiasca vecinicie, "a fi cu El şi a vedea slava Sa" înseamnă ca înşine să fim aceeaşi Slavă.***

Trăind în lumea asta, unde se leapădă calea rugăciunii şi viaţa după porunci, unde vor să înlocuiască slujirea lui Dumnezeu şi viaţa într-însul cu conversaţii despre El, necontenit suferim influenţa acestor dispoziţii omeneşti şi riscăm să pierdem adevărata cale către cunoaşterea lui Dumnezeu şi către mântuire, care este singurul ţel al vieţii mănăstireşti.

Mântuieşte-se omul, nu prin mulţimea informaţiilor ştiinţei. *Prin informaţii nicicum nu ni se împărtăşeşte starea de a "vedea pe Dumnezeu precum este."* De aceea celor mai mulţi învăţaţi cuvântul acesta le este nesuferit. Însă altceva vedem în Evanghelie. Domnul zice: ***Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.***

Cât se poate de îndreptăţit ne este să ne întrebăm în legătură cu cuvintele lui Hristos: "Cum vor vedea cei curaţi cu inima pe Dumnezeu? Precum este sau precum nu este?" Mintea învăţatului înclină "bineînţeles" către gândul: "Precum nu este." Dar Hristos gândeşte altfel şi noi ne străduim să urmăm lui Hristos.

Care este înţelesul cuvintelor mele? - ***Trebuie să ne concentrăm cu toată luarea aminte numai la un singur lucru: A nu greşi nici înaintea lui Dumnezeu, nici înaintea omului, nici faţă de lucruri. Şi din această viaţă simplă, dar concentrată pe acea poruncă, se naşte starea omului când el, fiinţial de acum, se trăieşte în Dumnezeu.***

Ce înseamnă a trăi fără a greşi? - înseamnă a trăi după poruncile lui Hristos. Iar cel ce se străduieşte până la sfârşit, acela, prin străduinţă, se şi învredniceşte de ajutorul dumnezeiesc – de har şi va trăi aşa precum voieşte Dumnezeu.

Binecuvântarea noastră constă în a fi copii ai marelui Siluan. El a urmat calea aceasta. Şi el ne-a arătat chipul lui Dumnezeu înfăptuit în viaţă. În teologia ortodoxă contemporană, precum şi în ştiinţa contemporană, în psihologie, în filosofie, oamenii sunt preocupaţi de problema persoanei. Eu întotdeauna am preferat un alt termen: ipostasul. În greacă el se exprimă încă şi ca "prosopon"

(“faţă“). Dar totuşi, mai bine să întrebuinţăm termenul “***ipostas***” ca un concept teologic, ***însemnând înfăptuirea asemănării cu Dumnezeu***; atunci când cuvântul “ faţă,” “persoană” ne limitează psihologic, întrucât îl întrebuinţăm zi de zi. Şi iată, în acest om, Cuviosul Siluan, vedem actualizarea a ceea ce este dat de Dumnezeu ca potenţial. Sfânta Scriptură o exprimă în următoarele cuvinte: ***Să facem om după chipul nostru***, iar apoi adaugă: ***şi după asemănare***. Pentru a se înfăptui asemănarea, ***pentru ca noi să devenim în duhul nostru şi în conţinutul vieţii noastre asemănători lui Dumnezeu, este de absolută trebuinţă ca ceea ce este un curat potenţial să fie temeluit “după chip.” Dintru acest potenţial, prin nevoinţa vieţii după poruncile lui Hristos, se zideşte şi “după asemănarea.”*** **Pentru mântuirea noastră, neapărat trebuie să ajungem măcar la o umbră de asemănare, măcar să se înfăptuiască în noi înşine o atragere către Dumnezeu, în ciuda a toată limitarea noastră.** Eu am scris în cartea mea, călăuzindu-mă după cele ce mi-a arătat Dumnezeu prin Siluan, ce înseamnă a deveni ipostas după chipul Ipostasului Logosului întrupat; cum reacţionează persoana-ipostasul la fiecare manifestare a vieţii în lume.

Ca duhovnic, mai înainte foarte des mă întâlneam cu anume astfel de întrebări: ***Cum este cu putinţă a nu greşi, cum să te lupţi cu patimile, ce cale duce către Dumnezeu spre a-L cunoaşte anume aşa cum este***, iar nu aşa ca şi elinii din vechime, care zidiseră în Atena un altar necunoscutului Dumnezeu. În Lavra Sfintei Treimi a Sfântului Serghie din Radonej am văzut o biserică şi înscrisul pe ea era: “Cunoscutului Dumnezeu.” Această pretenţie e cât se poate de îngăduită omului, însă după stricarea noastră morală, noi ne naştem în păcate şi trăim într-o lume care nu se roagă, căreia îi e frică de Hristos mai rău decât de orice altceva. De aceea Hristos şi zice: “***Dacă veţi urma mie, atunci veţi fi urâţi de toate neamurile, pentru numele Meu***.” ***Noi toţi trebuie să ne punem în această perspectivă: cum să ocolim păcatul.***

Tot tragismul istoriei este, în esenţa lui, urmarea mândriei. Făptura care se socoteşte pe sine a fi un dumnezeu, devine diavol, în virtutea automdumnezeirii - iată esenţa conceptului cădere. Lui Adam i s-a oferit tocmai această cale; Domnul însă, Ziditorul nostru, vorbeşte altfel.

Şi deci, ***dacă vom năzui în viaţa noastră să urmăm în fiecare clipă paza poruncilor lui Dumnezeu, iar în rugăciunile noastre să spunem: “invredniceşte-ne, Doamne, în ziua aceasta, în seara aceasta, în noaptea aceasta, fără de păcat a ne păzi noi,” atunci acest “fără de păcat” va da putinţă Duhului Sfânt să vină în noi şi să ne descopere toată cunoaşterea lui Dumnezeu precum este.***

De unde a ştiut Ioan de Dumnezeu Cuvântătorul că Dumnezeu dragoste este, că Dumnezeu lumină este şi nici un întuneric întru El este? Nu avea nici o diplomă academică, în calitate de teolog. Dar iată că a spus aceste cuvinte şi ele s-au făcut temei dogmatic vieţii noastre.

Vorbesc despre acestea pentru că în curând voi muri, după rânduiala cea mai firească. Nu ştiu cum de trăiesc până acum: deja de nu ştiu câte ori m-am aflat în faţa morţii. Însă voiesc ca voi să fiţi cu adevărat întăriţi şi să nu vă clătinaţi când veţi întâmpina elocvenţa multor doctori în teologie care vor dovedi tot ce vrei, cu multă măiestrie în cuvânt. Nu-mi amintesc acum unde sau când, de un caz, un profesor de teologie în Academie, înaintea studenţilor care îl ascultau, a înfăţişat în chip genial dogma Sfintei Treimi, ca mai pe urmă să năruie toate cu o singură frază: "Cine vrea să o creadă, n-are decât să o creadă!" Astfel şi-a zădărnicit propriul cuvânt.

Şi aşa, înaintea noastră rămâne întrebarea, ***în ce chip putem să ne mântuim?***

Drept răspuns, aduc cuvintele fericitului nostru Părinte Siluan: "Mulţu-mescu-ţi, Doamne şi Ziditorul meu, că milostiv mi-ai smerit sufletul şi mi-ai descoperit calea pe care au umblat Sfinţii Tăi. Tu iubeşti pe cei ce plâng şi pe calea plângerii au venit la Tine toţi Sfinţii. Dă şi mie, dar, milostive Doamne, să vin la Tine pe calea Sfinţilor Tăi, pe calea smeritului plâns, care ai arătat mie."

În ce constă abaterea societăţii contemporane? - Uitaţi-vă unde duc toate şcolile! De cum ajunge omul pe trepte academice mai înalte, imediat începe să se uite cu condescendenţă sau mai degrabă cu dispreţ şi cu neatenţie, la toţi cei mai prejos de el. Că pentru tot omul născut în lumea aceasta: Cea mai mică superioritate în plan cultural îl face deja mândru. Din pricina acestei mândrii vine tendinţa de a "smeri" pe cei slabi.

Şi aşa, întreaga istorie a omenirii ajunge la rezultate cu adevărat de coşmar. Uitaţi-vă la epoca noastră. S-ar zice că invenţiile tehnice ar trebui să facă pe om fericit, să satisfacă dorinţa omului de a cunoaşte toate, de a stăpâni legile firii. Dar niciodată nu au fost atâtea sinucideri ca astăzi. Şi nici o strategie politică nu a dus la structura unei societăţi care să fi reuşit a se slobozi de asuprirea oamenilor de către cei ce stăpâneau mijloacele silniciei.

Dar ce ne-a arătat Domnul? – "Cine vrea să se mântuiască şi să vie la Tatăl, să urmeze Mie." Iar El ce a făcut? S-a dezbrăcat de atotputerea Lui, S-a îmbrăcat cu forma fiinţării de El zidite, (anume "fiinţarea," iar nu "fiinţă"), Şi-a trecut

deşertarea până la capăt, ceea ce noi nu putem atinge şi S-a dat pe Sine morţii, răstignirii. Şi pentru aceasta a primit El Nume mai presus de orice alt nume în istoria pământească sau în Cer. Şi ne-a propus şi nouă această cale.

Noi creştinii îl mărturisim ca "***Cel Unul-născut***" din Tatăl, aşa cum însuşi spune: Noi nu îl comparăm cu nici unul din povăţuitorii omenirii, ca de pildă cu Buddha, cu Mahomed, ba chiar şi cu Moise. El nu este după naşterea Sa fiu al omului, ci prin pogorământul Său şi prin întrupare S-a făcut "Fiul Omului", rămânând în esenţă Făcătorul a tot ce există. În Simbolul Credinţei se zice: "***Prin Carele toate s-au făcut***." Şi în prologul Evangheliei de la Ioan este spus: ***Toate printru Dânsul s-au făcut şi fără de Dânsul nimica s-a făcut din ce s-a făcut.***

Şi iată, ***El S-a dezbrăcat de toate acestea şi S-a dat pe Sine răstignirii.*** *De unde reiese o lege de care trebuie să ne amintim în tot ceasul – că dându-ne viaţa celorlalţi, noi primim de la ei clevetiri, prigoane, sărăcie, lepădare şi chiar moartea. În schimbul vieţii pe care le-o dăm, oamenii ne răsplătesc împovărându-ne cu moartea lor şi aceasta este calea noastră.* Domnul vorbeşte despre aceasta: ***Ceea ce este înălţat la oameni, urâciune este înaintea lui Dumnezeu. Cum să ne primenim, că tot ceea ce este "înălţat la oameni," să socotim ca fiind "urâciune înaintea lui Dumnezeu"? În ce chip să devenim un om care nu mai este rob nici mândriei, nici slavei deşarte, nici purtător al dorinţei de a călca peste fratele său? Prin dragostea lui Hristos, cea răstignită în lumea aceasta.*** Şi pentru această cale ne urăşte lumea, căci ea nu este calea "stăpânitorului lumii acesteia".

În epoca noastră mântuirea a devenit mai greu de înfăptuit decât înainte. Mai înainte martorii lui Dumnezeu care făceau minuni de necrezut erau un fenomen zilnic. Cum Petru, un simplu pescar fără carte, s-a făcut dintr-o dată dascăl omenirii? I-a dat Domnul, în rugăciune, stăpânire până şi a învia morţii. Sunt prorocii ale Sfinţilor Părinţi din veacul al patrulea care spun că în ultimele vremi Dumnezeu va ascunde de la oameni, de la credincioşii Lui, la ce măsură au ajuns. Ei nu vor mai face minuni şi se vor simţi ca şi părăsiţi de Dumnezeu într-o stare de deşertare. *Iată singura cale adevărată, aşa cum scrie cuviosul Siluan - calea lacrimilor.*

Principala luptă este cu patima mândriei. Toţi cei ce vor să stăpânească asupra altora, greşesc: ei nu înţeleg stăpânirea cea de la Dumnezeu. ***Însuşi Dumnezeu nu vrea să stăpânească asupra omului, aşteptând ca omul, în libertatea dragostei lui către Dumnezeu, să se determine pe sine ca dumnezeu.***

Şi deci, în ce constă sarcina cuvântului meu de azi? - Din cuvintele mele, tot cel ce crede că eu sunt împotriva ştiinţei teologice, greşeşte. Şi acum vorbim esenţial despre "teologie." Şi toate celelalte concepte pe care le putem afla prin învăţătura teologică pătrund în alcătuirea rugăciunii noastre. Atunci teologia noastră devine cuprinsul rugăciunii. ***După ce atingem o astfel de stare (atunci când teologia devine conţinutul rugăciunii noastre), urmează o nouă stare, mai înaltă – teologia ca stare a duhului nostru care trăieşte necontenit în Dumnezeu şi prin Duhul Sfânt. Mă rog lui Dumnezeu ca să se întărească în voi anume această stare.*** Aceasta este "gnoseologia" noastră… ***Este calea către adevărata cunoaştere a adevăratului Dumnezeu.*** Fiecare cuvânt pe care-l rosteşte Ioan de Dumnezeu Cuvântătorul în Evanghelie devine pentru noi dogmă. El vorbeşte ca şi cum ar povesti, dar toată învăţătura lui poartă în întregime caracterul unei cunoaşteri limpezi şi neîndoielnice. El nu intră în conflict cu nimenea, dar el "povesteşte" împrejurări pe care astăzi le mărturisim despre Domnul Iisus Hristos: ***întru început era Cuvântul şi Cuvântul era către Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul.*** (…) ***Toate printru Dânsul s-au făcut şi fără de Dânsul nimica s-a făcut din ce s-a făcut.***

Astfel, creştinismul nostru niciodată nu trebuie să se amestece cu nici o altă învăţătură care există în lume: pentru noi există numai Evanghelia. ***Domnul nu a lepădat Vechiul Legământ; El a venit ca să împlinească descoperirea dată lui Moise: Eu sunt Cel ce sunt.***

Iar al doilea moment al Vechiului Legământ pe care-l avea în minte Domnul era căderea omului. El a venit şi Şi-a început misiunea de a mântui omul cu propovăduirea: "***Pocăiţi-vă!*** *Iată, voi aţi săvârşit această nelegiuire despre care Eu vă vorbisem. Aţi mâncat din rodul lemnului din care vă poruncisem să nu mâncaţi."* Ce este acel "lemn al cunoaşterii Binelui şi Răului", din al cărui rod ei au mâncat? - "Cunoaşterea", în înţelesul biblic, este analog cu "împărtăşire în fiinţă" şi ca atare poartă un caracter fiinţial. Înseamnă că au mâncat rodul şi au săvârşit răul în chip real. De aici căderea, despărţirea de Dumnezeu. De aici, de-a lungul istoriei multimilenare a omenirii, toate aceste coşmare şi grozăvii pe care le vedem în fiecare zi. Iată care a fost urmarea. Iar acum putem vedea limpede că lumea neapărat va muri.

Şi deci nu prin cunoaşterea "ştiinţifică" a disciplinelor teologice, ci printr-o viaţă sfântă fără de păcat, trebuie să ajungem la starea unde omul începe să "vadă pe Dumnezeu precum este"…

Şi rugăciunea mea este ca voi să ascultaţi ***cuvântul Sfântului Siluan: Calea Sfinţilor este calea plânsului dragostei. Unde este dragoste, acolo este plânsul.*** Iar unde nu este dragoste – acolo nici plânsul. Chiar în cele mai mari suferinţe şi chinuri, să zicem în vremea războiului, când am fost martori a tot felul de răzbunări asupra celor biruiţi, când sadismul devenise moneda curentă în lumea întreagă, nici acolo plâns nu aflăm. Eu chiar am auzit de un astfel de mijloc de a rezista: Pentru a suporta chinurile din partea biruitorilor, trebuie să-i urască cu toată fiinţa lor. Această ură uşurează durerea şi atunci nu mai poţi scoate nimic din acel deţinut. Domnul însă zice: ***Iubiţi pe vrăjmaşii voştri.*** Din această iubire se naşte plânsul pentru cei ce greşesc, pentru călăii care nu au cunoscut calea către mântuire şi către viaţa adevărată după chipul lui Dumnezeu“.

Ieromonahul Theologos Simonopetritul - Sfânta Maria Magdalena - Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras

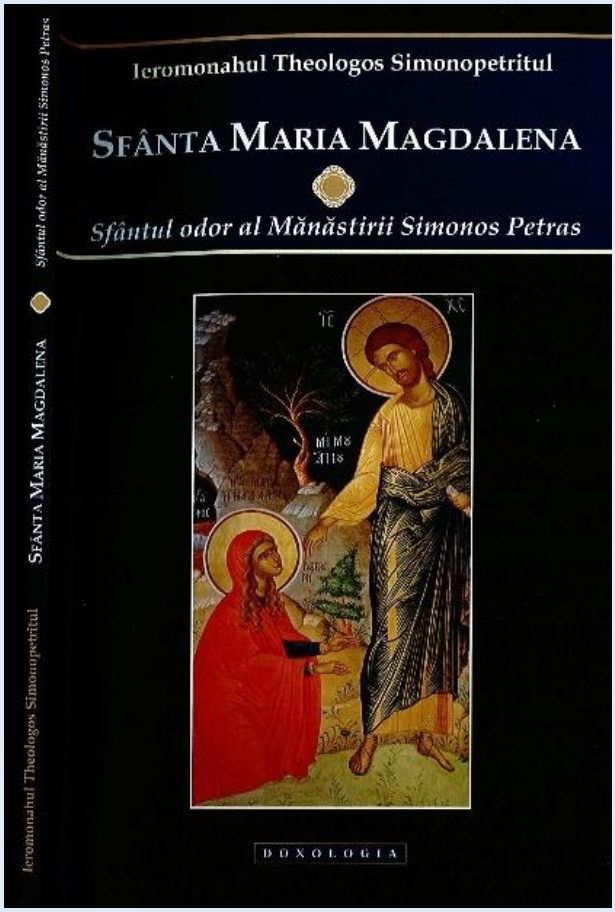

Ieromonahul Theologos Simonopetritul - Sfânta Maria Magdalena - Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras:

https://www.academia.edu/43760124/Ieromonahul_Theologos_Simonopetritul_Sf%C3%A2nta_Maria_Magdalena_Sf%C3%A2ntul_odor_al_M%C4%83n%C4%83stirii_Simonos_Petras

https://archive.org/details/sf.-maria-magdalena-sfantul-odor-al-manastirii-simonos-petras

https://drive.google.com/file/d/14Q7gyxfnXGqG9FjKvf1d8HVVE93oTfIt/view

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-odor-al-man/237461757

***

Dialogul dintre Sfânta Maria Magdalena și împăratul Tiberiu

Iacov de la Nea Sketis (1800-1867) notează și o altă istorisire despre venirea la Roma a Sfintei Maria Magdalena și vizita ei la împăratul Tiberiu, potrivit căreia a vindecat ochii fiicei lui oarbe. El redă următorul dialog caracteristic al Sfintei Maria Magdalena cu împăratul Tiberiu: „Dacă este adevărat, zice Cezarul, că atâtea minuni extraordinare se petrec simplu numai prin numele lui Hristos, poți să vindeci pe fiica mea cea una născută care este oarbă?”.

Drept răspuns, Maria Magdalena l-a înștiințat pe împărat că nu poate ea însăși, ci puterea lui Hristos poate să o vindece pe ea după rugăciune intensă. Astfel, Maria Magdalena a stat în rugăciune de toată noaptea în casa în care a rămas, rugându-l pe Domnul să-i dea fiicei împăratului lumina ochilor ei. Și, o, minune! S-a aflat dimineața „cu ochi și văzând” fiica împăratului.

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena - Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, traducere Laura Enache, Editura Doxologia, 2015, p. 63)

Sfânta Maria Magdalena alungă milioanele de lăcuste din regiunea Halkidiki din Grecia

În 1910 în Polygyro din Halkidiki s-a construit un locaș de închinăciune al Sfintei Maria Magdalena prin grija evlavioasei Ecaterina Katertzi care a donat și locul corespunzător spre pomenirea minunii Sfintei Maria Magdalena când au fost aduse moaștele Sfintei Maria Magdalena din Sfântul Munte. Atunci o înfricoșătoare lovitură a lăcustelor pustia toate culturile zonei. Lăcustele erau cu milioanele. Atunci au adus cinstitele moaște și icoana Sfintei Maria Magdalena, au făcut sfințirea pe locul unde astăzi este locașul de închinare și imediat intervenția de minuni făcătoare a Sfintei a izgonit toate roiurile de lăcuste.

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena - Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, traducere Laura Enache, Editura Doxologia, 2015, p. 107)

Sfânta Maria Magdalena stinge incendiul din pădurile de la Sfânta Mănăstire Iviron

În 1945, sfintele moaște ale Sfintei au făcut minuni când a izbucnit incendiul în pădurile de la Sfânta Mănăstire Iviron. Vântul a suflat cu putere și focul în câteva ore a ajuns la granița care separă mănăstirile Ivirilor de Filotheou, Xiropotamu și Simonos Petras. Toți credeau că pădurile se vor distruge. Părinții simonopetriți au

alergat repede la locul incendiului luând cu ei și sfintele moaște ale Sfintei Maria Magdalena. Nimeni nu putea să se apropie de incendiu deoarece exista frica de a fi înconjurat de focul năvalnic. În ciuda acestui fapt, minunea s-a făcut. De cum s-au apropiat frații cu sfintele moaște în fața focului, îndată s-a tăiat drumul focului și până la locul în care preoții au săvârșit sfințirea și canonul paraclis al Sfintei Maria Magdalena, incendiul s-a stins complet spre marea uimire a părinților care se adunaseră acolo și de la alte patru mănăstiri ca să ajute.

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena - Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, traducere Laura Enache, Editura Doxologia. 2015, pp. 108)

Mâna Sfintei Maria Magdalena, la Spitalul General al Aeroportului din Atena

Un fapt minunat s-a petrecut la Spitalul General al Aeroportului din Atena unde era internat teologul și ieropsaltul Al. Kar, prieten apropiat și deosebit al Metocului Înălțării și al Mănăstirii Simonos Petras.

La sfârșitul lunii mai 2008, moaștele izvorâtoare de har ale Sfintei Maria Magdalena au fost aduse de la mănăstire la Metocul Înălțării pentru închinare și sfințirea credincioșilor. Atunci, cu binecuvântarea starețului, Arhimandritul Elisei, a fost dusă curata mână a Sfintei la Spitalul General pentru a se închina evlaviosul fericitul Al. Kar, a cărui stare de sănătate era critică.

Când reprezentanții mănăstirii i-au spus că a venit Sfânta Maria Magdalena pentru binecuvântare și tămăduire, cel ce era grav bolnav și-a revenit în simțire imediat și s-a închinat cu mare emoție și bucurie la cinstitele moaște, exprimându-și în același timp și mulțumirile lui față de gheronda. Acest fapt a creat o emoție specială și uimire pentru evlavia pe care o avea cel bolnav față de Sfânta.

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena - Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, traducere Laura Enache, Editura Doxologia. 2015, p. 110)

Norii s-au fărâmițat și în mijlocul lor s-a format o cruce ortodoxă luminoasă!

Destule au fost minunile pe care le-a lucrat Sfânta Maria Magdalena. Ne vom referi numai la două, foarte caracteristice, care au fost publicate în ziarele locale. Ziarul cotidian Siberia Ortodoxă (Septembrie 2006) a găzduit un articol care spune

următoarele: „Era înnorat și sufla un vânt puternic. Totuși de îndată ce a avut loc întâmpinarea raclei cu sfintele moaște și în timp ce procesiunea sărbătorească o transporta în oraș, o minune s-a arătat în văzul tuturor. Norii s-au fărâmițat și în mijlocul lor s-a format o cruce ortodoxă luminoasă! Apoi soarele a strălucit neîncetat. Această sărbătoare pe pământul Tiumen poporul a numit-o imediat al doilea Paște”.

Reprezentantul ziarului, într-un interviu cu responsabilul pelerinajului de la Catedrala Înălțării a Mitropoliei din Novosibirsk afirmă: „Venirea sfintelor moaște are o influență bună asupra sufletelor și inimilor tinerilor de 18-20 de ani. Tinerii și tinerele care s-au închinat la sfintele moaște aproape toți s-au schimbat duhovnicește. Mulți dintre ei acum vor să se boteze și să devină membri ai Bisericii și socotim că acest lucru este o minune care a avut loc în intervalul de timp în care sfintele moaște au zăbovit în Rusia”.

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena - Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, traducere Laura Enache, Editura Doxologia, 2015, p. 117-118)

Mormântul Sfintei Maria Magdalena - locul în care se săvârșesc multe minuni

Mormântul Sfintei Maria Magdalena din Efes se află la dreapta intrării în peștera unde au adormit, mai târziu, cei șapte tineri din Efes. În locul acesta s-a format un locaș numit martyrion ce are o cupolă și care închide mormântul cu acoperământul lui. Foarte curând a început să devină locul unui mare pelerinaj.

Cea dintâi mărturie cu privire la existența mormântului și martyrionului Sfintei Maria Magdalena în Efes apare menționată în anul 590 de către Grigorie de Tours. Jumătate de secol mai târziu, în 630, Patriarhul Ierusalimului, Sfântul Modest, menționează aceeași informație. Închinătorii Sfintelor Locuri nu scăpau prilejul de a trece și prin Efes, ca să se închine la mormântul Sfintei.

La locul acela se săvârșeau mulțime de minuni. Acolo împăratul Teodosius al II-lea cel tânăr (408-450) a ridicat foarte curând deasupra peșterii o basilică strălucitoare ca să-i amintească pe cei șapte tineri din Efes.

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena – Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, traducere Laura Enache, Editura Doxologia. 2015, pp. 118-119)

Sfânta Maria Magdalena se arată în vedenie dumnezeiască

Când în Bizanț domnea împăratul Leon al VI-lea cel înțelept (886-912), a poruncit mutarea moaștelor Sfintei celei întocmai cu apostolii din Efes la Constantinopol, pe 4 mai, fiindcă i s-a arătat în vedenie dumnezeiască de noapte Sfânta Maria Magdalena și i-a poruncit să mute sfintele ei moaște în împărăteasa cetăților. Atunci, în anul 900 a avut loc mutarea sfintelor moaște în Constantinopol pe care le-a primit cu cinstiri împărătești Leon. Împăratul, purtând pe umerii lui sfintele moaște și ajutat de fratele lui Alexandru, le-a depus ca pe o comoară demult preț, în partea stângă în fața sfântului Altar al prea frumoasei biserici a mănăstirii sfântului prieten al lui Hristos, Lazăr, pe care o zidise împăratul. Moaștele Sfintei au fost puse într-o raclă de argint afierosită Sfintei de împăratul.

Mutarea Sfântului și dreptului Lazăr se prăznuiește pe 17 octombrie. Iar Dositei în Dodeka Biblion, p. 1153, scrie că Leon înțeleptul a adus în Constantinopol și moaștele Sfintei Maria, sora lui Lazăr.

Potrivit unei mărturii din anul 1420, în Mănăstirea Sfântului Lazăr din Constantinopol nu mai existau decât foarte puține moaște ale Sfintei Maria Magdalena care fuseseră încorporate pentru siguranță în interiorul unei coloane. Împăratul Leon a mutat de asemenea din Cipru și sfintele moaște ale Sfântului Lazăr pe care le-a pus în partea dreaptă a Marii Biserici pe care o zidise împăratul.

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena - Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, traducere Laura Enache, Editura Doxologia. 2015, pp. 124-125)

Mâna Sfintei Maria Magdalena este caldă și vie

Mâna stângă nestricăcioasă a Sfintei Maria Magdalena constituie tezaurul cel mai sfânt al Mănăstirii Simonos Petras. În Grădina Maicii lui Dumnezeu, în curtea Preacuratei Stăpânei noastre este una dintre cele mai bine mirositoare flori! Bogăție și slavă a obștii athonite și a Bisericii lui Hristos. Cu adevărat mâna aceasta a mironosiței Maria Magdalena, cea dintâi martoră a Învierii Mântuitorului Hristos, și după două mii de ani aproape păstrează, în mod palpabil, o căldură naturală.

Această mână de trei ori fericită a slujit și cele două mari Taine ale mântuirii noastre, a răstignirii lui Hristos și a Învierii Lui. A atins și a pipăit picioarele fără de prihană ale Celui Înviat. Această mână prea sfântă nu și-a pierdut seva vieții. A

rămas neschimbată, dincolo de legile fizice. Este vie și transmite har și sfințire. Ea umple de bună mireasmă: „Este trimițătoare a unei bune miresme fără prihană și prea desfătătoare”. Este adăpată din harul Celui Înviat. Este aducătoare de bucurie. Este caldă. Mâna aceasta a săvârșit și săvârșește multe minuni tuturor celor care caută cu credință harul Sfintei Maria Magdalena.

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena — Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, Editura Doxologia, traducere Laura Enache, 2015, p. 132)

Întâlnirea unui poet grec cu Sfânta Maria Magdalena, la Mănăstirea Simonos Petras

Printre închinătorii care au sărutat sfintele moaște ale Sfintei Maria Magdalena se numără și poeți și literați care au lăudat în mod special această mână izvorâtoare de har a Sfintei Maria Magdalena și care au urcat ca simpli închinători în Simonos Petras.

Caracteristic în acest sens este cazul unui poet grec, Anghelos Sikelianos, care descrie călătoria lui în Simonos Petras și închinarea la Sfânta Maria Magdalena într-un mod poetic aparte. „La Simonos Petras. Am ajuns la liman. Marea. Spuma era neașteptat de fierbinte, ca și cum ar arde o bucurie a vieții. Și îmi amintesc dintr-odată de mâna caldă a Sfintei Maria Magdalena din Simonos Petras. Urcușul la Simonos Petras. Pădurea de dafini de la dreapta la stânga odrăslește incredibil râuri de dafini. Alături se întinde vâlceaua unde copacii uscați sunt înfășurați din belșug de iederă. Valurile se aud jos, sus apa. Pădure de crengi de dafini. Sus ne cheamă o toacă veselă tremurând ca un șoim care planează deasupra prăpastiei și face cercuri. Nu poți uita acest drum. Căldura dumnezeiească a Sfintei Maria Magdalena. Întreg trupul un trofeu de biruință. Ziua Magdalenei. Am răspuns și noi urcând. Un șarpe a ieșit narcotizat, s-a adăpostit de căldură. Deasupra găsim, o, caldă minune a mirului!, violete sălbatice.” Și continuă poetul: „De trei ori am sărutat mâna Sfintei Mariei Magdalena”.

Fără îndoială, emoția pe care a simțit-o el însuși când a vizitat mănăstirea și a simțit mâna caldă a Sfintei noastre constituie o mărturie puternică, cum o descrie în mod caracteristic într-un foarte frumos poem al lui:

„Magdalena, Magdalena, mare stea a doririi
Te-ai urcat la mănăstire și aceasta ți-a rămas credincioasă,
ca să sărut moaștele neprețuitei tale mâini
Și încă era, când mi-am lipit buzele, caldă.”

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena — Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, traducere Laura Enache, Editura Doxologia, 2015, pp. 134-135)

Sfânta Maria Magdalena - apostol al apostolilor, evanghelista evangheliștilor

Sfânta Maria Magdalena are un loc aparte între mironosițe și ucenițe. Ea a așteptat să treacă ziua sâmbetei și, când s-a luminat de ziuă Duminică, s-a pornit la mormântul lui Iisus împreună cu celelalte femei mironosițe. „Iar în prima zi de după sâmbătă, foarte de dimineață, au venit ele la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră (Lc. 24, 1). S-au aflat femeile acestea sfinte într-un loc străin, riscând atâtea pericole. Totuși nu au luat în calcul jertfele, nici n-au ținut seama de viața lor.

***

După Pogorârea de pe Cruce a Domnului și îngroparea Lui, ucenițele Domnului, „Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus” (Mc. 15, 47). În timp ce în altă parte citim „Iar acolo era Maria Magdalena și cealaltă Marie, șezând în fața mormântului” (Mt. 27, 59-61).

Și în timp ce apostolii se ascundeau „de frica iudeilor”acestea s-au întors la mormânt, mironosițe, ducând cu ele miruri și aromate scumpe și de mult preț, ca să miruiască Trupul cel fără de prihană. Să aducă Preasfântului Trup o ultimă slujire sfântă, ca o datorie față de Învățătorul.

Astfel Maria Magdalena, întorcându-se cu celelalte femei la Ierusalim, au cumpărat imediat mirurile încă de vineri seara (Lc. 23, 55-56) fiindcă sâmbăta nu aveau voie să lucreze nimic, potrivit Legii. A așteptat să treacă ziua sâmbetei și, când s-a luminat de ziuă Duminică, s-a pornit la mormântul lui Iisus împreună cu celelalte femei mironosițe. „Iar în prima zi de după sâmbătă, foarte de dimineață, au venit ele la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră (Lc. 24, 1). S-au aflat femeile acestea sfinte într-un loc străin, riscând atâtea pericole. Totuși nu au luat în calcul jertfele, nici n-au ținut seama de viața lor.

„Neamul cel mai slab s-a arătat atunci mai bărbat" (Ioan Gură de Aur).

Sfânta Maria Magdalena are un loc aparte între mironosițe și ucenițe. Și cei patru evangheliști o numesc pe ea cea dintâi între celelalte mironosițe, iar Sfântul evanghelist Ioan scrie în Evanghelia lui numai despre ea. O pornește singură, noaptea. Este nerăbdătoare să ajungă prima la mormânt. Era multă căldură în dragostea ei. Cum ajunge, găsește mormântul gol, piatra răsturnată. Și atunci se gândește că unii au furat sfântul Trup al lui Iisus (In. 20, 1).

Se pare, din Sfintele Evanghelii, că Magdalena s-a dus de mai multe ori în seara aceea de sâmbătă la mormânt.

⇒ *Prima dată s-a dus cu Născătoarea de Dumnezeu, pe când încă era noapte, cu mult înainte de a se face ziuă. (Mt. 25, 1-10),*
⇒ *s-a dus apoi mai târziu cu celelalte femei (Lc. 24, 1-10 și Mc. 16, 1-8), și*
⇒ *apoi a venit încă odată cu apostolii Petru și Ioan (In. 20, 1-10).*

Femeile mironosițe au fost învrednicite ele primele să audă de la Îngerul Domnului mesajul plin de bucurie că „a înviat Domnul" și să devină cele dintâi martore nemincinoase ale Învierii.

Încă și după venirea ucenicilor la Mormânt și după plecarea lor, Magdalena rămâne și plânge tânguindu-se: „Sta Maria afară din mormânt, plângând" (In. 20, 11).

Sfântul Grigorie Palama scrie: „Plânge, fiindcă s-a pierdut Trupul Domnului ei și nu știe cine L-a luat. Hristofora Magdalena a rămas țintuită la mormânt, se întoarce deznădăjduită și vărsând râuri de lacrimi, prin insistenta rămânere la mormânt, nădăjduind să afle ceva mai înalt".

Plânge nemângâiat și se tânguiește pentru că nu poate suferi lipsirea de Mântuitorul Dumnezeu-Omul.

Scrie Sfântul Nicodim Aghioritul: „Căci știu sufletele iubitoare de Dumnezeu și inimile ce înseamnă Dumnezeu și Iisus și de aceea, când sunt lipsite de Dumnezeu, aleargă în sus și în jos, Îl caută cu durere, și varsă pentru El lacrimi de sânge”.

Sfântul Grigorie Teologul notează: „Mare folos aduc lacrimile. Acestea le-au făcut pe femeile mironosițe să-L vadă pe Hristos cel înviat, acestea le-au făcut să îi vadă pe îngeri, acestea le-au învrednicit să devină primele propovăduitoare ale Învierii și să se facă evangheliste ale apostolilor și evangheliștilor Domnului”.

Despre plânsul Magdalenei afară din mormânt scrie Sfântul Ioan Gură de Aur: „Magdalena a luat mare plată pentru această mare grijă a ei. Pentru aceea ceea ce nu au văzut ucenicii, a văzut cea dintâi femeia. A văzut doi îngeri, stând unul la picioare și altul la cap, în veșmânt alb și cu fața plină de multă strălucire și bucurie”.

De la arătarea celor doi îngeri, Maria rămâne uimită, minunându-se de străina priveliște. „Femeie, pentru ce plângi, pe cine cauți?”, o întreabă. Și acestea le-au spus ca și cum ar fi vrut să o mustre. Și aceea a zis: „L-au luat pe Domnul meu din mormânt și nu știu unde L-au pus” (In. 20, 13) Și atunci, întorcându-se Maria, L-a văzut pe Iisus! Și Acela o întreabă: „Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?” (In. 20, 15). Nu Îl recunoaște încă. Ochii ei erau ținuți ca să nu-L cunoască. (Lc. 24, 16), cum s-a întâmplat și cu cei doi ucenici care mergeau spre Emmaus. Și ea L-a întrebat: „Doamne, dacă tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și eu Îl voi lua” „O, cuget bun și iubire a femeii!” (Ioan Gură de Aur). Și răspunsul Domnului: „Maria!” Atunci ea, cutremurată de străina auzire, răspunde spontan: „Rabbouni!, adică Învățătorule!”. A fost luminată mintea ei ca să înțeleagă Cine era Cel ce vorbise. Se grăbește atunci să îmbrățișeze și să sărute picioarele Domnului. Dar El nu îngăduie, zicându-i: „Nu Mă atinge, că încă nu M-am suit la Tatăl Meu (In. 20, 17). Fiindcă Maria era încă nedesăvârșită în cugetul ei și fiindcă Îl căuta la mormânt ca pe un om, El vrea să-i înalțe mintea, încât să nu-L mai considere încă un om, ci Dumnezeu. Ca și cum i-ar fi spus: „Nu mai port același trup stricăcios. Acest trup nu puteți să vă apropiați de el și să-l atingeți”.

Sfântul Grigorie al Nisei scrie referitor la aceasta: „Să nu căutăm printre morți pe Acela care este viu. Domnul îl depărtează pe cel care Îl caută în acest mod, zicându-i „Nu Mă atinge”. Când Mă voi urca la Tatăl Meu, atunci ți se va îngădui să Mă atingi. Vrea să spună că nu vei mai forma în credința ta chipul Meu cel trupesc de rob, ci vei adora pe Cel ce Se află în slava Tatălui și care este Dumnezeu și Care este Cuvântul lui Dumnezeu”.

Acel „Nu Mă atinge” poate să însemne și o apropiere și atingere inteligibilă. Maria poate voia să cerceteze cum a fost iconomisită Taina Învierii. O îndepărtează și o descurajează de la acest fel de întrebare care era mai presus de puterile și de măsurile ei omenești.

Astfel, acel „Nu M-am urcat încă la Tatăl Meu” poate să însemne că nu pot încă să vă trag și pe voi și să vă ridic la o contemplație mai înaltă și la cunoștința care va fi mai târziu prin coborârea Duhului Sfânt (Cincizecimea). Mare șansă pentru Maria să vadă cea dintâi pe Iisus cel Înviat și să vorbească cu El, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu.

Mare este cinstea de a fi trimisă la apostoli să afle și ei știrea plină de bucurie. De aceea imediat după aceea a adăugat: „Mergi la frații Mei și spune-le lor: Mă voi sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (In. 20, 17) Și apoi: Vine Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul și i-a spus ei acestea”. ***Devine astfel Magdalena apostol al apostolilor, propovăduitoarea ucenicilor, evanghelista evangheliștilor (Ioan Gură de Aur)***

Traducere și adaptare: Laura Enache
Sursa: http://aktines.blogspot.ro/2014/07/22.html

Arhim. Arsenie Haldaiopoulos - Sfânta Maria Magdalena, o sfântă rău interpretată sau vechea tehnică a calomniei folosită pentru amuțirea adevărului

În mintea celor mai mulți creștini ortodocși Sfânta Maria Magdalena este o sfântă greșit interpretată (vezi expresiile populare precum „Magdalena cea pocăită”, sau termenul de mironosiță folosit uneori peiorativ). Cu toate acestea însă, locul ei în Biserică nu este unul înjositor, ci dimpotrivă unul demn de invidiat (dacă mi se permite expresia). Întregul război împotriva ei are drept scop calomnierea Învierii lui Hristos.

***

Pe 22 iulie, vara, Biserica noastră ne cheamă din nou pentru a prăznui bucuria primăverii, amintindu-ne nouă de Învierea „dulcei Primăveri”, cu ocazia pomenirii celei dintâi mironosițe care L-a văzut pe Hristos cel Înviat, Sfânta Maria Magdalena.

Această vestită și frumoasă fecioară din Magdala, potrivit Sfintelor Evanghelii, a fost tămăduită de Mântuitorul Hristos de demonizarea care o chinuia și de atunci L-a urmat ca o credincioasă ucenită și însoțitoare a Născătoarei de Dumnezeu, slujind lucrării apostolești a Domnului.

În legătură cu vindecarea de demonizare (Domnul a scos din Magdalena 7 demoni) mulți ermineuți lămuresc faptul că Hristos, cunoscând mai dinainte că Magdalena avea să fie cea dintâi care Îl va vedea înviat, a curățit-o de pricinile patimilor (demonii) celor șapte păcate de moarte, iar nu că Maria Magdalena ar fi avut ea însăși aceste păcate de moarte. Dragostea, credința și devotamentul ei față de Învățătorul erau exemplare. Nu L-a părăsit nici când L-a văzut atârnat pe Cruce.

Cu curaj, a doua zi de dimineață, sâmbătă, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu au vizitat mormântul pe care l-au găsit gol. Magdalena a devenit cea dintâi evanghelistă care a transmis apostolilor mesajul Învierii. În aceeași dimineață, în zori, uimită de minune, a vizitat iarăși mormântul, singură și L-a văzut din nou pe Învățătorul. De atunci ea a devenit cea mai fierbinte propovăduitoare a Învierii.

De altminteri, mărturia ei și experiența pe care a avut-o cu privire la Mesia cel Înviat sunt păstrate de Sfintele Evanghelii. A călătorit până la Roma unde a propovăduit în fața împăratului Tiberiu pe Hristos și a cerut pedepsirea celor ce L-au răstignit.

Minunii Sfintei Mariei Magdalena datorăm obiceiul vopsirii ouălor, precum și urarea „Hristos a înviat!” - „Adevărat a înviat”.
Dar dușmanii de veacuri ai creștinismului, încercând să surpe temelia nezdruncinată a credinței în Învierea lui Hristos, s-au dedat unui război neînduplecat împotriva celei dintâi martore oculare a Celui Înviat.

Încă din primele veacuri ale creștinismului, circulau scrieri mincinoase care o identificau pe Sfânta Maria Magdalena cu femei păcătoase cu moravuri ușoare sau lăsau să se presupună relații nepotrivite cu Învățătorul și celelalte. Toate aceste tradiții răuvoitoare, mișcate de diavolul au supraviețuit până în zilele noastre și circulă frecvent în mass media. Logica acestora este simplă. Micșorând și înjosind personalitatea Magdalenei, automat se micșorează și autenticitatea mărturiei ei cu privire la Învierea lui Hristos.

În Romano-catolicism aceste încercări au găsit un teren propice și au reușit identificarea Sfintei Maria Magdalena cu femeia păcătoasă, anonimă în Evanghelii [1][1], care a uns cu mir pe Hristos (Vezi filmele despre viața lui Hristos care sunt difuzate la fiecare Paște).

---

[1] *Menționăm că ori de câte ori în Evanghelii se face mențiune despre Maria Magdalena, este întotdeauna pomenită cu supranumele ei, Magdalena.*

Ortodoxia a păstrat pe Magdalena, cea dintâi mironosiță și întocmai cu apostolii, la înălțimea greu accesibilă care i se cuvine. O cinstește ca pe „cuvioasa ucenița a lui Hristos”, ca pe o fecioară curată și ca pe cea dintâi femeie întocmai cu apostolii.
La Mănăstirea Simonos Petra din Sfântul Munte se păstrează mâna nestri-căcioasă, moaștele ei făcătoare de minuni.

În mintea celor mai mulți creștini ortodocși Sfânta Maria Magdalena este o sfântă greșit interpretată (vezi expresiile populare precum „Magdalena cea pocăită”, sau termenul de mironosiță folosit uneori peiorativ). Cu toate acestea însă, locul ei în Biserică nu este unul înjositor, ci dimpotrivă unul demn de invidiat (dacă mi se permite expresia). Întregul război împotriva ei are drept scop calomnierea Învierii lui Hristos.

De aceea, vă rog, să o cinstim pe această mare Sfântă cum i se cuvine, să medităm la viața ei apostolească și, mai înainte de toate, să restabilim, ca niște creștini ortodocși adevărați, fiecare dintre noi în mediul lui, faima celei ce a văzut cea dintâi pe Hristos cel înviat, fiindcă astfel apărăm cu îndârjire un capitol fundamental al Bisericii noastre, Învierea și prima ei mărturie.

Traducere și adaptare: Laura Enache

Sursa:
http://www.ekklisiaonline.gr/arxontariki/item/4004-agia-maria-i-magdalini-mia-pareksigimeni-agia-i-i-palia-texniki-tis-sykofanti

Alexandru Briciu - Sfânta mironosiţă Maria Magdalena, „apostol al apostolilor“

La 22 iulie calendarul ortodox pomeneşte pe Sfânta mironosiţă, cea întocmai cu apostolii, Maria Magdalena. Femeile mironosiţe sunt prăznuite de Biserică, laolaltă, în a treia duminică după Învierea Domnului.

Sfintele Evanghelii amintesc despre

- ✓ *Maria (mama lui Iacob şi Iosi),*
- ✓ *Maria lui Cleopa,*
- ✓ *Salomeea (mama fiilor lui Zevedei),*
- ✓ *Ioana (femeia lui Huza, iconomul lui Irod),*
- ✓ *Suzana,*
- ✓ *Marta şi Maria (surorile lui Lazăr din Betania) şi*
- ✓ *Maria Magdalena.*

Au primit numele de „mironosiţe“ întrucât Dumnezeu a rânduit ca ele să fie acele purtătoare de mir care, alături de Maica Domnului, au privegheat pe Mântuitorul Hristos în timpul Sfintelor Sale Patimi, când era părăsit chiar de cei mai apropiaţi.

Maria Magdalena era din seminţia lui Neftalim, din Magdala Galileei, un sat pescăresc de pe ţărmul vestic al Lacului Ghenizaret, între oraşele Capernaum şi Tiberiada.

Evangheliile nu menţionează nimic despre anii tinereţii fragede a Mariei, dar Tradiţia consemnează că era tânără, frumoasă la chip şi înstărită. Evanghelistul Luca notează că Iisus Hristos a izbăvit-o de şapte demoni, moment din care a început o nouă viaţă, alăturându-se celor ce-L urmau în propovăduirea Sa. Şi-a împărţit averea săracilor şi s-a alăturat grupului Mântuitorului, urmându-L în cetăţile din Iudeea şi Galileea şi ascultând cuvintele despre împărăţia lui Dumnezeu.

Cea dintâi între femeile mironosiţe

În relatările evangheliştilor, numele Mariei Magdalena este amintit în fruntea celorlalte femei mironosiţe, probabil datorită râvnei cu care urma pe Iisus Domnul, alături de Maica Sa. Dincolo de momentele plăcute, în care alături de mulţimi savura cuvintele minunate ale lui Hristos şi lua parte la minunile Sale săvârşite în popor, Maria Magdalena şi-a arătat dragostea şi devotamentul în faţa cumplitelor patimi la care Fiul lui Dumnezeu a fost supus. Cu un curaj atipic unei femei, nu s-a dezlipit de Fecioara Maria, fiindu-i sprijin în greaua încercare de a-şi vedea Fiul şi Mântuitorul osândit pe Cruce. Atunci când chiar şi apostolii L-au abandonat şi s-au risipit în mulţime, ea Îl urma.

În curtea arhiereului, la procesul din faţa lui Pilat, pe drumul Crucii, Îi era alături şi primea chiar cuvinte de încurajare din partea Celui osândit. Iar la umbra Sfintei Cruci, pe Golgota, se găseau doar Maria, mama lui Iisus, Ioan, ucenicul cel iubit, şi Maria Magdalena. A rămas credincioasă lui Dumnezeu, nu numai în zilele de glorie, în care mulţimile Îi cântau „Osana, Fiul lui David!“, ci şi atunci când au strigat către Pilat: „Răstigneşte-L!“.

După cuvintele Sfântului evanghelist Matei, a fost prezentă şi la punerea Domnului în mormântul nou săpat în piatră. I-a fost dat să vadă cum Iosif din Arimateea şi Nicodim, ucenicul Domnului, coboară trupul lui Iisus de pe Cruce, Îl înfăşoară în giulgiu curat şi Îl depun în mormântul rece. După ce piatra a fost pecetluită, femeile mironosiţe s-au întors în cetate împreună cu Iosif şi Nicodim, numai Maria Magdalena şi cealaltă Marie, Născătoarea de Dumnezeu, au rămas lângă mormânt, şezând în preajmă. Şi pentru era vineri, seara târziu, iar Legea mozaică poruncea ca în ziua sâmbetei să se odihnească, s-au retras şi au mers la casa lor, iar a doua zi s-au odihnit, respectând porunca Legii. După odihna sabatului, au hotărât să revină la mormânt cu miresme pentru a îmbălsăma trupul Mântuitorului.

„Hristos a înviat!“ - cuvântul Mariei Magdalena către Sfinţii apostoli

Sfintele Evanghelii relatează cum femeile mironosiţe, în grupuri, revin de mai multe ori la mormânt, unde primesc vestea Învierii.

Dintre toate, Sfânta Maria Magdalena este singura care s-a întors la mormânt de patru ori, situaţii prezentate succesiv de evanghelişti. Evanghelistul Ioan descrie cum, în ziua cea dintâi a săptămânii, dis de dimineaţă, Maria Magdalena a venit la el şi la Sfântul apostol Petru, mărturisindu-le că a găsit piatra ridicată de pe mormânt. Însoţită de cei doi ucenici, au observat că mormântul era gol, giulgiurile erau puse jos, iar mahrama era înfăşurată. Întorcându-se Petru şi Ioan la ai lor, Maria Magdalena a rămas singură în faţa mormântului, tânguindu-se. Motivul lacrimilor reiese din răspunsul dat îngerilor în veşminte albe ce şedeau deasupra mormântului, întrebând de ce plânge: „Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus“. Şi întorcându-se, înaintea ei stătea Însuşi Hristos Domnul cel Înviat, punându-i aceeaşi întrebare. Iar ea, crezând că este grădinarul acelor locuri, L-a întrebat dacă nu cumva L-a luat, să-i spună unde L-a pus, ca ea să-L ridice. Milostivindu-se Iisus de suferinţa ei, a chemat-o pe nume, iar ea, recunoscându-L, a căzut la pământ, numindu-L Învăţător. Şi îndată a primit porunca misiunii de a deveni „apostol al apostolilor“, vestind ucenicilor Săi ceea ce văzuse. După ce, prin căderea Evei în ispită, a intrat păcatul în lume, şi prin păcat, moartea, biruinţa asupra morţii a fost rânduită a fi vestită pentru prima dată de o femeie.

Mironosiţa cea întocmai cu apostolii

De la Învierea Domnului şi până la Înălţare, a rămas la Ierusalim, lângă Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Alături de Maica Domnului şi de Sfinţii Săi apostoli va fi participat la minunea Înălţării Domnului pe Muntele Măslinilor, dar şi în casa cu foişor, în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt cel făgăduit S-a pogorât în chip de limbi de foc peste cei prezenţi.

Tradiţia confirmă că Maria Magdalena şi-a continuat misiunea apostolească de propovăduire a învăţăturii creştine în Biserica primară, făcând călătorii misionare în Egipt, Fenicia, Siria, Galia şi chiar la Roma.

La Roma, Tradiţia spune că a ajuns chiar în faţa împăratului Tiberiu (14-37 d.Hr.), pe care l-a tămăduit, având un ochi bolnav. În acele vremuri, când cineva dorea să apară în faţa împăratului, trebuia să aducă şi un dar pentru el. Legenda spune că Maria Magdalena s-a prezentat în faţa împăratului Tiberiu doar cu un ou de găină, conform obiceiului vremii de a se oferi ouă drept daruri în prima zi din an sau cu ocazia zilei de naştere a cuiva. Oferindu-i oul împăratului, şi-a prezentat salutul: „Hristos a înviat!“. Răspunsul împăratului a fost că este greu de crezut că se poate

trezi cineva din moarte, aşa cum oul pe care l-a primit de la ea nu-şi poate schimba singur culoarea în roşu. În acel moment s-a petrecut minunea înroşirii oului în mâna împăratului, devenit simbol al Învierii lui Hristos, iar Maria Magdalena se bucura de respectul Cezarului Romei.

Apoi, i-a spus împăratului că în provincia romană Iudeea, Iisus Galileeanul, un Om Sfânt, tămăduitor şi puternic prin puterea lui Dumnezeu în faţa oamenilor, a fost executat după instigările mai-marilor preoţilor iudei, iar sentinţa a fost confirmată de procuratorul Ponţiu Pilat.

Istoricul Eusebiu de Cezareea consemnează că Ponţiu Pilat a fost destituit din funcţie în anul 36 şi chemat să răspundă în faţa împăratului pentru slaba sa administraţie, în timpul căreia în Iudeea se înregistraseră provocări, violenţe şi mişcări populare, consemnând că fie s-a sinucis, fie a fost executat. De asemenea, au fost convocaţi şi arhiereii Ana şi Caiafa. Caiafa şi-a aflat sfârşitul în drum spre Roma, în Creta, iar Ana a fost torturat, fiind închis într-o piele de bivol.
Revenită la Ierusalim, Maria Magdalena şi-a continuat activitatea de propovăduire. Împreună cu Sfântul Maxim, unul dintre cei 70 de ucenici ai Mântuitorului, au fost prinşi de iudei şi abandonaţi, alături de alţi creştini, în mijlocul mării, fără hrană, pe o corabie fără pânze şi fără vâsle, naufragiind până la Marsilia, în Galia. Acolo au debarcat vii şi nevătămaţi, prin puterea lui Dumnezeu, însă s-au aflat tot în faţa unor păgâni ce îi dispreţuiau. A început Sfânta Maria Magdalena a le vorbi despre singurul Dumnezeu adevărat, chiar în faţa guvernatorului roman al provinciei, Ipatie, venit împreună cu soţia sa pentru a jertfi idolilor, ca să aibă un copil. După mai multe cuvântări ale Sfintei, acesta a primit-o în palatul său şi i-a cerut să-l povăţuiască în credinţa creştină. Iar prin mijlocirea Mariei, a fost binecuvântat de Dumnezeu cu un prunc, însă soţia i-a murit când l-a adus pe lume. După o vizită la Roma şi un pelerinaj la Ierusalim, s-a întors acasă şi şi-a aflat soţia vie, supravieţuind prin rugăciunile şi grija Sfintei Maria Magdalena. După această minune, Ipatie s-a botezat dimpreună cu toată casa sa.

Din nou alături de Mântuitorul Hristos, într-o nouă viaţă, veşnică

Sfârşitul vieţii Mironosiţei Maria Magdalena o găseşte pe aceasta în Efes, unde l-a regăsit pe Sfântul Ioan, ucenicul cel iubit, ce o avea în grijă pe Fecioara Maria, Maica Domnului. Continuând activitatea apostolească până în cel din urmă ceas, a trecut la cele veşnice, fiind îngropată la intrarea într-o peşteră, unde aveau să adoarmă şi cei şapte tineri martirizaţi în Efes, pomeniţi de Biserica noastră la 4 august.

Acea peşteră a devenit locaş de binecuvântare şi de tămăduire a multor neputinţe, până în anul 899, când împăratul bizantin Leon al VI-lea Filosoful a poruncit strămutarea sfintelor sale moaşte la Constantinopol, pentru a fi aşezate în ctitoria sa, Mănăstirea „Sfântul Lazăr“.

Racla cu mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena este cinstită la Mănăstirea „Simonos Petra“ din Sfântul Munte Athos.

Deşi, uneori, Sfânta Maria Magdalena este asimilată diferitelor femei păcătoase prezentate în Evanghelii, acest lucru nu este atestat nicăieri în Tradiţia bisericească, nici în imnologia cultică sau în scrierile Sfinţilor evanghelişti, care afirmă doar că Domnul a izbăvit-o de şapte demoni ce o chinuiau, fără a face referire la viaţa sau moravurile sale dinaintea întâlnirii Mântuitorului.

Mirela Şova - Pomenirea Sfintei mironosiţe, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena - ...Marie! - ...Rabuni!

Picioarele unei femei sfinte, cinstită deopotrivă de ortodocşi, catolici, anglicani şi unii protestanţi, au călcat prin Galia..., lăsând până astăzi urme de neşters. O grotă în care a vieţuit Sfânta Maria din Magdala (Magdalena) este venerată la Sainte-Baume, lângă Marsilia (Franţa) şi multe tradiţii locale dezvăluie un trecut real, al unei Sfinte cu moaşte făcătoare de minuni.

„Şi înviind (Iisus) dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică), El S-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni." (Marcu 16, 9)

În tradiţia romano-catolică s-a strecurat, încă din timpul papei Grigorie cel mare, o confuzie cu privire la identitatea acestei Sfinte întocmai cu Apostolii. Şi anume, deşi Sfintele Evanghelii nu conduc la o asemenea concluzie, ea a fost considerată una şi aceeaşi persoană cu femeia desfrânată care a şters cu lacrimi picioarele Mântuitorului şi cu Maria din Betania, sora lui Lazăr. De aici, cumulat cu surse gnostice, s-a putut exagera, mai departe, până la o manipulare a opiniei publice

prin romanul „Codul lui Da Vinci" - Dan Brown, cu deformarea totală a imaginii reale a Sfintei mironosiţe.

„Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El (apostolii) şi care se tânguiau şi plângeau." (Marcu 16, 10)

Momentul care i-a schimbat viaţa Sfintei - despre care nu se ştie decât că fusese posedată de şapte demoni, dar nu că ar fi fost desfrânată sau prostituată - a coincis cu întâlnirea Mântuitorului Hristos, după minunea săvârşită de Acesta, la înmulţirea pâinilor şi a peştilor, şi vindecarea ei deplină. De atunci, Maria a lăsat toate ale lumii, urmând lui Iisus asemenea apostolilor, Maicii Sale şi sfintelor femei care Îl însoţeau pretutindeni.

„Şi ei (apostolii), auzind că este viu şi că a fost văzut de ea, n-au crezut." (Marcu 16, 11)

Un alt moment de maximă importanţă din viaţa Sfintei mironosiţe a fost la Învierea Domnului. Moment pe care fiecare dintre noi îl putem retrăi, alături de ea:

„Iar Maria (Magdalena) stătea afară lângă mormânt, plângând. Şi pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt. Şi a văzut doi îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. Şi aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi?

Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus. Zicând acestea, ea s-a întors cu faţa şi a văzut pe Iisus stând, dar nu ştia că este Iisus.

Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi eu Îl voi ridica.

Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreieşte: Rabuni! (adică, Învăţătorule) (...)" (Ioan 20, 11-16)

Şi noi putem fi azi întrebaţi: de ce plângem? De ce ne lăsăm tulburaţi de cele ale lumii? Pe cine căutăm, şi n-am aflat încă, încât mai avem timp să fim trişti? Cine, când, cum ne va striga pe noi, pe nume, ca pe Sfânta Maria Magdalena, ca să ne venim în fire.... înţelegând că Hristos a înviat...?!

Sfânta Maria Magdalena este cunoscută, prin tradiţie, şi prin viaţa sfântă dusă după Înălţarea Domnului la cer şi Pogorârea Sfântului Duh. ***Circulă multe legende,***

conform cărora ea ar fi ajuns până la Roma, la împăratul Tiberiu, cu un coş de ouă obişnuite, iar la vestirea Învierii Domnului, ouăle s-au înroşit singure... şi nu ar fi de nici o mirare ca ele să fie adevărate.

Cert este însă faptul că Sfânta Maria, precum un apostol, a mers în multe locuri ale lumii, ducând cuvântul Evangheliei lui Hristos, impresionând pe păgâni prin fermitatea cu care le vorbea de Hristos şi prin strălucirea feţei, dar şi prin faptul că o femeie dădea dovadă de atâta curaj. Spre exemplu, ***atunci când a ajuns la Marsilia (Galia), împreună cu sfinţii apostoli şi cu alţi ucenici, pe o corabie, ea, dintre toţi, a predicat prima păgânilor din zonă, îmblânzindu-i şi arătându-le inutilitatea închinării la zei... Tot ea, cu ajutorul divin, a înviat pe soţia guvernatorului provinciei, încât acesta s-a botezat creştin cu toată casa lui.***

„Rabuni!" - a zis Sfânta, atunci când, în sfârşit, şi-a dat seama că nu avea rost să plângă ca după un mort, că Domnul şi Învăţătorul nostru Iisus Hristos e viu, e prezent. Ea, care se ocupase în mod special cu îngroparea Lui, atunci când Maica Domnului avea inima străpunsă de durere, când aproape toţi apostolii fugiseră...

Conform sinaxarului zilei,

- *Sfânta a fost cea care l-a convins pe Iosif din Arimateea să cedeze mormântul său cel nou, Mântuitorului.*
- *Ea a insuflat curaj lui Iosif şi lui Nicodim, pentru a merge la Pilat, să ceară Trupul Acestuia.*
- *Ea a stat alături de Maica Domnului şi de Sfântul Ioan Teologul, plângând şi suspinând... până la întâlnirea cu Hristos cel înviat din morţi.*
- *Iar „mironosiţă" este numită, pentru că, dis-de-dimineaţă, în acea Duminică, a venit cu aromate la mormânt şi ea, ca la un mort...*

Aceea a fost ziua când şi-a lăsat lacrimile şi orice tristeţe, pentru a lua bucuria de la Mântuitorul, pe Care L-a iubit, într-adevăr, foarte mult, cu acea dragoste care se cere şi de la noi, de „mireasă" faţă de „Mirele ceresc", cu dragoste de Biserică faţă de Capul ei.

Sfânta Maria Magdalena – biografii

22 iulie (latin) /22 iulie (bizantin)

Biografii: varianta 1

Noul calendar al Bisericii Romano-Catolice, la data de 22 iulie face următoarea menţiune: „Comemorarea de azi se referă la Maria Magdalena căreia Domnul Iisus

Hristos i s-a arătat după Învierea Sa, nu la sora Sfintei Marta, nici la femeia păcătoasă căreia Domul i-a iertat păcatele".

Până la reforma actuală, mulţi hagiografi considerau că cele trei femei amintite de Sfânta Evanghelie în câteva împrejurări însemnate din viaţa lui Iisus sunt una şi aceeaşi persoană, numită Maria Magdalena. Ea era sora Martei şi a lui Lazăr; a fost o păcătoasă publică, dar ascultându-l pe Iisus s-a hotărât să-şi schimbe viaţa, şi pe când Învăţătorul era la masă în casa fariseului Simon a venit şi i-a spălat picioarele cu lacrimile ei; şi tot ea a rămas sub cruce împreună cu Maria, mama lui Iisus, iar în ziua Învierii a avut bucuria şi cinstea de a fi cea dintâi care a vorbit cu Iisus Înviat.

Însuşi Sfântul Papă Grigore cel mare afirma că toate evenimentele amintite se referă la una şi aceeaşi persoană.

Cercetarea atentă a textelor sfinte, precum şi tradiţia constantă a Biserici Orientale arată că în realitate este vorba despre trei persoane diferite, dintre care două poartă numele de Maria. Toate trei rămân de-a lungul istoriei o mărturisire vie, delicată şi copleşitoare, a sfinţeniei şi bunătăţii Celui mai Frumos dintre fiii oamenilor.

1. Maria, sora lui Lazăr şi a Martei, este amintită în Sfânta Evanghelie de trei ori:
   - ✓ când Iisus vizitează casa lor din Betania, Maria se aşează la picioarele Lui şi-i ascultă cuvintele dumnezeieşti, în timp ce sora ei Marta aleargă după treburile casei: la supărarea oarecum îndreptăţită a Martei, Iisus răspunde: ***„Marta, Marta … un singur lucru este necesar: Maria a ales partea cea mai bună, care nu se va lua de la ea." (Luca 10);***
   - ✓ a doua oară este prezentă la evenimentul morţii şi învierii fratelui ei Lazăr (Ioan 11);
   - ✓ împreună cu Lazăr şi Marta ia parte la ospăţul dat în cinstea lui Iisus de Simon Leprosul, şi aici, sub inspiraţia divină, toarnă pe capul lui Iisus parfumul de mare preţ din vasul de alabastru; la indignarea apostolilor, care vedeau în acest gest o risipă, Iisus le răspunde: ***„Când ea a vărsat acest parfum pe capul meu a făcut-o în vederea înmormântării mele. Adevăr vă spun: oriunde, pe întinsul lumii, va fi predicată această Evanghelie, se va spune în amintirea ei şi ceea ce a făcut ea" (Matei, 26; Matei, 14; Ioan, 12).***

2. Femeia păcătoasă este a doua persoană care a fost confundată cu Maria Magdalena.

Sfântul evanghelist Luca, în capitolul 7, relatează un fapt petrecut pe când Iisus se afla la masă în casa fariseului Simon (altul decât Simon Leprosul): „Tocmai în acel oraş se găsea o femeie păcătoasă”. Împotriva uzanţelor, dar mânată de dorinţa de a-l întâlni pe Iisus şi a-i cere uşurarea sufletului ei de păcate, intră în sala ospăţului şi unge picioarele lui Iisus cu un parfum scump; le spală cu lacrimile ei izvorâte din dragoste pentru curăţenia sufletească şi pentru Acela care poate să o redea celui ce a pierdut-o. „Păcatele îţi sunt iertate … Credinţa ta te-a mântuit. Du-te în pace”.

Din tonul istorisirii evanghelice se vede că este vorba despre o persoană necunoscută apostolilor, care apoi dispare, ducând cu ea bucuria nevinovăţiei regăsite.

3. Maria Magdalena este o persoană bine cunoscută apostolilor şi care îl urmează pe Iisus din Galileea, deci din primul an al vieţii Sale publice, şi până la Înălţare.

Spre deosebire de imaginea creată prin confuzia istorică amintită, sufletul şi viaţa Mariei Magdalena cuprind comori de credinţă, dărnicie, slujire umilă, iubire statornică faţă de „Rabuni” şi de Maria, mama Lui. ***„Iisus umbla prin oraşe şi sate, predicând şi ducând Vestea cea Bună a Împărăţiei lui Dumnezeu. Cu el se aflau cei doisprezece şi unele femei, care fuseseră vindecate de duhuri rele şi de boli: Maria, numită Magdalena, din care ieşiseră şapte demoni; Ioana, femeia lui Huza, economul lui Irod, Suzana şi multe altele, care îi ajutau din avutul lor” (Luca 8,1-3).***

„Din care ieşise şapte demoni”, această expresie nu înseamnă că a fost o păcătoasă, deoarece posesiunea diabolică nu implică starea de păcat. Putem presupune chiar că avea un suflet ales, având în vedere că Iisus o acceptă permanent în societatea apostolilor, primeşte darurile oferite pentru susţinerea lor, ea este aproape de Sfânta Maria în momentele grele ale Calvarului.

Când apostolii stăteau ascunşi de frica iudeilor, Maria Magdalena împreună cu alte femei evlavioase urmează de aproape pe Învăţătorul iubit şi-i veghează sfârşitul. În dimineaţa zilei a treia, aleargă singură la mormânt şi rămâne înspăimântată când vede mormântul gol. Simte că se sfârşeşte ea însăşi; se întoarce în oraş şi merge la Petru: „L-au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştiu unde l-au pus”.

Era ultima încercare, prin care au trecut sufletele mari înainte de suprema revelaţie: sentimentul, experienţa dureroasă a dispariţiei lui Dumnezeu.

Ea nu se descurajează; se întoarce la locul unde ştia că l-a văzut ultima dată şi îl roagă pe presupusul grădinar să o ajute. Şi deodată se aude strigată pe nume: „Maria !”. Recunoscând-l, îi răspunde cu numele pe care i l-a dat întotdeauna: „Rabuni”, adică „Învăţătorule”, căci pentru ea Iisus a fost „Învăţătorul”; ea a înţeles deplin cuvântul: „Cine mă iubeşte ascultă cuvântul meu”. Iisus înviat o trimite să comunice apostolilor marele mister: „Du-te la fraţii mei şi spune-le că mă urc la Tatăl meu şi Tatăl vostru, Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru”. Datorită încredinţării acestei misiuni, Maria Magdalena este numită „apostolul apostolilor”.

Aceasta este Maria Magdalena pe care Biserica o propune spre cinstire în ziua de 22 iulie; după o veche tradiţie grecească, ea ar fi mers la Efes, unde a murit. În acest oraş a locuit şi Ioan, apostolul pe care îl iubea Iisus, împreună cu Maria, mama lui Iisus.

***

O legendă franceză afirmă că trei dintre femeile evlavioase care l-au urmat pe Iisus, şi anume: Maria Magdalena, Maria mama lui Iacob şi Maria Salome, au ajuns cu o barcă până la ţărmul Franţei, lângă oraşul Marsilia; aici au debarcat în locul unde mai târziu s-a ridicat Biserica „Maica Domnului a Mării” - care astăzi este numită Biserica „Sfintele Marii”.

Deoarece legenda susţine că cele trei Marii aveau o servitoare, Sara, de o culoare închisă la faţă, s-a presupus că era ţigancă de origine; pentru acest motiv străvechea Biserică „Sfintele Marii” a devenit un loc de pelerinaj frecventat în chip deosebit de ţigani.

Prenumele Magdalena se foloseşte şi separat, fără Maria şi provine de la numele locului din care se trăgea Maria Magdalena; un mic târguşor de pescari numit Magdala (azi El-Megdel în arabă, Migdal în ebraică). Migdal înseamnă turn; probabil în târguşorul respectiv de pe malul Tiberiadei se afla un turn sau un castel.

În urma diferitelor modificări a rezultat o mare varietate de forme: Magdalena, Magdalina, Mădălina, Magda, Mădăluţ, Măgduţa, Magdolna, Madlena, Marilena (acest nume nu rezultă din alăturarea numelor Maria şi Elena, ci din prescurtarea numelui Maria Magdalena); o formă mai rară este: Măgruşca. Pentru bărbaţi au apărut formele: Măgdălin, Mădălin, Măgduţ.

Prin oricare dintre aceste forme, ca şi prin cristalurile unui policandru, se răspândesc razele calde şi luminoase ale vieţii sfinte a Mariei din Magdala.

Sursa: "Vieţile sfinţilor", Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Bu-cureşti

Biografii: varianta 2

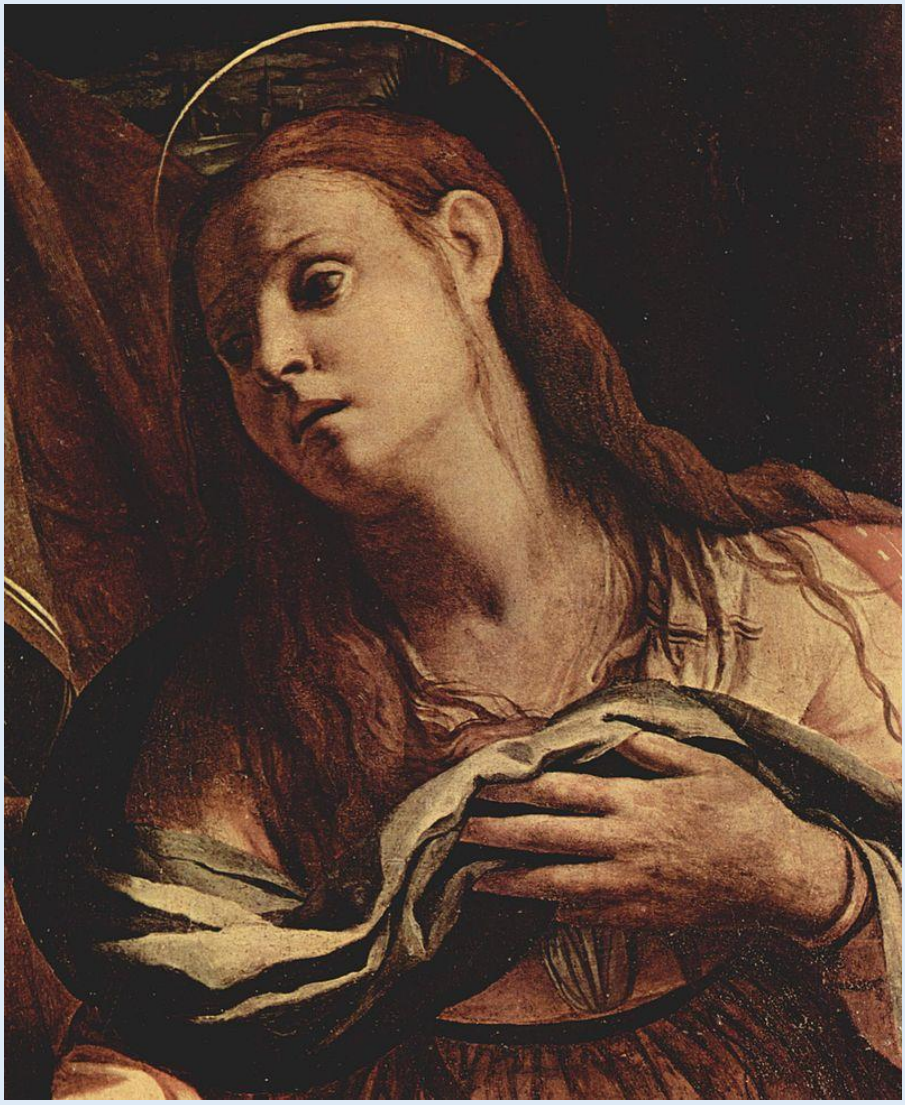

“Tu, (Părinte), i-ai aprins în inimă focul unei iubiri infinite faţă de Hristos, care i-a redat libertatea Spiritului, şi i-ai dat curajul de a-l urma cu fidelitate până pe Calvar. Chiar şi după moartea pe cruce, l-a căutat pe Învăţătorul cu atâta pasiune, încât a meritat să-l întâlnească pe Domnul înviat şi să fie prima care le-a vestit apostolilor bucuria pascală”. [MA II, Prefaţa, pag. 1179.]

Maria Magdalena nu este prezentată în evanghelie ca marea păcătoasă con-vertită de Iisus, dar ca apostol al învierii.

Tradiţia latină, urmând opinia Sfântului Grigore cel mare, a identificat într-o singură persoană pe Maria Magdalena, Maria din Betania şi femeia păcătoasă care, în casa lui Simon Fariseul, a uns picioarele lui Iisus şi le-a uscat cu părul capului ei.
În Occident, foarte puţini autori, printre care şi Sfântul Bernard de Clairvaux, se vor distanţa de această interpretare.

Tradiţia orientală, în schimb, a considerat întotdeauna că este vorba despre trei femei diferite. Studiile mai recente au dat dreptate orientalilor.

Ucenica fidelă

Cine era, deci, Magdalena? Puţinele lucruri sigure pe care le ştim le avem din evanghelii. Maria era din Magdala, mică cetate din Galilea. Iisus a vindecat-o de slăbiciunile sale şi ea a devenit ucenică, ajungând să facă parte din acel grup al femeilor care îl urmau pe Iisus: ***"Cei doisprezece erau cu el; de asemenea, unele dintre femei care fuseseră vindecate de duhuri rele şi de boli: Maria, numită Magdalena, din care scosese şapte diavoli, Ioana, soţia lui Cuza, administrator al lui Irod, Suzana şi multe altele, care-l asistau cu ceea ce aveau"(Lc 8,1-3).***

Expresiile "vindecate de duhuri rele" sau "din care scosese şapte diavoli" nu înseamnă, în mod necesar, că mai înainte acest femei au fost posedate, deoarece, în mentalitatea timpului, orice tulburare fizică era atribuită duhurilor rele, despre care se gândea că au intrat în persoană, şi erau cu atât mai numeroase cu cât mai gravă era şi boala. Deci femeile despre care vorbim, cu siguranţă, au fost vindecate de Iisus de bolile lor şi, în cazul Magdalenei, trebuie să fi fost vorba despre vreo boală gravă.

În al doilea rând, dacă ne gândim la locul rezervat femeii în cultura antică, chiar şi cea iudaică, comportamentul lui Iisus, care, alături de apostoli, a admis şi acest grup restrâns de femei să-l urmeze îndeaproape, a fost, desigur, neobişnuit, pentru a nu spune revoluţionar.

Reţinem că împreună cu aceste femei se afla şi mama Învăţătorului şi poziţia ei este centrală, aşa cum apare şi din relatarea pătimirii. Pe de altă parte, cine mai mult decât mama putea să înţeleagă nevoile fiului?

De fiecare dată când în evanghelii este prezentată lista acestui grup de discipole, Magdalena este întotdeauna numită prima, pentru a indica preţuirea de care se bucura în prima comunitate creştină.

La picioarele crucii

Ea l-a urmat pe Iisus şi la Ierusalim şi a luat parte activă la evenimentele pătimirii şi învierii.
Evanghelia după Marcu (15,40-41) notează că la locul răstignirii "erau şi câteva femei, care priveau de departe; printre ele: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob cel mic şi a lui Ioses, şi Salome şi multe altele care urcaseră cu el la Ierusalim".

Ele priveau "de departe" până ce soldaţii care l-au răstignit le-au permis să se apropie.

Evanghelia după Ioan (19,25) ne aminteşte că, în acest moment deosebit, "lângă crucea lui Iisus stăteau mama lui Iisus şi sora mamei lui, Maria a lui Cleopa, şi Maria Magdalena".

După ce Iisus a murit, a fost înmormântat repede, pentru a nu încălca porunca riguroasă a sabatului, care interzicea orice fel de muncă. Magdalena şi celelalte femei au rămas până la sfârşit pentru a vedea unde avea să fie pus trupul lui Iisus, apoi s-au întors la Ierusalim.

În zorii primei zile a săptămânii,duminica, Magdalena se afla în capul grupului femeilor ce au alergat la mormânt cu mirul pentru aceasta sunt numite de orientali mirofore (mironosiţe) şi alte parfumuri pentru îmbălsămarea trupului Celui Răstignit, conform cu uzanţele ebraice.

Apostol

La mormânt le aşteptau surpriza şi spaima, deoarece nu au găsit trupul lui Iisus. În timp ce celelalte duceau vestea apostolilor, Magdalenei, rămasă pe loc, nemângâiată, în căutarea celui pe care îl iubea aşa de mult, i-a apărut Iisus înviat. La început, nu l-a recunoscut şi l-a confundat cu grădinarul, dar când Iisus a chemat-o pe nume, ochii ei s-au deschis şi din profunzimea inimii a exclamat: "Învăţătorule!" şi s-a aruncat la picioarele lui. Ar fi voit să rămână îndelung cu el şi să-l asculte ca în timpurile de odinioară, dar Iisus i-a zis: "Nu mă reţine, pentru că nu m-am urcat încă la Tatăl, dar du-te la fraţii mei şi spune-le: Mă urc la Tatăl meu şi la Tatăl vostru, la Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru" (In 20,17). Şi Maria a alergat să le spună apostolilor că Domnul a înviat.

Magdalena, fiind aleasă de Iisus, urmându-l pe el de la începutul vieţii publice şi contemplându-l înviat, devenea, conform tradiţiei Bisericii, apostol.

De câte ori, de-a lungul istoriei, femei alese de Iisus au repetat cu iubirea lor istoria Magdalenei! Sfinte, profetese, carismatice au dus întregului popor creştin, se înţelege că sunt cuprinşi aici şi succesorii apostolilor, vestea Celui Înviat, făcând să înflorească de fiecare dată în Biserică o nouă primăvară.

Sursa: "Martiri şi sfinţi din calendarul roman", Editura Sapientia, Enrico Pepe, trad. pr. Ioan Bişog

Sursa: http://www.sfinticatolici.ro/maria-magdalena/

Minunea arătării Sfintei Maria Magdalena

Pe locul unde se află astăzi Biserica Sfintei Maria Magdalena, precum şi în împrejurimi, se aflau odinioară case ce aveau grădinile în faţa lor, o caracteristică des întâlnită la casele din satul Gera din preajma insulei Skopelos. Printre acestea se număra şi cea a lui Anton şi Elena Tsantarlioti.

Evenimentele miraculoase din această zonă au început a-şi face apariţia, conform Elenei Karakonti-Mageira, din seara Joii celei mari, între anii 1898-1900.

Elena Tsantarlioti era o femeie foarte credincioasă şi evlavioasă, care pe când se întorcea acasă împreună cu familia de la slujba săvârşită la biserica Sfântul Gheorghe din seara Joii celei mari, a văzut o femeie necunoscută îmbrăcată în negru, precum o călugăriţă, stând în faţa casei ei aşteptând-o parcă să se întoarcă. Elena s-a speriat, căci lăsase toate uşile încuiate şi dădu să plece.

Femeia necunoscută i-a spus: „Nu te teme Elena. Sunt Sfânta Maria Magdalena. Şi eu locuiesc aici cu tine“.

Şi îi arătă curtea casei sale, în care se afla un măslin sălbatic. „Locuiesc chiar aici“ spuse Sfânta, „şi vreau ca începând de astăzi să ţii zi şi noapte o candelă aprinsă pentru mine.“ Şi spuse mai departe: „De acum înainte mă vei vedea adesea, pentru că te-am ales să-mi slujeşti.“

Elena rămase uimită, îşi făcu repede semnul Sfintei Cruci şi îngenunchie înaintea sa, dar Sfânta dispăru imediat. În vreme ce aceasta se înduioşa până la lacrimi, soţul şi copii Elenei venind de la biserică o ajunseseră din urmă.

Anton Tsantarlioti, soţul Elenei, era un om sărac, foarte simplu şi credincios. La auzirea veştii despre apariţia Sfintei Maria Magdalena, şi-a făcut semnul Sfintei Cruci de mai multe ori şi cu lacrimi în ochi i-a mulţumit Domnului şi Sfintei Marii pentru că Şi-a revărsat harul asupra familiei sale.

În această perioadă, insula Mytilene se afla încă sub ocupaţia turcilor şi deşi creştinii din Skopelos se bucurau de o oarecare libertate, au decis să păstreze secretul pentru a evita ca turcii să afle despre aceasta. Însă în dimineaţa zilei următoare, deşi era Vinerea Mare, întreaga familie s-a strâns în curtea casei arătate de Sfânta Maria pentru a o amenaja. Au făcut curăţenie în curte, au pregătit-o şi au aprins o candelă în jurul căreia au pus pietre pentru ca oamenii să nu o poată vedea în timpul nopţii.

După ce a terminat, Elena s-a dus la Biserica Sfântul Gheorghe şi i-a mărturisit părintelui Eustratios Mageiras tot ce a văzut şi a auzit de la Sfânta Maria Magdalena. Acesta a fost impresionat şi a sfătuit-o astfel: „Elena, gândeşte-te bine la ceea ce vei face. Nu ştim cum vor reacţiona oamenii la auzul veştii. Eu te cred şi te binecuvântez pentru cinstea pe care ţi-a făcut-o Sfânta. Dar ceilalţi? Dacă află turcii despre asta? Ei caută orice motiv să ne facă rău“.

Cum au început minunile

Puţin mai încolo de casa Elenei se afla cea a femeii numită Amersoudas Karagiorgainas. Amersoudas văzând de acasă candela aprinsă în fiecare seară, a mers la Elena şi a întrebat-o: „Ce e cu candela aia pe care o ţii aprinsă în curtea casei tale?“

Elena, neputând să îi ascundă în totalitate secretul, îi spuse: „Ei bine, ceva mi se tot arată. Nu pot să-ţi spun mai multe acum“.

Amersoudas nu a mai insistat. I-a respectat tăcerea. Şi-a făcut cruce întorcându-se către locul unde ardea candela şi a plecat.

Conform unei vechi tradiţii se spune că aceasta, o dată când a avut ocazia s-a apropiat de candelă şi având grijă ca nimeni să nu o vadă a luat nişte pământ şi l-a pus într-un pahar. L-a adus acasă în faţa icoanelor sale, a spus o rugăciune şi a frământat pământul cu făina pe care o pregătise. L-a lăsat deoparte la dospit şi în scurt timp a văzut cu surprindere că aluatul crescuse atât de mult încât nici cea mai bună drojdie nu ar fi reuşit să-l facă să crească într-atât. Amestecul îl făcuse doar cu o singură farfurie de făină, căci era săracă, iar covata s-a umplut cu aluat. Când a văzut miracolul, a mers la casa Elenei, a îngenunchiat în faţa măslinului, i-a mulţumit Domnului şi tuturor Sfinţilor, căci nu ştia cine a făcut minunea. Le-a povestit întâmplarea lui Anton şi Elenei, iar Elena i-a spus adevărul.

De atunci cei din Scopelos, neîncrezători înainte, au început a afla despre minunile ce se petreceau. Oamenii au început să viziteze locul cu pricina şi să aprindă candele pentru Sfântă. Mulţi luau pământ şi îl frământau împreună cu făină, iar bolnavii îl puneau în apa ce devenea curată şi se vindecau. Minunile se petreceau una după alta.

În cartierul Elenei locuia o femeie pe nume Vitsani Koukouli. Într-o dimineaţă aceasta a mers să-i aprindă o candelă Sfintei, după care s-a întors acasă. Când a intrat, a simţit miros de tămâie. Mirosul se simţea în toată casa şi aceasta bănui că venea din ulciorul său, care conţinea apă de la fântâna din apropiere şi din care tocmai băuse. Mirosea ca şi cum cineva turnase parfumuri scumpe în apă. Parfumul se răspândise peste tot.

Fântâna cu apă sfinţită

Trecuseră şapte ani. În tot acest timp candela Sfintei Maria Magdalena se păstrase în permanent aprinsă. Lângă casa lui Anton şi Elena se afla o altă casă de-a lui Vitsani Koukouli, locuită de Kantzourda Mageiras. În curtea acesteia era o fântână veche, adâncă de aproximativ 30 de metri. Din această fântână îşi umpluse Vitsani ulciorul cu apă frumos mirositoare.

Într-o zi, o femeie ridicând capacul de lemn ce proteja fântâna de praf şi aruncând găleata ca să scoată apă, a văzut apa ce era de obicei puţină, mişcându-se. Vedea cu surprindere cum apa se ridica rapid, într-atât încât ajunsese să se scurgă peste marginea fântânii. Femeia începu să se închine şi să strige către vecini să vină. Aceştia s-au adunat cu toţii în jurul fântânii şi au început să cânte mulţumind

Domnului şi Sfintei Maria Magdalena pentru acest nou miracol. Clopotul Bisericii Sfântului Gheorghe a început să bată şi toţi sătenii s-au adunat. Din apă se răspândea o mireasmă minunată ca de tămâie şi de fiecare dată când cineva bea din ea, aceasta avea gust de apă de trandafiri. Până şi turcii s-au adunat, au băut din apă şi chiar s-au spălat cu ea.

Cei doi preoţi, Pr. Eustratios Mageiras şi Pr. Anthony Papantonis, au îngenunchiat şi au început să aducă cu lacrimi în ochi rugăciuni de cerere către Născătoarea de Dumnezeu.

Apariţia unei icoane şi a unei cruci în apă

Nivelul apei continua să se ridice şi să scadă, dar nu permanent. Într-o zi, preotul se rugă din nou Maicii Domnului, când deodată a auzit un zgomot puternic venind din fântână pe când citea Sfânta Evanghelie. Nivelul apei continua să se ridice şi să scadă. Atunci când s-a ridicat, a adus la suprafaţă o icoană şi o cruce. Acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori. De fiecare dată când preotul se ruga, crucea şi icoana apăreau, dar nimeni nu le putea atinge (bunica mea a fost şi ea martoră şi a văzut acest lucru petrecându-se de mai multe ori).

Ridicarea primei biserici

După toate aceste întâmplări şi cu multe eforturi, s-a obţinut în cele din urmă permisiunea turcilor de a construi o biserică temporară, asemeni unei colibe, din bârne şi plăci de lemn, întrucât înălţarea bisericilor era interzisă. În această biserică a început să se săvârşească Sfânta Liturghie şi alte slujbe. Familia lui Anton şi a Elenei s-a mutat la părinţii acesteia şi în ciuda sărăciei cu care se confrunta, a donat proprietatea Bisericii.

Noile apariţii şi cerinţele Sfintei Maria Magdalena

Pe când se petreceau toate acestea, Sfânta Maria Magdalena s-a arătat unui alt sătean, pe nume Haralambos Rallis. I-a cerut acestuia să găsească oameni credincioşi şi cucernici, care sub supravegherea lui şi sub îndrumarea ei, să caute catacombele cunoscute în Skopelos (adăposturi subterane) începând cu împrejurimile bisericii construite provizoriu. Şi astfel au început căutările. Toată lumea postea şi ajuta la săpat, fără să ceară răsplată.

După o vreme, Haralambos a oprit săpăturile. Se confrunta cu multe probleme, în special de natură financiară. Conducerea Bisericii Sfântului Gheorghe văzând că în

ciuda săpăturilor nu au găsit nimic, au decis că nu vor să mai sponsorizeze căutările. Soţia lui Haralambos Rallis, Regina, deşi credea în Sfânta Maria Magdalena, văzând că soţul său nu se mai ocupă cu altceva în afară de săpături iar familia sa era una nevoiaşă, a început să se opună şi să îi pună piedici soţului său.

Toate aceste probleme l-au făcut pe Haralambos Rallis să părăsească Skopelo şi să plece să lucreze în Polychnitos, locul său natal, dar mai ales, să scape de sentimentul de indignare pe care i-l provocau cei ce uitaseră de minunile Sfintei Mariei Magdalena şi care acum ironic, nu mai găseau nimic în săpăturile lor.

Însă nu a rămas prea mult în Polychnitos. Sfânta Magdalena i s-a arătat din nou şi i-a spus să se întoarcă în Skopelo şi să continue săpăturile. Acesta însă a început să se plângă: „De ce, Sfântă Maria Magdalena, mă însărcinezi pe mine cu această misiune şi nu pe altcineva, ori doar nu ştii cât de mult am suferit în Skopelos?“

Aceasta i-a răspuns: ***„Ţi-o încredinţez ţie pentru că în tot satul nu se găseşte un om mai curat ca tine. Întoarce-te în Skopelos, iar eu te voi alina şi te voi ajuta“.***

Acesta a răspuns: „Chiar dacă toată lumea îţi aduce atât de mult ulei la biserică, oamenii bisericii îl irosesc, iar noi adesea suntem nevoiţi să săpăm fără să mâncăm, pe noi nu ne ajută nimeni“.

Aceasta a răspuns: ***„Fii fără grijă Haralambos, te voi ajuta eu. Cât despre cei ce întrebuinţează greşit banii şi untdelemnul bisericii, îşi vor primi şi ei răsplata. Sunt mulţi cei pe care trebuie să îi vindec, dar numeroşi sunt şi cei pe care trebuie să îi pedepsesc ca un exemplu pentru lipsa de credinţă şi neascultare.“***

Haralambos Rallis s-a întors imediat în Skopelos şi cu ajutorul material al unor credincioşi, precum şi cu sprijinul moral al copiilor şi al soţiei sale, care în urma miracolului Sfintei începuse să-l sprijine şi să-l încurajeze. Săpăturile au continuat în ciuda îndoielilor avute de oamenii bisericii sau a altor săteni, până când într-o zi, din pământ a apărut o icoană veche, înnegrită şi roasă de umezeală. Icoana a fost găsită în jurul anilor 1910-1911. Atunci au bătut clopotele iar mulţimea a plâns şi a înălţat rugăciuni. Pentru o clipă au crezut că aceea era icoana pe care o căutau, însă Sfânta Magdalena i-a apărut iarăşi în acea seară lui Haralambos şi i-a spus: ***„Haralambos, păstrează în biserică icoana pe care ai găsit-o, astfel încât creştinii să o poată vedea şi închina dar continuă săpăturile. Încă nu ai ajuns acolo unde trebuie. Îţi voi spune eu când să te opreşti“.***

Ascultând de noua poruncă a Sfintei, Haralambos a continuat căutările ajungând la stadiul în care se află astăzi. Atunci Sfânta le-a spus să se oprească din săpat: ***„Gata, strădania voastră a luat sfârşit. Aici vă veţi opri cu toţii “.***

Haralambos i-a spus: „Dar Sfântă Magdalena, încă nu am găsit lucrurile despre care ne-aţi vorbit.“

Aceasta i-a răspuns: ***„Este de ajuns cât aţi săpat. Mai sunt acoperită de un strat de doar câţiva centimetri de pământ şi nu este nevoie decât de două săpături ca să mă găsiţi. Dar nu încă. Nu a sosit momentul. De aceea va mai dura până oamenii mă vor găsi. Voi fi descoperită într-o vineri şi multe minuni se vor petrece aici în acea zi“.***

(traducere şi adaptare: Lucian Filip
sursa: johnsanidopoulos.com)

Sfânta Maria Magdalena: primul ou de Paşti

Devenită "apostolul apostolilor", după Înviere, Maria Magdalena a rămas cu ucenicii şi cu Maica Domnului, împărtăşindu-le bucuria. Aceasta a fost prezentă pe Muntele Măslinilor la Înălţare, aşa cum a fost şi în casa cu foişor în ziua Rusaliilor, când Duhul Sfânt S-a pogorât sub formă de limbi de foc (Fapte 2).

Se spune că Sfânta a plecat apoi din Ierusalim spre Roma să ceară dreptate împăratului Tiberiu pentru condamnarea nedreaptă pe care a făcut-o Pilat. Apărând în faţa împăratului cu un ou în mână, aşa cum era obiceiul de a se oferi în dar cu ocazia unei sărbători, i-a spus acestuia că după ce a suferit Patimile, Hristos a înviat, aducând tuturor oamenilor promisiunea învierii. Acesta i-a răspuns că este greu de crezut că se poate ridica cineva din moarte, aşa cum oul pe care l-a primit de la ea nu-şi poate schimba singur culoarea în roşu. Iar oul s-a colorat atunci în roşu.

Suveranul a ascultat cererea sa şi l-a chemat pe Pilat, precum şi pe arhiereii Ana şi Caiafa.

Caiafa a murit pe drum, în Creta, în timp ce Ana a fost torturat, fiind închis într-o piele de bivol. Pilat, înfăţişat tribunalului, a încercat să se justifice invocând presiunile exercitate de evrei şi riscul unei rebeliuni împotriva autorităţii romane. Însă împăratul a rămas insensibil la scuzele sale şi l-a aruncat în închisoare.

Se spune că, urmărind un cerb în timpul unei partide de vânătoare, organizată nu departe de închisoare de către prietenii lui Pilat, împăratul a tras o săgeată care l-a nimerit pe Pilat drept în inimă...

(traducere şi adaptare: Ioana-Raluca Onofrei
sursa: egliserusse.eu)

Benedicta Ward - Sfânta Maria Magdalena, modelul biblic al căinţei

"O frumuseţe mistuindu-se în singurătate ca tămâia arsă înaintea lui Dumnezeu, departe de ochii omeneşti, a devenit imaginea cea mai mişcătoare cu putinţă a căinţei... generozitatea ispăşirii, darul lacrimilor au fost o temă perpetuă de meditaţie pentru creştini".

Maria Magdalena a fost întotdeauna una din cele mai populare sfinte, poate din pricina extremelor carierei sale: de la prostituată la eremită, de la păcat la sfinţenie, de la durere la slavă. ***Din cele mai timpurii vremuri ea a fost văzută în Scriptură şi în Liturghie ca femeia care, împreună cu mama lui Iisus, împărtăşea împreună cu apostolii rarul şi esenţialul privilegiu de-a fi fost împreună cu Domnul. A fost numită "apostolul pentru apostoli", "prietena" şi chiar "iubita" lui Hristos, o femeie păcătoasă care a iubit mult şi căreia i s-a iertat mult.***

Dar cine a fost Maria Magdalena? Evul Mediu a procedat contractând persoana ei şi extinzând în acelaşi timp istoria ei. Din diferitele femei numite "Maria" menţionate în Biblie (cu excepţia mamei lui Iisus) el a făcut una, iar apoi a investigat posibilităţile deschise acestei persoane compuse, explorându-le cu entuziasm şi desfătare. Imaginaţia a mers atât de departe încât o devotată din secolul XIV a putut scrie:

"În meditaţia mea nu mă tulbura cronologia; mă desfăta să povestesc despre Magdalena şi ce a făcut ea în acest timp după bunul meu plac... Când mă gândesc la ea trebuie să mă gândesc în acelaşi timp la Iisus şi la Maica Lui".

Plecând din diferite puncte ale Evangheliilor, s-a ivit astfel o Maria Magdalena a cărei viaţă a fost variată de imaginaţia devota.

- *A fost celebrată întâi de toate în Liturghie, atât la Paşti, cât şi în ziua ei de pomenire, apoi în predicile şi comentariile Părinţilor, de la Augustin, Ieronim şi Grigorie până la Anselm şi Guibert de Nogent.*
- *Imaginea ei elegantă a inspirat rugăciuni ca ale lui Anselm, versuri pasionate ca cele ale lui Petrarca.*
- *Piese de teatru despre întâlnirea ei cu Hristos Cel înviat în grădina învierii, unul din cele mai dramatice momente înregistrate vreodată, au adus-o aproape de inimi.*
- *La Aix-en-Provence şi la Vezelay erau venerate moaştele ei şi la renumele ei s-au adăugat gloriile arhitecturii.*
- *Numele ei a devenit sinonim cu "prostituată" şi casele pentru reformarea femeilor pierdute se aflau tradiţional sub patronajul ei.*
- *În secolul XX, scriitorul Nikos Kazanzakis a creat o Maria Magdalena alternativă; Godspell şi Jesus Christ Superstar nu au ignorat-o; iar Kipling pretinde o cunoaştere atât de intimă a istoriei sale încât poate folosi cuvintele: "A plecat, socotindu-l a fi grădinarul" drept cheia unei povestiri despre perioada imediat următoare primului război mondial.*

Ce se poate afla despre Maria Magdalena din documentele cele mai timpurii care o menţionează, respectiv din Evanghelii?

Numele, Maria din Magdala, se găseşte în Luca 8, 2 şi Marca 16, 9. În **Luca** ea este una din femeile care L-au urmat pe Iisus şi "***din care scosese şapte draci***", în **Marcu** ea este din nou "***o femeie din care scosese şapte draci***", dar este de asemenea şi ***cea căreia i s-a arătat mai întâi după învierea Sa.***

Aceste indicii ne arată o Maria din Magdala, o femeie posedată de şapte diavoli (cu alte cuvinte o femeie ce fusese tămăduită de boala păcatului de către Iisus): o păcătoasă iertată care I-a urmat în activitatea Lui şi s-a întâlnit cu El îndată ce s-a sculat din morţi, în **Evanghelia după Ioan**, Maria Magdalena e numită în două situaţii: mai întâi împreună cu mama lui Iisus la picioarele crucii, iar în al doilea rând într-o relatare mai extinsă a întâlnirii ei cu Iisus în grădina învierii (Ioan 19, 25; 20, 1-19). Până aici tabloul este destul de coerent: **Maria Magdalena, o femeie vindecată; o ucenică prezentă la răstignire; o martoră a învierii şi, după Ioan, cea dintâi care a adus vestea învierii lui Iisus apostolilor.** Luca spune de asemenea că **era printre femeile care unseseră trupul Domnului pentru îngropare** (Luca 24,10).

Au fost însă confundate cu Maria şi alte femei menţionate în Biblie. Procesul prin care a apărut această identificare a fost mai întâi unul gramatical; ele erau legate între ele prin coincidenţă gesturilor lor. De exemplu, ***două femei anonime***

se spune că au venit la Iisus; una la începuturile activităţii sale publice (Luca 7, 39) ***ca să-i ungă picioarele cu lacrimile ei, cealaltă, la sfârşitul activităţii sale, înaintea patimii, ca să ungă cu miresme capul Său*** (Matei 26, 6-13; Marcu 14, 3-8). ***O ungere se spune că a avut loc în casa unui fariseu, cealaltă în casa lui Simon leprosul din Betania.***

În primul caz, păcatele femeii au fost iertate "***fiindcă mult a iubit***". Despre ea se spune că era "***o femeie din cetate care era păcătoasă***", ceea ce nu desemnează neapărat o prostituată; în fapt, ea este descrisă de Iisus ca având "***multe păcate***", nu unul singur.

Cea de-a doua femeie, se spune, L-a uns pe Domnul "***pentru îngroparea Sa***".

Astfel, ideea iertării şi a marii iubiri le-au legat pe aceste două femei de Maria Magdalena, iar "Betania" le-a legat pe toate acestea împreună de o altă Marie, sora Martei şi a lui Lazăr, prietenii lui Iisus cu care stătea El în Betania. Evanghelia după Ioan ne spune că această altă Marie "***a uns picioarele Domnului cu mir şi le-a şters cu părul capului ei***" (Ioan 12, 13).

Deşi aici sunt unse picioarele mai degrabă decât capul lui Iisus, ***femeile ungerii au fost văzute toate ca fiind Maria din Betania, sora Martei, care a fost apoi identificată ca fiind Maria din Magdala, deşi fără nici un temei scripturistic.*** Era cea care, după Luca, a şezut la picioarele Domnului în loc de a o ajuta pe sora ei să slujească la masă; tot Luca ne redă apărarea ei de către Iisus, apărare care a devenit argumentul clasic în sprijinul contemplativilor: "***Maria a ales partea cea bună, care nu se va lua de la ea***" (Luca 10,14).

Femeia păcătoasă iertată era acum legată cu rugăciunea şi înălţimile contemplaţiei! Cuvântul "ungere" legat de picioarele şi capul lui Iisus a sugerat de asemenea ungerea trupului lui Iisus pentru îngropare de către anumite femei, printre care toţi evangheliştii o numără pe Maria din Magdala (Matei 28, 1; Marcu 16, 1; Luca 24, 10; Ioan 20,1).

E curios faptul că, deşi a fost întotdeauna limpede că mai multe persoane din Scripturi au fost combinate pentru a face din ele o "Maria Magdalena", a fost cu neputinţă ca ulterior să se gândească despre ea altfel decât în termenii acestei legende pioase. Aceasta arată o uimitoare persistentă a influenţei Părinţilor Bisericii, atât în interiorul, cât şi în afară Liturghiei, şi a condiţionat lectura Bibliei până într-acolo încât interpretările lor duhovniceşti au fost luate "ad litteram".

În tradiţia latină, de exemplu, identificarea Mariilor, atât în ce priveşte praznicul Sfintei Maria Magdalena, cât şi, mai mult, în ce priveşte citirile biblice din săptămâna luminată, a fost accentuată îndeosebi de ***omiliile Sfântului Grigorie cel mare:*** "Maria Magdalena, o femeie din cetate care era păcătoasă, şi-a spălat întinăciunea păcatelor cu lacrimile ei prin dragostea sa de adevăr; şi s-a împlinit cuvântul adevărului care spune că "***iertate i-au fost păcatele ei cele multe fiindcă mult a iubit***". Cea care odinioară fusese rece prin păcat s-a înflăcărat de acum înainte de iubire. Fiindcă atunci când a venit la mormânt şi a găsit că trupul Domnului nu era acolo, ea a crezut că fusese luat de acolo şi a spus aşa ucenicilor".

O păcătoasă iertată, ungând picioarele Domnului cu lacrimi şi devenind cea dintâi martoră a învierii, aşa a fost prezentată Maria Magdalena de Sfântul Grigorie într-o omilie privitoare la aplicarea morală şi spirituală a Scripturii către comunitatea creştină din Roma secolului VI. Omilia, folosită ulterior drept lectura duhovnicească pentru praznicul Sfintei Maria Magdalena, şi imnografia acelei zile o identifică răspicat cu Maria, sora Martei şi a lui Lazăr:

"Fie ca noi să primim ajutor, Doamne, rugămu-ne Ţie, prin mijlocirea fericitei Maria Magdalena la a cărei rugăciune ai răspuns înviind din morţi pe fratele ei Lazăr după ce fusese mort deja de patru zile".

Acelaşi gen de identificare are loc şi în predicile Fericitului Augustin şi în comentariile lui Beda Venerabilul în care, ca şi în cazul lui Grigorie, aplicarea spirituală şi morală a textului era preocuparea principală, iar nu sensul istoric.

Din comentariile Părinţilor pare de aceea posibil să tragem concluzia că Biserica veche a văzut în această Marie compozită o figură a cărei semnificaţie trecea dincolo de părţile ei componente. Faptul central al Evangheliei e acela că: "***Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi***" (I Timotei 1,15) iar acesta este cel mai dramatic dintre toate exemplele posibile. *Aici este vorba de o femeie eliberată din legăturile păcatului de Iisus, pe Care îl întâlneşte într-o grădină, ca izbăvitor al întregii creaţii. Această figură a unei femei păcătoase întâmpinate şi salutate de Adam cel nou într-o grădină e prezentată ca fiind contrapartea desăvârşită a tristei istorii de la începuturi, când primul bărbat şi prima femeie au păcătuit într-o grădină făcând experienţa morţii şi a diviziunii.*

Aşa cum spune **Sfântul Grigorie cel Mare:** ***"Iată vina neamului omenesc tăiată chiar de acolo de unde purcede. Fiindcă în rai a dat o femeie moartea bărbatului; iar acum din mormânt o femeie vesteşte viaţa bărbaţilor şi le spune***

cuvintele Dătătorului de viaţă, aşa cum o femeie (Eva) spusese bărbatului cuvintele şarpelui celui de moarte purtător".

sau, în cuvintele mai elegante ale lui **Petru Chrysologus**, comentând expresia ***"după ce a trecut sâmbătă, când se lumina de ziua întâi a săptămânii..."*** (Matei 28,1): "***Târziu, o femeie, care devreme alergase spre păcat, aleargă acum spre har. Seara îl caută ea pe Hristos, cea care ştia că în zori îl pierduse pe Adam.*** "***Atunci au venit Maria Magdalena şi cealaltă Marie să vadă mormântul***" (Matei 28,1). ***Cea care luase rea-credinţă din rai se grăbeşte să ia credinţă din mormânt; zoreşte să răpească viaţa din moarte cea care răpise moarte din viaţă***".

Pentru evanghelişti ca şi pentru Părinţi, Maria Magdalena nu este numai un personaj sau mai multe personaje istorice; ea este Eva cea nouă, primul semn al răsturnării căderii lui Adam. Pentru marea sa iubire, ea este de asemenea femeia din Cântarea Cântărilor şi, din acelaşi motiv, ea este şi Biserică, precum şi sufletele individuale izbăvite din păcat.

De ce s-a presupus atunci că Maria din Magdala ar fi o prostituată? În Evanghelii nu se face nici un fel menţiune cu privire la ce fel de demoni o posedaseră. Se spune că din Maria Magdalena Iisus a scos "***şapte diavoli***", şi nu numai diavolul plăcerii, cum se presupune în descrierile ei ulterioare; ea poate să fi fost o ucigaşă, o hoaţă, orice. Expresia "o femeie din cetate" (amatole polis), nu suportă în mod necesar o astfel de interpretare sexualizată, restrictivă; la urma urmei, ea nu este descrisă cu cuvântul direct hetaira, prostituată.

Aş sugera faptul că motivul pentru identificarea ei cu o prostituată rezidă mai adânc în însăşi imagistica păcatului ce străbate întreaga Scriptura. *Maria Magdalena preia imaginea Israelului infidel, descrisă de profeţi ca o prostituată în privinţa relaţiilor sale cu Dumnezeu.* Această imagine a fost transferată de scriitorii Noului Testament asupra întregii umanităţi şi, de aceea, orice suflet păcătos poate fi acum descris drept o prostituată, drept infidel legământului iubirii dintre Dumnezeu şi om. În acest sens profund revelator la Maria Magdalena caracterul unei prostituate; deci nu fiindcă plăcerea este un păcat deosebit de îngrozitor, ci fiindcă ea este toţi păcătoşii, în măsura în care orice păcat este o infidelitate faţă de legământul de iubire al omului cu Dumnezeu. *Aşa cum păcatul Evei este descris ca fiind o plăcere, fiindcă această imagine descrie cel mai bine neascultarea căderii, tot aşa păcatele Mariei din Magdala au fost văzute ca fiind o prostituţie, adică o infidelitate faţă de iubire, care este numele lui Dumnezeu.*

Iar de la această înţelegere spirituală a Mariei ca o prostituată la o viziune literală asupra carierei sale n-a mai fost decât un mic pas. Mai mult, printr-o eroare nefericită, s-a crezut ulterior şi că tot ea fusese Maria Egipteanca, o sfântă mult ulterioară, dar a cărei carieră semăna prea mult cu aceea a Mariei din Magdala pentru ca ele să rămână neconfundate. Maria Egipteanca, a cărei viaţă va fi discutată mai jos, a fost o femeie păcătoasă care a devenit pustnică. Probabil că această legătură a oferit suportul material ideii păcatului sexual ca preocupare principală a Mariei Magdalena, distinctă de posedarea ei de către cei şapte diavoli. Este de asemenea posibil ca ideea Mariei Magdalena că prostituată să fi fost afectată de o tradiţie găsită în unele fragmente care provin dintr-un mediu gnostic şi în care Maria Magdalena era privită ca fiind amanta lui Hristos. *În Evanghelia lui Filip, de exemplu, ea este descrisă că însoţitoarea cea mai intimă a lui Iisus: "Însoţitoarea Mântuitorului e Maria Magdalena. Hristos a iubit-o mai mult decât pe toţi ucenicii Săi şi obişnuia adesea să o sărute pe gură".*

Acest text e modelat la rândul lui de imagistica biblică atât a înţelepciunii divine, cât şi a miresei din Cântarea Cantărilor, care însă puteau avea şi o interpretare mai literală. Deşi scrierile care fac astfel de referinţe nu au fost autentificate de credinţă creştină comună şi practică liturgică a Bisericii vechi, şi de aceea nu au afectat tradiţia medievală într-un mod esenţial, ele pot reflecta o viziune asupra Mariei Magdalena deopotrivă deschisă răstălmăcirii la un nivel popular.

Părinţii au aplicat figurii compozite a Mariei Magdalena sensul spiritual al Scripturilor în scopuri care nu erau deloc istorice; ei erau preocupaţi mai degrabă de înţelesul cuvântului lui Dumnezeu pentru auditori, exactitatea istorică deţinând la ei un loc secundar. Dar imaginaţia populară şi-a avut propriul ei mod de a asculta subtilităţile Părinţilor şi, în acest caz, ca şi în multe altele, ea s-a exercitat asupra istoriei propriu-zise a persoanei înfăţişate. *Ceea ce creştinul devotat al Evului Mediu dorea să ştie cu privire la Maria Magdalena erau următoarele: cine au fost părinţii ei, fraţii şi surorile ei, unde s-a născut, cum a crescut şi ce s-a întâmplat cu ea după înălţarea Domnului?* Toate acestea erau întrebări la care s-a răspuns extrem de net printr-un amestec de istorii apocrife, texte biblice şi imaginaţie populară exercitată asupra a ceea ce era potrivit şi a ceea ce trebuie să se fi întâmplat. ***S-a convenit în general că părinţii ei se numeau Cyrus şi Euchoria; ei erau de neam bogat şi nobil, vieţuind în castelul din Magdala. Maria a fost cea mai tânără dintre cei trei copii ai lor şi a fost logodită cu Sfântul Ioan Evanghelistul; în cinstea lor s-a serbat nunta din Cana.*** Cu acel prilej însă, Ioan şi-a lăsat mireasa pentru a urma lui Iisus, iar de ciudă Maria a devenit prostituată:

"Fugind de aici la Ierusalim, fără să-i pese de naşterea ei şi uitând de legea lui Dumnezeu, s-a făcut o prostituată vulgară şi după ce de bunăvoie a făcut un bordel al destrăbălării, s-a făcut pe drept cuvânt un templu al demonilor, fiindcă şapte diavoli au intrat deodată în ea şi o chinuiau neîncetat cu dorinţe spurcate".

După o vreme Iisus a scos cei şapte diavoli din Maria, iar atunci când a vizitat-o pe Marta şi pe Lazăr pentru cină, Marta şi-a convins sora rătăcită să fie şi ea de faţă. Ea a intrat şi, aşa cum spune Honorius de Autun:

"A intrat la El cu capul gol şi cu picioarele goale cu mirul preţios pe care îl cumpărase dinainte spre a-i fi de folos în destrăbălarea ei... Toate lucrurile pe care înainte le oferise cu plăcere în slujba cărnii le-a întors acum cu durere în ascultarea de Domnul".

Până aici, detaliile povestirii, oricât de vii, mai aveau o legătură, chiar dacă extrem de firavă, cu Evangheliile; dar în ce priveşte cariera ulterioară a Mariei, imaginaţia avea să joace rolul principal.

Ce s-a întâmplat cu ea după înălţare şi Cincizecime?

În tradiţia greacă, Maria se spune că l-ar fi urmat pe apostolul Ioan, iubitul ei de odinioară, acum ucenic împreună cu ea, la Efes şi că ar fi murit acolo fiind îngropată în aceeaşi peşteră împreună cu cei şapte tineri adormiţi.

Moaştele ei ar fi fost luate de acolo împreună cu cele ale Sfântului Ioan şi aşezate în biserica Sfântul Lazăr din Constantinopol de către împăratul bizantin Leon VI.

Tradiţia occidentală a fost încă şi mai vie. În Viaţa apostolică a fericitei Maria Magdalena scrisă de un autor anonim în secolul XI, şi care a fost la început atribuită lui Rabanus Maurus din secolul X, Maria ar fi plecat din Palestina împreună cu Marta şi Lazăr când a început persecuţia creştinilor, sosind la Marsilia. Împreună cu ei era şi Maximin, unul dintre cei 72 de ucenici ai Domnului. Lazăr ar fi rămas acolo fiind consacrat episcop al acelei cetăţi; Marta a avut o carieră fascinantă în Franţa în care se înscrie inclusiv îmblânzirea unui dragon; Maria şi Maximin, ne spune scriitorul anonim, şi-au continuat drumul spre Aix, unde poporul l-a ales pe Maximin episcop. Maria a dus o viaţă de rugăciune şi pocăinţă şi lacrimi în peşterile din Baume fiind ulterior îngropată la Aix.

Această istorie a fost elaborată probabil în abaţia din Vezelay, întemeiată în nordul Franţei în anul 858. Relatarea ei din Mutarea Sfintei Maria Magdalena formează

prologul istoriei fabricate de monahi a furtului moaştelor din Aix-en-Provence şi a sosirii acestora la Vezelay la mijlocul secolului VIII. Scriitorul spune că contele Girard de Burgundia, o binecunoscută figură a legendelor cavalereşti şi abatele Heudo de Vezelay l-au trimis pe monahul Badilus la Aix în secolul VIII să vadă ce s-a întâmplat cu moaştele sfintei în timpul atacurilor arabilor (saracinilor). El a găsit cetatea distrusă, dar unii bătrâni i-au arătat mormântul pustiit şi în ruină. Cercetând mai cu atenţie locul, a găsit însă că el conţinea trupul sfintei încă nestricat. Noaptea, sfânta i s-a arătat în vis cerându-i să fie dusă într-un loc mai potrivit. De aceea el a luat moaştele şi s-a întors cu ele la Vezelay.

Este o relatare clasică de genul piafurta, respectiv făcând parte din tradiţia literară prin care istoria unui furt secret dă seama de presupusa mutare a unor moaşte. Sunt prezente toate elementele unei astfel de relatări: o vizită secretă, un mormânt părăsit, visul unui sfânt sugerând furtul. În realitate, devoţiunea faţă de Maria Magdalena la Vezelay a început odată cu abatele Geoffrey (1037-1052), probabil dintr-o afecţiune personală a acestuia faţă de ea. Istoria modului în care moaştele ei au ajuns la Vezelay a fost confecţionată în timpul vieţii acestuia pentru a autentifica pretenţia abaţiei din Vezelay asupra moaştelor şi a da substanţa cultului ce începea să-i atragă pe pelerini într-acolo. Procedeul a înregistrat un succes în cel mai înalt grad. în anul 1050 papa Leon IX a dat o bulă în 27 aprilie prin care Sfânta Maria Magdalena a fost numită unul din patronii speciali ai lăcaşului din Vezelay. Opt ani mai târziu, o bulă a papei Ştefan a recunoscut prezenţa moaştelor ei acolo. Legenda istoriei povestite la Vezelay a aprins imaginaţia populară aducând într-acolo mii de pelerini. Biserica, una din gloriile arhitecturii gotice, s-a înălţat rapid, etalând fastuos gloria sfintei. Creşterea domeniilor abaţiei din Vezelay a mers mână în mână cu creşterea veneraţiei la racla sfintei, în anul 1102, nu mai puţin de patruzeci şi una de biserici şi patru cimitire aparţineau abaţiei Sfânta Maria Magdalena din Vezelay20. În mai/iunie 1107, abaţia a fost vizitată de papa Pascal II. În 1131-1132, papa Inocenţiu II era acolo consacrând noua biserică a pelerinilor, iar în anul 1146, de Paşti, se afla acolo Sfântul Bernard din Clairvaux pentru a lansa cea de-a doua cruciadă, alături de floarea regală şi nobiliară a Europei - Louis VI cu soţia sa, Eleanor de Aquitania, şi fratele său, contele de Dreux; episcopii de Ostia, Langres şi Lisieux; conţii de Flandra, Toulouse şi Nevers.

Dar triumful abaţiei din Vezelay n-a fost menit să dăinuie. Pretenţia de a deţine moaştele sfintei a fost contestată şi, fapt suficient de ironic, contestatarii au făcut uz tocmai de materialul pe care cei de la Vezelay îl inventaseră în susţinerea propriilor lor pretenţii. În 1279 monahii de la Sfântul Maximin din Aix au hotărât să-şi reclame înapoi sfânta de la uzurpatorii burgunzi. *Legenda afirmă prezenţa*

pentru mulţi ani a Sfintei Maria Magdalena ca pustnică în peşterile de la Sainte Baume şi îngroparea ei ulterioară în Aix. ***Monahii din Aix şi din Vezelay erau de acord asupra acestui fapt; dar în Aix a început să se spună că o nouă examinare a criptei de la biserica Sfântul Lazăr a revelat trupul unui sfânt revărsând mireasma dulce a sfinţeniei şi lucrând minuni, ba chiar având alături de el o mică bucată de pergament pe care stătea scris: "Aici zace trupul fericitei Maria Magdalena."*** Le părea rău că trebuiau s-o spună, dar monahii din Vezelay au fost amăgiţi; ei au luat într-adevăr un trup la Vezelay, dar trebuie să fi fost un alt trup. Charles de Salerno, conte de Provence, a promovat cu ardoare acest nou centru de cult şi a prezidat splendida ceremonie în care moaştele au fost expuse şi venerate. Papa Bonifaciu VIII a proclamat indulgenţe pentru raclă, iar Vezelay, oraşul care văzuse predicarea celei de-a doua cruciade şi lansarea celei de-a treia, cu pelerinii şi cu daniile sale, oraşul care clădise una din cele mai splendide catedrale ale Franţei, a început să decadă. Era o chestiune de finanţe ca şi de prestigiu între instituţii monastice rivale, cu intrigi şi alianţe între Biserică şi stat atât la nivel local, cât şi mai mult decât local. Ceea ce este mai interesant din punctul de vedere al cultului moaştelor, este motivul pentru care moaştele au fost acceptate mai întâi la Vezelay şi apoi la Aix. Ele aveau aceeaşi istorie a provenienţei lor, astfel că nu istoricitatea lor se afla în dispută. A fost pur şi simplu faptul că oasele lucrau minuni şi erau expuse ca să lucreze minuni. Vindecările relatate la Aix au eclipsat racla destul de inactivă de la Vezelay, fiindcă vindecările noi erau ştiri iar viaţa unei racle noi stă în vindecările ei. Este semnificativ că în centrul rivalităţii celor două centre monastice în Franţa se află unul dintre personajele menţionate în Evanghelii că făcând parte din grupul celor care îl cunoscuseră pe Iisus. ***Moaştele apostolilor erau cele mai preţuite în Evul Mediu, iar Maria Magdalena fusese numită "apostolul către apostoli".*** A avea patronajul ei, iar acesta incluzând posesiunea moaştelor ei, era o chestiune de prestigiu şi orgoliu local. Dar Maria Magdalena nu era un sfânt local, ale cărei moaşte să zacă pentru totdeauna necontestate în locul îngropării ei. ***Prezenţa ei în Evanghelii şi în cult, praznicul ei pe 22 iulie, făcuseră din ea un sfânt al întregii creştinătăţi.*** Locul ei la picioarele crucii a făcut apoi din ea un element vital al focalizării unui nou stil de devoţiune în Occidentul secolului XII. Era un sfânt pentru fiecare, iar moaştele ei erau obiect de comerţ, furt şi schimb. Fragmente din trupul ei erau oferite ca semne de supremă favoare unor oameni şi instituţii din întreaga Europă. Unul din braţele ei era expus la Fecamp în secolul XII, atunci când Sfântul Hugh de Lincoln s-a făcut de râs încercând să smulgă cu dinţii două fragmente din acesta pentru uzul său personal:

"După ce a cercetat şi a sărutat cu reverenţă mult veneratul os, a încercat fără succes să-l rupă cu degetele, după care l-a muşcat mai apoi cu măselele iar apoi cu dinţii din faţă".

Fragmentele smulse au fost apoi fără îndoială inserate în inelul-relicvariu de aur pe care episcopul a poruncit să fie făcut pentru colecţia sa de moaşte, ce numără pe atunci treizeci de piese, în secolele XII şi XIII casele pentru leproşi, puse sub patronajul Sfântului Lazăr, aveau adesea o casă corespunzătoare pentru prostituate pocăite, dedicată patronajului surorii Sfântului Lazăr, dând astfel numele unui oraş neînsemnat din Palestina acestor locuri de pocăinţă şi ocupantelor acestora - "magdalenele".

Ceea ce a făcut-o însă pe Maria Magdalena însemnată pentru Biserica veche şi Evul Mediu a fost mai presus de orice imaginea caldă şi vie a unei femei frumoase şi păcătoase căindu-se în lacrimi şi învăţând secretele inimii lui Dumnezeu, prin receptivitatea sa tăcută în faţa tainei iubirii. Imaginea pocăitei în lacrimi atingea inimile, iar momentul din grădina învierii desăvârşea imaginea prefăcând-o în marele miracol al mântuirii. Acest moment al adevărului teologic formează centrul **rugăciunii lui Anselm din Canterbury către Maria Magdalena:**

"Sfântă Maria Magdalena,
Ai venit cu izvor de lacrimi
La izvorul milei, Hristos...
Cum pot găsi cuvinte care să vorbească
Despre dragostea arzătoare cu care L-ai căutat
Plângând la mormânt
Şi ai plâns pentru El în căutarea ta?...
Iar El, care nu S-a arătat amărăciunii lacrimilor,
S-a arătat dulceţii iubirii".

Într-o meditaţie de mare frumuseţe lirică, Anselm o cheamă pe Maria Magdalena cu toate imaginile ce s-au adunat în jurul numelui ei din toate părţile Scripturii ca patroană a tuturor păcătoşilor ce au nevoie de milă. *Semnificativ este faptul că Anselm înfăţişează iertarea ei nu în casa lui Simon, ci în grădina învierii, unde toate păcatele sunt iertate celor "ce iubesc mult".*

În această primă analiză a prostituatei în tradiţia creştină, se pare că preocuparea creştinilor viza ceva mult mai profund decât păcatele sexuale ale unei femei menţionate de Biblie în Palestina secolului I. *Maria Magdalena este o păcătoasă şi*

ea preia întru sine toate păcatele umanităţii văzute mai întâi în Eva ca fiind acea întoarcere fundamentală de la Dumnezeu, pe care Biblia o numeşte adulter sau desfrânare.

Mesajul Mariei este că ea păcătuieşte şi găseşte mântuire prin dăruirea liberă a iubirii; nu iubind mai puţin, ci mai mult şi tocmai în aceasta stă speranţa creştină.

Orthodoxwiki - Maria Magdalena

La 22 iulie calendarul ortodox pomeneşte pe sfânta mironosiţă, cea întocmai cu apostolii, Maria Magdalena. Femeile mironosiţe sunt prăznuite de Biserică, laolaltă, în a treia duminică după Învierea Domnului.

Sfintele Evanghelii amintesc despre Maria (mama lui Iacob şi Iosi), Maria lui Cleopa, Salomeea (mama fiilor lui Zevedei), Ioana (femeia lui Huza, iconomul lui Irod), Suzana, Marta şi Maria (surorile lui Lazăr din Betania) şi Maria Magdalena. ***Au primit numele de mironosiţe întrucât Dumnezeu a rânduit ca ele să fie acele purtătoare de mir*** care, alături de Maica Domnului, au privegheat pe Mântuitorul Hristos în timpul Sfintelor Sale Patimi, când era părăsit chiar de cei mai apropiaţi.

Maria Magdalena era din seminţia lui Neftalim, din Magdala Galileei, un sat pescăresc de pe ţărmul vestic al Lacului Ghenizaret, între oraşele Capernaum şi Tiberiada. Evangheliile nu menţionează nimic despre anii tinereţii fragede a Mariei, dar Tradiţia consemnează că era tânără, frumoasă la chip şi înstărită.

Evanghelistul Luca notează că Iisus Hristos a izbăvit-o de şapte demoni, moment din care a început o nouă viaţă, alăturându-se celor ce-L urmau în propovăduirea Sa. Şi-a împărţit averea săracilor şi s-a alăturat grupului

Mântuitorului, urmându-L în cetăţile din Iudeea şi Galileea şi ascultând cuvintele despre împărăţia lui Dumnezeu.

În relatările evangheliştilor, numele Mariei Magdalena este amintit în fruntea celorlalte femei mironosiţe, probabil datorită râvnei cu care urma pe Iisus Domnul, alături de Maică Sa.

Dincolo de momentele plăcute, în care alături de mulţimi savura cuvintele minunate ale lui Hristos şi lua parte la minunile Sale săvârşite în popor, Maria Magdalena şi-a arătat dragostea şi devotamentul în faţa cumplitelor patimi la care Fiul lui Dumnezeu a fost supus.

Cu un curaj atipic unei femei, nu s-a dezlipit de Fecioara Maria, fiindu-i sprijin în greaua încercare de a-şi vedea Fiul şi Mântuitorul osândit pe Cruce. Atunci când chiar şi apostolii L-au abandonat şi s-au risipit în mulţime, ea Îl urma.

În curtea arhiereului, la procesul din faţa lui Pilat, pe drumul Crucii, Îi era alături şi primea chiar cuvinte de încurajare din partea Celui osândit. ***Iar la umbra Sfintei Cruci, pe Golgota, se găseau doar Maria, mama lui Iisus, Ioan, ucenicul cel iubit, şi Maria Magdalena. A rămas credincioasă lui Dumnezeu, nu numai în zilele de glorie, în care mulţimile Îi cântau Osana, Fiul lui David!, ci şi atunci când au strigat către Pilat: Răstigneşte-L!.***

După cuvintele Sfântului evanghelist Matei, a fost prezentă şi la punerea Domnului în mormântul nou săpat în piatră. ***I-a fost dat să vadă cum Iosif din Arimateea şi Nicodim, ucenicul Domnului, coboară trupul lui Iisus de pe Cruce, Îl înfăşoară în giulgiu curat şi Îl depun în mormântul rece.***

După ce piatra a fost pecetluită, femeile mironosiţe s-au întors în cetate împreună cu Iosif şi Nicodim, numai Maria Magdalena şi cealaltă Marie, Născătoarea de Dumnezeu, au rămas lângă mormânt, şezând în preajmă. Şi pentru că era vineri, seara târziu, iar Legea mozaică poruncea ca în ziua sâmbetei să se odihnească, s-au retras şi au mers la casa lor, iar a doua zi s-au odihnit, respectând porunca Legii. După odihna sabatului, au hotărât să revină la mormânt cu miresme pentru a îmbălsăma trupul Mântuitorului.

Sfintele Evanghelii relatează cum femeile mironosiţe, în grupuri, revin de mai multe ori la mormânt, unde primesc vestea Învierii. ***Dintre toate, Sfânta Maria Magdalena este singura care s-a întors la mormânt de patru ori, situaţii prezentate succesiv de evanghelişti.*** Evanghelistul Ioan descrie cum, în ziua cea

dintâi a săptămânii, *dis de dimineaţă, Maria Magdalena a venit la el şi la Sfântul Apostol Petru, mărturisindu-le că a găsit piatra ridicată de pe mormânt. Însoţită de cei doi ucenici, au observat că mormântul era gol, giulgiurile erau puse jos, iar mahrama era înfăşurată. Întorcându-se Petru şi Ioan la ai lor, Maria Magdalena a rămas singură în faţa mormântului, tânguindu-se. Motivul lacrimilor reiese din răspunsul dat îngerilor în veşminte albe ce şedeau deasupra mormântului, întrebând de ce plânge: Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus.*

Şi întorcându-se, înaintea ei stătea Însuşi Hristos Domnul cel Înviat, punându-i aceeaşi intrebare. Iar ea, crezând că este grădinarul acelor locuri, L-a întrebat dacă nu cumva L-a luat, să-i spună unde L-a pus, ca ea să-L ridice. Milostivindu-se Iisus de suferinţa ei, a chemat-o pe nume, iar ea, recunoscându-L, a căzut la pământ, numindu-L Învăţător.

Şi îndată a primit porunca misiunii de a deveni apostol al Apostolilor, vestind ucenicilor Săi ceea ce văzuse. ***După ce, prin căderea Evei în ispită, a intrat păcatul în lume, şi prin păcat, moartea, biruinţa asupra morţii a fost rânduită a fi vestită pentru prima dată de o femeie.***

De la Învierea Domnului şi până la Înălţare, a rămas la Ierusalim, lângă Prea-sfânta Născătoare de Dumnezeu. Alături de Maica Domnului şi de Sfinţii Săi Apostoli va fi participat la minunea Înălţării Domnului pe Muntele Măslinilor, dar şi în casa cu foişor, în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt cel făgăduit S-a pogorât în chip de limbi de foc peste cei prezenţi.

Tradiţia confirmă că Maria Magdalena şi-a continuat misiunea apostolească de propovăduire a învăţăturii creştine în Biserica primară, făcând călătorii misionare în Egipt, Fenicia, Siria, Galia şi chiar la Roma.

La Roma, Tradiţia spune că a ajuns chiar în faţa împăratului Tiberiu (14-37 d.Hr.), pe care l-a tămăduit, având un ochi bolnav. În acele vremuri, când cineva dorea să apară în faţa împăratului, trebuia să aducă şi un dar pentru el. Legenda spune că Maria Magdalena s-a prezentat în faţa împăratului Tiberiu doar cu un ou de găină, conform obiceiului vremii de a se oferi ouă drept daruri în prima zi din an sau cu ocazia zilei de naştere a cuiva. Oferindu-i oul împăratului, şi-a prezentat salutul: Hristos a înviat!. Răspunsul împăratului a fost că este greu de crezut că se poate trezi cineva din moarte, aşa cum oul pe care l-a primit de la ea nu-şi poate schimba singur culoarea în roşu. În acel moment s-a petrecut minunea înroşirii oului în mâna împăratului, devenit

simbol al Învierii lui Hristos, iar Maria Magdalena se bucura de respectul Cezarului Romei.

Apoi, i-a spus împăratului că în provincia romană Iudeea, Iisus Galileeanul, un Om Sfânt, tămăduitor şi puternic prin puterea lui Dumnezeu în faţa oamenilor, a fost executat după instigările mai-marilor preoţilor iudei, iar sentinţa a fost confirmată de procuratorul Ponţiu Pilat. *Istoricul Eusebiu de Cezareea consemnează că Ponţiu Pilat a fost destituit din funcţie în anul 36 şi chemat să răspundă în faţa împăratului pentru slaba sa administraţie, în timpul căreia în Iudeea se înregistraseră provocări, violenţe şi mişcări populare, consemnând că fie s-a sinucis, fie a fost executat. De asemenea, au fost convocaţi şi arhiereii Ana şi Caiafa. Caiafa şi-a aflat sfârşitul în drum spre Roma, în Creta, iar Ana a fost torturat, fiind închis într-o piele de bivol.*

Revenită la Ierusalim, Maria Magdalena şi-a continuat activitatea de propovăduire. Împreună cu Sfântul Maxim, unul dintre cei 70 de ucenici ai Mântuitorului, au fost prinşi de iudei şi abandonaţi, alături de alţi creştini, în mijlocul mării, fără hrană, pe o corabie fără pânze şi fără vâsle, naufragiind până la Marsilia, în Galia. Acolo au debarcat vii şi nevătămaţi, prin puterea lui Dumnezeu, însă s-au aflat tot în faţa unor păgâni ce îi disprețuiau. ***A început Sfânta Maria Magdalena a le vorbi despre singurul Dumnezeu adevărat, chiar în faţa guvernatorului roman al provinciei, Ipatie, venit împreună cu soţia sa pentru a jertfi idolilor, ca să aibă un copil. După mai multe cuvântări ale Sfintei, acesta a primit-o în palatul său şi i-a cerut să-l povăţuiască în credinţă creştină. Iar prin mijlocirea Mariei, a fost binecuvântat de Dumnezeu cu un prunc, însă soţia i-a murit când l-a adus pe lume. După o vizită la Roma şi un pelerinaj la Ierusalim, s-a întors acasă şi şi-a aflat soţia vie, supravieţuind prin rugăciunile şi grija Sfintei Maria Magdalena. După această minune, Ipatie s-a botezat dimpreună cu toată casa sa.***

Sfârşitul vieţii mironosiţei Maria Magdalena o găseşte pe aceasta în Efes, unde l-a regăsit pe Sfântul Ioan, ucenicul cel iubit, ce o avea în grijă pe Fecioara Maria, Maica Domnului. Continuând activitatea apostolească până în cel din urmă ceas, a trecut la cele veşnice, fiind îngropată la intrarea într-o peşteră, unde aveau să adoarmă şi cei şapte tineri martirizaţi în Efes, pomeniţi de Biserica noastră la 4 august. Acea peşteră a devenit locaş de binecuvântare şi de tămăduire a multor neputinţe, până ***în anul 899, când împăratul bizantin Leon al VI-lea Filosoful a poruncit strămutarea sfintelor sale moaşte la Constantinopol, pentru a fi aşezate în ctitoria sa, Mănăstirea Sfântul Lazăr.***

Racla cu mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena este cinstită la Mănăstirea Simonos Petra din Sfântul Munte Athos.

Deşi, uneori, Sfânta Maria Magdalena este asimilată diferitelor femei păcătoase prezentate în Evanghelii, acest lucru nu este atestat nicăieri în Tradiţia bisericească, nici în imnologia cultică sau în scrierile Sfinţilor Evanghelişti, care afirmă doar că Domnul a izbăvit-o de şapte demoni ce o chinuiau, fără a face referire la viaţa sau moravurile sale dinaintea întâlnirii Mântuitorului.

Iată câteva din titlurile (apelativele) pe care i le dă Biserica:

Apostol către Apostoli - "***Apostolii au vestit învierea lui Hristos întregii lumi. Dar Maria a vestit învierea lui Hristos chiar Apostolilor: ea le-a fost apostol apostolilor!***"[1 p.15]

Întocmai cu Apostolii - "Maria Magdalena este considerată de către Biserica creştină ca fiind "întocmai cu Apostolii", pentru că ***a fost primul sol trimis de Domnul Însuşi să vestească învierea Sa.***"[1 p.14]

Mironosiţă (De mir purtătoare) - "***Ea a cumpărat mir şi mirodenii pentru a unge trupul Domnului îngropat, spre a-I aduce, potrivit obiceiului evreiesc, o cât mai mare cinstire.*** Această faptă, care este motivul pentru care Maria Magdalena a ajuns să fie cunoscută ca mironosiţă [femeie purtătoare de mir] i se potrivea, întrucât doi dintre Evanghelişti o aşază cea dintâi între cele câteva femei care au urmat-o, făcând acelaşi lucru, iar un al treilea o identifică numai pe ea ca săvârşind această vrednică faptă [(cf. Matei [28,1]; Marcu [16,1]; Ioan [20,1])."1 p.9]

Identitatea

Ea este adesea confundată cu alte femei din Noul Testament.

Frederica Mathewes-Green scrie: "***Ea nu este Maria din Betania (o cetate la sud de Ierusalim), sora Martei şi a lui Lazăr, care a uns capul lui Iisus. Nu este prostituata care a uns picioarele lui Iisus şi le-a şters cu părul ei.*** Este de înţeles că acestea sunt confundate, iar în Occident cele trei femei au fost în mod tradiţional luate împreună sub numele Mariei Magdalena]], confuzie perpetuată până la Ultima ispită a lui Iisus, Codul lui DaVinci şi alte lucrări."

Karen Rae Keck (cf. Legături externe) scrie: "*Se crede că Sfântul Grigorie Dialogul (Papa Grigorie cel mare) este cel care a început această tradiţie în Biserica Occidentală, tradiţie neacceptată de Biserica Răsăriteană, care o*

identifică pe Sfânta Maria cu 'femeia păcătoasă' din capitolul al şaptelea din Luca."

Apariţii în Scriptură

După ce Domnul scoate din ea şapte diavoli, urmează lui Hristos, slujindu-I:
Luca 8,2-3: "2. ***Şi unele femei care fuseseră vindecate de duhuri rele şi de boli: Maria, numită Magdalena, din care ieşiseră şapte demoni, şi Ioana, femeia lui Huza, un iconom al lui Irod, şi Suzana şi multe altele care le slujeau din avutul lor.***"

Ea este de faţă la Răstignirea Domnului şi la îngroparea Lui:
Matei 27,55-61: "***Şi erau acolo multe femei, privind de departe, care urmaseră din Galileea pe Iisus, slujindu-I, între care era Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iacov şi a lui Iosi, şi mama fiilor lui Zevedeu. Iar făcându-se seară, a venit un om bogat din Arimateea, cu numele Iosif, care şi el era un ucenic al lui Iisus. Acesta, ducându-se la Pilat, a cerut trupul lui Iisus. Atunci Pilat a poruncit să i se dea. Şi Iosif, luând trupul, l-a înfăşurat în giulgiu curat de in, şi l-a pus în mormântul nou al său, pe care-l săpase în stâncă, şi, prăvălind o piatră mare la uşa mormântului, s-a dus. Iar acolo era Maria Magdalena şi cealaltă Marie, şezând în faţa mormântului***".

Este prima care Îl vede pe Domnul înviat:
Marcu 16,1-10: "***Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Şi dis-de-dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului? Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veţi vedea, după cum v-a spus. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau. Şi înviind dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică) El s-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni. Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El şi care se tânguiau şi plângeau."***

Ioan 20,1-18: " ***Iar în ziua întâia a săptămânii (duminică), Maria Magdalena a***

venit la mormânt dis de dimineaţă, fiind încă întuneric, şi a văzut piatra ridicată de pe mormânt. Deci a alergat şi a venit la Simon-Petru şi la celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus, şi le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt şi noi nu ştim unde L-au pus. Deci a ieşit Petru şi celălalt ucenic şi veneau la mormânt. Şi cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic, alergând înainte, mai repede decât Petru, a sosit cel dintâi la mormânt. Şi, aplecându-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat. A sosit şi Simon-Petru, urmând după el, şi a intrat în mormânt şi a văzut giulgiurile puse jos, iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfăşurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat şi celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt, şi a văzut şi a crezut. Căci încă nu ştiau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morţi. Şi s-au dus ucenicii iarăşi la ai lor.

Iar Maria stătea afară lângă mormânt plângând. Şi pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt. Şi a văzut doi îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. Şi aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus. Zicând acestea, ea s-a întors cu faţa şi a văzut pe Iisus stând, dar nu ştia că este Iisus. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi eu Îl voi ridica. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreieşte: Rabuni! (adică, Învăţătorule). Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru. Şи a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul şi acestea i-a zis ei".

Tradiţii

Slujirea apostolică

"Conform tradiţiei şi mărturiei mai multora dintre Sfinţii Părinţi şi scriitori bisericeşti, Sfânta Maria Magdalena l-a ajutat pe Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul în slujirea sa evanghelică, rămânând acolo până ce ea însăşi a adormit în pace şi a fost înmormântată în acea cetate."1 p.23

Ouăle pascale

Conform tradiţiei, în timpul unei cine cu împăratul Tiberius Caesar, Maria Magdalena vorbea despre Învierea Domnului. Împăratul a râs de ea, zicând că un om nu se poate scula din morţi, după cum oul pe care îl ţinea în mână nu se putea face roşu. Oul s-a înroşit imediat. Aceasta este una din expli-caţiile tradiţiei pascale a înroşirii de ouă cu ocazia sărbătorii Paştilor.

Imnografie

Tropar: Lui Hristos, Cel ce pentru noi S-a născut din Fecioară, cinstită Marie Magdalena, ai urmat, şi ai păzit îndreptările şi legile Lui. Pentru aceasta astăzi preasfinţită pomenirea ta prăznuind, te lăudăm cu credinţă şi te cinstim cu dragoste.

Condac: Dumnezeu Cel mai presus de fiinţă umblând în lume cu trup, mironosiţă, adevărată următoare te-a primit pe tine, ceea ce toată dragostea ta ţi-ai dăruit-o

către Dânsul. Pentru aceasta şi tămăduiri prea multe ai făcut şi, după ce te-ai mutat acum în ceruri, pentru lume te rogi pururea.

Condac: Stând înaintea Crucii Mântuitorului, împreună cu Maica Domnului pătimind, prea slăvită Maria Magdalena, cu lacrimi adus-ai rugăciune şi ai strigat: Ce este această străină minune? Cel ce ţine lumea în mâinile Sale alege să pătimească: Slavă puterii Tale, Doamne!

Iconografie

Sfânta mironosiţă Maria Magdalena, atunci când este zugrăvită singură, poartă în mână o cruce.

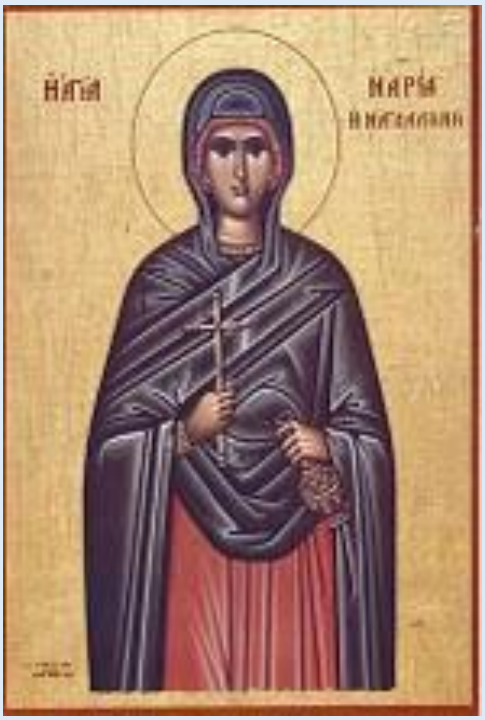

Dionisie din Furna, în Erminia sa (ed. Sophia, Bucureşti, 2000, pp. 116, 118, 127, 164, 210) indică scenele şi chipurile în care poate apărea Sfânta Maria Magdalena în icoane.

Astfel, Sfânta se zugrăveşte în icoana Răstignirii, în cea a Coborârii de pe Cruce a trupului Domnului, la plângerea Lui, la îngroparea lui, în icoana Învierii, într-o parte, apoi împreună cu femeile mironosiţe la mormânt, când îngerul le vesteşte Învierea, apoi în reprezentarea venirii apostolilor Petru şi Ioan la mormânt.

Deoparte (şi aceasta este poate cea mai cunoscută reprezentare) este zugrăvită atunci când Domnul i se arată îndeosebi ei, în grădină, după cum urmează:

[E zugrăvit] Mormântul şi înăuntru doi îngeri şezând, îmbrăcaţi în haine albe; şi Hristos, stând în picioare înaintea mormântului şi ţinându-şi haina cu o mână, şi cu

cealaltă ţinând o hârtie, grăieşte: ***Marie, nu te atinge de Mine...!.*** şi Maria, îngenuncheată înaintea Lui, căutând să-i apuce picioarele. (p. 118)

Wikipedia - Maria Magdalena

Maria Magdalena este menţionată atât în Noul Testament canonic, cât şi în diverse Evanghelii apocrife, ca o distinsă discipolă a lui Iisus din Nazaret.

Este considerată o Sfântă de către Biserica Romano-Catolică, de Biserica Ortodoxă şi de Comuniunea Anglicană, care îi celebrează sărbătoarea pe 22 iulie.

Are o importanţă specială pentru curentele gnostice din creştinism. Numele său face referire la locul său de proveniență: ***Maria din Magdala, localitate situată pe coasta occidentală a lacului Tiberiada.***

Maria Magdalena în Noul Testament

În Evangheliile Canonice nu avem prea multe informaţii despre Maria Mag-dalena. Ea este citată în legătură cu patru întâmplări diferite:

- Conform Evangheliei după Luca (Luca 8:2), ***Maria Magdalena l-a găzduit şi l-a sprijinit material pe Iisus şi pe discipolii săi în timpul predicării sale în Galileea. S-a adăugat că anterior ar fi fost vindecată de Iisus.***
- Conform Evangheliilor după Marcu (Marcu 15:45-47), Matei (Matei 27:55-56) şi Ioan (Ioan 19:25), ***a fost prezentă la crucificarea lui Iisus.***
- ***A fost primul martor al învierii, în compania şi altor femei***, conform unei tradiţii asupra căreia cad de acord toate cele Patru Evanghelii (Matei 28:1-5, Ioan 20:1-2, Marcu 16:1-5, Luca 24:1-10). Posterior le-a dat de ştire lui Petru şi celorlalţi apostoli.
- Conform unei relatări ce apare doar în Evanghelia lui Ioan, ***a fost martorul unei apariţii a lui Iisus înviat*** (Ioan 20:11-18).

Aceste relatări sunt unicele pasaje din Evangheliile Canonice în care apare *„Maria din Magdala”.*

Tradiţia creştină occidentală (catolică), totuşi, chiar dacă nu are dovezi scrise de nici un fel, a identificat-o pe Maria Magdalena şi cu alte personaje citate în Noul Testament:

- *Femeia adulteră pe care Iisus a salvat-o de la lapidare*, într-un episod pe care îl relatează doar Evanghelia după Ioan (Ioan 8:3-11). Nu este demonstrat că ar fi fost ea, şi asta a condus la multe erori şi confuzii în cadrul Bisericii Catolice, imaginea Mariei Magdalena fiind discreditată fără o justificare aparentă.
- *Femeia care unge cu parfumuri picioarele lui Iisus şi le spală cu părul său, înainte de sosirea sa în Ierusalim*, după Evangheliile Sinoptice (Luca 7:36-50, Marcu 14:3-8, Matei 26:6-13), dar al cărei nume nu este menţionat. Conform lui Marcu şi Matei, fără îndoială, ungerea a avut loc în Betania, „în casa lui Simon Leprosul”, ceea ce a dus la asocierea acestei femei, la rândul său, cu Maria din Betania.
- *Maria din Betania*, sora lui Lazăr, cea căreia i se atribuie în Evanghelia lui Ioan întâmplarea mai sus menţionată (Ioan 12:1-8), care apare şi în alte fragmente cunoscute din a patra Evanghelie, cum ar fi învierea lui Lazăr (Ioan 11:20-30). *Este identificată de asemenea cu Maria din episodul disputei dintre Marta şi Maria* (Luca 10:38-42).

Identificarea **Mariei Magdalena** cu Maria din Betania şi cu *„femeia păcă-toasă”*, a fost stabilită într-o predică pe care Papa Gregoriu a susţinut-o în anul 591, în care a afirmat: *„Ea, pe care Luca o numeşte femeia păcătoasă, pe care Iosif o numeşte Maria –din Betania-, noi credem că este Maria, din care şapte demoni au fost*

scoşi, conform lui Marcu”. Aceasta este predica ce a făcut ca **Maria Magdalena** să rămână asociată acestor cuvinte fatale, care au condamnat-o de-a lungul a multor ani să fie păcătoasa; în zilele noastre s-a putut dovedi că acest lucru nu are baze bine fundamentate şi că prima, *păcătoasa*, nu are de ce să fie aceeaşi cu celelalte două Marii.

Difuzată de mulţi teologi în secolele III şi IV, această teorie nedemonstrată s-a bucurat de o mare popularitate în secolul XIX, şi a cauzat multă confuzie şi o anumită discreditare celei căreia a fost una din principalii Apostoli ai lui Hristos. Acest fapt a servit şi pentru a lăsa acest Apostol feminin în afara puterii ecleziastice, să ne amintim că biserica a lăsat mereu deoparte femeia şi a exclus-o, mai ales din sfera puterii, la care nu a avut niciodată acces; chiar dacă se ştie că printre discipolii direcţi ai lui Iisus erau atât bărbaţi, cât şi femei, iar El nu făcea nici o diferenţiere specială între unii şi alţii.

Maria Magdalena în Evangheliile apocrife

Evanghelia lui Petru o menţionează pe Maria Magdalena doar în postura sa de martor al învierii lui Iisus: ***În zorii zilei de duminică Maria Magdalena, ucenica Domnului- care nu făcuse la mormântul Domnului cele ce făceau de obicei femeile în amintirea morţilor dragi, şi asta numai de frica iudeilor, care erau turbaţi de furie– a luat cu ea câteva prietene şi s-a dus la locul unde a fost aşezat trupul lui Iisus.***

În cel puţin două dintre textele gnostice scrise în limba coptă, găsite la Nag Hammadi, Evanghelia după Toma şi Evanghelia după Filip, Maria Magdalena apare menţionată ca şi o discipolă apropiată a lui Iisus, aveau o relaţie atât de

apropiată ca şi cea pe care Acesta o avea cu Apostolii. În Evanghelia după Toma apar două menţionări despre Mariham (logia 21 şi 114), care, conform cercetătorilor, fac referire la Maria Magdalena. A doua menţiune face parte dintr-un pasaj enigmatic şi a fost obiectul a varii interpretări: Simon Petru le-a spus: ***„Mariham să plece dintre noi, căci femeile nu sunt vrednice de viaţă. Iisus a spus: Iată, eu o voi călăuzi ca s-o fac bărbat, ca să fie şi ea un spirit viu asemenea vouă, bărbaţilor. Căci orice femeie care se face bărbat intră în Împărăţia Cerurilor”.***

Acest text este foarte ilustrativ în lumina gnozei contemporane, chiar dacă de-a lungul istoriei a fost citit doar literalmente.

În Evanghelia după Filip (log. 32) este considerată tovarăşa (şžą˝É˝žÂ) lui Iisus: Trei (erau erau cele care) mergeau întotdeauna cu Domnul: mama sa Maria, sora acesteia şi Magdalena, socotită tovarăşa Sa []. *Maria este, de fapt, sora sa, mama sa şi tovarăşa sa.*

Acest fapt este reflectat şi într-un alt text, nu mai puţin relevant, care este ***Pistis Sophia***, în care este evidenţiată importanţa Mariei Magdalena în cadrul grupului de Apostoli. Pistis Sophia îi este atribuită lui Valentin, eminent şi curajos căutător al Adevărului, cel care a avut curajul să se răzvrătească împotriva dogmelor pontificale ale Bisericii Catolice, care deja începuse în acele timpuri (secolele I şi II ale erei noastre) să fabrice ortodoxia sa ecleziastică, cu scopul de a-i exclude pe autenticii creştini primitivi care îmbrăţişau Gnoza pe care le-a transmis-o Iisus. Mulţi teologi nu ezită să afirme că *«De-a lungul celei de-a doua jumătăţi a secolului II şi începutul celui de-al III-lea, doctrina lui Valentin era cea mai puternică şi serioasă dintre toate celelalte disidente din Biserică, depăşind în scrieri, ca volum, până şi însăşi literatura Bisericii»*..

În sfârşit, o altă referinţă importantă la personaj se găseşte în Evanghelia după Maria Magdalena, text din care se păstrează doar două fragmente în greacă, din secolul III, şi un altul mai extins, în coptă, din secolul V. În text, *trei Apostoli discută despre mărturia Mariei Magdalena în ceea ce-l priveşte pe Iisus. Andrei şi Petru pun la îndoială mărturia sa, iar Levi (Apostolul Matei) este cel care îi ia partea Mariei.*

Maria Magdalena fuge de pe Pământul Sfânt

Există o tradiţie conform căreia Maria Magdalena (identificată aici cu Maria din Betania), fratele său Lazăr şi Maximin, unul din cei şaptezeci şi doi de discipoli, şi

împreună cu alţi însoţitori au călătorit cu barca pe Marea Mediterană, fugind de persecuţiile de pe Pământul Sfânt, şi în final au debarcat într-un loc numit Saintes-Maries de la Mer, aproape de Arles. Ulterior, Maria Magdalena a plecat către Marsilia, de unde a început evanghelizarea regiunii Provence, pentru a se retrage mai apoi într-o peşteră -La Sainte Baume- în împrejurimile Marsiliei, unde a dus o viaţă de penitentă pentru 30 de ani. ***Conform acestei tradiţii, când a sosit ora morţii sale a fost dusă de Îngeri la Aix en Provence, la oratoriul San Maximin, unde i s-a făcut maslul. Corpul său a fost îngropat într-un oratoriu construit de Maximin în Villa Lata, cunoscut încă de atunci ca Sf. Maximin.***

Venerarea Mariei Magdalena

Primul loc din Franţa în care se ştie că s-a dedicat un cult Mariei Magdalena a fost oraşul Vézelay, în Bourgogne. *Pelerinajele la mormântul Mariei Magdalena din Vézelay sunt atestate cel puţin din anul 1030.* În 27 aprilie 1050, o bulă a papei Leon IX considera, în mod oficial, abaţia de la Vézelay sub patronajul Mariei Magdalena. Iacob de Voragina menţionează versiunea oficială a transferului de relicve ale Sfintei din mormântul său de la oratoriul din Saint Maximin, din Aix-en-Provence, la nou fundata abaţie de la Vézelay, în 771.

Basilica „ Sfânta Maria Magdalena“ din Vézelay, Franța

Sfântul Maximin din această legendă este un personaj ce combină caracteristici ale episcopului atestat istoric Maximin cu Maximin care, conform legendei, i-a însoţit pe Maria Magdalena, Marta şi Lazăr, în Provence.

Sfântul Maximin de Saint-Baume

Un cult posterior, ce a atras numeroşi peregrini, a început când corpul Mariei Magdalena a fost oficial descoperit, în 9 septembrie 1279, în Saint Maximin la Sainte Baume, Provence, de principele de atunci al Salerno-ului, viitorul rege Carol II de Napoli. În această locaţie s-a construit o mare mănăstire dominicană, în stil gotic, una dintre cele mai importante din sudul Franţei.

În 1600, presupusele relicve au fost depozitate într-un sarcofag comandat de papa Clement VIII, dar capul a fost depozitat separat, într-o raclă. Relicvele au fost profanate în timpul Revoluţiei Franceze. *În 1814 s-a restaurat templul şi s-a recuperat capul Sfintei, care este venerat actualmente în acel loc.*

Detalii importante despre Maria Magdalena: soţia lui Iisus

Tradiţia gnostică şi esoterică vorbeşte despre Maria Magdalena ca fiind soţia, partenera sentimentală, a lui Iisus din Nazaret; în plus, deţinătoarea unei tradiţii creştine de gen feminin, care ar fi fost cu grijă ascunsă de Biserica Catolică.

Posterior, aceste idei au fost preluate de diferiţi scriitori de ficţiune ca Peter Berling (Fiii Graal-ului) şi Dan Brown (Codul lui Da Vinci, 2003), printre mulţi alţii, indicând dinastia Merovingiană ca şi dinastie ipotetică.
Această idee se sprijină pe câteva argumente:

1) *În diverse texte gnostice, cum ar fi Evanghelia după Filip, se arată că Iisus avea cu Maria Magdalena o relaţie mai apropiată decât cea pe care o avea cu restul discipolilor, inclusiv decât cea cu Apostolii. Mai concret, Evanghelia după Filip vorbeşte de Maria Magdalena ca de „partenera" lui Iisus.*
2) *Acelaşi lucru apare în **Pistis Sophia**, în care conversaţiile şi întrebările pe care le are Maria Magdalena cu Maestrul denotă că era cea mai apropiată dintre Apostoli şi înţelegea cel mai bine Înţelepciunea pe care El le-o dădea, şi de asemenea că aveau la nivel personal o mare afinitate şi comuniune.*
3) *În Evangheliile Canonice, Maria Magdalena este, în afară de mama lui Iisus, femeia care apare cel mai des, şi este prezentată, în plus, ca şi o*

adeptă apropiată a lui Iisus. Prezenţa sa în momentele cruciale ale morţii şi învierii lui Iisus pot sugera că era legată de El printr-o uniune conjugală.

4) *Un alt argument adus de susţinătorii teoriei căsătoriei dintre Iisus şi Maria Magdalena este că în Palestina, în acea epocă, era rar ca un bărbat evreu de vârsta lui Iisus (de aproximativ treizeci de ani) să rămână singur, în special dacă se dedica să predea ca şi rabin, pentru că aceasta era împotriva poruncilor divine.*
5) *Orice dezvoltare spirituală la care se referă Iisus în învăţătura sa şi pasajele clar simbolice care se găsesc în Evangheliile Canonice şi Apocrife sunt evident alchimiste şi kabaliste. Tocmai astfel, se deduce uşor că Maestrul era un cunoscător al artei alchimice şi al regulilor acestei arte.*
6) *De asemenea, această frază din Evanghelia după Toma, pe care am menţionat-o anterior, revelează în mod alchimic şi kabalistic, relaţia pe care o aveau:*

Simon Petru le-a spus: ***„Maria să plece dintre noi, căci femeile nu sunt vrednice de viaţă. Iisus a sus: Iată, eu o voi călăuzi ca s-o fac bărbat, ca să fie şi ea un spirit viu asemenea vouă, bărbaţilor. Căci orice femeie care se face bărbat intră în Împărăţia Cerurilor”.***

Evanghelia după Maria Magdalena

Este intitulată Evanghelia după Maria Magdalena, o Evanghelie Gnostică Apocrifă, posibil din secolul II, din care au ajuns până în zilele noastre doar câteva fragmente.

Caracteristici ale textului

Din această evanghelie se păstrează doar trei fragmente: două foarte scurte, în greacă, sub forma unor manuscrise din secolul III (papirusul Rylands 463 şi papirusul Oxyrhynchus 3525), şi un altul mai extins, în coptă (Berolinensis Gnosticus 8052,1), probabil traducere a originalului grec. Textul copt a fost găsit în 1896 de C. Schmidt, dar nu s-a publicat decât în 1955. *Fragmentele în greacă au fost publicate în 1938 şi respectiv în 1983.*

În niciunul din fragmente nu se face vreo menţiune cu privire la autorul acestei evanghelii. Numele pe care îl primeşte tradiţional, de Evanghelia după Maria Magdalena, se datorează faptului că în text apare citată o discipolă a lui Iisus numită Maria, pe care majoritatea specialiştilor o identifică cu Maria Magdalena ce apare în Evangheliile Canonice.

Nu poate fi posterioară secolului III, pentru că manuscrisele în greacă corespund acestei epoci. Datorită caracteristicilor interne ale textului, cum ar fi prezenţa de idei gnostice, se consideră că a fost redactată în secolul II.

Conţinutul

Din fragmentul copt, care este cel mai extins, lipsesc câteva pagini (mai exact 1-6 şi 11-14). Este vorba despre un dialog între Iisus (menţionat ca şi „Salvatorul") şi discipolii săi. După plecarea lui Iisus, Apostolii rămân dezorientaţi:

Dar ei erau îndureraţi. Au plâns cu amărăciune, spunând: Cum Doamne să mergem la Gentiles şi să propovăduim evanghelia Regatului a Fiului Omului? Dacă pe El nu l-au cruţat, ne vor cruţa pe noi?

Atunci Maria s-a ridicat în picioare, I-a binecuvântat pe toţi şi le-a spus: fraţilor, nu plângeţi şi nu fiţi îndureraţi şi nici şovăielnici, pentru că Graţia Sa va fi cu voi şi vă va proteja. Mai degrabă, haideţi să ne rugăm pentru Măreţia Sa, pentru că El ne-a pregătit şi ne-a făcut Oameni. Când Maria a spus aceasta, le-a convertit tuturor inimile către Bine, şi ei au început să discute despre cuvintele Mântuitorului.

Maria, atunci, relatează o viziune, iar dialogul pe care l-a avut cu Iisus în această viziune este plin de termeni specifici gândirii gnostice. Mărturia Mariei este respinsă de Andrei şi de Petru, care se îndoiesc de faptul că Iisus a preferat o femeie înaintea lor pentru a-i face revelaţii secrete. Totuşi, Levi (apostolul Matei) hotărăşte să predice „Evanghelia după Maria."

Conform unor interpretări, cum ar fi cele ale lui Karen King, textul revelează tensiunile existente în comunităţile creştine primitive, între protoortodocşi, reprezentaţi de Petru şi gnostici, reprezentaţi de Maria Magdalena.

O confruntare similară se găseşte şi în alte texte gnostice, cum ar fi Evanghelia după Toma, Pistis Sophia sau Evanghelia coptă a egiptenilor. În plus, în concordanţă cu acest text, *Maria Magdalena ar fi fost păstrătoarea revelaţiilor secrete ale lui Iisus şi ar fi avut un rol important în comunitatea creştină de după înviere.*

Se pot întâlni anumite analogii între ideile expuse în această evanghelie şi religiile orientale, ca taoismul şi budismul.

Maria Magdalena în viziunea Bisericii catolice

Maria Magdalena este venerată de Biserica catolică, în mod oficial, ca şi Sfânta Maria Magdalena. Există numeroase biserici în toată lumea dedicate acestei Sfinte catolice.

Magdalena penitenta

În timp ce creştinismul răsăritean o onorează pe Maria Magdalena, în special datorită apropierii sale de Iisus, considerând-o „egală Apostolilor”, în occident, din pricina asocierii ei cu alte femei din Evanghelii (a se vedea mai sus), s-a propăşit ideea că înainte de a-l cunoaşte pe Iisus, s-a dedicat prostituţiei.

Această idee se naşte, în primul rând, de la asocierea Mariei cu păcătoasa din Evanghelia după Luca 7:36-50, de care se spune doar că era păcătoasă şi că a iubit mult; în al doilea rând, de la referinţa din Evanghelia după Luca 8:2, unde se spune, de această dată referindu-se clar la Maria Magdalena, că din ea „au ieşit şapte demoni”. După cum se poate observa, nimic din aceste fragmente evanghelice nu sugerează că Maria Magdalena s-ar fi dedicat prostituţiei.

Nu se ştie cu exactitate când a început să se facă asocierea Mariei Magdalena cu Maria din Betania şi femeia din Evanghelia după Luca 7:36-50, dar într-o predică a papei Grigorie cel Mare (mort în 591) este exprimată, fără echivoc, identitatea acestor trei femei, şi o arată pe Maria Magdalena ca fiind o prostituată spăşită. De aceea, legenda posterioară spune că îşi va petrece restul vieţii într-o peşteră din deşert, făcând penitenţă şi mortificându-şi carnea, şi sunt frecvente în arta occidentală reprezentări ale *„Magdalenei penitente ”*.

Imaginea de penitentă a Mariei Magdalena poate fi de asemenea confundată din pricina tradiţiei unei Sfinte a secolului V, Maria Egipteanca, cea care, conform cărţii „Viaţa Sfinţilor” de Iacob de Voragina, s-ar fi dedicat prostituţiei şi s-a retras apoi în deşert să-şi ispăşească păcatele. Sunt des întâlnite reprezentări ale Mariei Egipteanca cu părul lung învăluindu-i trupul sau acoperită cu stuf, simboluri ale penitenţei sale în deşert. Aceste caracteristici o însoţesc uneori pe Maria Magdalena, creând câteodată confuzie între cele două Sfinte.

În tradiţia catolică, prin urmare, Maria Magdalena a ajuns să fie un personaj secundar, în ciuda neîndoioasei sale importanţe în tradiţia evanghelică. Defăimarea pe care a suferit-o Maria Magdalena a fost relaţionată de unii autori cu situaţia de subordonare a femeii în Biserică.

În 1969, Biserica Catolică a retras din calendarul liturgic apelativul de „penitentă" adjudecat tradiţional Mariei Magdalena, şi de asemenea, tot de atunci, a încetat să se mai citească în liturghia sărbătorii Mariei Magdalena, Evanghelia după Luca (Luca 7:36-50) despre femeia păcătoasă. De atunci, Biserica Catolică a încetat să o mai considere pe Maria Magdalena o păcătoasă spăşită. În ciuda acestui lucru, această imagine continuă să predomine în viziunea multor catolici.

Maria Magdalena şi alte Sfinte catolice

Maria Magdalena a fost o sursă de inspiraţie pentru una din misticele cele mai importante din cadrul Bisericii catolice, Tereza Copilului Iisus, care admira această iubire atât de profundă relatată în evanghelie, prin care Maria Magdalena doreşte să-l servească pe cel iubit; astfel, Tereza a decis să-şi dedice viaţa celui pe care mai mult îl iubea: Iisus din Nazaret (cf. LT 169 Sfânta Tereza).

În 1894 a scris: *"Iisus ne-a apărat prin persoana Mariei Magdalena"*.

O altă mistică remarcabilă din cadrul catolicismului, care a găsit inspiraţie şi consolare în Maria Magdalena, a fost doctora bisericii, Tereza de Avila, cea care a relatat că a primit ajutor spiritual de la Maria Magdalena.

Sursa: Wikipedia şi redacţia Vopus

Semnificaţie nume

Magdalena (fem.) – supranume (probabil de formaţie greacă) ce indică originea locală a purtătoarei, „din Magdala”, sat de pescari din Galileea. Toponimul corespunde substantivului migdal, „turn, castel”.

Nume calendaristic creştin.

Filiera slavă: Măgruşca, Măgduţa, Mădălina, Mădăluţa, Magda şi forme masc. Măgdălin, Mădălin, Măgduţ. Influenţă apuseană recentă: Madlen, Madlena, Marilena (format de la Maria Magdalena), Madia, Madina.

Viaţa Sfintei Maria Magdalena (video)

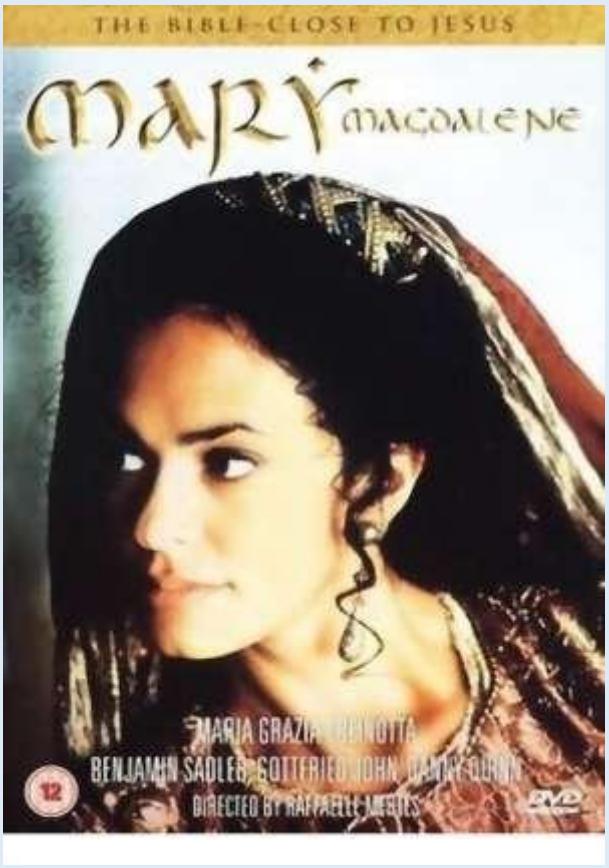

Un film despre viaţa Mariei Magdalena, un film al speranţei în mijlocul suferinţei, al vindecării unei inimi zdrobite, dar eliberate în urma experimentării dragostei adevărate.

Sursa:
http://filme-online-gratis.com/blog/2011/04/23/mary-magdalene-maria-magdalena/

Aşezământul Pantocrator.Paraclisul Sfintei Maria Magdalena:
https://www.youtube.com/watch?v=xM1W7Y9Dfec

Icoana „Nu te atinge de Mine” - de la Vest, la Est

Icoana Mariei Magdalena şi Hristos „Nu te atinge de Mine” a venit din Vest, din Roma de după Schismă, apoi a fost filtrată prin Tradiţie, dezvoltându-se într-o icoană ortodoxă unică, diferită de prototipul apusean al acesteia.

***

Icoana „Nu te atinge de Mine” (în limba greacă: Μη μου άπτου), prezintă arătarea de după Înviere a lui Hristos Mariei Magdalena, aşa cum este descrisă în Evanghelia după Ioan: „Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru” (Ioan 20, 17). [icoana (A)]

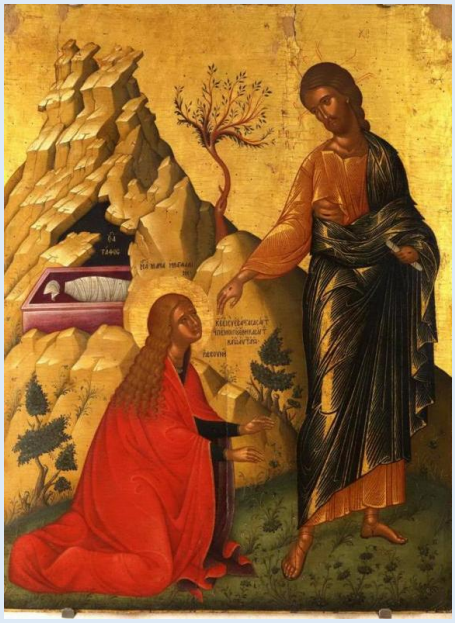

(A) „Nu te atinge de Mine”, Creta, sec. XVI

Originile și istoria icoanei

Icoane de acest tip apar pentru întâia dată în Creta, în secolele XV și XVI. Insula Creta a fost sub stăpânire veneţiană începând din secolul al XIII-lea, deci era firesc ca locuitorii creştin-ortodocşi ai insulei să fie expuşi influenţelor romano-catolice ale conducătorilor. Compoziția icoanelor din Creta poate fi găsită în arta religioasă italiană de mai înainte, cum ar fi Duccio (†1318) și Giotto (†1337). [icoana (B)]

(B) „Noli me tangere" de Giotto (cca. 1320)

Compoziția acestei scene este dezvoltată de către Jacapo Bassano. De obicei, toate aceste picturi sunt numite Noli mi tangere, exprimare folosită în traducerile latine ale Bibliei pentru Μη μου άπτου de la Ioan 20, 17. Versiunea lui Giotto este semnificativă, deoarece oferă un model timpuriu pentru Maria Magdalena, cu capul descoperit, după cum apare în primele icoane cretane din secolul XV.

Putem spune cu certitudine că reprezentarea sfintelor cu părul lung, desfăcut, nu este comună iconografiei ortodoxe. Motivele sunt numeroase:

Capul acoperit pentru femei a fost şi este considerat un semn de smerenie în multe culturi de-a lungul istoriei până astăzi. Prin urmare, este firesc ca şi Sfânta Maria să aibă capul acoperit.

Legat de punctul de mai sus, Sfânta Maria Magdalena, ca oricare altă evreică descrisă în Noul Testament, ar fi avut capul acoperit. Reprezentările iconografice ale Sfintei Maria Magdalena sau ale celorlalte femei mironosiţe sunt corecte din punct de vedere istoric.

Despre portul femeilor în biserică, apostolul Pavel a scris: „orice femeie care se roagă sau proroceşte cu capul neacoperit îşi necinsteşte capul; căci tot una este ca şi cum ar fi rasă” (I Corinteni 11, 2-16). De vreme ce icoanele sfintelor le arată așa cum sunt în Rai (adăugându-se aura), atunci, din punct de vedere spiritual, dar și istoric, este firesc să reprezentăm sfintele, precum Maria Magdalena, cu capul acoperit.

În Apus a existat o tendință de amestecare a aspectelor spirituale și carnale în arta religioasă, începând cu Giotto. În perioada Renaşterii vedem sfinţi cu aureolele pictate într-un mod lumesc și realist, iar reprezentarea Mariei Magdalena cu o glugă dată pe spate, cu părul lung desfăcut, ajungând spre Mântuitorul, este un exemplu în acest sens. Oricare ar fi motivaţia acestei inovaţii, reprezentarea cu părul lung, despletit, a Mariei Magdalena din icoana cretană „Nu te atinge de Mine” este copiată direct din arta occidentală a timpului, adusă din Italia în Creta prin influența venețiană. Putem compara picturile lui Giotti sau Bassano cu o icoană de la Mănăstirea „Sfânta Ecaterina” de pe Muntele Sinai, din secolul al VII-lea, ce-L reprezintă pe Iisus Hristos arătându-se Mariei Magdalena. [icoana (C)]

(C) Icoana de la Mănăstirea „Sfânta Ecaterina” de pe Muntele Sinai, din secolul al VII-lea, ce-L reprezintă pe Iisus Hristos arătându-se Mariei Magdalena

Veneţienii i-au influenţat pe iconografii greci din Creta, dar aceştia din urmă au interpretat această influenţă prin prisma propriei lor Tradiţii pentru a crea icoana unică „Nu te atinge de Mine”. La sfârşitul secolului al XVII-lea, Heraklion, capitala Cretei, era reşedinţa a peste 200 de artişti dintr-o populaţie totală de doar 20000 de oameni. Raportul mare de pictori greci a asigurat o explozie a iconografiei ortodoxe în această perioadă: tabloul Noli me tangere a devenit icoana Μη μου άπτου.

Artiştii cretani au călătorit masiv, atât în Est, cât şi în Vest, şi aşa s-a răspândit icoana „Nu te atinge de Mine” în alte comunităţi ortodoxe. Mănăstirea Dionisiu din Muntele Athos, reconstruită în 1547 după ce un incendiu a distrus clădirile originale, are principalele fresce ale katholikon-ului pictate de un cretan pe nume Tzortis. Una dintre frescele găsite acolo o puteţi regăsi în icoana (D) şi icoana (E).

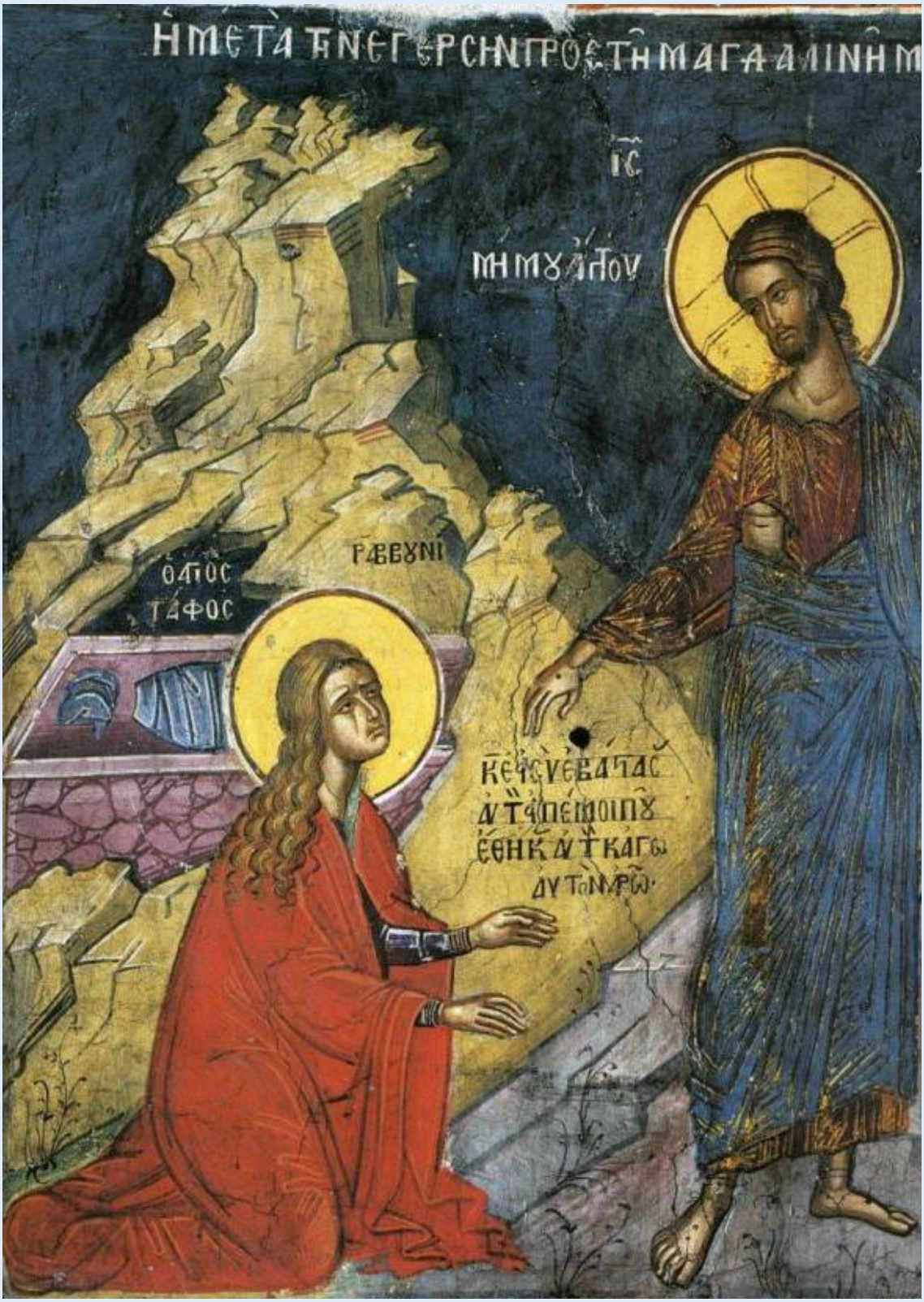

(D) Arătarea Mântuitorului Mariei Magdalena – frescă din katholikon-ul Mănăstirii Dionisiou, Athos, 1547

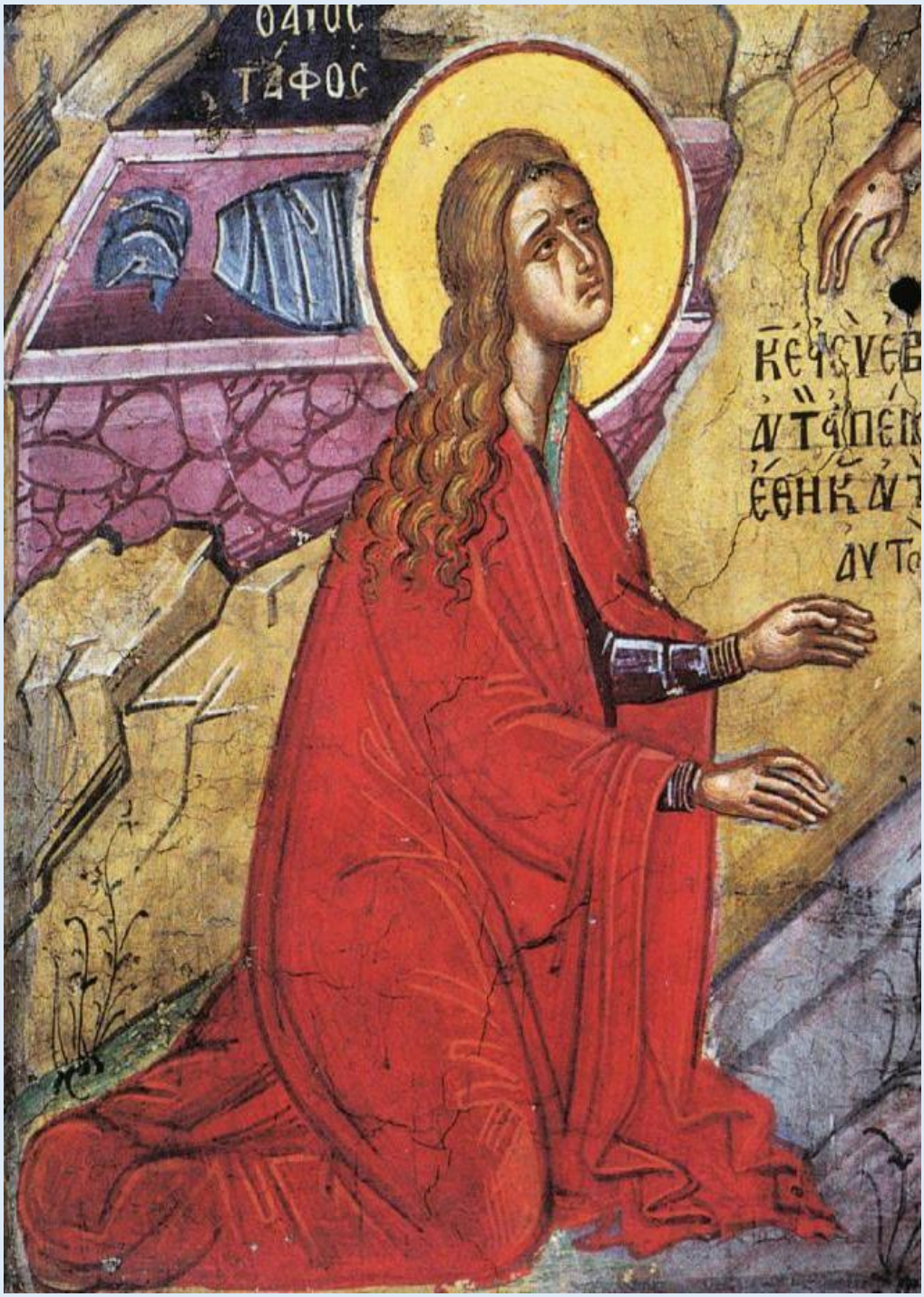

(E) Arătarea Mântuitorului Mariei Magdalena (detaliu) – frescă din katholikon-ul Mănăstirii Dionisiou, Athos, 1547

Imaginea de inspiraţie occidentală persistă în icoanele ortodoxe cretane într-atât, încât avem icoane precum icoana (F).

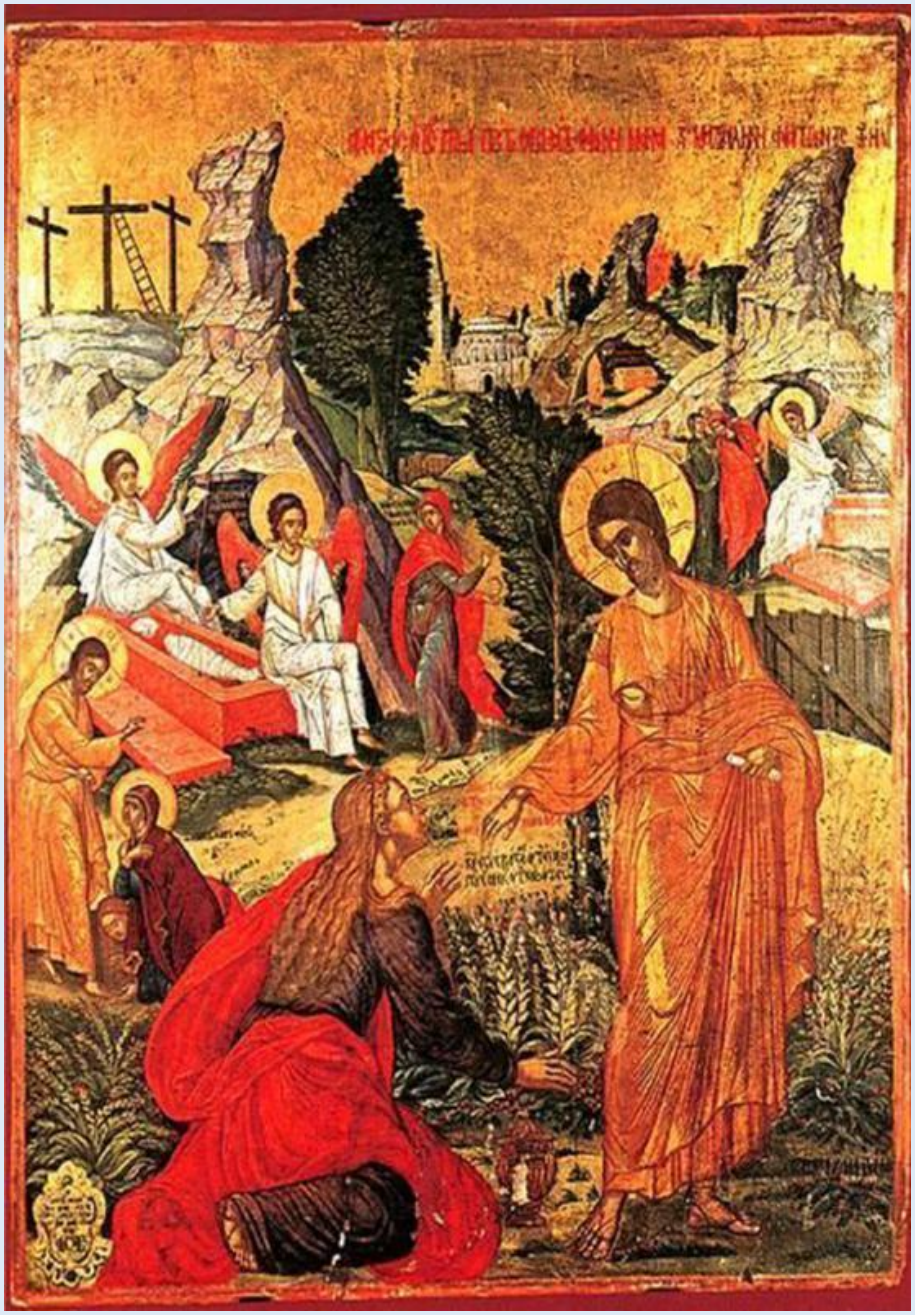

(F) Μη μου άπτου de Mihail Damascus (sec. XVI)

Maria Magdalena este reprezentată în centru, cu capul descoperit, în timp ce în jurul ei sunt scene mai mici, în care Maria este cu capul acoperit în mod tradițional ortodox! În mod clar, iconograful a împrumutat imagini mai vechi ale Mariei Magdalena de la icoane ortodoxe pentru scenele mai mici și a utilizat picturile cu influențe italiene ale Mariei Magdalena pentru scena centrală. În partea stângă a

pictogramei este o scenă care se aseamănă foarte mult cu icoana din secolul VII din Muntele Sinai.

Icoana apare şi în Rusia, unde tipul acesta de reprezentare iconografică se numeşte „Arătarea Mântuitorului Mariei Magdalena” (Явление Спасителя Марии Магдалине), deşi este rar întâlnită. [icoana (G)]

(G) Arătarea Mântuitorului Mariei Magdalena – icoană portabilă, Rusia, sec. XIX

Versiunile moderne ale icoanei, de obicei greceşti, au încercat o „re-acoperire” a capului Mariei Magdalena, după cum poate fi observat în icoana de la Mănăstirea „Buna-Vestire” a Maicii Domnului din Ormylia, Metocul Mănăstirii „Simonos Petras” (c. 1985). [icoana (I)]

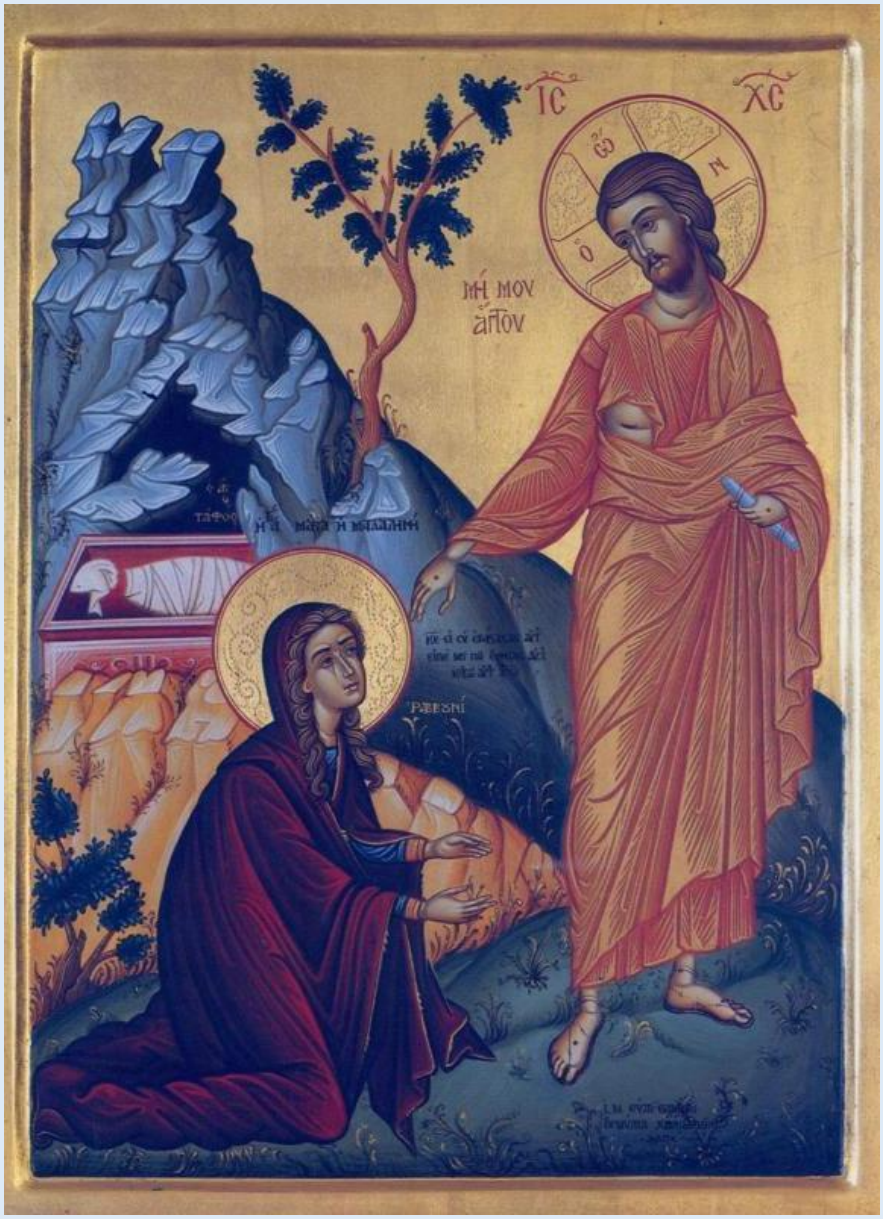

(I) Arătarea Mântuitorului Mariei Magdalena – icoană de la Mănăstirea „Buna Vestire" a Maicii Domnului din Ormylia, metocul Mănăstirii „Simonos Petras" (c. 1985)

Este potrivit ca Maria Magdalena, cinstită cu titlul de „întocmai cu apostolii", să fie reprezentată cu capul acoperit, precum celelalte sfinte ortodoxe. Cu toate acestea, puterea credinței ortodoxe nu stă în rezistenţa împotriva influenţelor „din afară", ci în capacitatea sa de a evalua toate lucrurile ne-canonice, ținând ceea ce este bine și respingând ceea ce nu este.

Icoana lui Hristos și a Mariei Magdalena „Nu te atinge de Mine" a venit de la Vest, din Roma de după Schismă, dar a produs o mulțime de lucruri. Nu toate dintre ele

au fost îmbrățișate cu nerăbdare și păstrate. Tradiția acestei reprezentări a fost unul dintre lucrurile care s-au păstrat. Este o imagine care a venit în Ortodoxie și apoi a fost filtrată prin Tradiţie, dezvoltându-se într-o icoană ortodoxă unică, diferită de prototipul apusean al acesteia.

Traducere și adaptare: Pr. Silviu Cluci
Sursa: A Reader's Guide to Orthodox Icons

Sfântul Ioan Casian şi grota Sfintei Maria Magdalena (Franța)

«Încă din timpurile apostolice, credința ortodoxă a lui Hristos a fost propo-văduită în Galia, în ceea ce este acum Franța. Bisericii Ortodoxe îi aparţinea Sfântului Martin de Tours, același lucru este adevărat şi pentru marele Sfânt Ioan Casian, întemeietorul mănăstirii de lângă Marsilia - unde pentru mulți ani a dat pildă de viață ascetică - cât și pentru Sfântul Gherman al Parisului și pentru Sfânta Genevieva, împreună cu mulți, mulți alții. De aceea, credința ortodoxă nu este străină poporului francez. Ea este credința lui, mărturisită aici în Franța din vechime, de către strămoșii lui; este credința părinţilor lui.» (Sfântul Ioan Maximovici)

Periplu ortodox în sudul Franţei?

Marele sfânt al secolului XX, Sfântul Ioan Maximovici - arhiereul rus care a locuit o vreme la Paris alături de comunitatea rusă - ne dă astfel cel mai bun argument pentru a porni la cercetarea din punct de vedere ortodox a Franţei, ţară în care în anul 2007 religia ortodoxă… nu există! Sondaje de acest tip sunt organizate neoficial, pentru că statul francez interzice recensăminte cu caracter religios! În anul 2007, 31% dintre francezi s-au declarat atei, 51% catolici (erau 67% in 1994,

însă numai jumătate dintre aceştia cred în mod ferm în existenţa lui Dumnezeu), 4% musulmani, 3% protestanţi, 1% evrei, iar restul de 10% nu se pronunţă. Chiar dacă statul este laic, sărbătorile oficiale corespund cu sărbătorile din calendarul catolic, iar 90% din şcolile private din Franţa sunt… şcoli catolice! În zonele predominat rurale din Franţa religia catolică are totuşi o influenţă importantă, bazată mai ales pe tradiţie.

Dar dacă tradiţia provensală identifică sudul Franţei ca fiind primul loc din Europa în care au ajuns prietenii Domnului Iisus Hristos, după doar 14 ani de la Răstignirea şi Învierea Sa, iar dacă în secolele IV-V, Sfântul român Ioan Casian a întemeiat exact în această regiune primul aşezământ monastic din Europa (Mănăstirea Sfântul Victor la Marsilia), începem să înţelegem că tradiţia catolică îşi are rădăcini mult mai adânci, înainte de Marea Schismă (1054), aşadar vorbim chiar despre o tradiţie a Dreptei Credinţe…

Istorie creştină şi tradiţie provensală

În anul 41 d.Hr., Irod Agripa întâiul, fiul mezin al lui Irod cel mare, devine rege al iudeilor, cu sprijinul romanilor şi imediat după un an începe persecuţia comunităţii de credincioşi creştini, Îl ucide pe Iacob, fratele lui Ioan, apoi îl prinde şi îl întemniţează pe Petru, dar acesta reuşeşte să scape cu ajutorul îngerului.

În anul 42 (sau 48, după alte surse) un mic grup de familii din Betania, din care făceau parte: Lazăr, sora sa Marta, prietenul său Maximin, Marcella roaba lor, Maria Magdalena, Maria Jacobita (mama Sfântului apostol Iacob cel mare), Maria Salomeea (mama Sfinţilor apostoli Iacob şi Ioan, fiii lui Zevedeu), Sidonius - orbul din Ierihon, Parmena - unul dintre cei 7 diaconi, Iosif din Arimateea şi alţi câţiva ale căror nume istoria nu le-a păstrat, au fost escortaţi la portul Iope (Jaffa de astăzi, Tel Aviv) şi au fost îmbarcaţi pe o navă fără pânze şi vâsle, trimisă în larg pe Marea Mediterană (conform tradiţiei provensale). Este mai degrabă credibil că au fost îmbarcaţi pe o navă comercială, dându-se căpitanului instrucţiunea de a fi lăsaţi pe un ţărm îndepărtat, de unde aceşti apropiaţi ai Domnului Iisus să nu se mai poată reîntoarce.

Exilaţii plecaţi din Cezareea Palestinei au fost debarcaţi în Delta Rhonului, poarta de intrare către Galia interioară, port pentru navele comerciale, escală pentru călători şi piaţă de desfacere pentru comercianţi. Aici exista deja oraşul Ra, numit după numele zeului soarelui la egipteni, loc în care s-au adunat mulţi străini, printre care şi o colonie evreiască. Spre această colonie, probabil, s-au îndreptat Maria Jacobita şi Maria Salomeea: actualmente localitatea situată pe ţărmul

Mediteranei, nu departe de Arles, poartă numele de “Saintes Maries de la Mer” - „Sfintele Marii ale Mării” şi se identifică ca fiind locul prin care “a intrat” creştinismul în Europa.

Despre Sfântul Lazăr şi Sfânta Maria Magdalena se spune că au mers către actuala Marsilia, convertind populaţia locală la creştinism (Sfântul Lazăr - primul episcop al Marsiliei), după care Sfânta Maria Magdalena a urcat spre munte, propovăduind alături de Sfântul Maximin. Sfânta şi-ar fi trăit ultimii 30 de ani din viaţă într-o peşteră din Munţii Sainte Baume. Sfânta Marta s-a îndreptat către nordul ţărmului pe care a eşuat barca, propovăduind la Tarascon - a cărei protectoare este până astăzi…

Tradiţie, legendă… Franţa este încredinţată că a fost încreştinată din chiar secolul întâi, de către prietenii Domnului. Există atestări vechi (inscripţii, sarcofage din secolele I-II) care sprijină tradiţia, mulţime de dovezi ale unei vieţi creştine active în această zonă, din chiar primele veacuri de după Hristos. Dovezile din Evul Mediu nu sunt însă toate credibile, există ideea unei posibile denaturări a vieţilor Sfinţilor operată de Biserica Catolică (moaştele Sfintei Marta s-au redescoperit în anul 1187, ale Sfintei Maria Magdalena în 1279, ale Sfintelor Marii Jacobita şi Salomeea in 1448…). Sub semnul tuturor acestor fapte istorice, am pornit spre masivul de la Sainte Baume din sudul Alpilor Francezi, între Toulon şi Marsilia, spre a afla peştera în care se spune că a vieţuit Sfânta Maria Magdalena în ultimii săi 30 de ani de viaţă…

Peştera Sfântă, la Grotte de la Sainte Baume

Masivul de la Sainte Baume, din sud-estul Franţei (altitudine maximă 1148 metri) este celebru pentru pădurea sa de fag - rezervaţie naturală păstrată intactă de secole -, dar mai ales pentru peştera care i-a şi dat numele: peştera Sfintei Maria Magdalena. “Baumo” este un cuvânt provensal, de origine indo-europeană, care a fost preluat în limba franceză sub forma “baume” , deci la “Grotte de la Sainte Baume” se traduce „peştera sfântă”.

Considerat castelul de apa al regiunii şi sursa de gheaţă pentru Marsilia şi Toulon (comerţul cu gheaţa luată de aici s-a practicat între 1642 şi 1789), aşezat în bătaia vântului dinspre nord şi departe de drumurile comerciale ale regiunii, acest masiv inospitalier a fost totuşi venerat ca loc sfânt şi înainte de vremurile creştine.

Grota în care tradiţia consemnează prezenţa Sfintei Maria Magdalena, apostolul apostolilor (ea fiind cea care a dus Sfinţilor apostoli vestea Învierii lui Iisus) este situată pe versantul nordic, deci cu atât mai rece, întunecoasă şi mereu umedă.

Legenda spune că Sfânta Maria Magdalena a cerut ajutorul Sfântului Arhanghel Mihail, pentru a face să plece din peşteră un balaur (dragon, tarasc) care teroriza întreaga regiune şi care sălăşluia acolo. Balaurul a fost vânat şi a fugit departe, la zeci de kilometri, către locul în care se afla Sfânta Marta, sora Mariei şi a lui Lazăr; Marta a reuşit să îl lege invocând numele Domnului Iisus, după care a predat balaurul locuitorilor din oraşul Tarascon (Sfânta Marta este protectoarea acestui oraş, a cărui catedrală adăposteşte sfintele sale moaşte).

Revenind la Sfânta Maria Magdalena: aceasta a vieţuit timp de 30 de ani în penitenţă în peştera situată la mijlocul versantului abrupt de piatră, iar îngerii o hrăneau şi o ridicau de şapte ori pe zi pe vârful masivului, în rugăciune. Apropiindu-i-se momentul trecerii la Domnul, îngerii au dus-o în localitatea de la baza muntelui în care Sfântul Maximin, episcopul creştin, construise o biserică; după împărtăşanie, Sfânta Maria Magdalena şi-a dat duhul şi a fost înmormântată în acea basilică; sarcofagul şi sfintele sale moaşte se pare că au fost ascunse în anul 716 de frica sarazinilor şi au fost descoperite în anul 1279. Catedrala actuală a început a fi construită în 1295, locul fiind considerat timp de secole cel de-al treilea mormânt al creştinătăţii, ca importanţă (după Mormântul Sfânt al Mântuitorului şi Mormântul Maicii Domnului).
Cea mai mare catedrală din sud-estul Franţei, loc de pelerinaj pentru regii Franţei şi pentru mulţime de pelerini, se află în localitatea Sainte Maximin-la Sainte Baume, care astăzi are doar… 14.500 locuitori.

La 30 km distanţă de catedrală, în munte, grota Sfintei Maria Magdalena din Masivul de la Sainte Baume a fost venerată de către Sfântul Ioan Casian ca loc sfânt, încă din anul 415, la sosirea sa din Egipt pe meleagurile Galiei (Franţa de azi). După un an, în 416, Sfântul Ioan Cassian ajunge în Marsilia şi pune bazele primei mănăstiri de călugări din Europa, cu rânduială monastică după modelul mănăstirilor egiptene - Mănăstirea Sfântul Victor, fondată în apropierea mormintelor martirilor din Marsilia. Sfântul Ioan Casian a rămas la Marsilia până la sfârşitul vieţii sale (†435), prin întreaga sa trăire şi dăruire duhov-nicească, prin operele scrise şi prin întreaga sa lucrare monahală, de mare anvergură, fiind astăzi considerat unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai monahismului apusean şi sfânt părinte al Bisericii Universale.

Peştera Sfintei Maria Magdalena a rămas în grija monahilor Ordinului Cassian între anii 415-1079, apoi a trecut în grija Ordinul Benedictinilor (1079-1295) şi a Dominicanilor (1295-1793, apoi din 1840 până astăzi). În Masivul de la Sainte Baume nu doar această peşteră sfântă păstrează amintirea Sfântului Ioan Cassian Românul, dar şi cea mai mare peşteră din partea nordică a masivului, care se numeşte "le gouffre du Petit Saint Cassien" (abisul micului Sfânt Cassian), cel mai important obiectiv speologic al zonei.

În octombrie 2010 am ajuns pentru prima oară în zona Masivul de la Sainte Baume, după ce ne închinasem la moaştele Sfintei Maria Magdalena în catedrala de la Sainte-Maximin-la Sainte Baume; dar fiind seară, nu am avut cum să urcăm pe drumul de munte către grotă. Apoi am plecat la Ierusalim şi, cu îndoială în suflet, la mănăstirea rusească a Sfintei Maria Magdalena de pe Muntele Eleon (sursă ortodoxă, de maximă credibilitate) am întrebat o maică rusoaică: ***Unde a trecut la Domnul Sfânta Maria Magdalena?*** Răspunsul a fost scurt: În Franţa, într-o peşteră. Şi unde se află sfintele moaşte? Răspunsul, tot scurt: Răspândite în toată lumea, iar mâna sa, caldă încă, în Sfântul Munte Athos!

Aşa încât în anul 2013, tot în luna octombrie, m-am reîntors la Masivul de la Sainte Baume cu un grup de români, cu care am reuşit să parcurgem drumul de aproape o oră şi să urcăm cele 150 de trepte până la grota Sfintei celei Întocmai cu Apostolii. Şi deşi la acel moment nu ştiam de legătura dintre Sfântul Ioan Casian Românul şi locul sfânt în care ne aflam, vizita la grota Sfintei Maria Magdalena, în care ea a vieţuit făcând penitenţă în ultimii 30 de ani, a fost poate cel mai special moment al întregului nostru periplu ortodox în Italia şi Franţa primelor veacuri creştine.

Maria Chirculescu, Miriam Turism

Sursa:
http://www.lumeacredintei.com/pelerinaje/sfantul-ioan-casian-si-grota-sfintei-maria-magdalena-franta/

Pr. Silviu Cluci – Magdala, satul Sfintei Maria Magdalena

Satul Magdala (Migdal în ivrit sau El-Mazdal în arabă) este situat la aproximativ cinci kilometri nord de Tiberiada. Aici se afla odinioară renumita cetate Magdala, de care este legat numele Sfintei Maria Magdalena.

***

Nu se ştie când a apărut acest oraş. Aşezarea este pomenită de evanghelistul Matei (Matei 15, 39). Existenţa Magdalei este determinată şi de numele Sfintei Mariei Magdalena (Matei 27, 56, 61; 28, 1; Marcu 15, 40, 47; 16, 1; Luca 8, 2; 24, 10; Ioan 19, 25; 20, 1, 18), dar şi de ruinele descoperite. Este posibil ca Magdala să se identifice cu orăşelul Dalmanuta, de care pomeneşte evanghelistul Marcu (Marcu 8, 10), şi cu mica localitate Tariheea, de care vorbeşte Iosif Flavius.

În perioada nou-testamentară, cetatea era foarte prosperă datorită manufacturii postavurilor şi a comerţului cu peşte. În acea perioadă era cea mai importantă cetate de pe ţărmul lacului, concurând cu Tiberiada, abia înfiinţată de Irod Antipa.

În textele literaturii rabinice din secolele II-V d.Hr., Magdala apare ca un oraş foarte bogat; liniştea şi luxul, potrivit aceloraşi texte, au dus la corupţie, iar corupţia la ruină.

Monahul Epifanie, care a trecut pe aici în secolul al IX-lea, menţionează existenţa unei biserici pe locul casei Mariei Magdalena.

Săpăturile arheologice recente efectuate pe situl fostei cetăţi au scos la iveală un turn solid, ruinele unei vechi sinagogi din perioada lui Hristos, piaţa centrală a aşezării (Agora) şi o mănăstire bizantină cu biserică, datând din secolul al VI-lea.

Satul Magdala

Magdala. Ruinele vechii aşezări Magdala, pe ţărmul vestic al Mării Tiberiadei

Săpăturile arheologice realizate în zonă au scos la iveală ruinele unei vechi sinagogi şi ale unei mănăstiri bizantine. Monahul Epifanie, care a trecut pe aici în se-colul al IX-lea, a observat pe locul casei Mariei Magdalena o biserică.

Magdala, locul naşterii Sfintei Maria-Magdalena

Magdala, locul naşterii Sfintei Maria-Magdalena

Magdala, locul naşterii Sfintei Maria-Magdalena

În limba ebraică Magdala se pronunţă Mig-dal, iar în arabă El Mazdal. În Noul Testament nu este menţionată, chiar dacă se pare că şi-a luat denumirea de la Maria Magdalena (Marcu 27, 55-56; 15, 40-41; Luca 23, 43; Ioan 19, 25). Magdala este identificată cu satul Dalmanuta menţionat de evanghelistul Marcu (8, 10). În acest sat a mers Hristos după cea de-a doua minune a înmulţirii pâinilor şi peştilor.

Sursele istorice din primele secole menţionează Magdala sub denumirea de Tarihea.

Într-adevăr, în timpul lui Hristos, satul era vestit pentru peştii săi conservaţi, de unde şi denumirea de Tarihea.

Săpăturile arheologice realizate în zonă au scos la iveală ruinele unei vechi sinagogi şi ale unei mănăstiri bizantine.

Monahul Epifanie, care a trecut pe aici în se-colul al IX-lea, a observat pe locul casei Mariei Magdalena o biserică.

(Locurile Sfinte, Fundaţia Centrul Cultural Elen, p. 96)

Teodor Danalache - Biserica Sfânta Maria Magdalena - Ierusalim

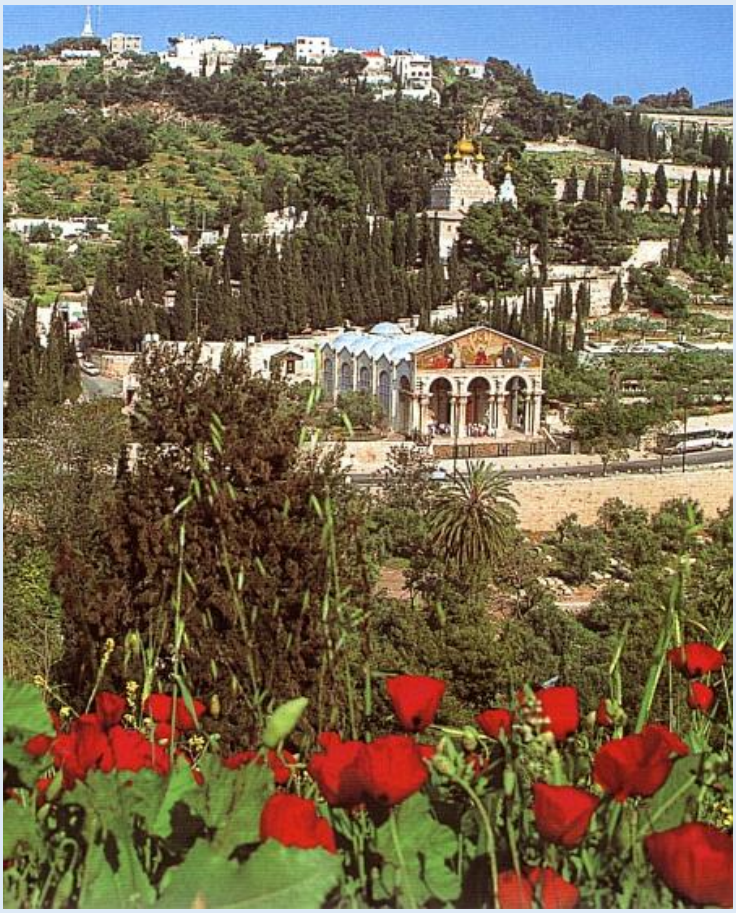

Biserica Sfânta Maria Magdalena, după cum este cunoscută în toată lumea, este o mănăstire rusească aflată pe Muntele Măslinilor, aflată foarte aproape de Grădina Ghetsimani, în Ierusalim.

La mică distanţă de aceasta se află alte două locaşuri de cult renumite, anume Biserica Dominus Flevit şi Biserica tuturor Naţiunilor.

După cum ne arată şi numele acesteia, biserica este închinată Sfintei Maria Magdalena (din Magdala), una dintre femeile mironosiţe din care Mântuitorul Iisus Hristos scosese şapte diavoli.

Sfânta Maria Magdalena, în Sfânta Scriptură!

Maria, femeia din Magdala, este aceea din care Mântuitorul Iisus Hristos a scos şapte diavoli. În urma izbăvirii de diavoli, Maria i-a urmat toată viaţa, alături de ucenicii Săi, ea fiind una dintre femeile mironosiţe (purtătoare de mir). ***"Iisus***

umbla prin cetăţi şi prin sate, propovăduind şi binevestind împărăţia lui Dumnezeu şi cei doisprezece erau cu El şi unele femei care fuseseră vindecate de duhuri rele şi de boli: Maria, numită Magdalena, din care ieşiseră şapte demoni" (Luca 8, 1-2).

Maria Magdalena este prima căreia Mântuitorul Iisus Hristos i s-a arătat, după Înviere, după cum citim: ***"Şi înviind dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii (duminică), El (Iisus) s-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni. Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El şi care se tânguiau şi plângeau" (Marcu 16, 9-10).***

Sfânta Maria Magdalena - tradiţia creştină a ouălor roşii

Încă din cele mai vechi timpuri, cu ocazia sărbătorilor de Paşti, creştinii au vopsit şi încondeiat ouă. Oul este simbol al vieţii celei noi. În calitatea lui de simbol pascal, oul roşu îl reprezintă pe Hristos, care învia din mormântul sigilat şi păzit, rupând peceţile şi ieşind afară.

Ciocnind ouăle, creştinii propovăduiesc Învierea, zicând: Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

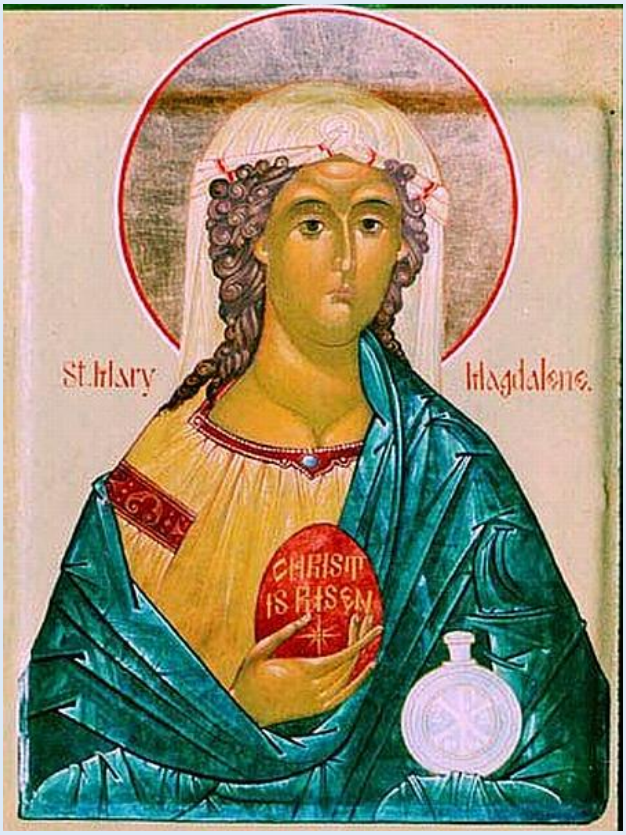

Tradiţia creştină veche pune ouăle roşii în legătură cu Sfânta Maria Magdalena. Astfel, se cunosc două variante, ambele posibile, care înfăţişează istoria ouălor roşii.

Se spune că, după Învierea Mântuitorului Iisus Hristos, Maria Magdalena, folosindu-se de relaţiile pe care le avea cu anumite persoane de seamă din Ierusalim, a reuşit să ajungă la un banchet organizat de împăratul Tiberiu. Ajungând acolo, ea aştepta un moment potrivit, spre a putea vesti pe împărat despre măreţul eveniment al Învierii lui Iisus.

Când împăratul a ajuns în faţa Mariei Magdalena, ea ţinea în mână un ou fiert (alb). Văzându-l, ea a zis: "Hristos a înviat!"

Auzind aceasta, cezarul a râs de ea, zicând: "Şansa ca Iisus să învie din mormânt este la fel de posibilă ca aceea că oul pe care tu îl ţii în mână să se coloreze în roşu."

Exact în acel moment, oul s-a colorat în roşu. Se spune că, mai apoi, ea a început să mărturisească Învierea întregii case împărăteşti.

Cea de-a doua tradiţie legată de ouăle roşii, prezentă mai ales în Grecia, stă tot în legătură cu Sfânta Maria Magdalena. Astfel, se spune că, după Răstignire, Maria Magdalena şi Fecioara Maria au pus la baza Crucii un coş cu ouă. Fiind aşezate acolo, acestea au fost înroşite de sângele scurs din rănile Mântuitorului Iisus Hristos. Mai apoi, luând coşul cu ouă înroşite, Maria Magdalena l-a dus înaintea împăratului Tiberiu Cezar.

Biserica Sfântă Maria Magdalena din Ierusalim - scurt istoric

Biserica Sfânta Maria Magdalena a fost construită în anul 1886, de către ţarul Alexandru al III-lea al Rusiei, în onoarea mamei sale, împărăteasa Maria Alexandrovna. Biserica a fost construită cu tradiţionalul acoperiş cu turle, stil specific Rusiei, în perioada secolelor XVI-XVII, având şapte turle aurite, în formă de "ceapă".

În anul 1888, marele duce Serghei Alexandrovici, fratele lui Alexandru al III-lea, împreună cu soţia lui, marea ducesă Elizabeta de Hesse-Darmstadt, nepoată a reginei Victoria şi soră a ultimei împărătese a Rusiei, au participat la sfinţirea bisericii, ca trimişi ai împăratului.

Marea ducesă a Rusiei a iubit această biserică încă dintru început, motiv pentru care l-a şi însărcinat cu zugrăvirea icoanelor acesteia pe pictorul rus Sergei Ivanov (1864-1910). Pictorul a zugrăvit mai multe scene din viaţa Sfintei Maria Magdalena, toate păstrându-se, în biserică, până astăzi.

Deasupra iconostasului se afla icoana care o înfăţişează pe Sfânta Maria Magdalena, ţinând în mână un ou roşu şi şezând înaintea împăratului roman Tiberiu. Ea îi spune împăratului despre procesul cel nedrept făcut lui Iisus Hristos. Se ştie că, după procesul nedrept făcut lui Iisus, Irod a fost trimis în exil.

Iconostasul este lucrat din marmură albă şi bronz. Pe acesta se afla o serie de icoane zugrăvite de renumitul artist rus, Vereshchaguin. În dreapta iconostasului,

într-un tron sculptat în lemn, se află aşezată icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului Îndrumătoarea (Hodighitria).

Această icoană a fost adusă din Liban. În secolul al XVI-lea, aceasta a scăpat în chip minunat dintr-un incendiu ce a cuprins întreaga biserica. Se cunosc mai multe vindecări minunate, în urma unei epidemii de holeră.

În interior, cu mare evlavie, sunt păstrate Moaştele unor sfinte martire din Rusia: marea ducesă Elisabeta Feodorovna şi maica Varvara Yakovleva, ambele aruncate în închisoare în timpul revoluţiei bolşevice din anul 1917 şi martirizate în ziua de 18 iulie 1918.

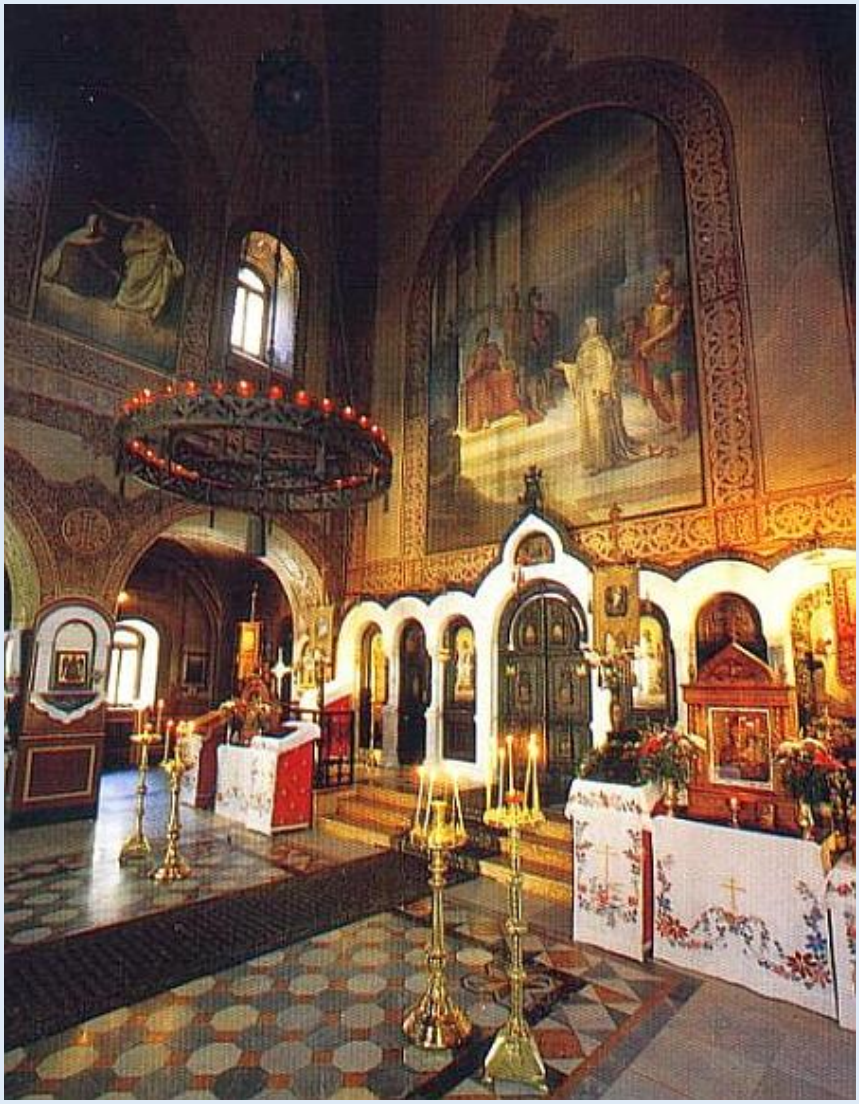

Marea ducesă Elisabeta, rămasă văduvă în urma omorârii prin asasinat a soţului ei, în anul 1905, a intrat în mănăstire şi s-a călugărit. Ea a întemeiat o mănăstire de maici, în Moscova, obştea având drept prima slujire opera caritabilă. După revoluţia din anul 1918, ducesa Elisabeta, împreună cu sora Varbara şi alţi membri ai familiei imperiale, a fost aruncată într-o mină părăsită, unde a şi murit de foame.

Trupurile celor două nevoitoare, Elisabeta şi Varbara, au fost luate, mai apoi, şi aduse în Ierusalim. În anul 1920, acestea au fost aşezate, spre odihna, după dorinţa marii ducese, în cripta de sub Biserica Sfânta Maria Magdalena. Cele două femei au fost canonizate ca sfinte martire în anul 1981, când trupurile lor au şi fost aşezate în biserica cea mare, spre închinare.

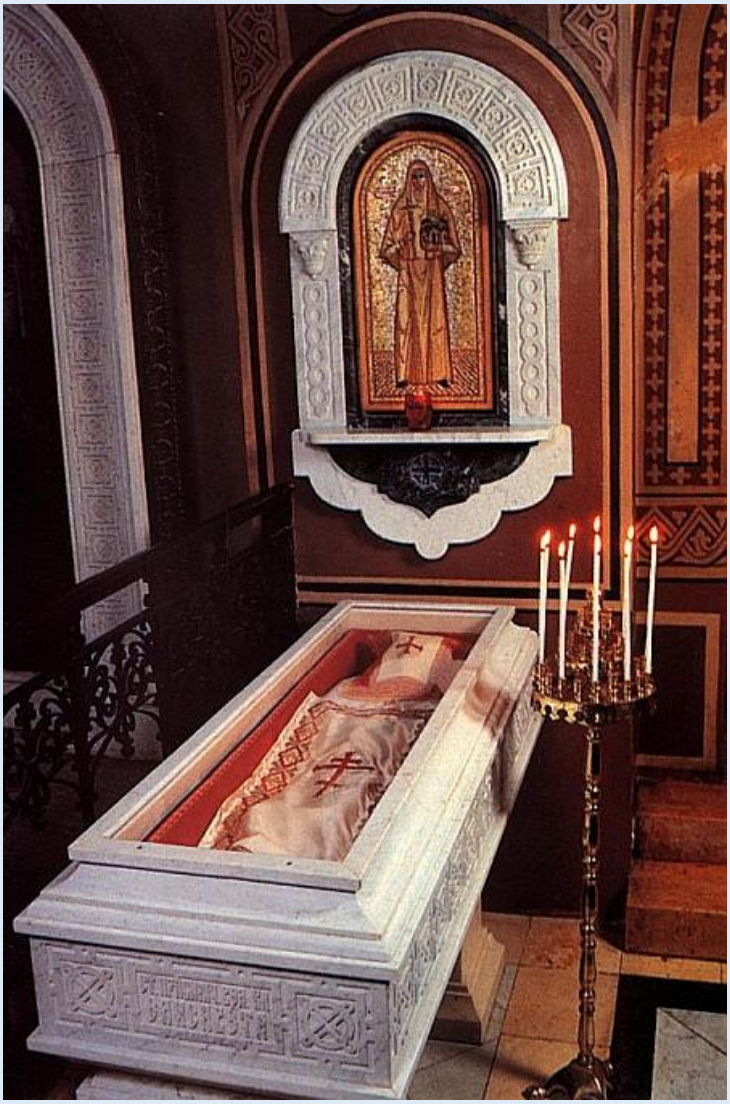

În subsolul bisericii, într-o criptă, a fost înmormântată prinţesa Andreea a Greciei, nepoata Sfintei mari ducese Elisabeta şi soacra reginei Elisabeta a II-a a Angliei. Prinţesa Andreea a Greciei (Alice din Battenberg), mama ducelui de Edinburgh, a vizitat biserica şi a rămas, pentru o vreme, în mănăstire, în anul 1930. Dorinţa acesteia a fost ca trupul ei să fie înmormântat alături de cel al mătuşei ei, ducesa Elisabeta, căreia s-a şi străduit să îi urmeze.

Prinţesa a ascuns, salvând de la moarte, mulţi evrei, în vremea dominaţiei naziste. Prinţesa a murit în anul 1969, în Palatul din Buckingham. Dorinţa acesteia, anume de a fi aşezată în Biserica Sfânta Maria Magdalena, a fost împlinită abia în anul 1988, când trupul ei a fost aşezat în cripta subterană a bisericii.

Comunitatea monahală de la Biserica Sfânta Maria Magdalena a fost întemeiată în anul 1936, de către maica Maria (Robinson), o femeie evlavioasă din Anglia, după convertirea şi călugărirea ei. Obştea numără în jur de 30 de maici, de diferite naţionalităţi: rusă, americană, australiană, arabă, sârbă, română.

SPQR

SPQR

Biserica „Sfânta Mironosiță Maria Magdalena” din Ierusalim (foto)

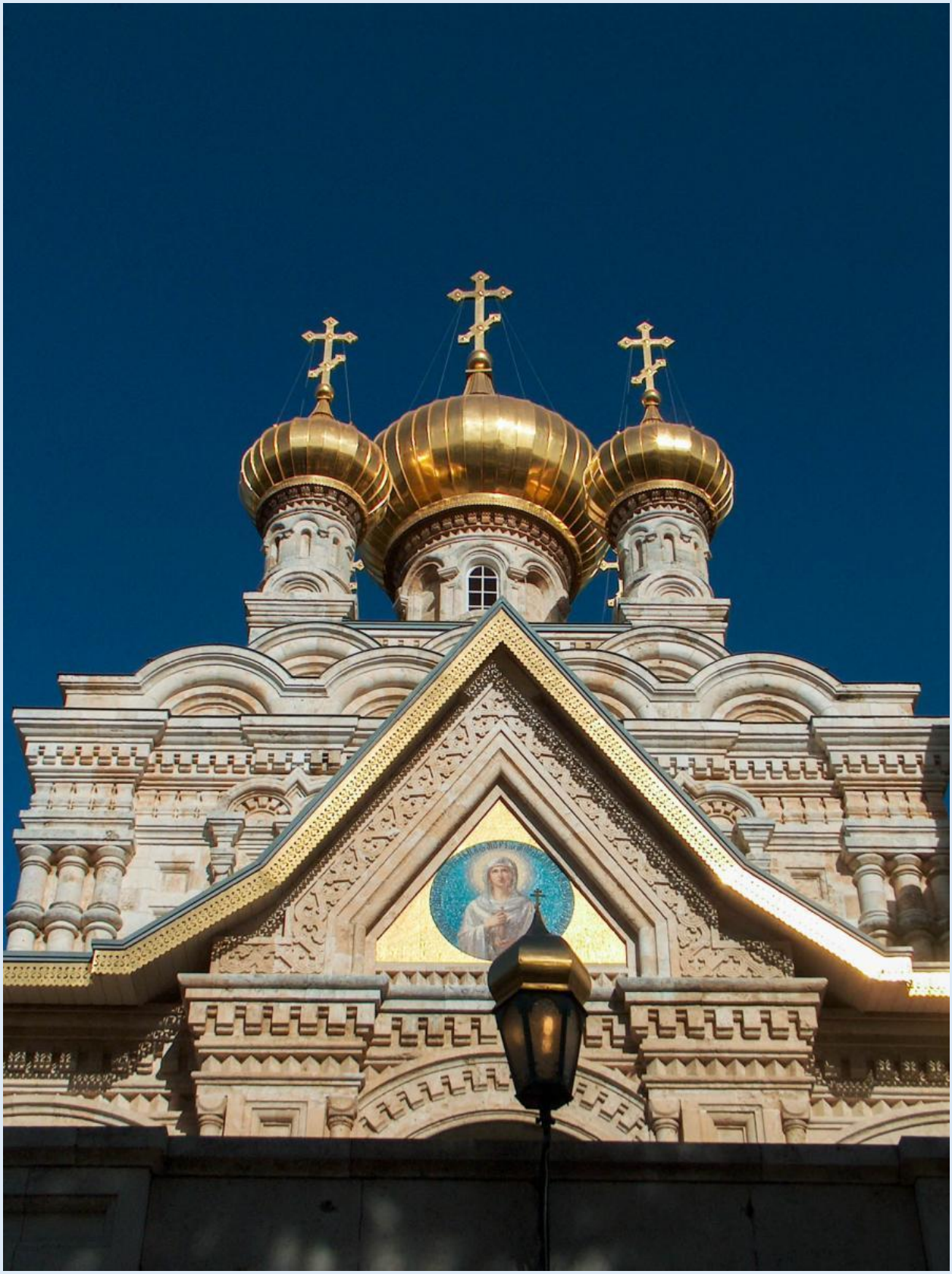

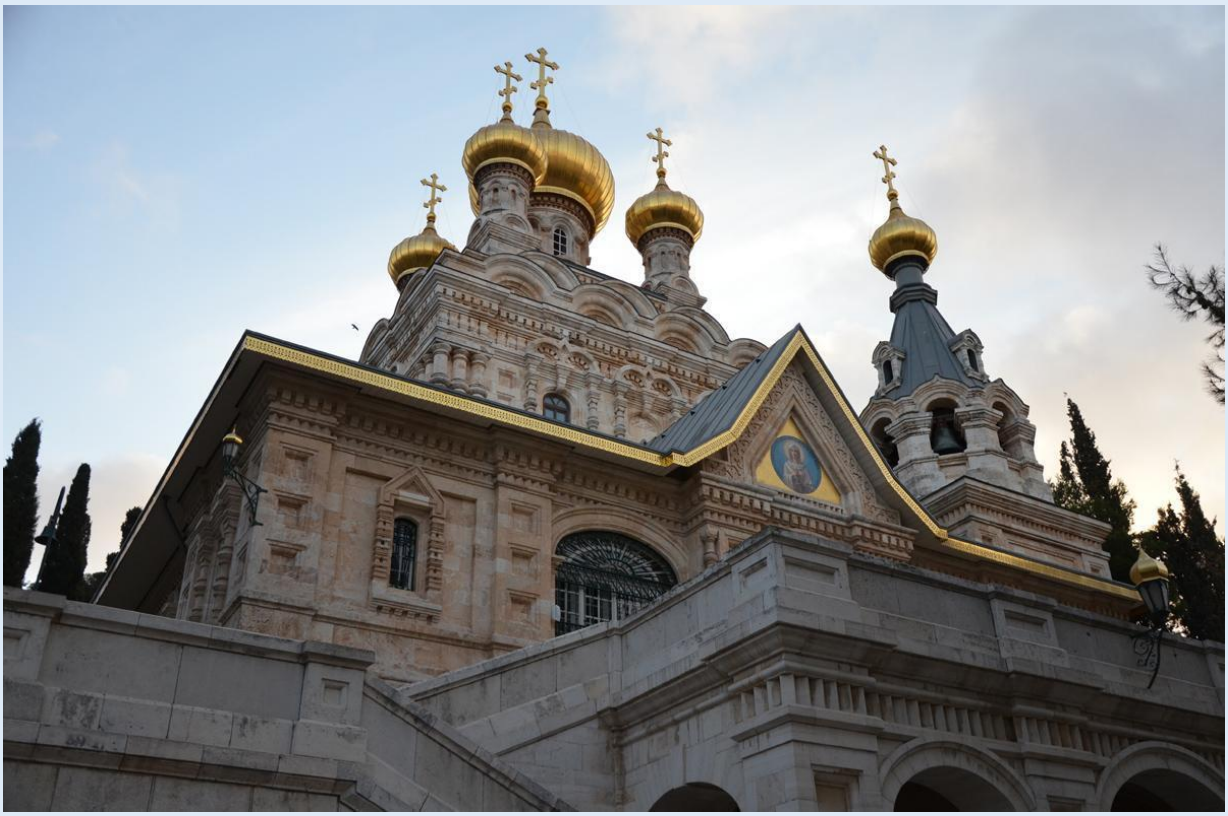

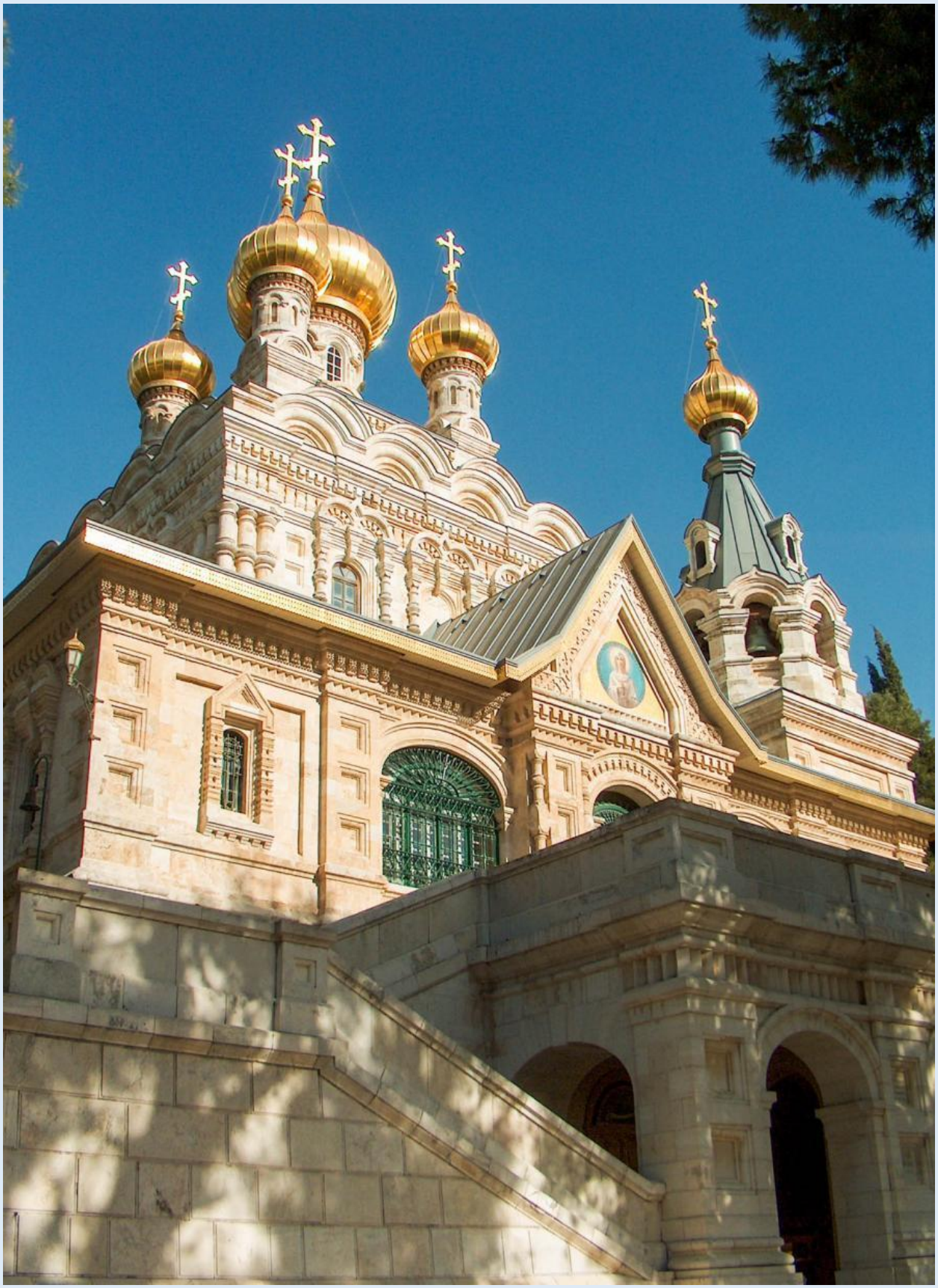

Moaştele Sfintei noi muceniţe Elisabeta Feodorovna

Moaştele Sfintei Varvara Yakovleva

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Simonos Petras - Athos

Mănăstirea Simonos Petras se află pe partea sud-vestică a Sfântului Munte, construită pe o stâncă, la 300 metri deasupra mării, asemenea unui cuib de vultur.

***

Mănăstirea Simonos Petras a fost ctitorită de Sfântul Simon izvorâtorul de mir (†1257), care se nevoia într-o peşteră din apropiere. Într-o noapte, cu câteva zile înainte de Praznicul Naşterii Domnului, cuviosul a văzut o stea coborându-se deodată din cer şi stând deasupra stâncii din faţa peşterii sale şi a primit poruncă de la Maica Domnului să zidească o nouă mănăstire pe stânca din faţa peşterii în care se nevoia.

Cuviosul Simon a numit mănăstirea „Noul Betleem", denumire care nu a dăinuit, ci, potrivit obişnuitei practici athonite, aceasta a primit numele ctitorului ei.

Începuturi

În 1368 domnitorului sârb Ioan Uglesi a reconstruit şi extins mănăstirea şi, prin hrisovul său ctitoricesc, a înzestrat-o cu danii şi metoace.

În Al treilea tipic al Sfântului Munte (1394) Simonos Petras deţinea locul al 23-lea între cele 25 de mănăstiri athonite. În 1452 şi 1471-1472 un monah simonopetrit este Protos al Sfântului Munte. Isaia de la Hilandar spunea în anul 1489 că mănăstirea avea 40 de monahi şi era bulgărească. Însă existau şi greci în ea, căci diferiţi egumeni ai ei (1494, 1518, 1527, 1528) semnau în greceşte.

Odată cu ascensiunea turcilor otomani în această zonă, Mănăstirea Simonos Petras, ca mai toate mănăstirile athonite, a intrat într-o perioadă dificilă.

Contribuţii româneşti

În anul 1580 mănăstirea a fost distrusă în întregime de un incendiu. Pentru a putea face faţă cheltuielilor de reconstrucţie, egumenul Evghenie a mers în Ţara Românească (1587-1592), unde mănăstirea avea metocul „Sfântul Nicolae" în Bucureşti. Acest metoc, închinat în 1566 de Marele Postelnic Gherman, a fost lărgit şi înfrumuseţat de Mihai Viteazul, domnitorul Ţării Româneşti (1593-1601). Domnitorul a sprijinit financiar mănăstirea între anii 1593-1601 şi a trimis ca dar o Evanghelie îmbrăcată în argint si poleită cu aur, precum si două cruci.

În 1622 al doilea incendiu a izbucnit în mănăstire, fără însă a o distruge în întregime. Noul Katholikon a fost sfinţit în 1633 în vremea egumenului Timotei.

În 1762 în mănăstire a venit Sfântul Paisie Velicikovski cu obştea sa, însă, din pricina marilor ei datorii nu a putut sta mai mult de câteva luni.

Încercări şi binecuvântari

Mănăstirea a fost părăsită până în 1765, când a început să funcţioneze din nou datorită ieromonahului Ioasaf din Mitilini, care, cu banii adunaţi din colectele făcute, a reuşit să răscumpere metoacele mănăstirii şi Moaşte Sfintei Maria Magdalena, pe care le furaseră piraţii barberini cu 25 de ani mai înainte.

În anul 1801, prin sigiliul Patriarhului Calinic al V-lea, mănăstirea a revenit la statutul de chinovie.

În 1891, aşezământul este afectat de un nou incendiu. Focul care a pornit de la brutărie a prefăcut în cenuşă corpul de est al mănăstirii. A ars atunci Katholikonul cu toate icoanele, vasele şi veşmintele, iar policandrele şi sfeşnicele s-au topit. A ars de asemenea şi biblioteca care se afla deasupra pridvorului, fiind mistuite de flăcări 250 de manuscrise şi toate cărţile.

Mănăstirea a fost apoi refăcută cu banii adunaţi din Rusia de către egumenul Neofit. Sfântul Ioan de Kronstadt a dăruit 300 de ruble. Toate veniturile adunate de stareţul Neofit din Rusia au fost puse pe seama minunilor săvârşite de moaştele Sfintei Maria Magdalena, pe care stareţul le avea cu el. De atunci, Sfânta este cinstită între ctitorii mănăstirii, împreună cu Sfântul Simon izvorâtorul de mir.

Nevoitori şi octotirori

În mănăstire au trăit pentru o vreme diaconul Iacov şi monahul Dionisie, ucenicii Sfântului noului mucenic Iacov (†1520, Didimotiko), precum şi Sfântul noul mucenic Acachie de la Schitul Mănăstirii Iviron (†1815, Constantinopol).

Ocrotitoarea mănăstirii este Sfânta Maria Magdalena, ale cărei moaşte le adăposteşte. Aici se păstrează o parte din lemnul Sfintei Cruci, precum şi cinstitele moaşte ale Sfinţilor Dionisie din Zachintos, Nectarie, ale celor 20.000 de mucenici din Nicomidia, Haralambie, Elefterie, Trifon, Chirie, Serghie, Modest, Parascheva, Cosma şi Damian.

Noua obşte

După o perioadă de înflorire, mănăstirea a decăzut, iar în 1973, la invitaţia Chinotitei, aici s-a stabilit o obşte de călugări de la Meteora, condusă de egumenul Emilianos. Instalarea obștii de la Meteora în Sfântul Munte a fost primită cu multe speranţe, exemplul fiind urmat și de alte comunităţi din afara Sfântului Munte, înmulţindu-se, astfel, numărul monahilor aghioriţi.

În anul 2000, datorită stării proaste de sănătate, părintele Emilianos a predat egumenia Sfintei Mănăstiri Simonos Petras arhimandritului Elisei, actualul egumen şi continuatorul lucrării începute de Gheronda Emilianos.

Astăzi, mănăstirea este vieţuită de o obşte de 80 de monahi de diferite naţionalităţi

Aici puteţi vedea o galerie foto cu Mănăstirea Simonos Petras:
https://doxologia.ro/imagine/manastirea-simono-petra-din-muntele-athos-galerie-foto

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

Ι.Μ. ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ
ΣΙΜΟΝΟΠΕΤΡΑ ~ SIMONOS PETRA
© doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

© doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

ΠΡΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ
TO GUESTHOUSE
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

© doxologia.ro

ΜΗΤΕΡΑ ΠΑΡΘΕΝΟΝ
ΙΜΕΙΣ ΔΕ
© doxologia.ro

ΙΣ
ΧΣ
ΜΗ ΜΟ
ΑΠΤΟ
Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ
Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ
ΟΓΑ
ΤΑΦΟΣ
ΡΑΒΒΟ
ΝΙ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

©doxologia.ro

ΙC
Ω
Ν
ΧC
© doxologia.ro

©doxologia.ro

© doxologia.ro

©doxologia.ro

© doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

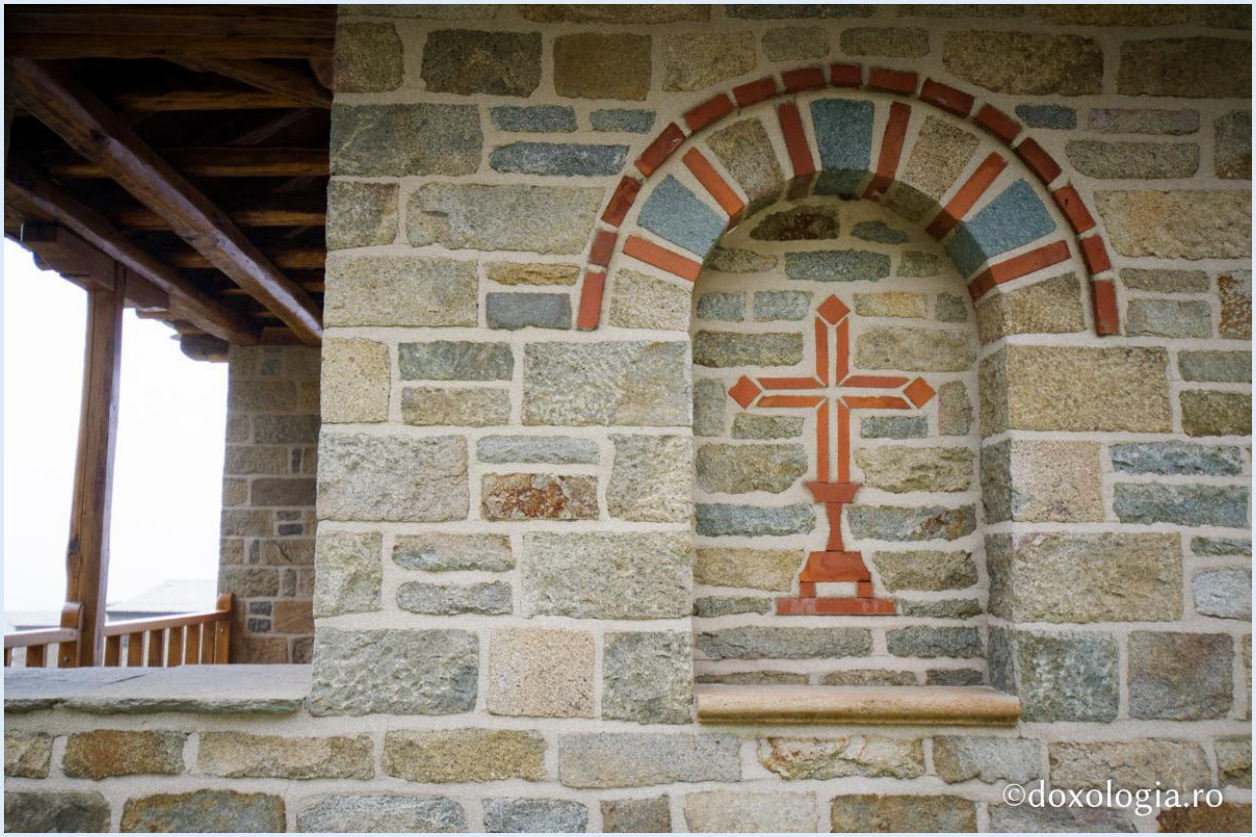
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

© doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Ormilia - Grecia

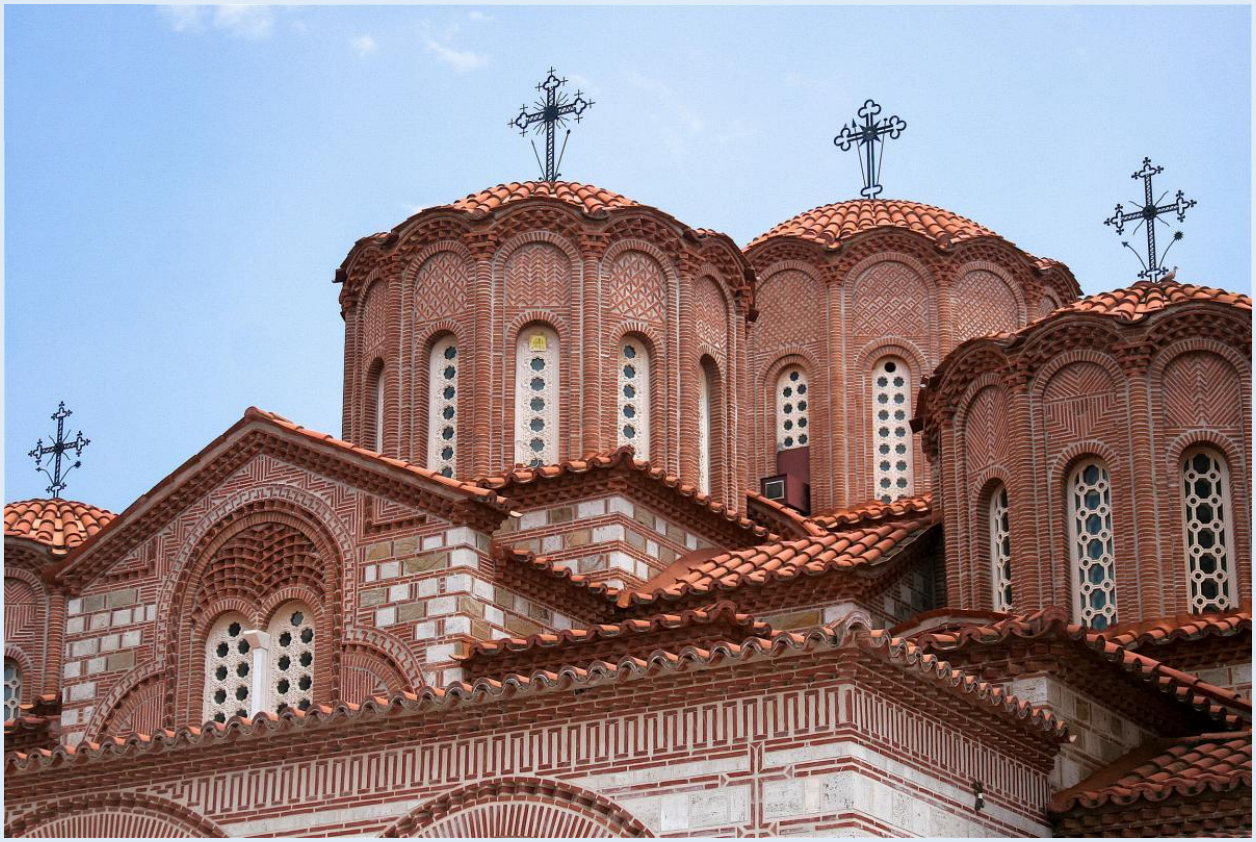

Mănăstirea Ormilia este situată între localitățile Vatoped și Ormília, în peninsula Halkidiki, nu departe de Sfântul Munte Athos.

***

Metoc aghioritic al Mănăstirii Simono-Petra, Mănăstirea Ormilia are una din cele mai mari obşti monahale din Grecia, având mai mult de 120 de vieţuitoare de diferite naţionalităţi. Prin purtarea de grijă a mănăstirii athonite, obştea urmează cu stricteţe rânduiala monahală aghiorită. Stareţa mănăstirii este Maica Nicodimi, una dintre fiicele părintelui Galaction Simonopetritul (†29 octombrie 2014).

Scurt istoric

Începuturile comunităţii monahale de la Ormilia sunt legate de părintele Emilianos Simonopetritul – întemeietorul şi părintele duhovnicesc al Mănăstirii Bunei Vestiri Ormilia. După instalarea obştii de călugări la Mănăstirea Simonos Petras, în anul 1973, părintele Emilianos s-a îngrijit în continuare şi de comunitatea de maici rămase la Meteora. Pentru aceasta, în anul 1974, a fost cumpărat vechiul metoc al

Mănăstirii Vatoped de la Ormilia, Halkidiki, cu încuviinţarea episcopului locului şi cu ajutorul Sfintei Chinotite a Sfântului Munte.

Pentru a asigura liniştea mănăstirii, părintele Emilianos s-a străduit să redobândească proprietăţile acesteia de odinioară. În anul 1980, cu multe încercări şi greutăţi, s-a început renovarea clădirilor. În acel an, pe 14 septembrie, a fost aşezată piatra de temelie a bisericii celei mari a metocului de către Mitropolitul Sinesie al Cassandrei.

În data de 25 octombrie 1991, Metocul de la Ormilia a devenit Stavropighie a Patriarhiei Ecumenice. În decurs de 15 ani, Mănăstirea Ormilia a devenit o mare chinovie.

Lucrare filantropică şi misionară

Maicile de la Ormilia se ocupă cu pictarea în frescă şi pe lemn a icoanelor ortodoxe, cu sculptură, cu broderia şi croirea de veşminte bisericeşti. La pangarul mănăstirii se găsesc dulceţuri şi băuturi naturale, făcute tot în mănăstire. De asemenea, cântarea psaltică a maicilor din Ormilia este recunoscută în toată lumea ortodoxă.

La aproape un kilometru de complexul mănăstirii se află „Centrul pentru dezvoltare socială, prevenire a bolilor şi cercetare medicală Panaghia Filantropini", construit în 1982 prin purtarea de grijă a părintelui Emilianos Simonopetritul din donaţia vrednicului de pomenire căpitan Ioan Hagipateras. Centrul adăposteşte o clinică de depistare a cancerului de col uterin şi de sân, laboratoare de cercetare, un centru de conferinţe şi o casă de oaspeţi pentru pacienţi. Misiunea acestui centru este de a odihni şi a alina suferinţele oamenilor, indiferent de starea socială şi de naţionalitate.

În anul 1996 a fost înfiinţat de obştea mănăstirii şi „Centrul de Artă din Ormilia" ce desfăşoară activităţi de cercetare interdisciplinară cu aplicabilitate în artă şi monumente ale patrimoniului cultural - cu expertiză specifică în iconografia bizantină. Prima lucrare a centrului a fost zugrăvirea în frescă a bisericii celei mari a mănăstirii.

Îndrumări pentru pelerini

Programul de vizită se întinde numai pe patru zile din săptămână, iar atunci vreme de câteva ore. În zilele de marţi, joi şi sâmbătă mănăstirea este deschisă între orele

10-14 (din octombrie până în martie) şi între 10-16 (din aprilie până în septembrie), iar duminica poarta mănăstirii este deschisă între orele 10-16 (din octombrie până în martie) şi între 10-19 (din aprilie până în septembrie). Închinătorii au acces numai la anumite părţi din mănăstire şi la o curte specială, unde se pot odihni.

Mănăstirea are ca hram Praznicul Bunei Vestiri (25 martie), dar o au ca ocrotitoare şi pe Sfânta Maria Magdalena (22 iulie).

Viața Sfintei mironosițe Maria Magdalena, pe înțelesul copiilor

Ilustrații realizate de Gabriel Poenaru pentru cartea „Viața Sfintei mironosițe Maria Magdalena cea întocmai cu apostolii”, apărută la Editura Doxologia:

https://www.youtube.com/watch?v=kPwT29wkJtQ

DOXOLOGIA.ro

Maria Magdalena era din **MAGDALA, O LOCALITATE DIN ISRAEL,** aflată pe malul mării. Ea a trăit în vremea Mântuitorului Iisus Hristos. Iată ce ne spune Biblia:

DOXOLOGIA.ro

Mulți oameni erau dornici să-L audă și să-L vadă pe Hristos. Pentru ei, Mântuitorul a făcut multe **MINUNI.**

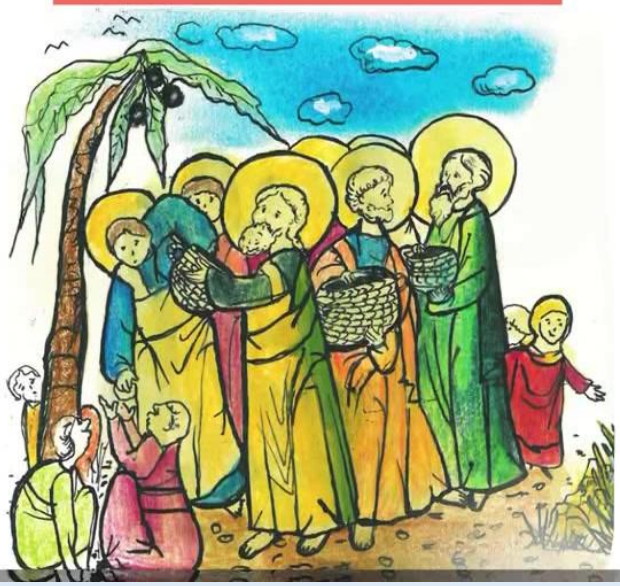

DOXOLOGIA.ro

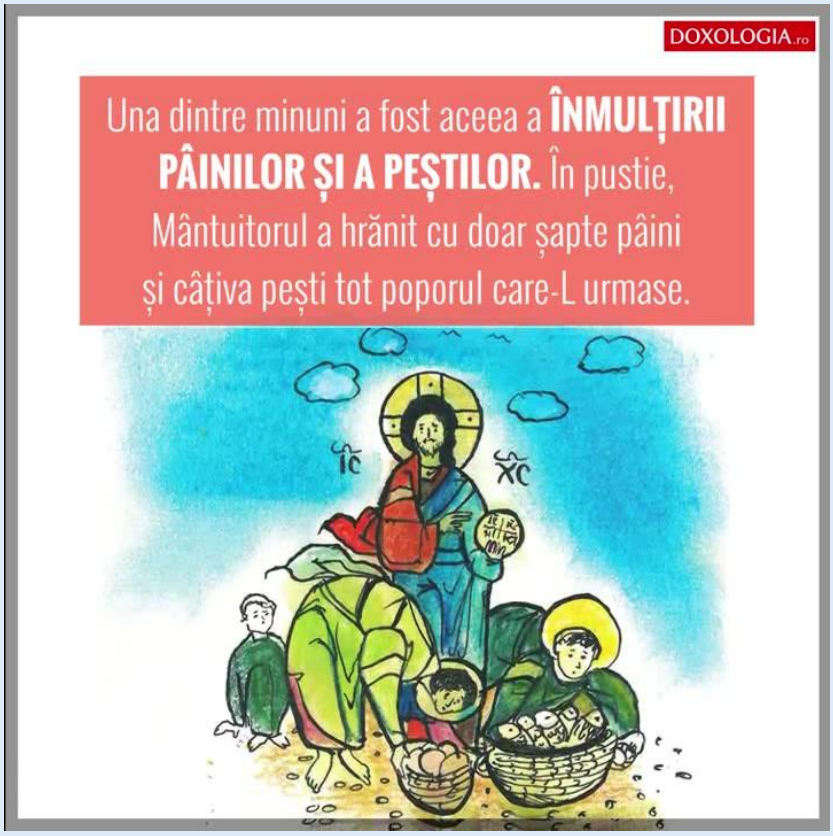
DOXOLOGIA.ro
Una dintre minuni a fost aceea a ÎNMULȚIRII PÂINILOR ȘI A PEȘTILOR. În pustie, Mântuitorul a hrănit cu doar șapte pâini și câțiva pești tot poporul care-L urmase.

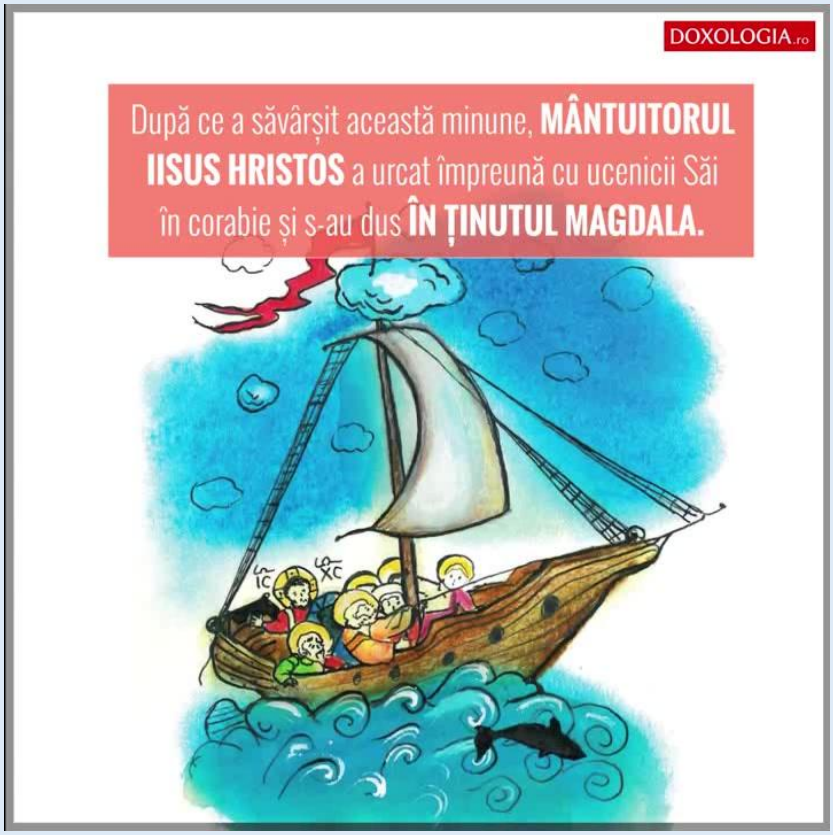
DOXOLOGIA.ro
După ce a săvârșit această minune, MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS a urcat împreună cu ucenicii Săi în corabie și s-au dus ÎN ȚINUTUL MAGDALA.

DOXOLOGIA.ro
IC
XC
Aici a vindecat alți oameni care veniseră la El. Printre aceștia s-a numărat și SFÂNTA MARIA MAGDALENA din care Mântuitorul a scos șapte demoni.

DOXOLOGIA.ro
De atunci, MARIA L-a urmat peste tot pe Hristos.
Astfel I-a ascultat învățăturile și A FOST
MARTORĂ LA MINUNILE LUI,
dar și la Sfintele Sale Pătimiri.

DOXOLOGIA.ro
După Răstignirea Lui și punerea în mormânt,
FEMEILE MIRONOSIȚE, printre care și
MARIA MAGDALENA, au venit la mormânt
ca să-I ungă Trupul cu miresme.

DOXOLOGIA.ro

Pe drum, se întrebau cine le va da la o parte piatra grea de la intrarea în mormânt. Dar ajungând acolo, ele au găsit **UN ÎNGER AL DOMNULUI** care le-a vestit că Hristos a înviat.

DOXOLOGIA.ro

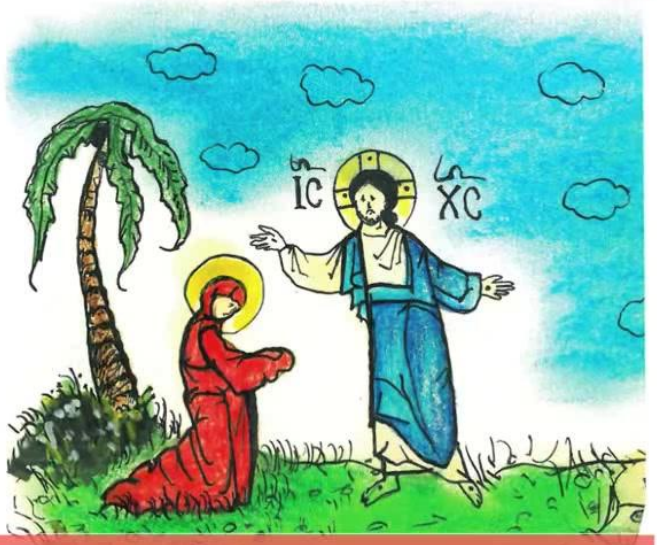

MARIA MAGDALENA a fost prima care L-a văzut pe Mântuitorul după ce a înviat. El i-a spus **SĂ VESTEASCĂ ÎNVIEREA SA** și apostolilor.

DOXOLOGIA.ro
După ce a propovăduit cuvântul Domnului, la fel ca apostolii, Sfânta Maria Magdalena l-a urmat pe Sfântul Ioan Teologul ÎN ORAȘUL EFES, unde A TRECUT LA DOMNUL.

DOXOLOGIA.ro
Св. Равноап.
Марїа Магдалина.
SFÂNTĂ MIRONOSIȚĂ MARIA MAGDALENA,
roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

DOXOLOGIA.ro
PORTAL ORTODOX

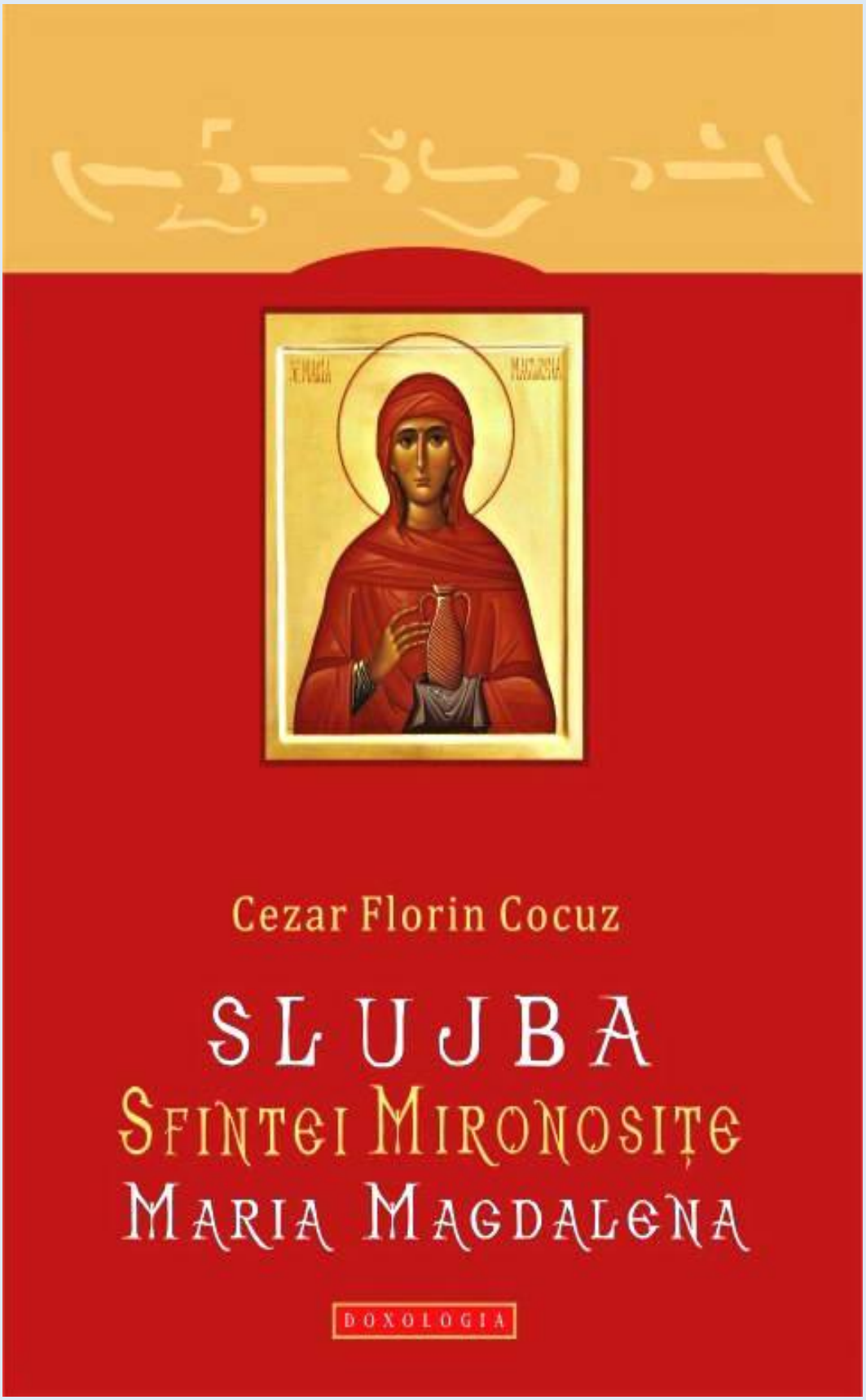
Cezar Florin Cocuz
SLUJBA
SFINTEI MIRONOSIȚE
MARIA MAGDALENA
DOXOLOGIA

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

Viața și Acatistul Sfintei Mironosițe și întocmai cu Apostolii MARIA MAGDALENA

130

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Lui Hristos, Celui ce pentru noi S-a născut din Fecioara, cinstită Marie Magdalena, I-ai urmat și ai păzit îndreptările și legile Lui. Pentru aceasta astăzi, preasfințită pomenirea ta prăznuind, te lăudăm cu credință și te cinstim cu dragoste.”

Troparul Sfintei Mironosițe și întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-368-5

Icoane

Η ΑΓΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Η ΑΓΙΑ
ΜΑΡΙΑ
Η ΜΑΓΔΑ
ΛΗΝΗ

Η ΑΓΙΑ ΜΑ
ΡΙ
Α
Η ΜΑΓΔΑ
ΛΗ
ΝΗ

22 iulie

SF.
MIRONOSIȚĂ
MARIA
MAGDALENA

Sf. Maria Magdalena
http://dositeea.blogspot.com

Η ΑΓΙΑ
ΜΑΡΙΑ

Св. Марія Магдалина

Η ΑΓΙΑ
ΜΑΡΙΑ
Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

СВ МАРИЯ
МАГДАЛИНА

Свѧ́тая Мари́а Магдали́на.

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ
Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

SFÂNTA MARIA
MAGDALENA

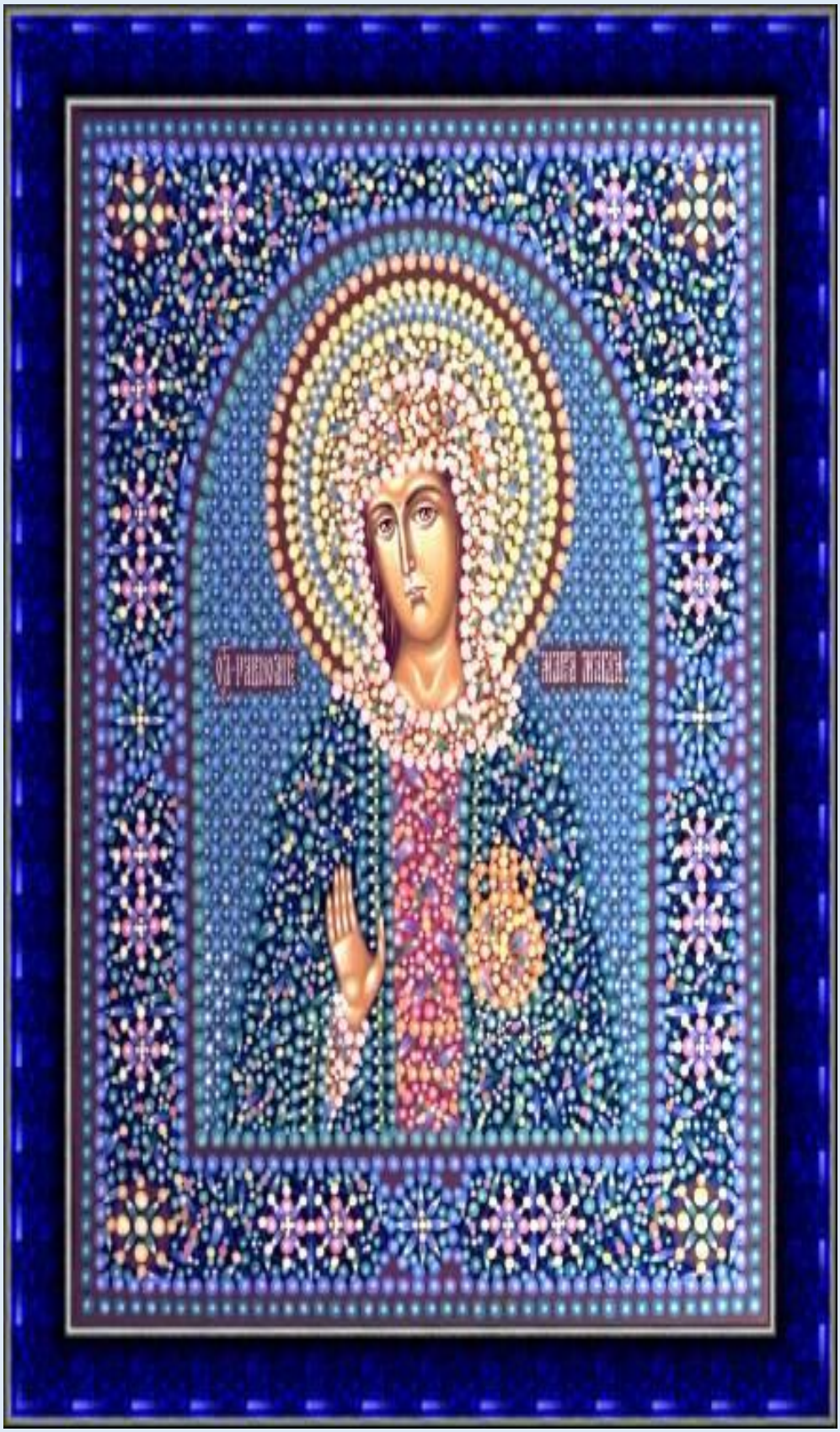

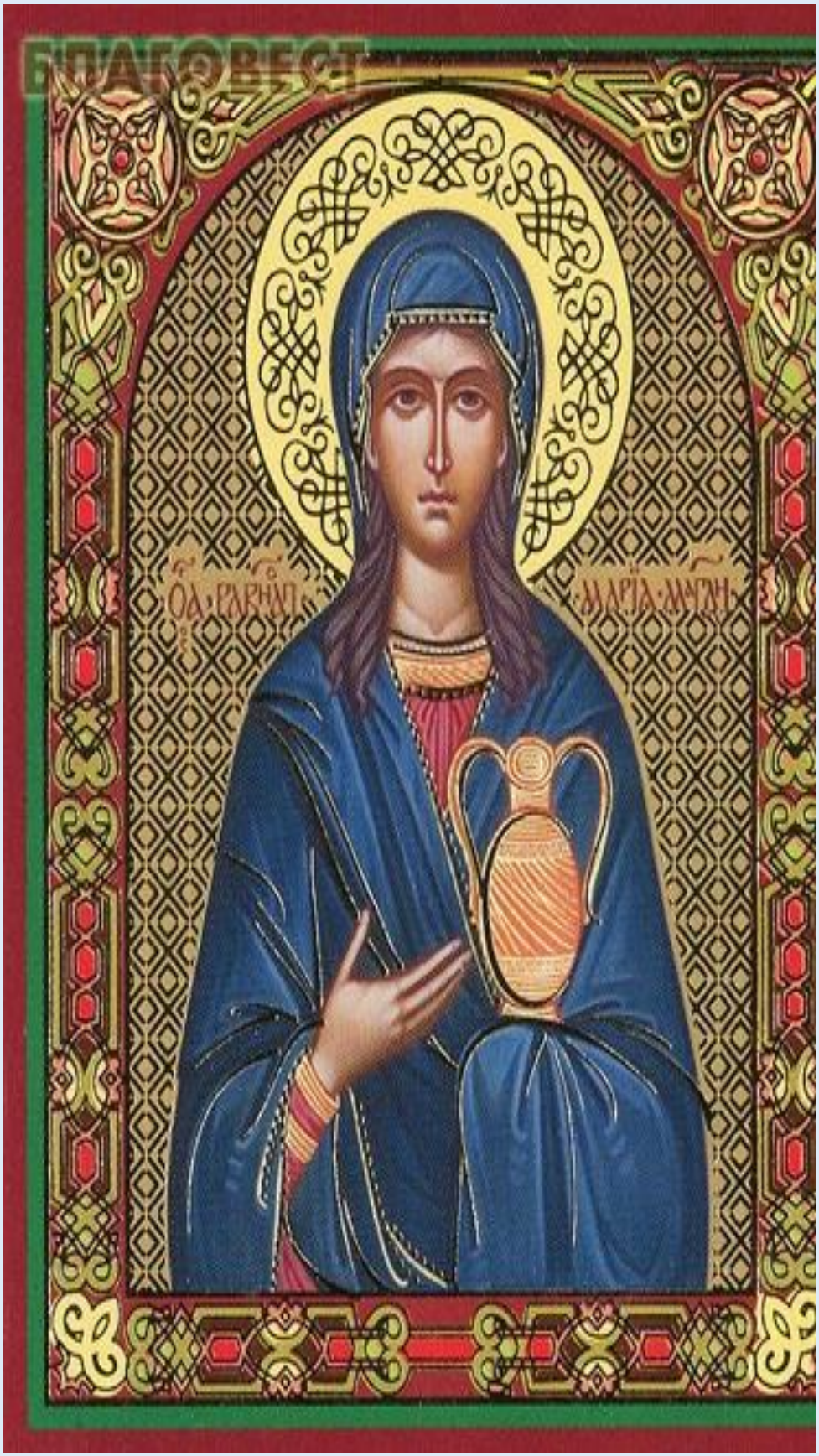
БОГОРОДИЦА
ΜΑΡΙΑ ΜΑΓΔΗ

СВ. МАРІА
МАГДАЛІНА
Arts.In.UA

Света Марія Магдалина

Схема для часткової вишивки бісером БА4-83

“Свята **МАРІЯ** Магдалина”

для чешського бісеру № 10

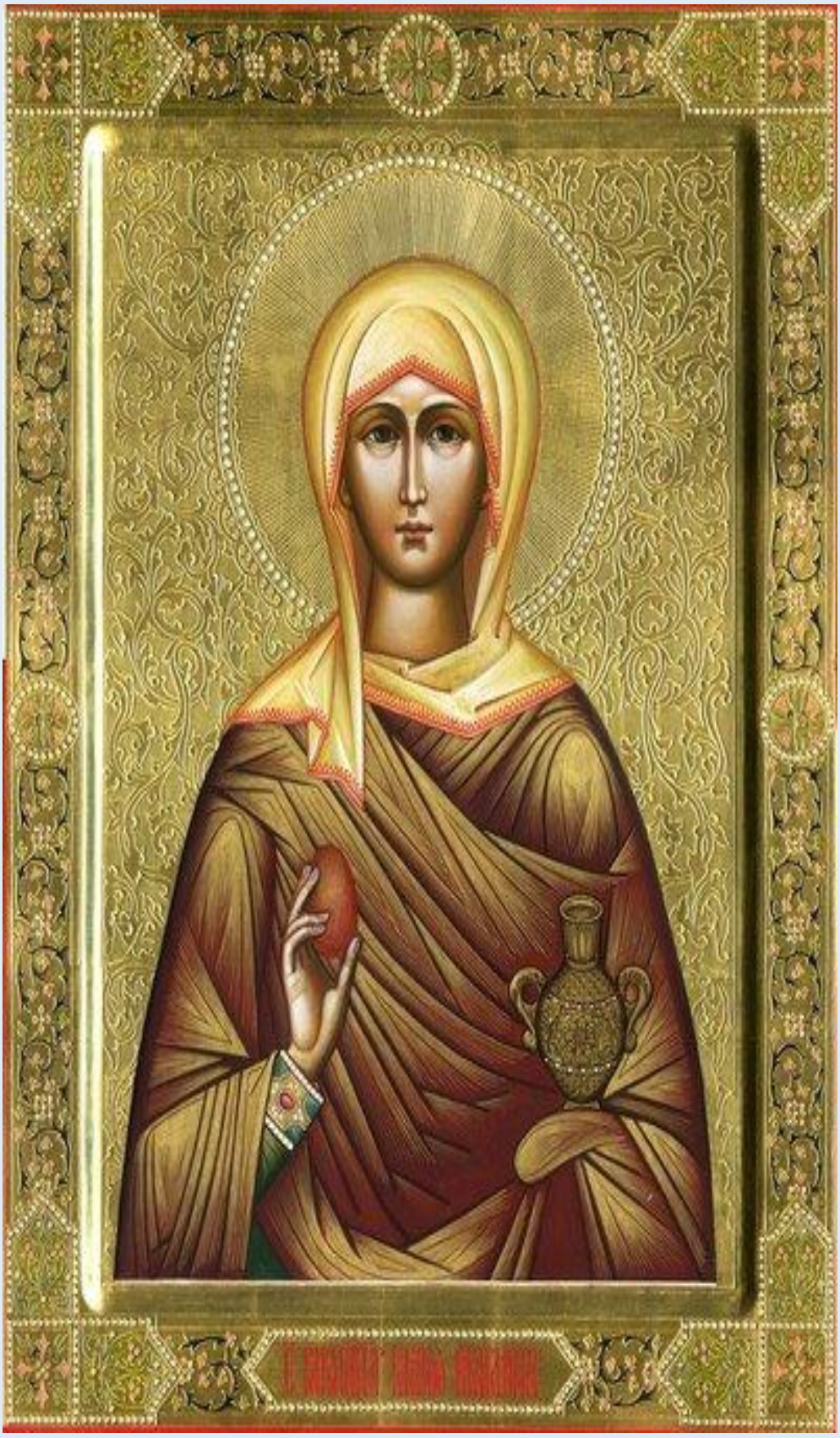

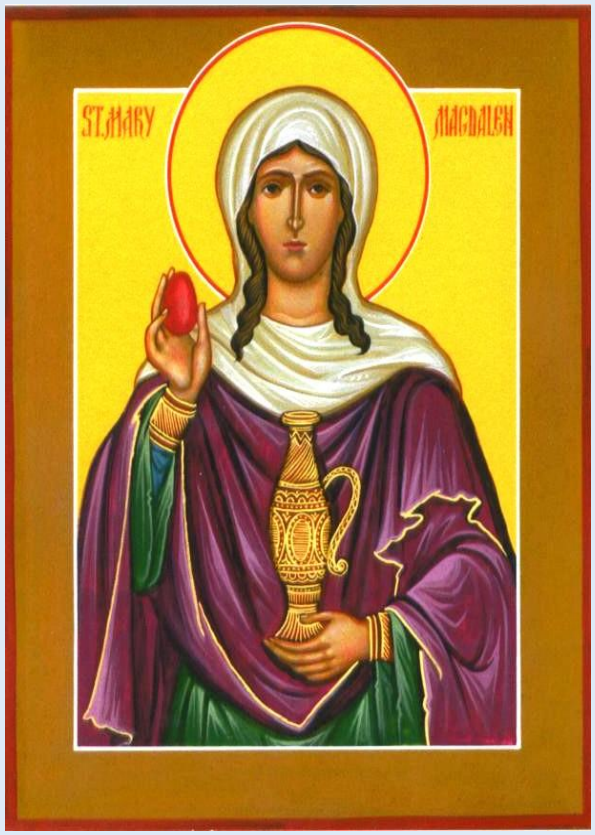
ST.MARY
MAGDALEN

СТАЯ МИРОНОСИЦЫ
МАРИЯ МАГДАЛИНА

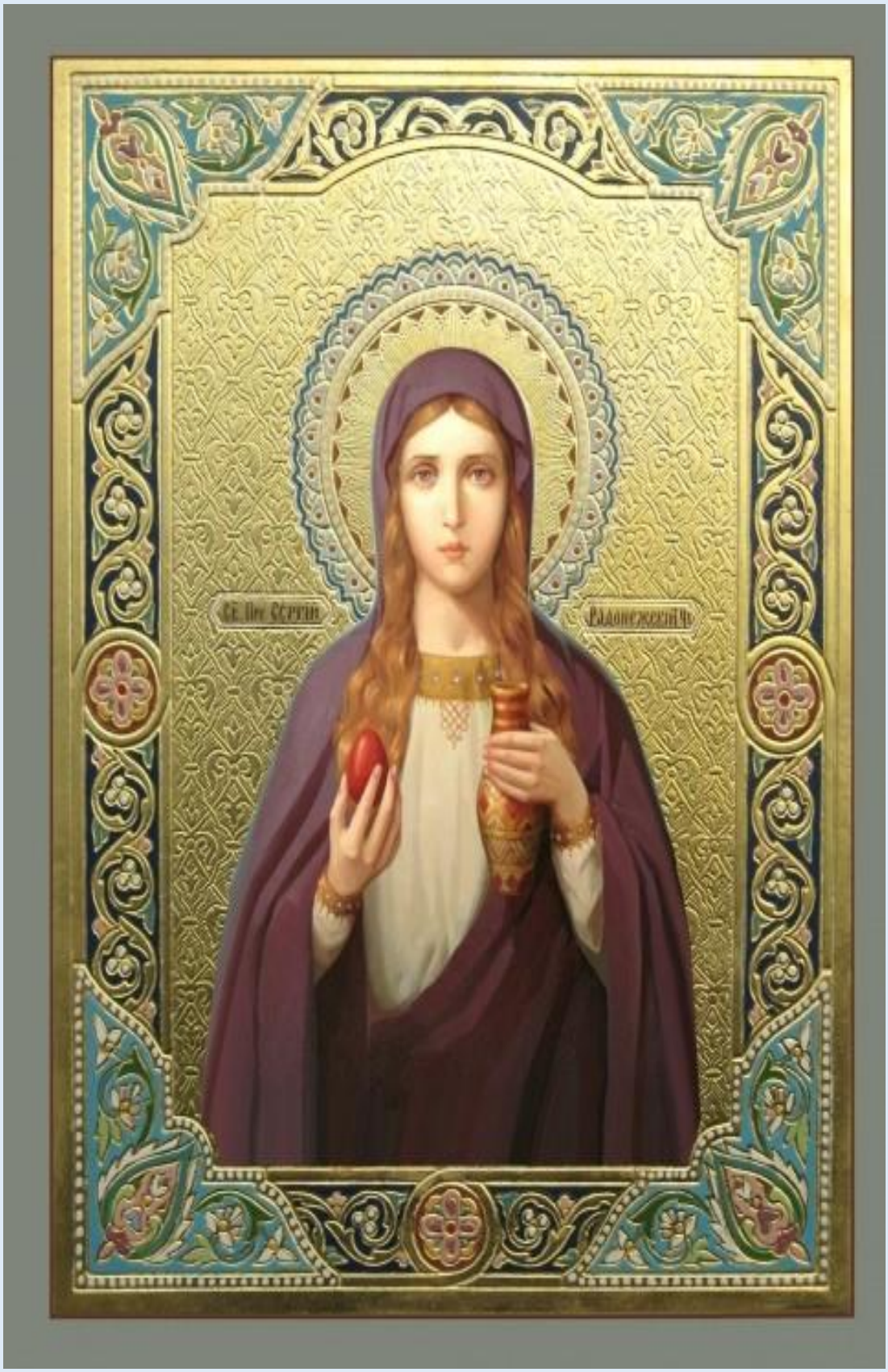

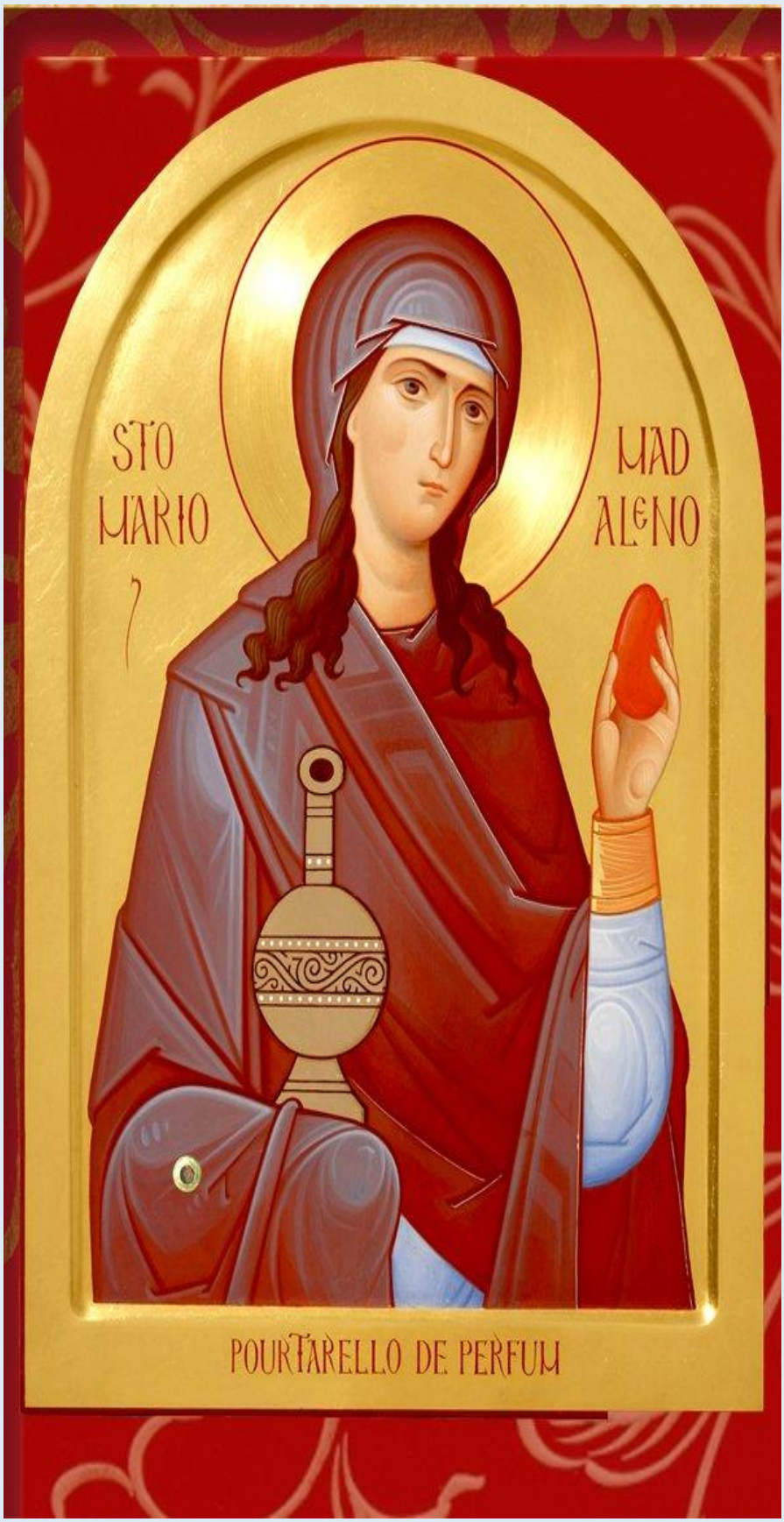
STO
MARIO
MAD
ALENO
POURTARELLO DE PERFUM

СВ РАВНА АПОС
МАРІА МАГДАЛ

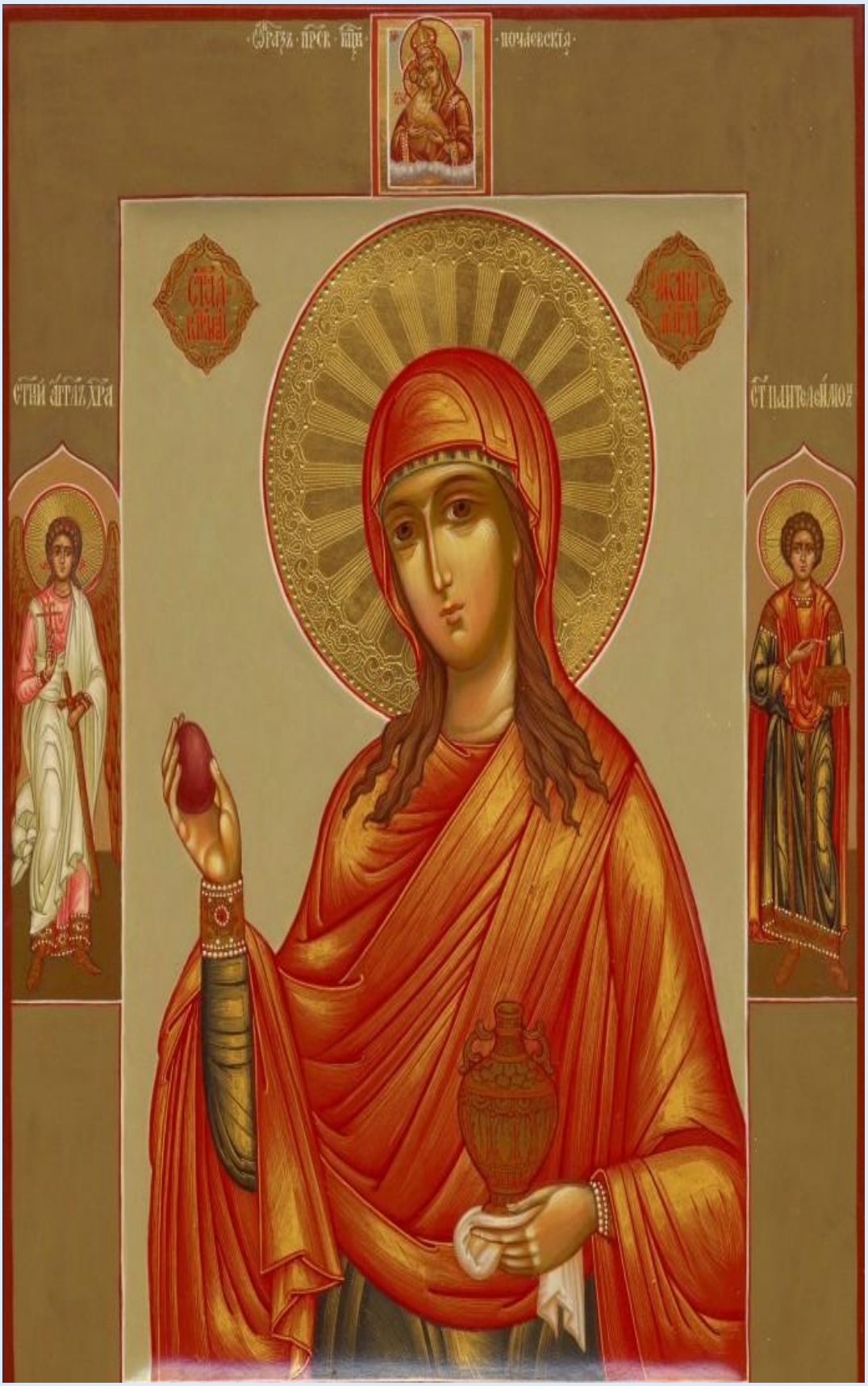
Образъ прев. Ищ. Почаевскія
Стая Кикиня
Меня Марта
Стии Аггаѳ Хра
Ст Пантелеимон

СТА́Я
МУРОНОСИЦА
МАРІ́Я
МАГДАЛИ́НА

СТАЯ
МУРОНОСИЦА
МАРІЯ
МАГДАЛИНА

Св.
Равноап.
Мария Магдал.
gitie.ru

ΗΑ
ΜΑ
ΡΙΑ
Η ΜΑΓΔΑ:
:ΛΗΝΗ

SF.
MARIA
MAGDALENA

Sfânta
Mironosiță
Maria
Magdalena
PRAVILSĂ.ro

Gold

Sf.
mironosiță
Maria
Magdalena
http://dositeea.blogspot.com

СВЯТАЯ РАВНОАПОСТОЛЬНАЯ МАРИЯ МАГДАЛИНА ЖЕНА МИРОНОСИЦА

Paolo Veronese (Caliari) - Conversion of Mary Magdalene

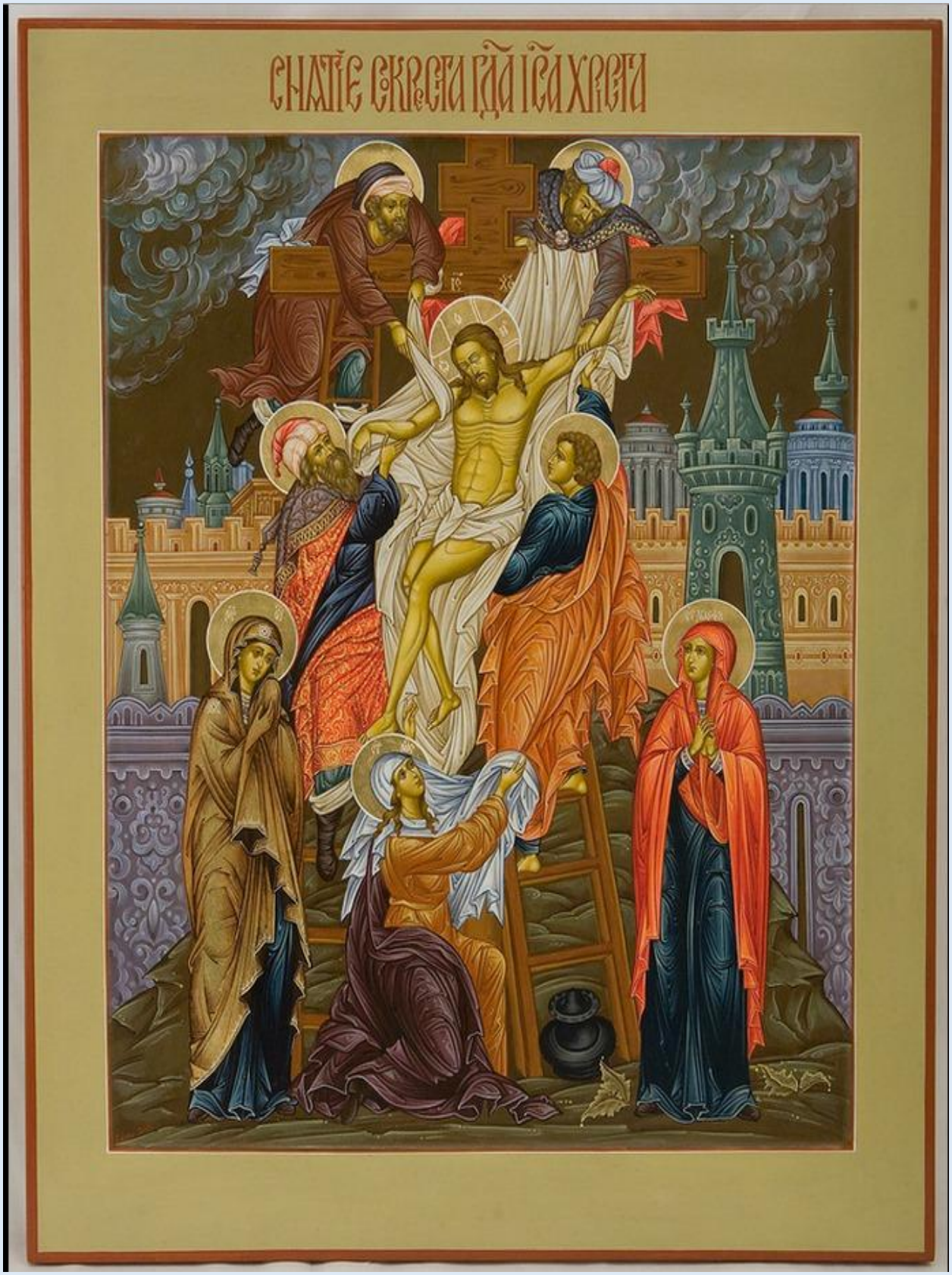
СНЯТІЕ СКРСТИ ГДА ІСА ХРСТА

dar-kniga.ru
© Наталья Климова

dar-kniga.ru
© Наталья Климова

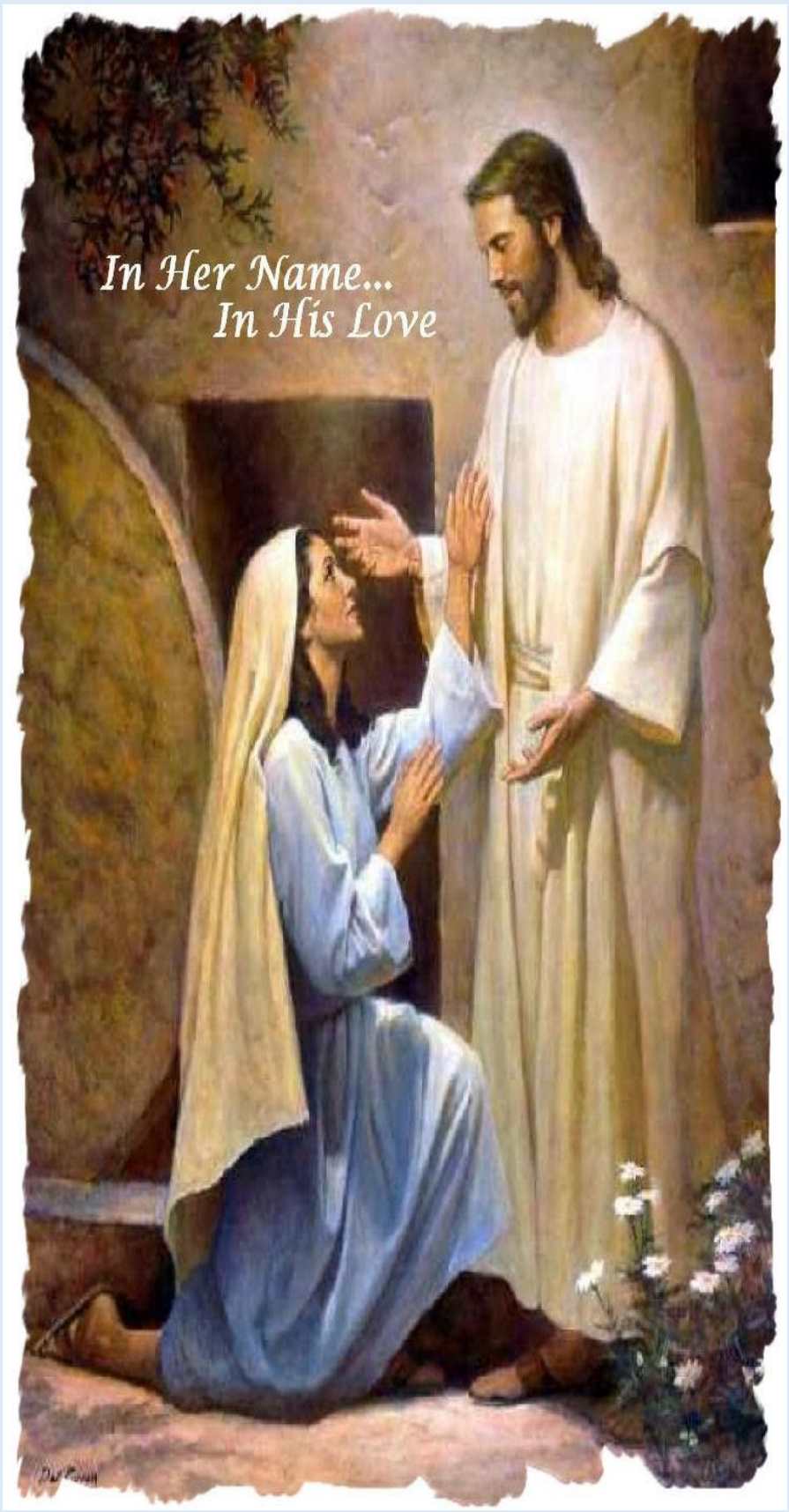
In Her Name...
In His Love

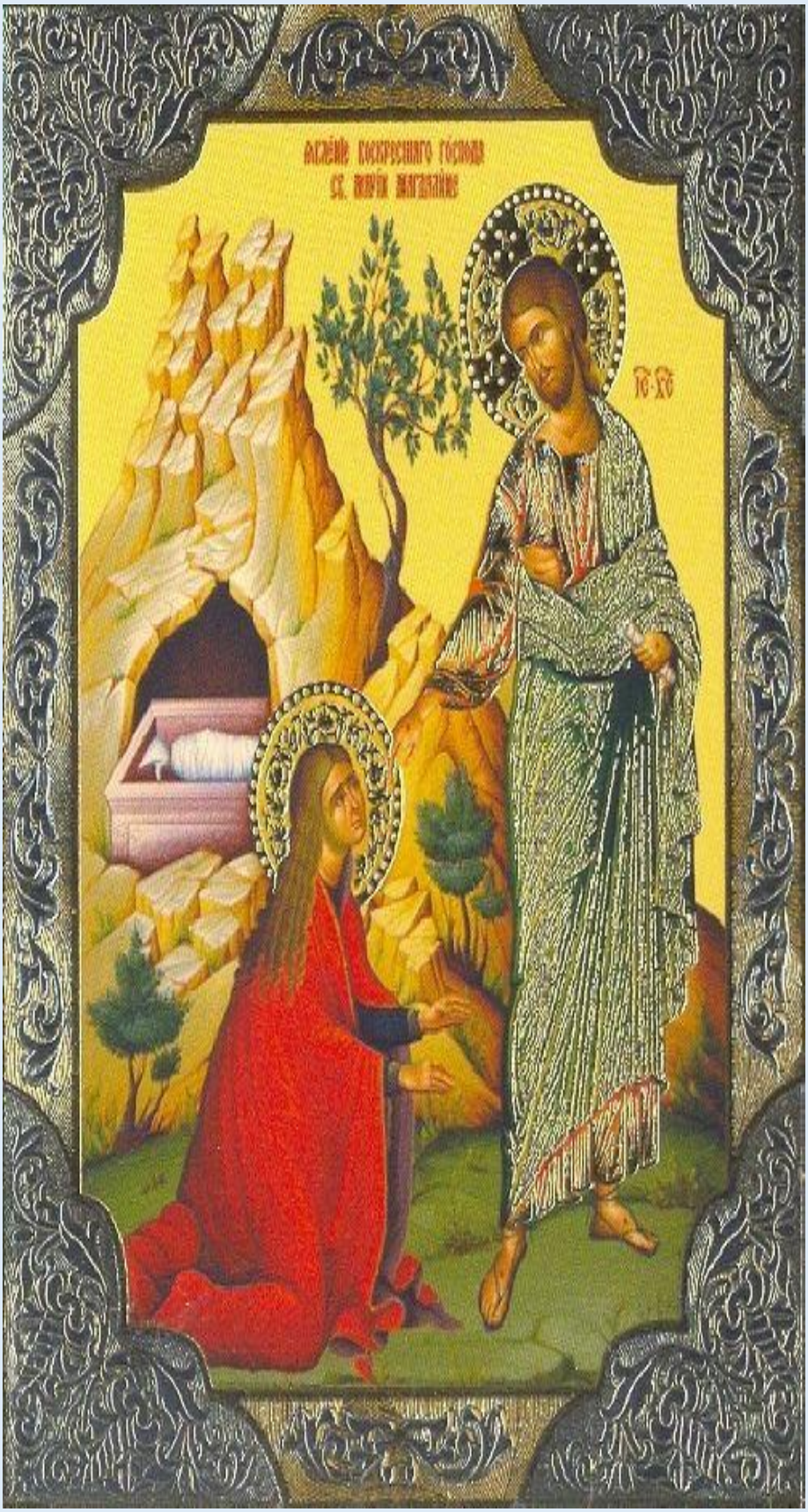
ЯВЛЕНИЕ ВОСКРЕСШЕГО ГОСПОДА
СВ. МАРИИ МАГДАЛИНЕ
ІС·ХС

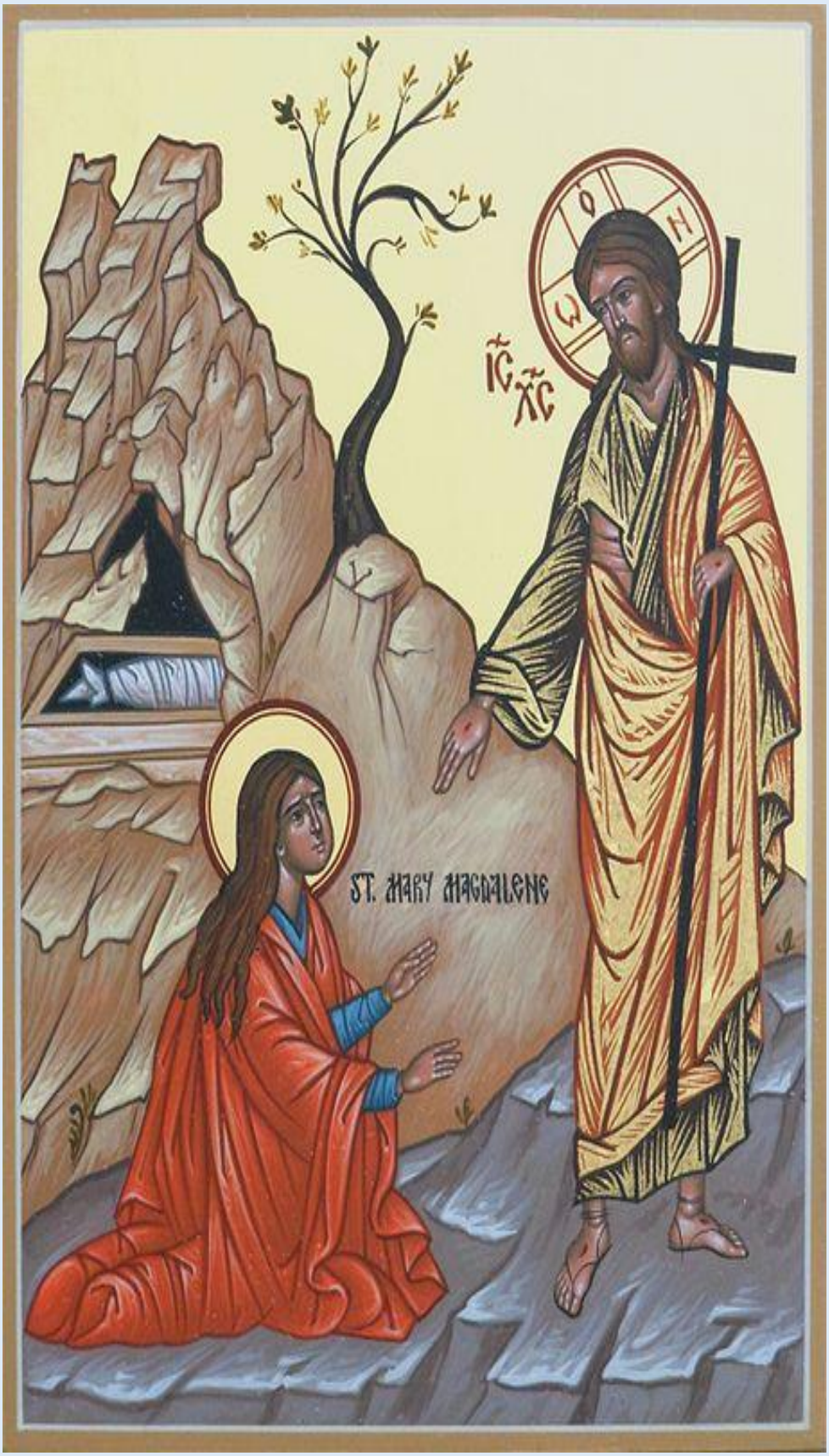
ST. MARY MAGDALENE

HRISTOS ÎNVIAT ARĂTÂNDU-SE MARIEI MAGDALENA
Pe baricadele
Ortodoxiei

22 iulie

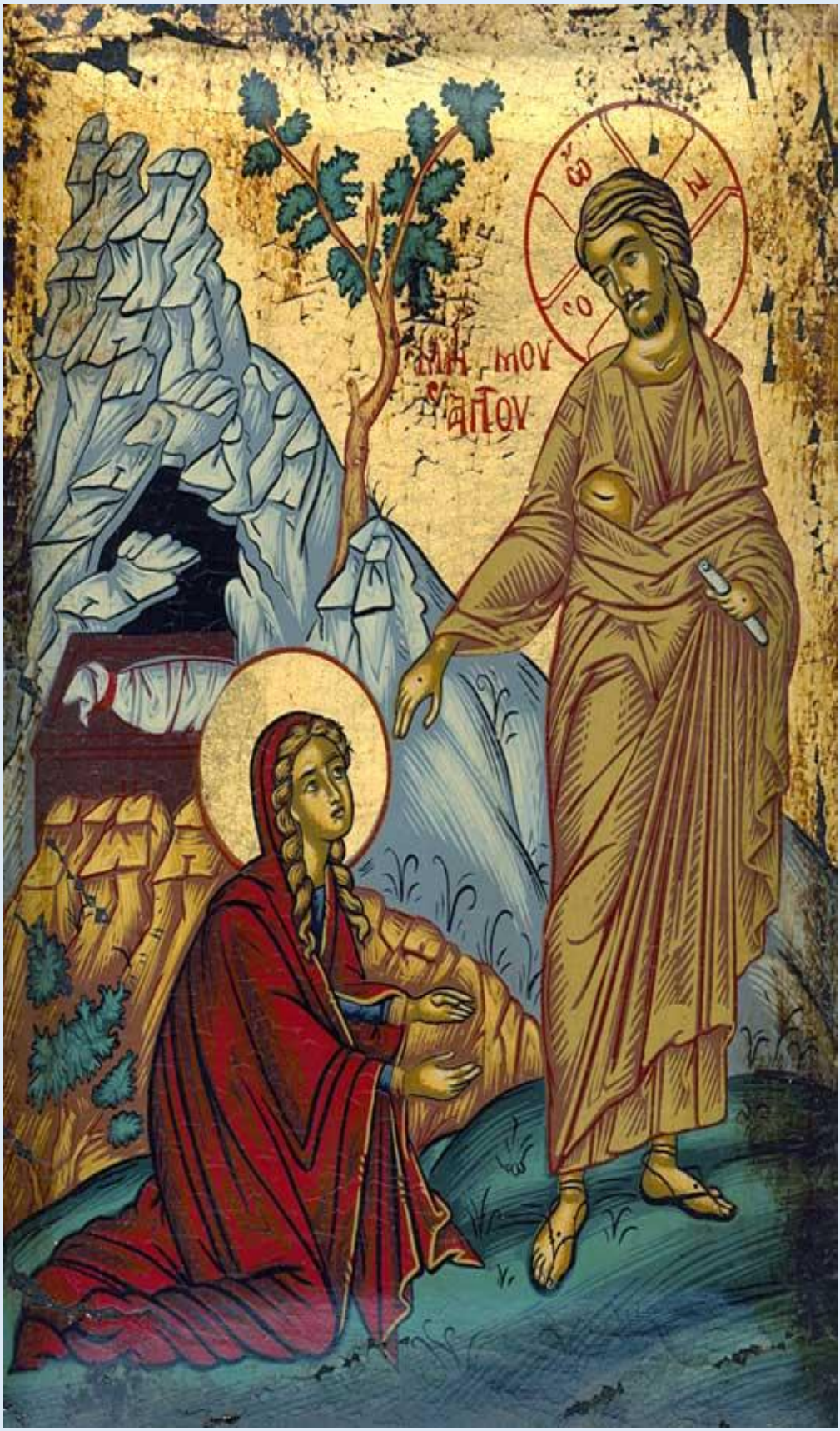
Ο ΩΝ
ΜΗ ΜΟΥ
ΑΠΤΟΥ

Federico Barocci – Christ and Maria Magdalena

Pietro da Cortona (Pietro Berrettini) - Christ Appearing to Mary Magdalene Between (1640 and 1650)

Zampieri Domenico - Mary Magdalene Taken up to Heaven (1620)

Jusepe De Ribera - "St Mary Magdalene or St Thais in the Desert

El Greco - A painting of Mary Magdalene

Timoteo Viti - St. Mary Magdalene

El Greco - St Mary Magdalene (1576-1578)

Domenico Feti - Saint Mary Magdalene Penitent (1615)

Coello Claudio - Repentant Mary Magdalene

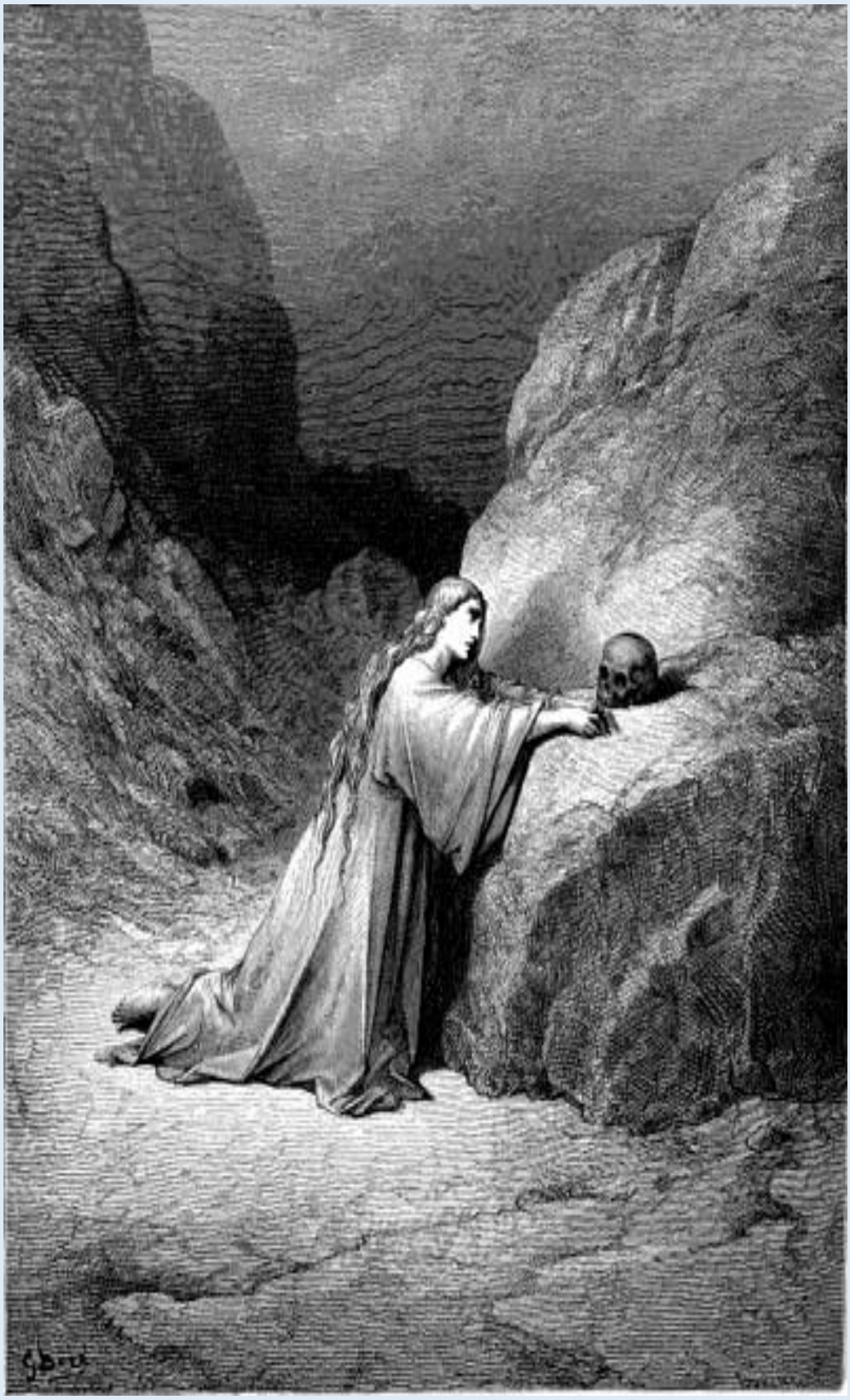

Mary Magdalene Repentant (Gustav Doré)

Pedro de Mena - Magdalena Penitente

Pietro Perugino - Maria Magdalena

SE MARIA
MAGDALENA

Св.Муч.
Калерия

СТАЯ ПРАВЕДНАЯ
МАРІЯ
(МАРІЯМНА)

РАВНАЯ МАРИЯ
МАГДАЛИНА

СВ. РАВНОАПЛЬН. МАРІЯ МАГДАЛИНА

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ 22 ΙΟΥΛΙΟΥ

SF. MIRONOSIȚĂ
ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII
MARIA MAGDALENA
SF. CUVIOASĂ
PARASCHEVA
DE LA IAȘI
©doxologia.ro

SF.
MIRONO
SIȚĂ
MARIA
MAGDALE
NA
SF. CUV.
PARASCHEVA
©doxologia.ro

22 iulie

SF. MIRONOSIȚĂ
MARIA MAGDALENA
CEA
ÎNTOCMAI
CU
APOSTOLII
© doxologia.ro

Η Αγια
Μαρια
Μαγδαληνη
©doxologia.ro

Ἁγία
Μαρία
ἡ Μαγδαληνή

SF. MARIA
MAGDALENA

СТЫЯ МЫРЪ МАГДАЛИНА

ST MARY
MAGDALENE

SFANTA
cea INTOCMAI
MARIA
MIROASITA
cea APOSTOLII
MAGDALENA

Є҃в. Равноап.
Марїѧ Магдалина.

СТАЯ ВЕЧНИ
МАРІЯ МАГДАЛИНА

ИКОНОПИСНАЯ МАСТЕРСКАЯ
ТИМЫЙ СПИСОК
ГОРОДА ПОДОЛЬСКА
СТ ПРП МАРИЯ МАГДАЛИНА

Св. Равноап. Мариѳ Магдал.
gitie.ru

Η ΑΓΙΑ
ΜΑΡΙΑ
Η
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ
Η ΜΥΡΟΦΟΡΟΣ ΚΑΙ
ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

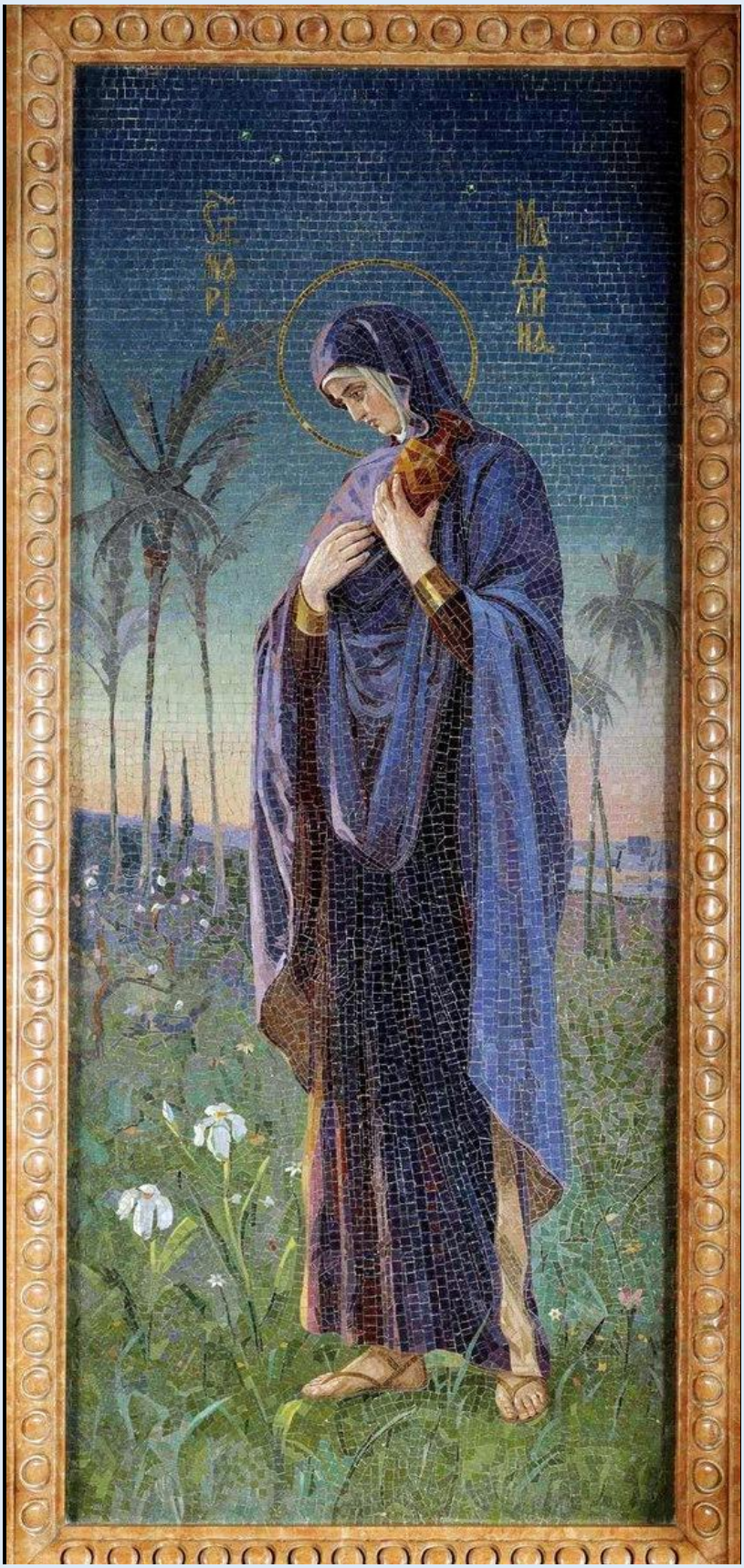
MARIA
MAGDALINA

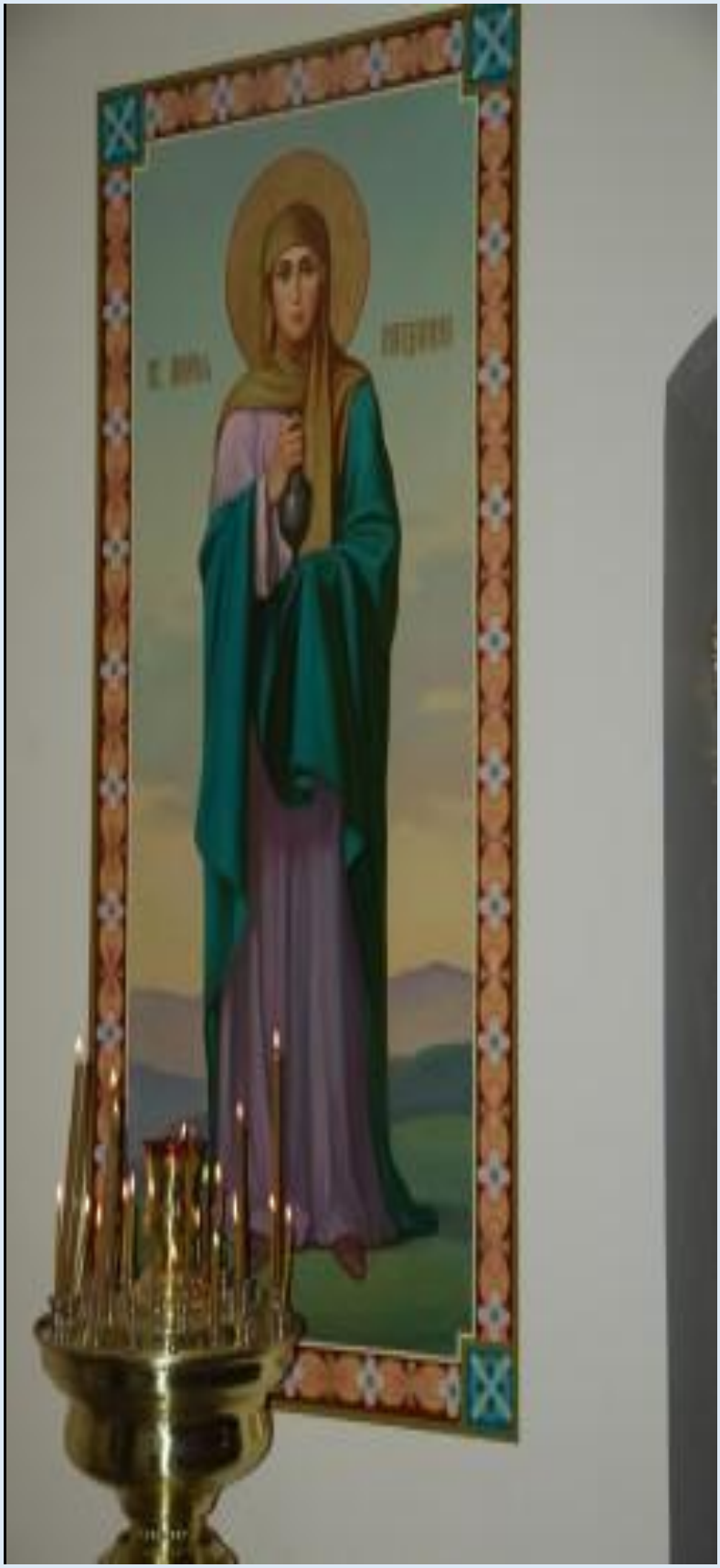

Св·рав·Марія
Магдалина

Св·рав·Марїа
Магдали́на·

Св. Равноап. Мария Магдалина
Иконы ручной работы
Vseikony.ru

Св·рав·Марія Магдалина
Агнос
интернет-магазин икон из серебра
agios-icon.ru

Св. рав. Мария Магдалина

СТАЯ РАВНО
МИРО МАГДАЛИНА
www.ikonu.ru

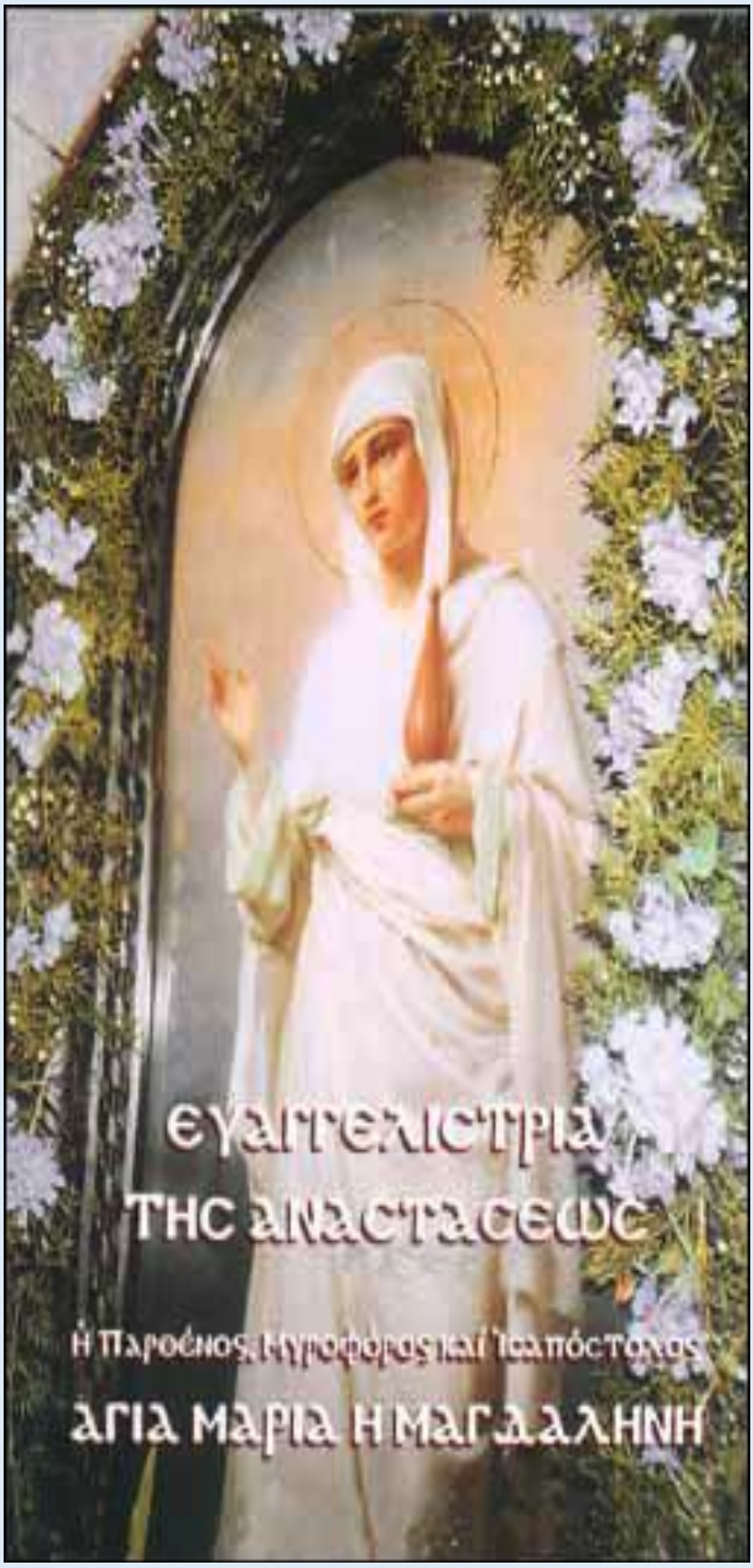
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
Η Παρόσμος Μυροφόρος και Ισαπόστολος
ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

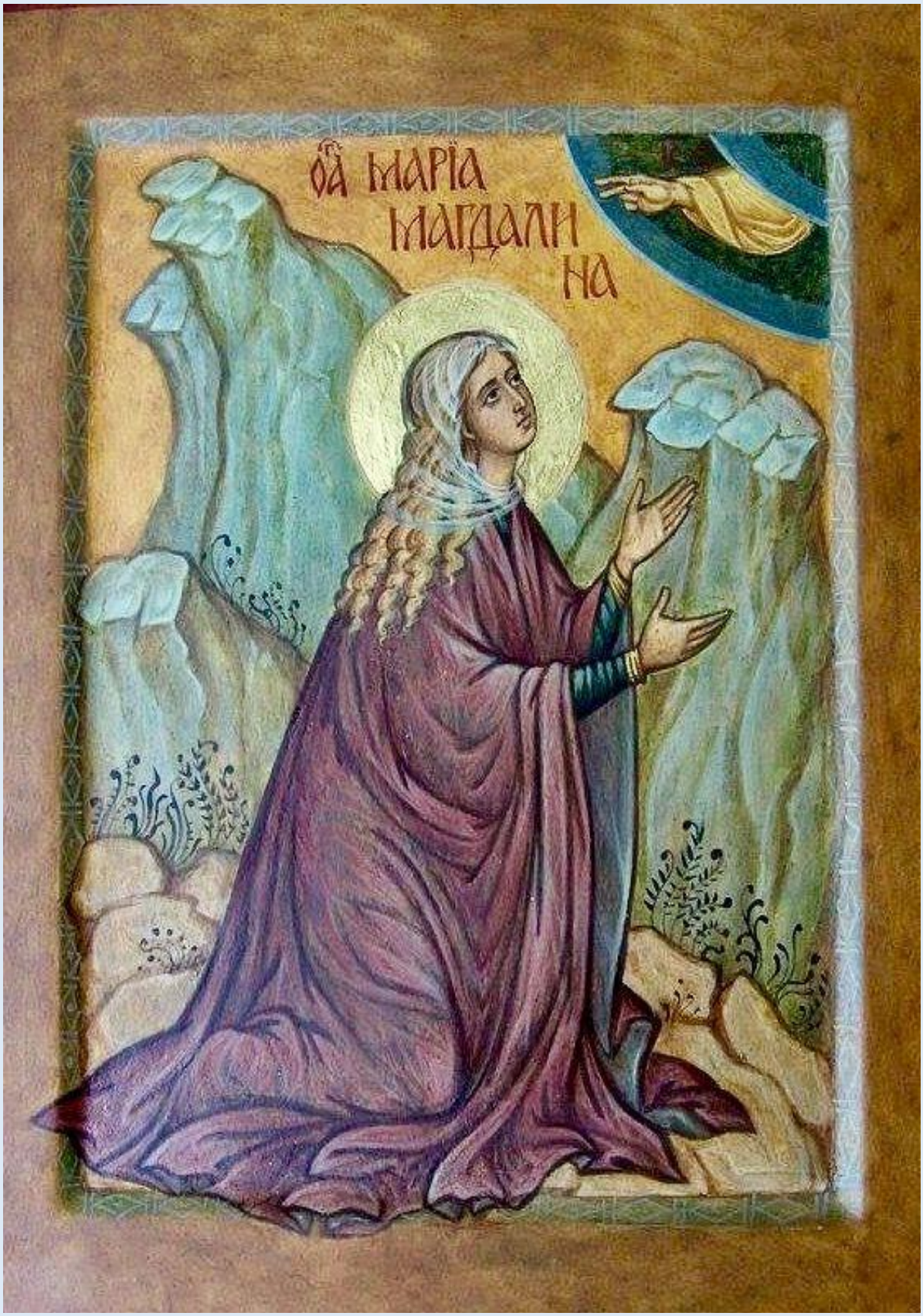
ОЎ МАРІА
МАГДАЛІН
НА

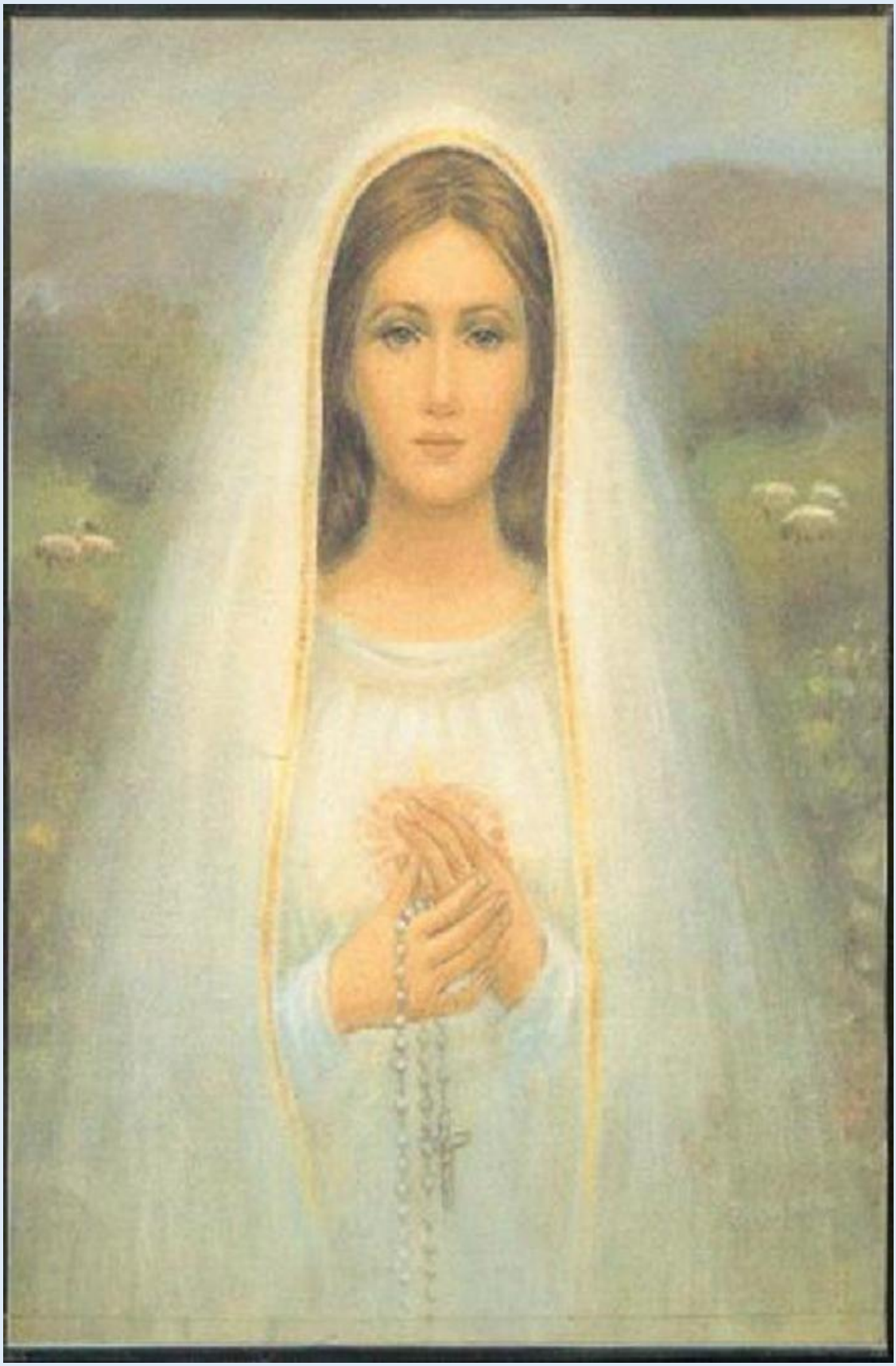

Știați că?
Mitul Sfintei Maria Magdalena
drept desfrânata pocăită
se găsește doar în
tradiția bisericească apuseană.
În Biserica Ortodoxă de Răsărit,
Maria Magdalena este
cinstită ca fiind
„Întocmai cu Apostolii”,
„apostol între Apostoli”,
și primul martor al Învierii.
BASILICA.RO

Știați că...
Sfânta Maria Magdalena a fost prima persoană care a aflat că Iisus a înviat?
Originară din Magdala, Sfânta Maria a ales să Îl urmeze pe Hristos după ce a fost tămăduită de cele șapte duhuri rele care o chinuiau. Participând la răstignirea Mântuitorului, a fost prima persoană care a aflat de la înger că Iisus a înviat.
portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

BASILICA.RO
Sf. Mironosiță, întocmai cu Apostolii,
Maria Magdalena
(22 iulie, Duminica a 3-a după Paști)
- a fost cea dintâi ucenița și mironosiță a lui Hristos, slujindu-L până la moartea pe cruce și îngropare;
- Hristos a alungat dintr-însa șapte diavoli, făcând-o sănătoasă cu trupul și cu sufletul, luminându-i cugetul cu lumina unei noi vieți (Marcu 16, 9; Luca 8, 2);
- s-a învrednicit a fi cea dintâi care a primit de la înger vestea Învierii Domnului și prima care L-a văzut pe Hristos după dumnezeiasca Lui Înviere din morți;
- după Înălțarea la cer a Domnului, a propovăduit dreapta credință alături de Sf. Apostoli, de aceea este numită întocmai cu Apostolii.

Troparul Sfintei Mironosiţe, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena

22 Iulie - Glasul 1

Lui Hristos, Cel Ce pentru noi S-a născut din Fecioară, Cinstită Maria Magdalena, ai urmat şi ai păzit îndreptările şi legile Lui. Pentru aceasta, astăzi, preasfinţită pomenirea ta prăznuind, te lăudăm cu credinţă şi te cinstim cu dragoste.

Rugămu-te, pe tine, ucenică a lui Hristos, slăvită Maria Magdalena, luminează prin rugăciunile tale şi inimile noastre cu dragostea cea către Dumnezeu. Amin.